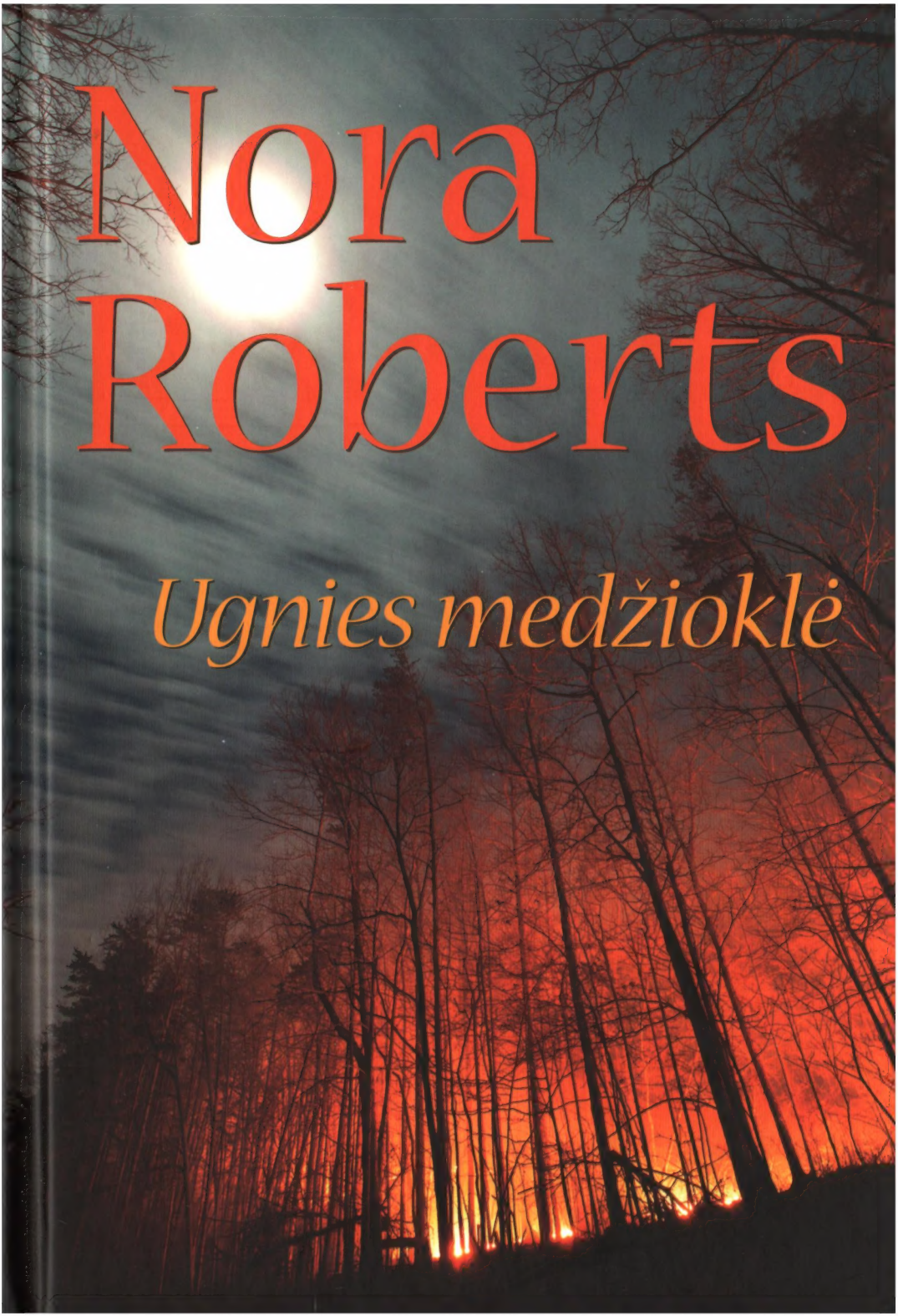
Nora
Roberts
Ugnies medžioklė

Nora Roberts

Ugnies medžioklė

Iš anglų kalbos vertė Jolita Parvickienė

Jotema

UDK 821.111(73)-31
Ro-04

Nora Roberts
CHASING FIRE
New York, G. P. Putnam's Sons, 2011

Copyright © 2011 by Nora Roberts
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Jolita Parvickienė, 2011
© UAB „Jotema", 2012

ISBN 978-9955-13-334-6

Briusui
už tai,
kad mane supranta
ir vis tiek myli

PRADINĖ ATAKA

Greit užsiliepsnoja ir greitai sudega

William Shakespeare

1

Virš Biteruto kalnagūbrio skrendantis parašiutininkų lėktuvas šoninio vėjo pagautas stengėsi surasti saugų srautą. Ant žemės kunkuliavo ugnis, pro dūmų stulpus kaišiodama liepsnų kumščius ir tarsi stengdamasi kirsti nokautuojamą smūgį.

Iš savo vietos Ravena Trip pasisukusi stebėjo rimtai įniršusios Motulės gamtos didįjį šou. Netrukus jinai bus ten, pašėlusioje svilinančio karščio, besiplakančių liepsnų ir dusinančių dūmų apsuptyje. Kausis kastuvu ir smėliu, ištverme ir gudrumu. Šių kautynių ji neketina prakišti.

Skrandis šoktelėjo kartu su lėktuvu — į tą pojūtį ji išmoko nekreipti dėmesio. Skraidė visą savo gyvenimą ir su miškų gaisrais grūmėsi kiekvieną sezoną nuo aštuonioliktojo gimtadienio. O ketverius iš tų aštuonerių metų gaisrų gesinti šokinėjo su parašiutu.

Ji mokėsi, treniravosi, kraujavo ir degė — pergudravo skausmą ir nuovargį, kad taptų zule, Misulos ugniagese parašiutininke.

Minutėlei ištiesė savo ilgas kojas kiek tik galėjo, pakraipė po kuprine pečius, kad atsipalaiduotų.

Greta sėdintis šuolio porininkas žiūrėjo, ką ji daro. Jo pirštai greitai barbeno per šlaunį.

— Ji atrodo pikta.

— Mes dar piktesni.

Jis metė jai greitą platų šypsnį.

— Guldau galvą.

Nervai. Ji negalėjo nepajusti, kaip jie šėlioja jo viduje.

Pirmasis Džimo Breinerio sezonas eina į pabaigą, pamanė Ravena, bet prieš šuolį jam reikia save padrąsinti. Kai kuriems visada reikia,

pagalvojo ji, o kiti prieš didįjį darbą spėja trumpai nusnūsti ar net gerai numigti.

Šioje grupėje ji turėjo šokti pirma, Džimas iš karto po jos. Jeigu jį reikia šiek tiek padrąsinti, ji tuo pasirūpins.

— Vis tiek išspardysim jai sėdynę. Tai pirma tikra kalė, kiek mums teko šokti, — ji lengvai niuktelėjo jam alkūne. — Ar ne tu kartojai, kad sezonas jau baigtas?

Pagal kažkokį vidinį ritmą jis barbeno nerimstančiais pirštais per šlaunis.

— Ne-a, Metas, — paprieštaravo dar plačiau išsišiepdamas ir versdamas kaltę broliui.

— Matai, ko prisipliauškė porelė Nebraskos kaimiečių. Ar ryt vakare tavęs nelaukia karštas pasimatymas?

— Mano pasimatymai visada karšti.

Ji negalėjo ginčytis, nes matė, kad Džimas moteris gaudo kaip vaivorykštinis upėtakis jauką, kai tik būrys užsidirba laisvą vakarą ir leidžia jį mieste. Atsiradęs bazėje, jis iš karto pastebėjo Raveną, vos po poros trumpučių sekundžių. Tačiau geranoriškai įvertino jos šaltumą. Ji buvo tvirtai nusistačiusi prieš pasimatymus su būrio vaikinais.

Antraip būtų susigundžiusi. Jo veidas toks atviras ir tyras, nušviečiamas greito šypsulio ir akių spindesio. Nes smagu, pamanė ji, nerūpestingai iššauti geismų butelio kamštį. Arba net jeigu ji ir būtų siekusi rimtų santykių, jis nebūtų jai įtikęs. Nors jiedu buvo bendraamžiai, jis atrodė dar visai žalias, pernelyg jaunas, pernelyg neseniai iš kaimo — ir gal per mielas.

— Kuri mergina eina miegoti vieniša ir liūdna, kai tu šoki su drakonu? — paklausė ji.

— Liusilė.

— Toji mažylė kikentoja?

Jo pirštai toliau grojo ant kelio.

— Ji ne vien kikena.

— Tu lapinas, Romeo.

Jis užvertė galvą ir šaižiai sulojęs ją prajuokino.

— Žiūrėk, kad Dolė nesužinotų, jog lakstai pasistūgauti, — paerzino ji.

Žinojo — visi žinojo, — kad jis visą sezoną kaip būgną tratina vieną bazės virėją.

— Susitvarkysiu su Dole, — pirštai subarbeno greičiau. — Su Dole susitvarkysiu.

Gerai, pamanė Ravena, kai kas čia prastos formos. Štai kodėl protingi žmonės netratina ir nėra tratinami bendradarbių.

Lengvai jį kumštelėjo, nes tie nenustygstantys pirštai jai kėlė nerimą.

— Ar tau viskas gerai, kaimieti?

Jo blyškiai mėlynos akys akimirką žvilgtelėjo jai į akis, paskui nukrypo į šalį, o keliai šoktelėjo po barbenančiais pirštais.

— Jokių problemų. Leisimės kaip visada. Man tereikia nusigauti žemyn.

Ji raminamai uždėjo jam ant plaštakos delną.

— Žaisdamas turi neprarasti galvos, Džimai.

— Ji ten. Štai ten. Pasižiūrėk, kaip kraipo uodegą, — pasakė jis. — Kai mes, zuliai, ten pateksime, ji nebebus tokia įžūli. Mes ją parklupdysim ir ryt vakare leisiu laiką su Liusile.

Vargu, pamanė sau Ravena. Iš viršaus apžvelgusi ugnį ji numatė geras dvi sunkaus, uolaus darbo dienas.

Ir jeigu viskas klosis gerai.

Ravena pasiėmė šalmą ir linktelėjo stebėtojui.

— Ruošiamės. Šalčiau, kaimieti.

— Aš — ledas.

Korčius — taip pramintas, nes nuolat nešiodavosi kortų malką, — prasirangė pro dešimties parašiutininkų grupę bei jų įrangą į lėktuvo galą ir prie lėktuvo troso užkabino savo diržo galą.

Kai tik jis šūktelėjo įspėdamas saugoti reikmenis, Ravena ranka apsikabino savuosius. Korčius, tvirto kūno veteranas, trūktelėjęs atvėrė duris vėjo gūsiui, atsiduodančiam dūmais ir degalais. Kai jis apsisuko paimti pirmų vėjo nuonašos vėliavėlių, Ravena užsimaukšlino ant trumpų šviesių plaukų šalmą, prisisegė ir nuleido antveidį.

Stebėjo spalvotą vėliavėlių šokį dūmuotame ore. Ilgos jų juostos, įsisukusios į oro sūkurį, spirale skriejo į pietvakarius, tarsi ritosi, kilo, paskui dar kartą šoktelėjo ir įsivėlė į medžius.

Korčius į šalmo mikrofoną šūktelėjo „Dešinėn!“, ir pilotas pasuko lėktuvą.

Išlėkęs kitas vėliavėlių ryšulys sukosi kaip vaikiškas vėjo malūnėlis. Juostos susivijo, išsipynė, paskui nukrito ant medžių juosiamo sklypelio šuolio vietoje.

— Vėjo kryptis — skersai to upokšnio prie medžių ir nusileidimo ploto, — pasakė Ravena Džimui.

Viršuje stebėtojas ir pilotas dar kartą pasitarė, ir oro srautai pasigavo dar vieną vėliavėlių ryšulį.

— Prie pat geluonies.

— Taip. Mačiau. — Perbraukęs plaštaka sau per burną Džimas užsisegė šalmą ir antveidį.

— Pakelk iki trijų tūkstančių! — šūktelėjo Korčius.

Šuolio aukštis. Ravena, pirmasis žmogus iš pirmosios poros, pasiruošė užimti savo vietą.

— Nuonaša maždaug trys šimtai jardų! — šūktelėjo ji Džimui, kartodama tai, ką išgirdo Korčių sakant pilotui. — Bet ten geluonis. Nesileisk nunešamas pavėjui.

— Ne pirmas vakarėlis.

Ji pamatė jo šypsulį už antveidžio — pasitikintį, net nekantrų. Bet ten kažkas jo akyse, pamanė ji. Tik blykstelėjo. Ji vėl žiojosi kalbėti, tačiau Korčius, jau stovėdamas durų dešinėje, šūktelėjo:

— Pasirengę?

— Pasirengę! — atsišaukė ji.

— Užkabink!

Ravena prisegė parašiuto falą.

— Prie durų!

Ji atsisėdo, ištiesdama kojas klastingam oro srautui, kūnu atsilošė atgal. Visur aplinkui riaumojo. Po kojomis virpančiais raudonais ir aukso atšvaitais siautėjo ugnis.

Nebeliko nieko, tik akimirka, tik vėjas ir ugnis, susivijusios pakili nuotaika ir baimė, kuri visada — visada ją stebindavo.

— Matai vėliavėles?

— Taip.

— Matai vietą?

Ji linktelėjo, dėdamasi viena ir kita į galvą, paversdama tas spalvotas juosteles taikiniu.

Korčius pakartojo tai, ką ji sakė Džimui, kone žodis žodin. Ji ir vėl tik linktelėjo ir įsmeigė akis į horizontą, leisdama sau kvėpuoti lengvai, įsivaizduodama save skrendančią, krintančią, kreipiančią save oru žemyn į šuolio taško šerdį.

Kai lėktuvas užbaigė ratą ir išsilygino, ji ėmėsi saviškės keturių skaičių kontrolės.

Korčius įtraukė galvą.

— Pasiruošk.

Pasiruošk, dėmesio, — mintyse išgirdo tėvą. Nusitvėrė rankomis angos kraštų ir įkvėpė oro.

Ir kai stebėtojo ranka paplojo per petį, šoko į erdvę.

Niekas, kiek ji žinojo, nepranoko tos beprotybės akimirkos, kai ji mesdavosi į tuštumą. Mintyse skaičiavo, darė tai lygiai taip pat automatiškai kaip ir kvėpavo, ir apsivertė tame tirštame danguje pasižiūrėti į praskrendantį lėktuvą. Pamatė įkandin iššokusio Džimo figūrą.

Vėl apgręžė kūną priešindamasi nešančiam vėjui ir atsivertė kojomis žemyn. Pokštelėjęs ir trūktelėjęs išsiskleidė jos kupolas. Ji vėl pasižvalgė Džimo, pajuto palengvėjimą, kai tuščioje erdvėje pamatė jo išsiskleidusį parašiutą. Klaikios tylos duobėje po gaudžiančiu lėktuvu ir virš triukšmaujančios ugnies ji sugriebė parašiuto valdymo stropų kilpas.

Vėjas stengėsi, ir gana atkakliai, nutempti ją šiauriau. Ravena lygiai taip pat atkakliai laikėsi nusistatyto kurso. Stebėjo žemę vairuodama prieš aršų skersinį srautą, kuris nelyginant pirštais graibė jos kupolą, iš paskutiniųjų stengdamasis įtraukti į vėjo šleifą.

Tie patys oro sūkuriai, kurie pagavo vėliavėles, daužė ją plakdamiesi šuorais, o karštis stūmė nuo liepsnojančios žemės. Jeigu vėjui pavyktų, ji prašautų pro šuolio tašką, nulėktų prie medžių sienos ir rizikuotų ant jų pakibti. Arba dar blogiau — jis galėjo nunešti ją į vakarus, tiesiai į liepsnas.

Smarkiai patraukė stropą ir pakėlusi akis kaip tik pamatė, kaip vėjas pagavo ir įsuko Džimą.

— Trauk dešinį! Dešinį!

— Supratau! Supratau!

Tačiau, jos siaubui, jis patraukė kairį.

— Dešinį, po galais!

Jai reikėjo apsisukti finaliniam etapui ir kone sklandaus nusileidimo ant lygaus tako malonumą nustelbė visiška panika. Nešamas kupolo Džimas bejėgiškai sklendė tiesiai į vakarus.

Ravena pasiekė šuolio vietą ir nusirito. Pašoko ant kojų, išsinerdama spragtelėjo sagtis. Ir stovėdama vidury liepsnų išgirdo...

Savo šuolio porininko riksmą.

RIKSMAS TEBESKAMBĖJO ausyse, kai ji pašoko lovoje, aidėjo galvoje, kol susirietusi sėdėjo tamsoje.

Liaukis tuoj pat! — įsakė sau ir prisitraukusi kelius įsikniaubė į juos veidu, kol atgavo kvapą.

Nėra jokios prasmės, galvojo. Jokios prasmės viską išgyventi iš naujo, perkratyti visas smulkmenas, visas akimirkas arba vėl klausti savęs, ar galėjo ką nors padaryti kitaip.

Klausti savęs, kodėl Džimas nesekė įkandin jos į šuolio tašką. Kodėl patraukė ne tą valdymo stropą. Nes, *velniai griebtų*, patraukė ne tą stropą.

Ir nusklendė tiesiai į degančių medžių bokštus ir mirties šakas.

Praėjo daug mėnesių, priminė sau. Ji turėjo visą ilgą žiemą pamiršti. Ir vylėsi, kad pamiršo.

Grįžimas į bazę vėl viską atgaivino, prisipažino ji, ir pasitrynusi rankomis veidą, persibraukė per plaukus, kuriuos vos prieš kelias dienas nusikirpo trumpai, palikusi tik purią kepuraitę.

Gaisrų sezonas buvo ant nosies. Kvalifikacinės treniruotės prasidėjo vos prieš keletą trumpų valandų. Atsiminimai, apgailestavimai, sielvartas turėjo smogti atsakomąjį smūgį. Bet jai reikėjo dar valandą pamiegoti, kad atsikėlusi būtų pasirengusi sunkiam trijų mylių bėgimui.

Rovena buvo puikiai įgudusi užmigti kur ir kada panorėjusi — pasitraukusi į saugią zoną gaisravietėje, kratomame parašiutininkų lėktuve. Žinojo, kaip valgyti ir miegoti, kai prasidėdavo stygius arba pasitaikydavo proga.

Tačiau vos užmerkė akis — ir vėl išvydo save lėktuve atsisukančią į išsišiepusį Džimą.

Norėdama to vaizdo atsikratyti, šoko iš lovos. Dušas, šiek tiek kofeino, angliavandenių, lengva mankštelė prieš fizinio pasirengimo testą.

Jos bičiuliai parašiutininkai nesiliovė stebėtis, kad ji negeria kavos, nebent nebūna ko daugiau rinktis. Mėgdavo išgerti ko nors šalto ir saldaus. Apsirengusi Ravena iš pakuotės išsiėmė kokakolos skardinę ir nusitvėrė energinę plytelę. Pasiėmusi viską išėjo į lauką, kur danguje vos ryškėjo pirmoji šviesa, o ankstyvo Vakarų Montanos pavasario oras tebebuvo vėsus.

Beribiame danguje mirgėjo žvaigždės, pleveno kaip mažutės žvakelės. Įkvėpusi tamsos ir ramybės, pajuto šiokią tokią paguodą. Po valandos, truputį anksčiau ar kiek vėliau, bazė pabus, ir oras prisipildys testosterono.

Kadangi Ravena apskritai labiau mėgo vyrų draugiją — pokalbius, draugystę — jos netrikdė, kad jų buvo daugiau. Tačiau labai vertino savo ramybės metą, tas trumpas vienatvės valandėles, kurios sezono laikotarpiu tapdavo tokios retos. Kitas geriausias dalykas — prieš kupiną įtampos ir streso dieną pamiegoti.

Galėjo sau tvirtinti, kad neverta nerimauti dėl bėgimo, nes visą žiemą labai rūpinosi fiziniu pasirengimu, buvo geriausios formos savo gyvenime — bet niekada nieko nežinai.

Gali nutikti bet kas. Išsisuksi kulkšnį, aptems sąmonė, surakins ūmus paralyžiuojantis mėšlungis. Arba paprasčiausiai blogai bėgsi. Kitiems taip būna. Kartais po tokio bėgimo jie lieka dirbti, o kartais ir ne.

Tačiau blogas nusiteikimas niekuo nepadės. Ji kramtė energinę plytelę, kad organizmas gautų kofeino, ir stebėjo, kaip pirma dienos šviesa palengva užlieja grublėtas snieguotas vakarines viršūnes.

Po kelių minučių įžengusi į treniruoklių salę pamatė, kad vienumos laikas baigėsi.

— Sveikas, Trigeri, — linktelėjo vyrui, darančiam atsilenkimus. — Ką pasakysi?

— Kad mes visi trenkti. Ką, po velnių, aš čia darau, Ra? Man keturiasdešimt treji suknisti metai.

Ji išvyniojo kilimėlį ir pradėjo daryti tempimo pratimus.

— Jei ir nebūtum trenktas ir nedirbtum čia, tau vis tiek sueitų keturiasdešimt treji suknisti metai.

Trigeris Galčas, vos praėjęs ūgio apribojimus, priminė liesą piktą robotą, kalbantį Vakarų Teksaso tarme ir dievinantį kaubojiškus batus.

Jis pašnopavo per keletą greitų ritmiškų atsilenkimų.

— Galėjau drybsoti Vaikiko paplūdimyje.

— Galėjai pardavinėti nekilnojamąjį turtą Amarilo mieste.

— Galėjau. — Nusišluostęs veidą, bakstelėjo į ją pirštu. — Dar penkiolika metų nuo devintos iki penktos — ir pensija tame pačiame Vaikiko paplūdimyje.

— Girdėjau, Vaikike daugybė žmonių.

— Taip, tai didelė bėda.

Jis atsisėdo. Gerai atrodo vyras su dosniai žilės pribertais rudais plaukais ir randu ant kairio kelio po menisko operacijos. Šyptelėjo jai, kai ji atsigulė ant nugaros ir pakėlusi dešinę koją prisitraukė prie pat nosies.

— Puikiai atrodai, Ra. Kaip tavo turtingasis sezonas?

— Perkrautas, — ji pakartojo tempimą su kaire koja. — Labai norėjau sugrįžti pailsėti.

Jis nusikvatojo.

— Kaip tėvukas?

— Auksinis. — Ravena atsisėdo ir susilenkė pusiau. — Šiuo metų laiku kiek nuliūsta. — Užmerkė savo mėlynas kaip ledas akis ir prilenkė prie viršugalvio pėdas. — Pasiilgsta sezono pradžios, kai visi sugrįžta, bet dėl verslo jam nelieka laiko apie tai galvoti.

— Net kitokiems nei mes žmonėms patinka šokinėti iš lėktuvų.

— Ir mokėti už tai gerus pinigus. Praeitą savaitę turėjau neblogą šuolį. — Ji plačiai išskėtė kojas, suėmė už pirštų ir vėl pasilenkė į priekį. — Viena porelė šitaip atšventė savo penkiasdešimtmetį. Gavau butelį prancūziško šampano vietoj arbatpinigių.

Trigeris sėdėjo kur sėdėjęs, žiūrėjo, kaip ji lenkėsi prie pėdų, pradėdama „Saulės pasveikinimo“ pratimą.

— Ar tebetreniruoji tą hipių grupę?

Ravena tiesiomis rankomis nusileido į kobros pozą ir metė į Trigerį sklidiną gailesčio žvilgsnį.

— Čia joga, seni. Taip, tebedirbu asmenine trenere ne sezono metu. Užtai ant sėdynės neužsiauginu taukų. O tu?

— O aš taukus kaupiu. Tada tikram darbui prasidėjus turiu ką deginti.

— Jei šis sezonas bus toks pat nuobodus kaip praeitas, visi sėdėsim riebiomis sėdynėmis. Matei Korčių? Nepanašu, kad šią žiemą būtų atsisakęs kas antros porcijos.

— Susirado naują moterį.

— Neskiesk.

Kiek prasitampiusi ji padidino savo pramankštos tempą ir ėmėsi įtūpstų.

— Spalį sutiko ją bakalėjos krautuvės šaldyto maisto skyriuje ir apie Naujuosius juodu apsigyveno kartu. Ji turi porą vaikų. Mokytoja.

— Mokytoja, vaikai? Korčius? — Ravena pakraipė galvą. — Tikriausiai įsimylėjo.

— Tikriausiai kažkas įvyko. Sakė, moteris su vaikais atvyks galbūt liepos pabaigoje ir tikriausiai praleis likusią vasaros dalį.

— Skamba rimtai. — Perėjusi prie sukinio, pašnairavo į Trigerį. — Matyt, ji ypatinga. Verčiau jis pasirūpintų, kaip ji atlaikys sezoną. Viena yra draugauti su ugniagesiu parašiutininku žiemą, o visai kas kita ištverti su juo sezoną. Šeimos dūžta kaip kiaušiniai, — pridūrė Rovena ir, įžengus Metui Breineriui, pasigailėjo tai pasakiusi.

Nematė jo nuo Džimo laidotuvių, ir nors keletą kartų kalbėjosi su jo motina, nebuvo tikra, kad jis pasirodys.

Jis atrodė senstelėjęs, pamanė ji, ypač nuovargis buvo matomas aplink akis ir burną. Ir skaudžiai panašus į brolį: krintantis išbalusių kviečių spalvos plaukų kuokštas, blyškiai pilkos akys. Jo žvilgsnis nukrypo nuo Trigerio ir sutiko jos akis. Ji spėliojo, kiek jam kainavo šypsena.

— Kaip sekasi?

— Visai nieko, — ji išsitiesė ir nusišluostė plaštakas į šlaunis, aptemptas sportinėmis kelnėmis. — Tik šiek tiek nervų mėginam išprakaituoti prieš fizinio pasirengimo testą.

— Pagalvojau, kad gal padarysiu tą patį. Arba tiesiog spjausiu ir nuvažiavęs į miestą užsisakysiu dvigubą porciją blynų.

— Sutaršysim juos po bėgimo, — priėjęs Trigeris padavė jam ranką. — Gera tave matyti, Šape.

— Ir tave.

— Einu kavos. Mes labai greitai būsim supakuoti.

Trigeriui išėjus Metas prisiartino, pakėlė dvidešimties svarų svarmenį. Padėjo.

— Spėju, bent jau kurį laiką bus keista. Mane matydami visi ima... galvoti.

— Niekas nesirengia užmiršti. Džiaugiuosi, kad grįžai.

— Nežinau, ar grįžau, bet, atrodo, daugiau nieko negaliu griebtis. Vis tiek. Norėjau padėkoti, kad palaikei su mama tokį ryšį. Jai tai labai daug reiškia.

— Viliuosi... Jei galėčiau, dar kuo nors pagelbėčiau. Džiaugiuosi, kad grįžai. Susitiksime autobuse.

JI SUPRATO Meto nuotaiką, bet nieko negalėjo padaryti. Tokia pati nuotaika dabar buvo ir vyrų — bei keturių moterų su ja pačia, — lipančių į autobusiukus ir važiuojančių prie bėgimo starto — reikalingų treniruočių jų darbui dirbti. Ravena įsitaisiusi klausėsi laidomų pašaipų ir liaupsių.

Daugelis šaipėsi iš užsiauginto per žiemą svorio ir aptarinėjo visada mėgstamą temą — riebias sėdynes. Ji užsimerkė, pamėgino atsiriboti; nors ir labai erzino draugiškai dūzgiančios šnekos, ji norėjo susikaupti, kad paskui geriau sektųsi.

Greta klestelėjo Dženisė Petri, viena iš keturių būrio moterų. Smulkus, bet tvirtas sudėjimas pelnė jai Elfės pravardę, ir ji pati atrodė kaip žvitri sporto šokėjų komandos kapitonė.

Šį rytą jos nagai puikavosi ryškiai rožiniu laku, o žvilgančių rudų plaukų uodegėlė šokčiojo surišta drugelių žiedeliu.

Dženisė buvo maloni kaip mėtinis saldainiukas, nuolat kikeno, o priešgaisrinėje valymo juostoje galėjo dirbti keturiolika valandų iš eilės — ir dirbdavo.

— Pasirengusi pašėlti, Švede?

— Ir patriukšmauti. Kam išsidažei prieš šį sumautą testą?

Dženisė klaptelėjo ilgomis tankiomis blakstienomis.

— Kad šie vargšeliai vyrukai galėtų pažvelgti į ką nors gražaus, kai suklups prie finišo linijos, pamatę, kad aš ten atbėgau pirma.

— Tu baisiai greita.

— Nedidelė, bet vikri. Ar apžiūrėjai naujokus?

— Dar ne.

— Atvyko šešios mūsiškės. Gal moterų ir pakaks mielam siuvinėjimo rateliui. Arba knygų klubui.

Ravena susijuokė:

— O paskui organizuosime pyragaičių prekybą.

— Keksiukų. Keksiukai mano silpnybė. Čia toks gražus kraštas, — Dženisė kiek pasilenkė, kad geriau matytų pro langą. — Važiuodama į čia nieko nematau, nes būnu užsigalvojusi; kam man reikia mieste užsiimti fizine terapija alkūnes pasitempusiems užmiesčio klubų tipams, — atsiduso. — O paskui liepą galvosiu, ką, po velnių, darau čia apdujusi nuo miego trūkumo, visais skaudamais kauleliais. Juk galėčiau prie baseino mėgautis popietės pertraukėle.

— Tolimas kelias nuo Misulos iki San Diego.

— Visiškai teisingai. Tau tai nereikia kursuoti pirmyn atgal. Tu čia gyveni. O daugumai iš mūsų čia laikini namai. Tačiau kai baigiasi sezonas ir reikia keliauti namo, tada jie atrodo jau kaip tikri. Ir būtų galima liautis važinėjus.

Autobusiukui sustojus, ji pakėlė į Raveną savo šiltas rudas akis.

— Štai ir atvažiavome.

Ravena išlipo iš autobusiuko ir įkvėpė oro. Kvepėjo skaniai — gaiviai ir šviežiai. Pavasaris, kai visur sužaliuos, sužydės laukų gėlės ir padvelks švelnūs vėjeliai, jau nebe už kalnų. Apsižvalgiusi pamatė taką žyminčias vėliavėles, o bazės vadovas Maiklas Mažasis Lokys išdėstė reikalavimus.

Jo ilga juoda kasa krito ant skaisčiai raudono švarko. Ravena žinojo, kad kišenėje guli „Life Savers" ledinukai, pakeičiantys „Marlboro", kurių jis per žiemą atsisakė.

Mažasis Lokys su šeima gyveno bazės pašonėje, o jo žmona dirbo pas Ravenos tėvą.

Visi žinojo taisykles. Bėgi pažymėtu taku ir finišuoji per 22.30

arba eini sau. Po savaitės mėgini dar kartą. Nepavyksta? Vasarai ieškaisi kito darbo.

Ravena ištiesė pakinklius, šlaunis, blauzdas.

— Nekenčiu šito mėšlo.

— Įveiksi, — niuktelėjo ji alkūne Korčiui į pilvą. — Galvok apie kitame tako gale tavęs laukiančią picą su mėsa.

— Papūsk man į subinę.

— Dabartinio dydžio? Užtruksiu.

Jis prunkštė iš juoko jiems stojant prie starto linijos.

Ravena stengėsi nuraminti savo protą ir kūną, kol Mažasis Lokys nuėjo prie autobusiuko. Šiam pajudėjus, pajudėjo ir vora. Ravena nuspaudė ant laikrodžio laikmačio mygtuką ir įsiliejo į būrį. Pažinojo visus — kartu dirbo, kartu liejo prakaitą, kartu su jais rizikavo gyvybe. Ir linkėjo jiems — visiems — sėkmės ir gero bėgimo.

Bet kitas dvidešimt dvi minutes ir trisdešimt sekundžių kiekvienas vyras — ir kiekviena moteris — stengėsi dėl savęs.

Ji leidosi į priekį, pasirinko bėgimo greitį ir norėjo įrodyti esanti tinkama dirbti pasirinktą darbą. Skynėsi kelią per būrį, kaip ir visi šūkavo padrąsinimus ar juokavo su tais, kas tik paskatindavo spėriau nešti sėdynes. Žinojo, kad gels kelius, daužysis krūtinėje, susuks pilvą. Pavasario treniruotės vieniems pakeldavo tonusą, o kitiems sunkino traumas.

Ji negalėjo apie tai galvoti. Susikaupė pirmai myliai ir prabėgusi ženklą užfiksavo keturių minučių ir dvylikos sekundžių laiką.

Antroji mylia, įsakė sau ir bėgo vienodais žingsniais nekeisdama tempo — net kai išsišiepusi ją pralenkė Dženisė. Karštis sklido nuo pirštų galų į kulkšnis, kilo į blauzdas. Prakaitas karštu upeliu varvėjo per nugarą, per krūtinę, odą virš besidaužančios širdies.

Galėjo sulėtinti tempą — jos laikas buvo geras, tačiau nerimas, kad kluptels ir pasitemps kulkšnį, stumte stūmė kaip iš paskos grasinantis žaibo blyksnis.

Nenusileisk.

Nubėgusi antrą mylią jau nejautė karščio, negalvojo apie prakaitą. Dar viena mylia. Kelis pralenkė ji, ją lenkė kiti, o pulsas daužėsi ausyse. Kaip ir prieš šuolį ji žvelgė į horizontą — į žemę ir dangų. Meilė abiem padėjo įveikti paskutinę mylią.

Praskriejo pro paskutinį ženklą, išgirdo, kaip Mažasis Lokys šūktelėjo jos vardą ir laiką. *Trip, penkiolika dvidešimt.* Ir nubėgo dar dvidešimt jardų, kol įsitikino, kad jau galima sustoti.

Susilenkusi dvilinka gaudė orą, spaudė vokus stipriai užmerkusi akis. Kaip ir visada po fizinio pasirengimo testo norėjo išsiverkti. Ne nuo pastangų. Ji — jie visi — matė blogesnių, sunkesnių, baisesnių dalykų. Tačiau galvą plėšusi įtampa pagaliau atlėgo.

Ravena ir toliau galėjo būti tuo, kuo norėjo.

Pasiekusi finišą, išgirdo šūkčiojamus kitų vardus ir laiką. Susimušė rankomis su tris mylias įveikusiu Trigeriu.

Visi, kas išlaikė, liko prie finišo linijos. Ir vėl būrys, beveik visi troško, kad likusiems pavyktų, kad spėtų per numatytą laiką atbėgti. Ji pasižiūrėjo į laikrodį ir pamatė, kad sekundės senka, o keturių dar nėra: Korčiaus, Meto, Jantrio, kuris prieš mėnesį šventė — ar apraudojo — savo penkiasdešimt ketvirtąjį gimtadienį, ir Gibonso, pastaraisiais metais kone apšlubusio dėl nesveiko kelio.

Likus trims sekundėms atšvokštė Korčius su Jantriu šalia. Gibonso veidas buvo grynas prakaitu apsipylęs skausmo ir ištvermės atvaizdas. O Metas? Ravenai atrodė, kad jis vos vos stūmėsi.

Jis pasižiūrėjo jai į akis. Sugniaužusi kumštį Ravena mojo ranka, sekundės tirpo ir ji pavaidino, jog paskutines kelias pėdas tempia jį ir Gibonsą. Galėjo prisiekti pamačiusi, kad Metas prašviesėjo, atgavo jėgas ir paskubėjo.

Jis atbėgo per 22.28 kartu su pusę sekundės atsilikusiu šlubčiojančiu Gibonsu.

Pasigirdo pasitenkinimo ir džiaugsmo šūksniai, kad visi kartu pradeda dar vieną sezoną.

— Spėju, judu norėjote truputį pakutenti nervus, — tarė Mažasis Lokys ir nuleido segtuvą. — Sveiki sugrįžę. Minutėlę pasidžiaukite, o paskui lipkite.

— Ei, Ra!

Korčiui šūktelėjus, ji dirstelėjo per petį kaip tik tada, kai tas apsisuko ir pasilenkęs nusismaukė kelnes.

— Išgraužk!

Na, štai ir grįžome, pamanė ji.

2

Guliveris Karis išsirito iš miegmaišio ir įvertino situaciją. Skauda viską, nutarė jis. Tačiau taip ir turėtų būti.

Užuodė sniegą ir dirstelėjęs iš palapinės pamatė, kad iš tiesų per naktį iškrito pora šviežių colių. Kol movėsi kelnes, kvėpuodamas kamuoliais pūtė garus. Daugybė pūslių rengimosi procedūrą pavertė nauja patirtimi.

Labai gerai, jis patirtį vertino.

Išvakarėse kartu su kitais dvidešimt penkiais naujokais keturiolika valandų kasė priešgaisrinę juostą, o paskui tą užduotėlę vainikavo trijų mylių žygis su aštuoniasdešimt penkių svarų kuprine.

Jie vertė medžius grandininiais pjūklais, ėjo, kasė, galando įrankius, kasė, ėjo, korėsi į milžiniškas pušis, o paskui vėl kasė.

Mazochistų vasaros stovykla, pamanė. Kitaip vadinama — pirmamečių mokymu ugniagesių parašiutininkų amato. Keturi naujokai jau nusiplovė — du iš jų neišlaikė pradinio fizinio pasirengimo testo. Septyneri metai ugniagesio patirties, pastarieji ketveri elitinėje ugniagesių brigadoje suteikė Guliui pranašumo.

Tačiau nereiškė, kad jis jautėsi pranašesnis už kitus.

Persibraukęs ranka per veidą, prakiurdė ant delno pūslę. Nesiskutęs jau beveik savaitę. Dieve, jis taip norėjo išsimaudyti po karštu dušu, nusiskusti ir išgerti ledinio alaus. Šį vakarą po smagaus žygio per Biteruto kalnagūbrį su šimto dešimties svarų kuprine jis visa tai turės.

O rytoj pradės kitą etapą. Rytoj pradės mokytis skraidyti.

Elitinių brigadų ugniagesiai treniravosi kaip pamišėliai, dirbo kaip jaučiai dažniausiai sudėtingiausiuose miškų gaisruose. Tačiau jie nešokinėjo iš lėktuvų. Tai, galvojo jis, suteikia visai naujos patirties.

Persibraukęs pirštais per vešlų tamsių plaukų kuokštą, išropojo iš palapinės į krištolinį snieguotą priešaušrio orą.

Pakėlė žalias katės akis pasižvalgyti po dangų ir akimirką pastovėjo tyloje — aukštas ir tvirtas, apsirengęs šiurkščiomis rudomis kelnėmis, ryškiai geltona striuke. Čia yra viskas, ką tikėjosi rasti atvykęs mokytis dirbti ugniagesio parašiutininko darbą.

Iš akies pamatavo geltonosios pušies kairėje aukštį. Daugmaž devyniasdešimt pėdų. Vakar užsikorė ta trešena aukštyn nagėmis kabindamasis į žievę ir prisitvirtinęs kapliukais bei diržais pasidairė virš miško.

Patirtis.

Stovyklai sujudus, uosdamas sniego ir pušies aromatą, patraukė prie virėjo palapinės. Ir nekreipdamas dėmesio į skausmą, pūsles, buvo pasirengęs sutikti naują dieną.

Netrukus po pusiaudienio Gulis žiūrėjo, kaip virsta suktaspyglė pušis. Užvertė šalmą tiek, kad galėtų nusišluostyti prakaitą nuo kaktos, ir linktelėjo juostos porininkui.

— Dar viena pavirs į dulkes...*

Dobis Kerstenas vos vos atitiko penkių pėdų ir šešių colių ūgio reikalavimą. Dėl barzdos ir kupetos rudų plaukų atrodė kaip nedidelio ugio kalnų žmogus**, o apsauginiai akiniai dar labiau pabrėžė dideles laukines akis.

Dobis kilstelėjo pjūklą.

— Suraikykim ją kąsneliais.

Jiedu dirbo vienu ritmu. Gulis manė, kad Dobis pasitrauks, tačiau tas tikras kentukietis buvo stipresnis ir tvirtesnis negu atrodė. Raudonsprandis Dobis jam visai patiko ir jis stengėsi užsitarnauti bent kokį jo pasitikėjimą.

Jei Dobis ištemps, jie ir toliau pjaus ir kas kartu. Ne skaisčią ir aiškią pavasario popietę, bet gaisro viduryje, kur pasitikėjimas ir komandinis darbas buvo tiek pat būtini kaip ir išgaląstas gaisrinis kirvis.

— Būčiau nieko prieš jai patapšnoti, kol pabruks uodegą.

* *Another One Bites the Dust* — roko grupės „Queen" daina.

** *Mountain Man* — taip buvo vadinami medžiotojai, prekiautojai kailiais JAV laukiniuose vakaruose, pirmiausia Uolinių kalnų regione.

Gulis pasižiūrėjo į vieną iš naujokių.

— Iš ko sprendi, kad pabruks?

— Moterys netinka tokiam darbui, sūnau.

Gulis pertraukė pjūklo geležte per pušį.

— Jos tik vaikams gimdyti, ką?

Dobis nusiviepė.

— Ne aš sugalvojau. Man tik patinka jas jodinti.

— Tu šiknius, Dobi.

— Daug kas taip sako, — pritarė Dobis geraširdiška intonacija.

Gulis vėl atidžiai pasižiūrėjo į moterį. Žvitri šviesiaplaukė, gal colį ar du žemesnė už Dobį. Ir, jo nuomone, ji laikėsi taip pat, kaip ir bet kuris iš jų. Slidinėjimo instruktorė iš Kolorado, prisiminė jis. Libė. Tą rytą jis matė, kaip ji persitvarstė pūsles.

— Duodu dvidešimtinę, kad ji ištemps iki galo.

Nuritindamas dar vieną trinką Dobis sukrizeno.

— Priglausiu tavo dvidešimtinę, sūnau.

Jiedviem atlikus užduotį, Gulis persitvarstė savo pūsles. Paskui, kadangi instruktoriai buvo užsiėmę, aptvarstė Dobio naujas.

Abu nuėjo per stovyklą prie kuprinių. Nukeliaus tris mylias, mąstė Gulis, o tada užbaigs šią nuostabią dieną skusdamasis, maudydamasis po dušu ir gerdamas šaltą alų.

Atsisėdo, užsimetė kuprinės petnešas, tada išsitraukė kramtomosios gumos pakelį. Pasiūlė juostelę Dobiui.

— Nieko prieš, jei kramtysiu?

Abudu persirito ant kelių, paskui atsistūmė nuo žemės ir atsistojo.

— Tiesiog įsivaizduok, kad neši gražutę smulkią moterį, — patarė Dobis pakrutinęs antakius Libės pusėn.

— Pagal mano skonį pernelyg prakauli. Liesa kaip dviratis.

— Kai pabaigsime, atrodys dar labiau prakauli.

Nė neabejoju, mintijo Gulis, ir instruktorius neįspėjo, kad tuoj prasidės raumenis deginantis žygis vingiuotu akmenuotu taku.

Jie stūmė vienas kitą, drąsino, erzino, šaipėsi, kad grupė sėkmingai įveiktų dar vieną žingsnį, dar vieną jardą. Palaikė mintis — po kelių savaičių prasidės rimti darbai. O per gaisrą kiekvieno iš jų gyvybė priklausys nuo šalia esančiųjų.

— Ką veiksi grįžęs į Kentukį? — paklausė Gulis Dobio, virš galvų klykaujant vanagui ir grupės prakaito kvapui gožiant pušų aromatą.

— Šį bei tą. Tris praeitus sezonus gesinau gaisrus valstybiniame miške. Kartą vakare, kai vieną įveikėme, kauštelėjęs susilažinau, kad tapsiu ugniagesiu parašiutininku. Tad padaviau prašymą ir atsidūriau čia.

— Visa tai darai dėl to, kad susilažinai? — tokia mintis prajuokino Gulį.

— Iš šimto dolerių. Ir savo išdidumo, kuris vertas dar daugiau. Ar kada šokai iš lėktuvo?

— Taip.

— Užima kvapą.

— Taip sakoma, — patvirtino Gulis Dobio pasakytus žodžius.

— Kaip jautiesi, kai krenti?

— Kaip per karštą nevaldomą seksą su gražia moterimi.

— Tikiuosi, — Dobis susiraukęs pasitaisė kuprinę. — Nes verčiau jau šitie sumauti mokymai būtų to verti.

— Libė laikosi.

— Kas?

Gulis kilstelėjo smakrą:

— Dėl kurios susilažinai pastarąjį kartą.

Dobis sugriežė dantimis. Jie ėmė kopti į kitą įkalnę.

— Bet diena dar nesibaigė.

Kai žygis baigėsi, Gulis nusimaudė po dušu, nusiskuto ir prieš griūdamas paslikas ant gulto vos įstengė išmaukti savo alų.

MAIKLAS MAŽASIS Lokys pagavo Raveną pakeliui į treniruoklių salę.

— Norėčiau, kad šįryt pramankštintum pirmamečius. Turėjo paimti Korčius, bet jis išvietėje baigia išvemti žarnas.

— Pagirios?

— Ne. Skrandžio gripas ar kas. Pavaikyk juos po aikštelę, gerai?

— Žinoma. Jau susitariau su Jantriu prie imituoklio. Galiu leisti dieną ir taršydama pirmamečius. Kiek mes jų turime?

— Liko dvidešimt penki, ir atrodo ganėtinai geri. Vienas sumušė bazės pusantros mylios rekordą. Sukalė per šešias trisdešimt devynias.

— Greitakojis. Pažiūrėsim, kaip šiandien seksis kitoms jo kūno dalims.

Ji atrėžė trisdešimt minučių iš devyniasdešimties planuotų treniruoklių salėje. Nusivedusi naujokus prie kliūčių ruožo už tai atsigriebs — ir tai reiškė, kad paprasčiausiai išsisuko nuo krapštymosi dirbtuvėse, kur būtų siuvusi asmenines kuprines.

Nepaprastai gera užduotis, galvojo Ravena audamasi aulinius.

Čiupo popierius, segtuvą, buteliuką vandens ir užsimaukšlinusi ant galvos mėlyną beisbolo kepuraitę patraukė laukan.

Per naktį dangų užtraukę debesys kuo puikiausiai sulaikė šilumą. Bazėje visi krutėjo — bėgikai bėgimo takuose ir kelyje, į sunkvežimį buvo kraunami kroviniai, vyrai ir moterys zujo nuo pastato prie pastato. Pririedėjo lėktuvas paimti grupės priešsezoninei šuolių treniruotei.

Šiam darbui dėmesio reikėjo skirti dar gerokai prieš prabylant gaisro sirenai. Siūti, kimšti, perrinkti įrangą, treniruotis, susidėti parašiutus.

Ravena leidosi į mokymų aikštelę ir stabtelėjo, pakeliui susitikusi Metą.

— Kuo užsiimi? — paklausė jis.

— Naujokų būriu. Korčių patiesė skrandžio reikalai. O tu?

— Šiandien po pietų kylu, — nusekė akimis į orą pakilusį lėktuvą. — Šįryt aš atsakingas už krovą. — Šyptelėjo. — Nori mainytis?

— Hmm, grūsti vidun krovinius ir įrangą arba čia kankinti pirmamečius? Nieko nebus.

— Aišku.

Ravena nužingsniavo toliau stebėdama, kaip aikštėje renkasi stažuotojai. Jie grįžo po savaitės stovyklos ir priešgaisrinės juostos darbų, ir jeigu turėjo galvose bent kiek smegenų, naktį bus gerai išsimiegoję.

Bent jau tie, kurie šį rytą galbūt jausis pakankamai atsigavę.

Netrukus ji tuo pasirūpins.

Keletas slampinėjo po kliūčių ruožą, mėgino jį įvertinti. Apdairu, pagyrė ji mintyse. Pažink savo priešą. Vėjas atnešė balsus ir juoką. Drąsinasi — irgi gerai.

Kliūčių ruožas buvo pirmos kategorijos bjaurumo, ir tai tik ilgos žiaurios dienos pradžia. Eidama pro medines platformas ji pasižiūrėjo į laikrodį ir užėmė savo vietą aikštėje.

Gurkštelėjo iš buteliuko vandens ir padėjo į šalį. Ilgai veriamai sušvilpė.

— Rikiuot! — riktelėjo. — Aš Ravena Trip, jūsų rytinio keikvoko instruktorė. Kiekvienas iš jūsų, prieš pereidamas prie kitos užduoties, turės užbaigti ruožą. Praeitos savaitės dainos prie stovyklavietės laužo ir kepinti zefyriniai skanėstai baigėsi. Laikas surimtėti.

Kol žvilgsniu tyrinėjo visą grupę, išgirdo, kaip keletas sudejavo, keletas susijuokė, kai kurie neramiai susižvalgė. Dvidešimt vienas vyras, keturios moterys, skirtingų ūgių, sudėjimo, odos spalvos ir amžiaus. Jos užduotis — sutelkti visus vienam tikslui.

Dirbti nepaisant skausmo.

Pasižiūrėjo į sąrašą, išvardijo visus pavardėmis, patikrino vardus tų, kuriems iki šiol sekėsi.

— Girdėjau, kad vienas iš jūsų pirmamečių sumušė pusantros mylios bazės rekordą. Kuris tas žaibas?

— Nagi, Guli! — šūktelėjo kažkas, ir ji pamatė, kaip žemaūgis vyriokas kumštelėjo savo kaimyną.

Maždaug šešios pėdos ir du coliai, įvertino ji, tamsūs plaukai švarūs ir pasišiaušę, pasitikinti šypsena, neįtempta laikysena.

— Gulis Karis, — pasakė jis. — Man patinka bėgioti.

— Šaunuolis. Tačiau įsidėmėk — greitis nepadės tau įveikti žaidimų aikštelės. O dabar, naujokai, pramankšta. Nenoriu, kad kas nors ašarotų dėl patemptų raumenų.

Jie jau yra grupė, nustatė ji, tarp jų atsirado vidiniai saitai. Draugystė, konkurencija — naudos gali duoti ir viena, ir kita.

— Penkiasdešimt atsispaudimų, — įsakė ji. Kurie baigė, tuos pasižymėjo.

— Dabar ketinu pravesti jus šiuo ruožu, startas čia, — Ravena mostelėjo į žemą gulsčių kvadratų platformą, parodė sieneles, kurias jiems reikėjo peršokti, virves, kuriomis turėjo ropštis rankomis, batutą, rampas. — Kiekviena iš šių kliūčių imituoja tas, su kuriomis realiai susidursite per gaisrą. Įveikę vieną, imatės kitos. Iškrisite? Bus baigta. Įveiksite ruožą — tikėtina, gana gerai šokinėsite per ugnį.

— Nelabai panašu į Šv. Krispino dieną.

— Kieno? — paklausė Dobis Guliui subambėjus.

Tas tik gūžtelėjo pečiais ir iš stulbinamos šviesiaplaukės mestelėto skerso žvilgsnio suprato, kad ji tą pastabą nugirdo.

— Tu, Greitakoji, varyk pirmas. Likusieji rikiuokitės jam iš paskos. Viena vora. Jei išgriūsite, traukite sėdynes iš kelio ir grįžkit mėginti dar kartą. — Išsiėmė iš kišenės laikmatį. — Pasirengę? — Grupė atsišaukė ir ji nuspaudė mygtuką. — Pirmyn!

Gerai, galvojo Ravena, greitakojai ir lėtapėdžiai.

— Kilnokit kojas! — šaukė ji. — Nagi, kur jūsų energija. Dėl Dievo, taigi jūs atrodot kaip pulkas parke slampinėjančių panelių.

— Aš ir esu panelė! — atsišaukė šviesiaplaukė plieninėmis akimis ir privertė Raveną nusišypsoti.

— Tada kilnok kelius. Įsivaizduok, kad spiri vienam iš tų šiknių į pautus.

Ji laikėsi vienodo tempo su Guliu, tačiau tik risnojo, o jis lenktyniavo užsidegęs, persirito per pirmą rampą.

Tada mažylis kone nustebino perskriejęs per ją kaip patrankos sviedinys.

Jie ropštėsi, šokinėjo, ropojo ir šliaužė. Mažasis Lokys teisus, nusprendė ji. Nepaprastai gera grupė.

Stebėjo, kaip Gulis atlieka reikalaujamus šuoliukus ir kūliavirsčius ant batuto, girdėjo, kaip mažylis — jai reikėjo pasitikrinti jo pavardę — tą patį padaręs džiugiai sukliko.

Greitakojis, vėl pagalvojo ji, vis dar pirmauja, ir, velniai jį griebtų, jeigu neužsikeberios virve kaip beždžionė vynmedžiu.

Šviesiaplaukė mergina susidorojo su kliūtimis ant žemės, tačiau griebusi virvę ne tik sulėtino tempą, bet ir ėmė slysti.

— Neslysk! — užriko Ravena nelyginant šmaukštelėdama rimbu. — Neslysk, Barbe, kad tave galas, ir nedaryk man gėdos. Nori visą šį mėšlą pradėti iš naujo?

— Ne. Dieve, ne.

— Nori gesinti gaisrus ar grįžti namo pirkinėti batelių?

— Noriu!

— Lipk! — Ravena pamatė kraują ant virvės. Slysdama mergina nusiplėšė nuo delnų odą ir skausmas buvo nežmoniškas. — Lipk!

Ir ji lipo — keturiasdešimt kankinamų pėdų.

— Leiskis, nagi. Judėk!

Ji nulipo, o kai puolė prie kitos kliūties, paliko ant rampos kraujo dėmę.

Tačiau įveikė. Jie visi įveikė, galvojo Ravena, ir davė jiems minutėlę palekuoti, paaimanuoti ir pasiglostyti įskaudusius raumenis.

— Neblogai. Kitą kartą gali tekti ropštis virve ar keberiotis uola, nes pasikeis vėjas ir ugnis tiesiog plūstels į tavo saugią zoną. Tada norėsi tai padaryti geriau negu tik neblogai. Kuo tu vardu, Barbe?

— Libė, — šviesiaplaukė pasidėjo kruvinas rankas ant kelių delnais į viršų. — Libė Raidor.

— Bet kuri, galinti ropštis virve, nors rankos kraujuoja, tvarkosi geriau negu tik neblogai. — Ravena atplėšė pirmosios pagalbos rinkinį. — Nagi, apsivyniokim. Jeigu dar kas nors turi popyčių, pasipūskite ir pirmyn pasiimti įrangos. Visos įrangos, — pridūrė ji, — mokytis nusileisti ant žemės. Turite trisdešimt.

Gulis žiūrėjo, kaip ji patepė tepalu Libei delnus ir profesionaliai juos aptvarstė. Pasakė kažką, kas prajuokino Libę — ir visus, kam skaudėjo rankas.

Per ruožą grupę pravarė gindama atitinkamu beširdžių užgaulių žodžių ir zyzimo deriniu. Ir palaikė keletą, kai iškilo sunkumų, reikiamu metu atrado reikiamų žodžių.

Jos elgesys atrodė įspūdingas, Gulis buvo sužavėtas.

Nagana to, kad žavėjosi ja pačia.

Ta šviesiaplaukė buvo patraukliai sudėta — gal penkių pėdų ir dešimt colių. Jo dėdė pavadintų ją skulptūriška, mąstė Gulis. O jis pats? Tiesiog turėjo pripažinti, kad tas kūnas buvo stulbinamas. O dar didelės mėlynos primerktos akys ir veidas, sukeliantis vyrui norą pasižiūrėti antrą kartą, tada, gal kiek palaukus, ir trečią — ir štai nepaprastas derinys.

Įspūdingas derinys. Ir, Dieve, kaip jam buvo sunku atsispirti tam deriniui. Todėl jis luktelėjo, kol ji perėjo aikštę, o tada prie jos prisigretino.

— Kaip Libės rankos?

— Jai bus viskas gerai. Aikštelėje visi netenka šiek tiek odos. O tu?

— Jei nekraujuoji, iš kur žinoti, kad ten buvai?

Ji pakreipė galvą ir įdėmiai pasižiūrėjo, o jos žvilgsnis privertė jį pagalvoti apie stingdantį Arkties ledą.

— Iš kur tu, Šekspyrai? Aš skaičiau *Henriką V.*

— Labiausiai iš Monterėjaus.

— Šiaurės Kalifornijoje yra puikus ugniagesių parašiutininkų būrys.

— Yra. Daugelį iš jų pažįstu. Penkerius metus dirbau Redingo tarpžinybinėje elitinėje ugniagesių brigadoje.

— Perpratau, kas tu toks. Taigi esi reikalingas Kalifornijoje, bet patraukei į Misulą?

— Krūviai sumažėjo, — paaiškino jis ir sukėlė jai šypseną. — Aš Misuloje dėl Tripo-Geležinio Žmogaus. — Jis sustojo, nes sustojo ji. — Kiek suprantu, jis tikriausiai tavo tėvas.

— Teisybė. Ar tu jį pažįsti?

— Žinoma. Lukas Tripas-Geležinis Žmogus — legenda. Dutūkstantaisiais čia buvo didžiulis gaisras.

— Taip.

— Mokiausi koledže. Viską rodė per žinias, ir aš mačiau interviu su Geležiniu Žmogumi kaip tik iš šitos bazės, vos jam su būriu grįžus po keturių dienų iš pačios gaisro gerklės. Veidas visas suodinas, ant plaukų pelenų sluoksnis, akys paraudusios. Atrodė kaip ką tik iš kautynių, taip ir buvo. Reporteris kaip paprastai uždavinėjo idiotiškus klausimus. Kaip jauteisi? Ar bijojai? O jis kantriai klausė. Buvo matyti, kad išsekęs, bet į visus klausimus atsakė. Ir galiausiai tarė tam vyrukui: „Vaikine, paprasčiausia būtų pasakyti taip: ta kalė norėjo mus praryti, o mes iškaršėm jai kailį.“ Ir nuėjo.

Ji visa tai prisiminė taip pat aiškiai kaip ir jis, net kur kas geriau.

— Ir todėl tu dabar Misuloje stengiesi tapti parašiutininku?

— Manyk, kad čia pradžia. Tęsinį galiu papasakoti prie alaus.

— Kažin ar liks laiko alui ir gyvenimo istorijoms. Geriau susitvarkyk įrangą. Dar teks nueiti tolimą kelią.

— Pasiūlymas išgerti alaus visada galioja. Gyvenimo istorijos nebūtinos.

Ji vėl taip pat į jį pasižiūrėjo — šiek tiek pakreipusi galvą, su šypsniu lūpose, ir apatinė jam pasirodė seksualiai pilnesnė.

— Juk tu nenori manęs kabinti, karštakoši? Nesusidedu nei su

pirmamečiais, nei su antramečiais, nei su kitais parašiutininkais. Kai turiu laiko ir noro... pasilinksminti, pasiieškau civilio. Tokio, su kuriuo užsimaniusi galiu pasismaginti ilgomis žiemos naktimis, o prasidėjus sezonui pamiršti.

O, taip, jam patiko toks požiūris.

— Gal vertėtų pakeisti įpročius.

— Švaistai laiką, pirmameti.

Kai ji, nešina savo segtuvu, nužingsniavo, jis šyptelėjo. Suprato, kad dabar pats metas švaistyti laiką. Ir kad ji nustebino — kaip tikrai unikali patirtis.

GULIS IŠGYVENO, lyno pakeltas į orą, o paskui numestas ant žemės. Ne visai maloniai vadinamas daužykla, simuliatorius itin gerai atliko savo užduotį imituodamas, kaip šiurkščiai į žemę trenkiasi kūnas, suskausta kulkšnys ir keliai.

Jis trankėsi, rietėsi, krito, ritosi ir rinko gumbus bei mėlynes. Išmoko apsaugoti galvą, pasinaudoti kūnu tam pačiam kūnui apsaugoti. Ir *galvoti*, nors žemė artėja labai greitai.

Atsidūręs prie bokšto ropštėsi juo visas penkiasdešimt kraugeriškai raudonų pėdų su šuolio porininke šuolio treniruotei.

— Kaip laikaisi? — paklausė Libės.

— Tarsi nusiritusi nuo kalno, taigi ne taip ir blogai. O tu?

— Nelabai žinau, ar kaip nukritęs nuo kalno, ar užlipęs ant jo. — Pasiekęs platformą nusišypsojo Ravenai: — Ar smagu taip pat, kaip atrodo?

— O, kur kas smagiau, — liejo sarkazmą, kol ji kabino jį prie skriemulio. — Ten tavo šuolio vieta, — ji mostelėjo į pjuvenų kalvelę aikštėje. — Skriejant atsiras šioks tos pagreitis, tad nusileidęs pajusi. Susiriesk, užsidenk galvą ir riskis.

Jis apžiūrėjo tą kalvelę. Žvelgiant pro antveidį iš ten, kur jis stovėjo, ji atrodė baisiai maža.

— Aišku.

— Pasirengę? — paklausė jų abiejų.

Libė giliai įkvėpė.

— Pasirengę.

— Pirmyn.

Taip, pagreitis yra, pamanė Gulis skriedamas oru. Vos spėjo pagalvoti, kaip nusileisti, kai kalvelė užpildė jo regos lauką. Jis trenkėsi į ją, pagalvojo *šūdas!* — tada susirietė ir nusirito, iš abiejų pusių apsigaubęs rankomis šalmą.

Trokšdamas, kad oras sugrįžtų į plaučius, pasižiūrėjo į Libę.

— Viskas gerai?

— Šįsyk tikrai ant kalno. Bet žinai, buvo *smagu*. Noriu dar kartą pabandyti.

— Diena tik prasidėjo. — Jis atsistojo ir ištiesė jai ranką.

Po treniruočių patraukė į auditoriją. Metus su elitine ugniagesių brigada daugiausia leido tarp knygų, žemėlapių, tad paskaitos priminė tai, ką jau žinojo. Tačiau visada būdavo ko pasimokyti.

Po paskaitų buvo laiko — pagaliau — pasirūpinti gumbais iš mėlynėmis, susirasti karšto maisto, paslampinėti su kitais naujokais. Iki dvidešimt antros, pastebėjo Gulis. Jie praleido tris valandas prie simuliatoriaus ir bokšto.

Daugiau kaip pusė stažuotojų nuėjo miegoti, ir Gulis ketino taip padaryti. Tačiau viliojo lošiamas pokeris, tad jis sudarė su savimi sandėrį: įkvėps tyro oro, o paskui, jeigu nagai vis tiek niežės, prisės porai ratų.

— Pasiimk kėdę, sūnau, — pakvietė Dobis pro stalą einantį Gulį. — Nekantrauju prisidurti prie savo pensijos.

— Nusileisi ant galvos porą kartų, ir išleis anksčiau.

Jis nuėjo. Lauke lijo visą dieną grasinęs vėsus ir ramus lietus. Susigrūdęs rankas į kišenes Gulis žengė į drėgmę. Pasuko tolumoje dunksančio brezento link. Gal nukeliaus iki jo ir dirstels į lėktuvą, iš kurio netrukus teks šokinėti.

Prieš pasiprašydamas į programą, su parašiutu šoko tris kartus vien tam, kad įsitikintų, ar skrandis pakankamai stiprus. Dabar nerimo, jam knietėjo iš naujo patirti tą pojūtį, paminti savo instinktus ir pulti į aukštą atvirą erdvę.

Apžiūrėjo lėktuvus — „Twin Otter“ ir „DC-9“, tokiais orlaiviais ugniagesiai parašiutininkai skraidydavo dažniausiai. Vis pagalvodavo

pasibaigus sezonui lankyti pilotavimo kursus ir siekti piloto licencijos. Visai ne pro šalį mokėti valdyti lėktuvą, jei to prireikia.

Tada pastebėjo ją, per lietų žingsniuojančią artyn. Tamsa ir pabjuręs oras netrukdė ją aiškiai matyti. Jis sulėtino žingsnius. Gal žaisti pokerio nė neprireiks, kad ši naktis būtų sėkminga.

— Graži naktis, — tarė jis.

— Ūdroms. — Lietus tiško nuo Ravenos kepuraitės snapelio, kai įdėmiai jį nužvelgė. — Neši kudašių?

— Tik vaikštinėju. Bet turiu automobilį, jei norėtum kur nors nuvažiuoti.

— Ačiū, galiu ir pati pasivažinėti, tik niekur neketinu judėti. Šiandien gerai pasirodei.

— Ačiū.

— Labai nesiseka Dodžetui. Blogai leidžiasi, skilo kaulas, todėl jis išbraukiamas iš programos. Kiek suprantu, kitąmet sugrįš.

— Jis labai nori, — pritarė Gulis.

— Reikia daugiau negu tik noro, antra vertus, turi norėti to pasiekti.

— Kaip tik taip ir aš galvojau.

Pusiau juokdamasi Ravena papurtė galvą:

— Ar moterys kada nors tau pasako ne?

— Liūdna, bet taip. Tačiau vyras, kuris ima ir pasiduoda, nenusipelno dovanos.

— Patikėk manimi, aš ne dovanėlė.

— Tavo plaukai kaip romėnų centuriono, kūnas kaip deivės, o veidas kaip šiauriečių karalienės. Tai visas paketas.

— Paketas dar ne dovana.

— Ne, ne dovana. Bet tikrai sukelia norą išpakuoti ir pasižiūrėti, kas viduje.

— Bjaurus būdas, nepakantumas pliurpalams ir aistra gaisrams. Padaryk sau paslaugą, vyruti, atsirišk kokį kitą kaspinėlį.

— Mane apėmė tas... susidomėjimas. O kai tik kuo nors susidomiu, negaliu liautis, kol iki galo neperprantu.

Ravena atsainiai gūžtelėjo pečiais, bet žiūrėjo į jį atidžiai.

— Nėra ko perprasti.

— Oi, nežinau, — tarstelėjo Gulis, kai ji pasuko į gyvenamąją zoną. — Betgi tu su manimi pasivaikščiojai per lietų.

Vieną ranką padėjusi ant durų ji atsigręžė ir apgailestaujamai nusišypsojo:

— Tik nesakyk man, kad tai romantiška.

— Visai gali būti.

— Tada būk atsargesnis. Galiu pasinaudoti tavimi tik todėl, kad esi po ranka, ir sutriuškinti tavo romantišką sielą.

— Mano kambaryje ar tavo?

Ji susijuokė erotišku pasileidėlės juoku, kuris kirto jam tiesiai per strėnas, o paskui uždarė duris, bent jau metaforiškai, prieš pat nosį.

Tegu jį kur, jei jis neprivertė jos virptelėti, prisipažino ji. Ravenai patiko savimi pasitikintys vyrai — tie, kurie turėjo pautus, smegenų ir įgūdžių jiems žaboti. O dar tas tykančios katės prie pelės urvo žvilgsnis, kuriuo į ją žiūrėjo — geismingai ir nepaprastai kantriai — sukėlė nežymų seksualinį virptelėjimą.

Ir pasiduoti tam virptelėjimui būtų klaida, priminė ji sau, tada tyliai pasibeldė į Korčiaus duris. Tam kažką suniurzgus, pamanė galinti kyštelėti galvą vidun.

Jos akimis jis atrodė kiek išblyškęs, labai nusinuobodžiavęs ir gana nevalyvas.

— Kaip jautiesi?

— Mėšlas, viskas man gerai. Tik šį rytą pasigavau kažkokį žarnyno virusą. Išvėmiau ir jį, ir kelis vidaus organus. — Jis sėdėjo ant lovos paskleidęs kortas. — Šiek tiek įstengiau pasiknaibyti dirbtuvėse, pietūs nuslydo gerai. Iki rytdienos viskas susitvarkys. Dėkingas, kad mane dengei.

— Jokių problemų. Susitvarkėm iki dvidešimt antros. Vienas iš jų išvyksta, nes susižeidė. Bet, manau, mes jį dar pamatysime. Tai tada iki ryto.

— Ei, nori pamatyti pokštą su kortomis? Šitas geras, — pasakė jis nespėjus Ravenai pasišalinti.

Pavargo nuo savo paties draugijos, pagalvojo ji, ir iš draugiškumo pasilikusi atsisėdo ant lovos.

Be to, pasižiūrėjusi kelių nevykusių kortų gudrybių, greičiau užmigs negu galvodama apie pasivaikščiojimą per lietų su Guliveriu Kariu.

3

Gulis stovėjo gretoje kartu su kitais naujokais priešais pasirengimo patalpą. Ant asfalto riaumojo lėktuvas, kuris tuoj pakels juos pirmajam šuoliui; visi jautė nervinę įtampą.

Instruktoriai darbavosi kruopščiai tikrindami kiekvieną iš jų. Gulis sumetė, kad jam pasisekė, kai prie jo žengė Ravena.

— Tave apžiūrėjo?

— Ne.

Ji priklaupė, o jis žiūrėjo į jos saulėgrąžų spalvos plaukus. Ravena patikrino jo aulinius, kilpas, kildama aukštyn — kelnių kišenes, diržus — apžiūrėjo atsarginį parašiutą, galiojimo laiką, apsauginius jo kaiščius.

— Tu kvepi persikais. — Ravena tik žybtelėjo akimis. — Miela.

— Apatinis kairys atsarginis diržas prisegtas, — tarė ji nereaguodama į jo repliką ir be komentarų toliau tikrindama įrangą. — Apatinis dešinys atsarginis diržas prisegtas. Žaidimas prasideda, Greitakoji, — pridūrė, tada tęsė: — Jei vienas iš jūsų pravėpsos bent smulkmeną, liks tik šlapia vieta ant žemės. Šalmas, pirštinės. Nusileidimo virvę gavai?

— Patikrink.

— Gali eiti.

— O kaip tu?

— Mane patikrino, ačiū. Leidimas skristi duotas.

Ji perėjo prie kito naujoko. Gulis įlipo į lėktuvą ir atsisėdo ant grindų prie Dobio.

— Ketini pakabinti tą šviesiaplaukę? — paklausė Dobis. — Tą, kurią vadina Švede?

— Žmogus turi svajoti. Netrukus būsi man skolingas dvidešimtinę, — pridūrė Gulis, kai pro duris įlipo Libė.

— Šūdo. Ji dar nėra šokusi. Duodu dabar pat dešimt, kad spyriosis.

— Man pravers ir dešimt.

— Sveiki atvykę, — garsiai pasakė Ravena. — Prašom visiškai pakelti sėdynes. Mūsų skraidymo laikas šiandien priklausys nuo to, kiek bliausite kaip kūdikiai tarpduryje. Gibonsas bus jūsų stebėtojas. Būkite atidūs. Nepameskite galvų. Pasirengę šokti?

Atsakymas nuskambėjo linksmai.

— Nagi, pirmyn.

Lėktuvas pajudėjo, ėmė greitėti, pakėlė nosį. Kai pakilo nuo žemės, Gulis pajuto, kad pilve kažkas nusileido. Jis klausėsi, kaip Ravena, su parašiutininko apranga, jo manymu, visiškai neseksuali, pakėlė balsą, kad perrėktų variklius, ir dar kartą pergalvojo kiekvieną būsimo šuolio etapą.

Gibonsas iš pilotų kabinos perdavė jai žinutę.

— Ten jūsų šuolio vieta, — pasakė ji, ir visi naujokai sužiuro pro langus.

Gulis tyrinėjo nusidriekusią pievą, gražią kaip paveikslėlyje — besistiebiančias pocūges, suktaspygles pušis, blizgančią upę. Užduotis — kai tik ners į erdvę — bus nusitaikyti į pievą, išvengti medžių ir vandens. Būsiu strėlytė, pagalvojo jis, noriu pataikyti į dešimtuką.

Gibonsui užėmus savo vietą, Ravena šūktelėjo visiems saugoti savo reikmenis. Gibonsas čiupo durų rankenas, trūktelėjo, ir oras, vėsus ir saldus pavasario oras, siūbtelėjo vidun.

— Viešpatie aukštielninkas! — šūktelėjo Dobis ir švilptelėjo pro tarpdantį. — Mes šoksim. Iš tiesų. Visai realiai.

Gibonsas iškišo galvą į oro srautą, mikrofonu pasitarė su pilotu. Lėktuvas kryptelėjo dešinėn, šoktelėjo, išsilygino.

— Stebėkite vėjo nuonašos vėliavėles! — šūktelėjo Ravena. — Ten jūs skrisite.

Jos plastėjo ir sukosi, ratu skriejo didžiuliame šviesiai žydrame danguje. Ir susmigo į tankiai sužėlusius medžius.

Gulis mintyse pagal jas derino savo šuolį, įsivaizduodamas, kaip

valdo stropus, įvertindamas nuonašą. Iš naujo suderino stebėdamas antrojo vėliavėlių rinkinio skrydį.

— Dar aukščiau! — sušuko Gibonsas.

Dobis, susikišęs į burną kramtomosios gumos juostelę, vieną pasiūlė Guliui ir užsimaukšlino šalmą. Už antveidžio Dobio akys atrodė didelės kaip planetos.

— Man truputį bloga.

— Palauk, kol nusileisi, tada išsivemk, — patarė Gulis.

— Libe, tu šoksi antra. — Ravena užsidėjo šalmą. — Tiesiog leiskis man iš paskos. Aišku?

— Aišku.

Po Gibonso signalo Ravena atsisėdo tarpdury, susikaupė. Lėktuve visi pratrūko šūkauti Libės vardą, pirštinėtos rankos plojo drąsindamos ją užimti vietą už Ravenos.

Gibonso ranka nusileido Ravenai ant peties, ir ji iššoko.

Gulis stebėjo, kaip ji krinta; negalėjo atitraukti akių. Šoktelėjo baltai mėlynas kupolas, išsiskleidė. Tikras grožis tame švelniai žydrame danguje virš žalumos, rusvumo ir blizgančio vandens.

Džiugus bruzdesys privertė jį atsipeikėti. Jis pražiopsojo Libės šuolį, tačiau pamatė, kaip išsilankstė jos parašiutas, pasislinko, kad praskrendant lėktuvui akiratyje pagautų abu kupolus.

— Regis, tu skolingas man dešimtinę.

Dobio akyse sušmėžavo šypsnys:

— Pridėk prie jos šešių alaus skardinių pakuotę, kad mano šuolis bus geresnis. Geresnis ir už taviškį.

Lėktuvui apsukus ratą Gibonsas atidžiai pasižiūrėjo Guliui į akis.

— Pasirengęs?

— Mes pasirengę.

— Užkabink.

Gulis žengė į priekį ir užkabino parašiuto falą.

— Prie durų.

Gulis prisivertė kvėpuoti lygiai ir atsistojo tarpdury.

Išklausė stebėtojo nurodymus apie nuonašą, vėją, o vėjas plakėsi jam į kojas. Dar kartą apsidairė, kol lėktuvas apsisukęs išsilygino, ir įsmeigė akis į horizontą.

— Pasiruošk, — liepė jam Gibonsas.

O, jis buvo pasiruošęs. Kiekvienas pastarųjų savaičių gumbas, kiekviena mėlynė ir pūslė artino prie šios akimirkos. Kai tik delnas nusileido ant jo dešinio peties, jis nėrė į tą akimirką.

Vėjas ir dangus, ir didžiulis, kvapą gniaužiantis jaudulys, kad išdrįso mesti jiems iššūkį. Greitis kaip narkotikas plūstelėjo į kraują. Jis tegalvojo, kad išties, Dieve, iš tiesų būtent tam ir gimė, net ir skaičiuodamas, sukdamas savo kūną, kol po kojomis apačioje pamatė žemę.

Parašiutas išsipūtė išsiskleidęs, jis timptelėjo jį aukštyn. Pasižiūrėjo dešinėn, paskui kairėn ir pamatė Dobį, išgirdo šuolio porininko laukinį, nevaldomą juoką.

— Tai *štai* apie ką aš kalbėjau!

Gulis šyptelėjo, apsidairė. Ar daug kas matė, galvojo jis, kaip stulbinamai plyti miškai ir kalnai, koks bekraštis dangus? Žvelgė į snieguotas smailes didesniame aukštyje, tik pradedantį slėnį gaubti žalumos ūką. Nors ir žinojo, kaip tai neįtikima, bet sklęsdamas žemyn manėsi galintis užuosi ir žiemą, ir pavasarį.

Jis vairavo stropais pasitelkęs instinktus, treniruočių įgūdžius, vėjo užgaidas. Jau galėjo įžiūrėti Raveną, nuo ryškios jos plaukų kupetos atsispindčią saulę, net kaip stovėjo pražergusi kojas ir tvirtai rankomis rėmėsi į šonus. Žiūrėjo į jį, o jis į ją.

Įvertinęs leidimosi liniją, nusitaikė nutūpti greta ir pajuto akimirką, kai ją pagavo. Ugniagesiai parašiutininkai ją vadino „ant laido“, taigi jis leidosi tuo laidu, kvėpavo lygiai, rengdamasis atsitrenkti kojomis į žemę.

Vėl dirstelėjęs į Dobį suprato, kad porininkas šuolio vietą praskris. Tada krito ant žemės, susirietė, nusirito. Atsisegė įrangą ir ėmė rinkti parašiutą.

Išgirdo, kaip šaukia Ravena, pamatė ją bėgančią prie medžių. Visas sustingo, bet paskui atlėgo, kai išgirdo Dobio paleistą keiksmažodžių papliūpą.

Viršuje lėktuvas pakreipė sparnus ir ėmė sukti dar vieną ratą kitiems parašiutininkams išleisti. Gulis užsimetė ant pečių įrangą ir išsišiepęs patraukė ten, kur Dobis iš po medžių vilko saviškę.

— Jau buvau įveikęs, tada vėjas tėškė mane į medžius. Vis dėlto velniškas lėkimas, — jaudulys, džiaugsmas nušvietė jo veidą. — Pasiutęs velnio lėkimas. Deja, gumą tai prarijau.

— Jūs ant žemės, — tarė jiems Ravena. — Nieko nesusilaužėt. Vadinasi, neblogai. — Atsegusi savo kuprinę ištraukė šokolado plytelę. — Sveikinu.

— Nieko panašaus nesu patyrusi, — po dangų besižvalgančios Libės veidas spindėjo. — Niekas tam neprilygtų.

— Dar nešokai į ugnį. — Ravena atsisėdo, paskui išsitiesė žolėje. — Tai visiškai kitas pasaulis. — Žiūrėjo į dangų laukdama vėl pasirodančio lėktuvo, tada dirstelėjo į Gulį, kai tas sudribo greta. — Sklandžiai nutūpei.

— Taikiausi į tave. Į saulę tavo plaukuose, — pridūrė, kai toji paskersakiavo.

— Jėzau, Guli, tu *esi* romantikas. Saugok tave, Dieve.

Jis suprato, kad ją sutrikdė, ir įrašė sau tašką asmeninėje rezultatų lentoje.

— Ką darai, kai čia nešokinėji?

— Kalbi apie darbą? Šiek tiek laiko skiriu tėčio verslui, šokinėju su turistais, kurie trokšta jaudulio, mokau žmones, kurie mano, kad nori, arba nusprendžia, kad nori šokti savo malonumui. Šiek tiek dirbu asmenine trenere, — ji sulenkė savo bicepsus.

— Bet tu tam gabi.

— Laiku tapti trenere reiškia, jog man visą žiemą moka, kad galėčiau palaikyti fizinę formą šitam darbui. O tu?

— Aš pragyvenu iš žaidimų. Smagus pasaulis. Tai tarsi didelė arkada, vaizdo žaidimai, boulingas, elektriniai automobiliukai, žaidimų automatai.

— Dirbai su arkadiniais žaidimais?

Jis susidėjo po galva rankas.

— Jeigu smagu, tai ne darbas.

— Nepadarysi man įspūdžio kaip vyrukas, kuris visą dieną leidžia bendraudamas su vaikais ir automatais.

— Man vaikai patinka. Jie dažniausiai nieko nebijo ir viskam pasirengę. Suaugusieji paprastai pamiršta, ką tai reiškia, — jis gūžtelėjo

pečiais. — Juk tu saviškę dieną praleidi stengdamasi priversti suprakaituoti televizoriaus vergus.

— Ne visi mano klientai televizoriaus vergai. Ir nė vienas daugiau į jį nespokso, kai baigiu su jais dirbti. — Ji atsisėdo. — Štai leidžiasi kita grupė.

Pasibaigus pirmai šuolių treniruotei jie viską susipakavo ir parsinešė į bazę kuprines. Dar paplušėję per treniruotę ir auditorijoje pakilo antram tos dienos šuoliui.

Jie mokėsi nusileisti ant žemės su visa įranga, aptarinėjo gaisro malšinimo strategijas, tyrinėjo žemėlapius, atliko daugybę atsilenkimų, prisitraukimų ir atsispaudimų, nubėgo daug mylių ir šokinėjo iš lėktuvų. Keturių įtampos kupinų savaičių pabaigoje jų skaičius sumažėjo iki šešiolikos. Pastarieji per patikrinimą stovėjo išrikiuoti lauke prie operacijų centro, paskutinį kartą atsiliepdami kaip naujokai.

Atsiliepus Libei, Dobis pliaukštelėjo Guliui į delną dvidešimtinę.

— Parašiutininkė Barbė. Gali jai perduoti. Tokia sudžiūvėlė moterytė ištvėrė viską, o toks dičkis kumelys kaip Makgintis pasiplovė.

— Bet mes ne, — priminė jam Gulis.

— Nė velnio mes nepasiplovėm.

Vos jie suplojo rankomis, kaip ūžtelėjęs juos permerkė ledinis vanduo.

— Tik nuplaunam pirmamečių tvaiką! — kažkas šūktelėjo.

Ir rėkaudami bei šūkaliodami vyrai ir moterys nuo stogo iš kibirų dar kartą šliūkštelėjo vandens.

— Dabar jūs mūsiškiai! — vandens klane juoką ir keiksnojimą perrėkė Mažasis Lokys. — Jūs geriausi. Apsikuopkit, o paskui šokit į autobusiukus. Keliaujam į miestą, berniukai ir mergaitės. Turite vieną vakarą pašvęsti ir prisigerti kaip kvailiai. Rytoj pradėsite dieną kaip ugniagesiai parašiutininkai — kaip zuliai.

Guliui parodžius šlapią išgręžtą dvidešimtinę, Dobis juokėsi taip gardžiai, kad teko atsisėsti ant žemės.

— Aš statau pirmas. Ir tau, Libe.

— Ačiū.

Jis nusišypsojo ir sukišo šlapią banknotą šlapion kišenėn.

— Tai čia tau už jį ačiū.

Kambaryje Gulis nusimetė varvančius drabužius. Priekabiai apžiūrėjo mėlynės — ne itin blogai — ir pirmą kartą per savaitę atsidėjęs nusiskuto. Susiieškojęs švarius marškinius ir kelnes kelias minutes sugaišo, kol parašė trumpą elektroninį laiškelį namo, pranešdamas šeimai, kad jam pavyko.

Jis numanė, kad ta naujiena sukels įvairiausių reakcijų, nors jie visi apsimes, kad jaučiasi tokie pat laimingi kaip ir jis. Įsikišęs į marškinių kišenę šventinį cigarą, iššygiavo laukan.

Rašydamas laišką kiek užtruko, todėl įšoko į paskutinį autobusiuką ir atsidūrė tarp pirmamečių ir veteranų.

— Pasirengęs pavakaroti, pirmameti? — paklausė jo Trigeris.

— Visada pasirengęs.

— Tik įsidėk į galvą — jokios auklytės nebus. Jei autobusai išvažiuos, o tavęs juose nebus, teks pačiam sugalvoti, kaip grįžti į bazę. Jei šį vakarą pasigautum kokią moterį, apdairiausia rinktis turinčią automobilį.

— Įsidėmėjau.

— Šoki?

— Dar klausi?

Trigeris nusikvatojo.

— Tu kone toks pat kaip aš. Vietelė, kur mes lankomės, turi šokių salę. Jei tinkamai elgiesi, šokis su moterimi prilygsta preliudijai.

— O tau taip būna?

— Būna, jaunasis dždedajau. Tikrai būna.

— Įdomu. O... Ravenai patinka šokti?

Trigeris kilstelėjo antakius.

— Čia, kaip mes sakome, pasirinkai neteisingą kryptį.

— Tai vienintelė kryptis, kuri patraukė mano dėmesį.

— Tada tavęs laukia ilga sausringa vasara, — paplojo Guliui per petį. — Ir leisk su tavimi pasidalyti dar šiuo tuo iš didžiulės savo patirties. Kai pritrinsi daugybę nuospaudų ir dar prakiurdinsi pūsles, kvailioti nebus taip malonu, kaip atrodo.

— Penkerius metus dirbau elitinėje brigadoje, — priminė jam Gulis. — Jei vasara pasitaikys ilga ir sausringa, mano rankos ją atlaikys.

— Gal ir taip. Bet moteris geriau.

— Iš tiesų geriau, mokytojau džedajau. Iš tiesų.

— Ar turi kokią namuose?

— Ne. O tu?

— Turėjau kadaise. Dvi. Vieną iš jų vedžiau. Tik nepasiėmiau. Metas irgi turi. Juk turi moterį namuose Nebraskoje, ką, Metai?

Metas sukrutėjo, apsigręžė dirstelėti sau per petį.

— Nebraskoje laukia Enė.

— Vidurinėje įsimylėjo, — pridūrė Trigeris. — Paskui ji išvažiavo į koledžą, tačiau kai sugrįžo namo, jiedu vėl ėmė draugauti. Dvi sielos, viena širdis. Todėl Metas nešoka, jei pagavai mano mintį.

— Pagavau. Nuostabu, — tęsė Gulis, — ką nors turėti.

— Visam sumautam pasauly nėra jokios prasmės, jei neturi, — gūžtelėjo pečiais Metas. — Nėra prasmės daryti tai, ką mes darome, jeigu niekas nelaukia, kai baigiame.

— Prakaitas būna saldesnis, — pritarė Trigeris. — Tačiau kai kuriems iš mūsų kartkartėmis reikia pasitenkinti šokiais, — jis patrynė rankas, kai autobusiukas sustojo sunkvežimių ir automobilių prikimštoje aikštelėje. — Ir mano batai jau trepsi.

Išlipęs iš autobusiuko Gulis apžvelgė žemą rąstinį pastatą, akimirką padvejojo prie blyksinčio neoninio užrašo.

— „Čiupk virvę“? — perskaitė jis. — Rimtai?

— Kaubojai, brolau, — Trigeris paplojo jam per petį, tada išdidžiai, mūvėdamas gyvatės odos batais, įžingsniavo vidun.

Patirtis, priminė sau Gulis. Jos semtis gali nuolat.

Jis įžengė į kiek per garsaus klegesio ir tikrai labai blogai suderintos kantri muzikos, kurią brązgino ketvertas nevalyvai atrodančių vyrukų už nepatikimai saugančios tinklinės tvorelės, šurmulį. Akimirką vieninteliai iki jų atsklidę garsai tebuvo išrėktos užgaulės — tačiau vakaras tik prasidėjo.

Vis dėlto žmonių šokių aikštelėje knibždėjo, jie trypė kojomis, kraipė užpakalius. Kiti rikiavosi prie ilgo baro arba spraudėsi į išklebusias kėdes prie mažyčių staliukų, šveitė kukurūzų traškučius su padažu ar graužė vištų sparnelius, apipiltus įtartinu skysčiu, nudažiusiu juos oranžine sūrio traškučių spalva. Dauguma tą derinį nuplaudavo alumi, pilstomu į perregimus plastikinius bokalus.

Šviesos buvo išganingai pritemdytos, ir, nepaisant draudimo rūkyti, mėlyni dūmai tvyrojo ore, kuris trenkė kaip sušlapinta ir vėl gerai išdžiovinta perpildyta peleninė.

Vienintelis protingas dalykas, kurį būtų galima padaryti, kaip suprato Gulis, tai pradėti gerti.

Nuėjo prie baro, atsirėmė alkūnėmis ir užsisakė butelį alaus. Dobis įsispraudė šalia, kumštelėjo į petį.

— Kodėl geri tą užsieninį šlamštą?

— Pagamintas Montanoje, — atidavė butelį Dobiui ir paprašė kito.

— Labai geras alus, — nusprendė Dobis nugėręs mauką. — Bet vis tiek ne „Budweizer".

— Tu neklysti, — pralinksmintas Gulis dunkstelėjo buteliu į Dobio butelį ir gurkštelėjo. — Alus. Tai atsakymas į labai daug klausimų.

— Susiversiu jį, o tada išsitempsiu iš tos bandos vieną moterį ir nusivesiu į šokių aikštelę.

Gulis vėl gurkštelėjo ir pažvelgė į atgrubnagį pagrindinį gitaristą.

— Kaip šoksi pagal tokį šlamštą?

Dobio akys pervėrė Gulį, o pirštas smigo į krūtinę.

— Tau nepatinka kantri muzika?

— Tau turbūt per pastarąjį šuolį sprogo ausų būgneliai, jeigu vadini tai muzika. Man patinka bliugrasas, — pridūrė, — jeigu tinkamai grojamas.

— Nemaustyk manęs, miesčioni. Iš kur tau miesto akmenynuose pažinti bliugrasą.

Gulis nugurkė dar vieną didelį alaus gurkšnį.

— *Aš nesiliauju sielvartavęs. Nelaimės lydi mano kelią*, — uždainavo jis stipriu lygiu tenoru.

Dobis vėl jam kumštelėjo į krūtinę, bet šiltai.

— Tu nesiliauji manęs stebinti, Guliveri. Turi dar ir balsą. Tau reikėtų ten užlipus parodyti aniems šikniams, kaip tai daroma.

— Aš manau, verčiau jau gersiu alų.

— Ką gi. — Dobis užsivertė butelį ir išgėrė iki dugno. Atsainiai nusiraugėjo. — Einu moteriškės.

— Sėkmės.

— Kuo čia dėta sėkmė? Svarbu stilius.

Gulis žiūrėjo, kaip jis kulniuoja prie keturių moterų staliuko, ir nusprendė, kad vyrukas turi savo stilių.

Mėgaudamasis akimirka Gulis atsilošė, atsirėmė alkūne į barą ir sukryžiavo čiurnas. Trigeris, ištikimas savo žodžiams, aikštelėje jau šokdino partnerę, o Metas, ištikimas savo Enei, sėdėjo su Mažuoju Lokiu, su Stovičiumi pramintu pirmamečiu ir vienu iš pilotų, dėl aplamdytos ir pamėgtos juodos skrybėlės vadinamu Skrybėliuočiumi.

Dar kartu už staliuko su Dženise Petri, Gibonsu ir Jantriu sėdėjo Ravena ir šlamštė meksikietiškus kukurūzų traškučius su oranžiniu padažu. Buvo apsivilkusi mėlynus marškinėlius — prigludusius, plačia gilia iškirpte, paryškinančius krūtis ir liemenį. Pirmą kartą nuo tada, kai ją pamatė, ji segėjo kažkokius auskarus, kurie jai papurčius galvą ar nusijuokus žybčiojo ir sūpavosi.

Ji kažką padarė akims ir lūpoms, pastebėjo jis, gal paryškino jas. O kai šokti pakvietusiam Korčiui leido padėti atsistoti, Gulis pamatė, kad džinsai taip pat stipriai prigludę kaip ir marškinėliai.

Korčiui ją apsukus sukučiu, Ravena pagavo jo žvilgsnį ir sustabdė širdį metusi plačią šelmišką šypseną. Jeigu ketina jį nužudyti, nusprendė Gulis, tai lygiai taip pat sėkmingai gali tą padaryti ir iš arčiau. Ir užsakęs alaus nusinešė prie jos staliuko.

— Labas, šviežiena, — Dženisė pasveikino jį varvančiu kukurūzų traškučiu. — Nori pašokti, pirmameti?

— Per mažai išgėriau alaus, kad šokčiau, nesvarbu ką jie ten grotų.

— Jie tokie blogi, bet turi kažką žavaus, — Dženisė paplojo per laisvą Ravenos kėdę, — o kai išgersi dar kelis, atrodys tokie žavūs, kad jau negalvosi, kad jie blogi.

— Tavo logika man sako, kad tie takai jau išvaikščioti.

— Netapsi zuliu, kol neištversi vakaro „Čiupk virvę“ bare. — Ji dirstelėjo į duris, kai pro jas išdidžiai įlingavo keturi vyrai. — Visu savo gražumu.

— Vietos berniukai?

— Nemanyk. Jie visi avi naujus batus. Labai prabangius. — Ji nugėrė alaus iš ant stalo stovinčio bokalo. — Spėju, miestieti, rančos vaikiai atėjo įlieti šiokių tokių vietos spalvų.

Jie patraukė prie baro, ir tas, kuris ėjo pirmas, raumeningais pečiais skynėsi kelią. Pliaukštelėjo ant baro banknotą.

— Viskio ir moterį.

Jis sąmoningai pasakė tai įtaigiai, pagalvojo Gulis, kad atkreiptų dėmesį. Jo bičiuliai pašūkaliojo ir susijuokė, ir Gulis suprato, kad šį vakarą jie geria jau ne pirmoje vietoje.

Keletas žmonių prie baro pasislinko, paliko jiems vietos, o barmenas įpylė išgerti. Vadeiva atstūmė stiklinę ir taukštelėjęs ja į barą bedė pirštu.

— Mums reikia kelių *moteriškių*.

Grupelė suklego dar linksmiau. Ieško bėdų, nusprendė Gulis, o kadangi jis pats neieškojo, tai vėl ėmė stebėti Raveną šokių aikštelėje.

Dženisė pasilenkė prie jo, grupei užgrojus skausmingą „When The Sun Goes Down" pradžią.

— Ra sakė, kad dirbai su arkadiniais žaidimais.

— Ji su tavimi kalbėjo apie mane?

— Žinoma. Mudvi mokymo centre kasdien šnektelim. Man patinka arkados. Turėjai kinišką biliardą?

— Taip, naująjį ir seną.

— Seną? — didelės rudos jos akys susiaurėjo. — Bet tu neturi „High Speed", ar ne?

— Jis vertingas ne be priežasties.

— Man jis patinka, — ji pliaukštelėjo delnu per stalą. — Kai buvau dar vaikas, čionykštėje arkadoje buvo toks senas apdaužytas aparatas. Taip gerai lošdavau, kad kiaurą dieną pražaisdavau su vienu žetonu. Pardaviau vaikinui penkis nemokamus žaidimus už savo pirmą tikrą bučinį. — Ji atsiduso, atsilošė. — Geri buvo laikai.

Pasekęs jos žvilgsnį baro link, Gulis atsigręžė ir tuo metu pamatė, kaip viskio gėrikas žvitriai pliaukštelėjo per užpakalį pro šalį su pilnu padėklu einančiai padavėjai. Kai moteris apsižvalgė, tas kvailai išsišiepė ir prispaudė prie savęs abi rankas.

— Šiknius. Kur tik eini, visur susiduri su šikniais, — tarė Dženisė.

— Jų daugybė.

Kai Ravena sugrįžo iš šokių aikštelės, jis pasisuko.

— Čia mano kėdė.

— Aš tau ją pasaugojau, — jis patapšnojo sau per kelį.

Toji nustebino klestelėdama jam ant kelių, pasiimdama jo alų ir godžiai atsigerdama.

— Švaistūne, už tokį butelį galima nupirkti vietos bravorą. Ar tu nešoki, pinigų maiše?

— Šokčiau, jeigu jie pagrotų ką nors, nuo ko nekraujuoja iš ausų.

— Tu juos dar tebegirdi? Galiu padėti. Metas kelioms taurelėms.

— Manęs neskaičiuok, — akimirksniu atsiliepė Gibonsas. — Kai praėjusį kartą įkalbėjai, savaitę nejutau pirštų.

— Neprasidėk su ja, Guli, — įspėjo Jantris. — Švedės skrandis geležinis. Nukentėsi nuo jos, seni.

Ravena atsigręžė į Gulį ir nusišypsojo.

— A, ar tavo pilvelis silpnas, ugniagesy?

Gulis įsivaizdavo, kaip krimsteli putlesnę apatinę lūpą, tik kartelį smarkiau grybšteli.

— Kas per taurelės?

— Tėra viena taurelė, verta išlenkti. Te-ki-la, — išdainavo ji, sulig kiekvienu skiemeniu delnais suplodama per stalą. — Jei turi tam pautus.

— Tu ant jų sėdi, tai turėtum žinoti.

Užvertusi galvą Ravena nusikvatojo seksualiu smuklės merginos juoku.

— Prilaikyk juos valandžiukę. Tuoj mes susitvarkysime.

Ji pašoko, pasisuko į vieną, į kitą pusę, o tada, čiupęs už rankos, Dobis ėmė ją šokdinti. Titanija ir Pakas, dingtelėjo Guliui.

Užsikabinusi nykščiais už džinsų priekinių kišenių ir prisidėjusi prie Dobio, pradėjo trepsėti auliniais kažkokį šokį, paskatindama keletą aplinkinių šokėjų švilpti ir ploti.

Nutaikė pirštu į Gulį — ir, po galais, jo širdis vėl sutvaksėjo — tada šokio žingsneliu nusigavo prie baro.

— Ei, Didysis Neitai, — pasilenkusi pašaukė barmeną. — Man reikia tuzino taurelių tekilos, poros druskinių ir kelių citrinos griežinėlių. — Atsigręžusi nuobodžiaujamu žvilgsniu nužvelgė vyrą, besigra-

binėjantį sau apie tarpkojį, ir vėl nusisuko. — Galiu pati pasiimti, jei Molė užsiėmusi.

Tarpkojo grabinėtojas ant baro tėškė jai priešais šimto dolerių kupiūrą.

— Perku tavo taureles ir dešimt minučių lauke.

Ravena nežymiai papurtė galvą barmenui, tam nespėjus nė prasižioti.

Apsisuko, pasižiūrėjo apgirtusiam priekabiaujančiam išperai į akis.

— Jeigu nebeturi jokio žavesio ir beliko vienintelis būdas gauti moterį tik už pinigus, tai tau šovė į galvą, kad mes visos kekšės?

— Kraipei subinę ir kratei papus nuo pat tada, kai atėjau. Tiesiog siūlausi tau sumokėti už tai, ką demonstravai. O iš pradžių nupirksiu išgerti.

Gulis prie staliuko pagalvojo *šūdas* ir ėmė stotis. Gibonsas uždėjo jam ant rankos plaštaką.

— Verčiau netrukdyk jai. Patikėk manimi.

— Man nepatinka, kai girtuokliai erzina moteris.

Jis atsistojo ir išgirdo, kad triukšmas aprimo, labai aiškiai girdėjo, kai Ravena atsiliepė saldžiu kaip cukraus vata balsu:

— Ak, iš pradžių nupirksi man išgerti... Ar čia tavo bokalas? — pakėlė jį, o kadangi buvo aukšta, lengvai išpylė tam vyrui ant galvos. — Apsilaižyk, sumautas mulki.

Nors iš girtumo jis sunkiai apvertė liežuvį, pašoko gana mikliai. Prirėmė Raveną prie baro, čiupo už krūtų ir suspaudė.

Bet ji judėjo greičiau. Gulis dar nepasiekė patalpos vidurio, kai Ravena spyrė batu vyrui į keltį, o keliu — į tarpkojį, kuriuo tas taip didžiavosi, o kai girtuoklis susirietė, tokiu švariu, kokį Gulis tik kada matė, smūgiu iš apačios partrenkė jį ant užpakalio.

Atgaliu kumščiu vožė vienam iš jo draugužių, kuris buvo toks kvailas, kad mėgino ją trūktelėjęs apsukti. Stvėrusi jo ranką patraukė jį į priekį pro save. Batu spyrusi į užpakalį pasiuntė paknopstomis tiesiai ant besistengiančio atsikelti jo bičiulio.

Ravena šoko prie trečiojo vyruko.

— Ir tu nori paragauti?

— Ne, — šis pakėlė rankas prašydamas pasigailėti. — Ne, ponia, nenoriu.

— Gal tau dar ir liko smegenų. Pasinaudok jomis ir susirink idiotus draugužius, kol dar neįniršau. Nes įniršusi tiesiog *pasiuntu*.

— Spėju, kad jai visai nereikėjo pagalbos, — tarstelėjo Dobis.

— Baigta, — Gulis priglaudė prie krūtinės ranką besidaužančiai širdžiai numaldyti. — Aš įsimylėjau.

— Turbūt nelabai norėčiau įsimylėti moterį, kuri galėtų manimi valyti grindis.

— Nerizikuosi — nelaimėsi.

Pastovėjo, pustuziniui zulių suėjus palydėti trijų vyrukų prie durų. Ir pro jas.

Ravena nervingai timptelėjo marškinėlius.

— Kaip ten tos taurelės, Didysis Neitai?

— Tuoj bus. Baro sąskaita.

Gulis vėl atsisėdo laukti, kol Ravena atsineš padėklą.

— Pasiruošęs? — paklausė jo.

— Išrikiuok jas, širdele. Gal norėtum ant krumplių ledo?

Ji pakrutino pirštus.

— Viskas jiems gerai. Tarsi niuktelėjus tešlainius reklamuojantį persirengėlį.

— Girdėjau, kad ir jis neprastas girtuoklis.

Ji susijuokė ir atsisėdo ant kėdės, kurią jai pritraukė Gibonsas.

— Nagi, pažiūrėkim, kas tu per girtuoklis.

4

Gulis žiūrėjo Ravenai į akis, kai jiedu užsivertė pirmąsias taureles, o tekila nudegino liežuvį, gerklę ir greitai, kaitriai nutekėjo žemyn.

Tai, suprato jis, buvo pirmoji jos vilionė. Tose tyrose ir šaltose mėlynose akyse buvo labai daug *gyvybės*. Dabar jos kibirkščiavo iššūkį ir linksmumą, o tai, kokį darė jam poveikį, suteikė šiai akimirkai intymumo — visai kaip karštai per organizmą nuslydusi tekila.

Prisiderindamas prie Ravenos tempo, Gulis pakėlė kitą taurelę.

Ir matė tik jos lūpas — vien ko verta plati ir putli apatinė — kaip jos natūraliai, įprastai susideda į šypsnį.

Nieko nuostabaus, kad smarkiai geidė jos paragauti.

— Kaip laikaisi, ugniagesy?

— Gerai. O kaip tu, Švede?

Atsakydama ji susidaužė su juo trečiąja taurele ir jiedu kartu susipylė jų turinį. Ji pakėlė prie burnos citrinos griežinėlį.

— Ar žinai, kuo man patinka tekila?

— Ir kuo ji tau patinka?

— Viskuo.

Valiūkiškai susijuokusi išgėrė ketvirtą su tokiu pat įkarščiu, kaip ir pirmas tris. Abudu taukštelėjo ant stalo tuščias taureles.

— O kas dar tau patinka?— paklausė jisai.

— Hmm, — pasvarstė ji nuleidusi penktąją. — Ugniagesiai parašiutininkai ir tie, kurie tokie pat trenkti, — pasveikinusi juos sulaukė plojimų ir pašaipių komentarų, tada minutėlę pasėdėjo su pilna taurele. — Ugnis ir jos gesinimas, tėtis, ausis užgulantis rokenrolas karštą vasaros naktį ir mažyčiai šuniukai. O tau?

Kaip ir Ravena, Gulis irgi pasėdėjo su savo paskutine taurele.

— Galiu pritarti viskam, tik tavo tėčio nepažįstu.

— Ir dar nešokai į gaisrą.

— Tikrai, bet man vis tiek patinka. Mėgstu garsų roką ir mažyčius šuniukus, bet man mieliau širdį aižantis seksas ir dideli padūkę šunys.

— Įdomu. — Kartu išgėrę po paskutinę taurelę, jiedu pelnė dar daugiau plojimų. — O aš pamaniau, kad tau patinka katės.

— Nieko prieš kates neturiu, bet dideliam padūkusiam šuniui visada reikia žmogaus.

Ji pakreipė galvą, ir auskarai pasisupo.

— Patinka, kai tavęs reikia?

— Spėju, kad taip.

Ji bakstelėjo jį tuo pačiu *aha* mostu.

— Vėl tas romantiškumo blyksnis.

— Platus ir ilgas. Nori eiti užsiimti širdį aižančiu seksu tikėdamasi karštos vasaros nakties?

Atlošusi galvą ji nusijuokė.

— Tai bent dosnus pasiūlymas. — Ne, — pliaukštelėjo delnais per stalą. — Bet aš nueisiu tau dar šešių.

Dieve, padėk jam.

— Ir sau, — jis paplojo per savo kišenę. — Kol imsimės antrojo rinkinio, gal pasinaudosiu trumpa pertraukėle cigarui.

— Dešimties minučių gamybinė pertraukėlė, — paskelbė Ravena. — Ei, Didysis Neitai, kaip dėl traškučių su padažu šitai tekilai užkąsti? Ir jokių švelnybių.

Jo svajonių moteris, pagalvojo Gulis ir nusprendė išėjęs laukan parūkyti. Aštraus padažo mėgėja, tekilą maukianti ugniagesė parašiutininkė, protinga gražuolė, suktai smūgiuojanti iš apačios.

Dabar jam beliko prisikalbinti ją į lovą.

Vėsioje tamsoje jis prisidegė cigarą ir išpūtė dūmus į žvaigždėmis tvaskantį dangų. Priblokštas galvojo, koks nepaprastai nuostabus buvo vakaras. Prasta muzika Vakarų užeigoje, pigi tekila, bendraminčių ir patrauklios moters, kuri užkariavo jo protą ir sujaudino kūną, draugija.

Jis prisiminė namus ir žiemas, kurios užimdavo daugumą jo laiko. Taip gyventi iš tikrųjų jam net patiko. Tačiau per kelerius pastaruosius

metus jis nieko neišmoko, todėl prireikė karščio ir vasarų šurmulio, darbo ir — taip, pavojų ugnies gaudynėse.

Galbūt būtent tiedu dalykai, kad didžiavosi ir džiaugėsi tuo, ką nuveikė namuose, ir jaudinosi bei jautė pasitenkinimą tuo, ką žinojo galintis nuveikti čia, leido Guliui vėsią pavasario naktį stovėti, galima sakyti, nežinia kur ir jausti, kaip tai nuostabu.

Jis slampinėjo aplinkui pastatą mėgaudamasis cigaru, galvodamas, kaip atsisės priešais Raveną prie kitų šešių taurelių. Kitą kartą — jei tik toks bus — jis persivers per galvą, bet pasirūpins „Patron Silver" buteliu. Tada bent jau saugiau jausis dėl skrandžio gleivinės.

Patenkintas priėjo prie pastato šono. Iš pradžių išgirdo murmesį, paskui šlykštų į kūną atsimušančio kumščio garsą. Puolė garsų link, akylai žvalgydamasis į tamsias automobilių aikštelės kišenes.

Du iš vyrų, kuriuos bare sudorojo Ravena, laikė Dobį, o trečiasis — tas dičkis — jį kūlė.

— Šūdas, — sumurmėjo Gulis ir šveitęs cigarą metėsi į priekį.

Nors nuo įniršio ūžė ausyse, Gulis išgirdo, kaip šūktelėjo vienas iš vyrų. Dičkis atsigręžė perkreiptu iš pykčio veidu. Gulis atsivėdėjo kumščiu ir smogė.

Jis nemąstė, o to ir nereikėjo. Užvaldė instinktas, kai paleidę susmukusį Dobį tiedu vyrai metėsi ant jo. Užuodęs svetimą kraują ir pajutęs saviškį atsidavė pamišimui, akimirkai, smogė, spyrė, kirto alkūne.

Pajuto, kaip nuo jo kumščio smūgio kažkas sutrupėjo, išgirdo sušvokščiant iškvepiamą orą, kai pėda spyrė į pilvą. Kažkas susmuko ant kelių ir žagtelėjo, kai jis alkūne kirto į neapsaugotą gerklę. Akies krašteliu Gulis pamatė, kaip Dobis šiaip taip atsistojo ir nušlubčiojęs prie žiaukčiojančio vyro smarkiai spyrė į šonkaulius.

Vienas iš kitų dviejų mėgino sprukti. Gulis jį pagavo ir bloškė ant žemės taip, kad tas veidu nuslydo per žvyrą.

Nelabai beprisiminė, kaip parmušė dičkį ant žemės ir užsirito ant jo, tačiau prireikė trijų bičiulių parašiutininkų, kad atitrauktų.

— Jam jau gana. Jis išsijungė, — Mažojo Lokio balsas prasiskverbė pro zvimbiantį įniršį. — Atsipeikėk, Guli.

— Gerai. Jau viskas, — Gulis pakėlė vieną ranką rodydamas, kad baigė. Kai gniaužtai jį paleido, pažvelgė į Dobį.

Jo draugas sėdėjo ant žemės apsuptas kitų parašiutininkų, kelių vietos moterų. Dobio veidas ir marškinių priekis buvo baisiai kruvini, o dešinė akis visai užtinusi.

— Įveikė tave skaičiumi, drauguži, — apibendrino Gulis. Tada pamatė ant dešinės Dobio kelnių klešnės tamsią dėmę ir varvantį klaną. — Jėzau! Jie tave padūrė?

Nespėjo Gulis prie jo pripulti, kai Dobis dviem pirštais iš kišenės išsitraukė sudaužytą tabasko padažo butelį.

— Ne-a. Jis sudužo, kai nudribau. Truputį įsipjoviau, ir tiek, dar pragaišinau gerą tabasko padažą.

Mažasis Lokys pritūpęs pasižiūrėjo į Dobį atidžiau.

— Kišenėje nešiojiesi tabasko padažą?

— O kur man dar jį nešiotis?

Purtydamas galvą Gulis atsisėdo ant kulkšnių.

— Jis verčia jo ant visko.

— Visiškai teisingai. — Dobis iškratė padažo likučius ant vieno iš pusiau sąmoningų vyrukų užpakalio. — Išėjau truputį įkvėpti gryno oro, ir štie trys šoko ant manęs. Tykojo manęs — arba bet kurio iš mūsų, kaip aš manau. Tu tikrai gražiai pasišvaistei, — pagyrė Gulį. — Moki tą kung fu, ar kokį ten mėšlą?

— Kažką panašaus. Geriau negu vaikščioti sulopytam.

— A, man viskas gerai.

Prasibrovė Ravena ir atsitūpė prie Dobio.

— Jie neturėjo tavęs pulti, jei užsiuto ant manęs. Padaryk man paslaugą, gerai? Nueik ir užsilipdyk pleistrą, kad nesijausčiau kalta. — Tada pasilenkė ir pabučiavo jo sumuštą ir kruviną skruostą. — Aš tau skolinga.

— Na... jeigu tau nuo to geriau.

— Norite, kad iškviesčiau policiją? — paklausė Didysis Neitas.

Dobis apžiūrėjo visus tris vyrus ir gūžtelėjo pečiais:

— Rodos, jiems labiau reikia greitosios. — Man nesvarbu, ar jie keliaus areštinėn, ar į pragaro liepsnas, ar ten, iš kur atkeliavo.

— Tai gerai.

Didysis Neitas žengė į priekį, bato nosimi paspyrė sėdintį ir rankomis veidą čiupinėjantį vyrą.

— Gali vairuoti?

Kai tam pavyko linktelėti, Didysis Neitas vėl jį paspyrė — šįkart kiek stipriau.

— Tai ropškis į furgoną kartu su savo šikniais bendrakeleiviais. Mink iš čia nesidairydamas. Jeigu pamatysiu jus prie savo baro ar kurioj kitoj vietoj, kur man teks būti, maldausi Dievą visagalį, kad iškviesčiau pareigūnus. O dabar nešdinkis iš mano valdos.

Reikalams paspartinti keletas vyrų įkėlė leisgyvį dičkį ir dejuojantį jo bendrą į furgoną, o paskui sustojo kaip siena, kol tas nuvažiavo.

Gulis susilaukė kelių paplekšnojimų per petį ir užpakalį bei daugybės pasiūlymų išgerti. Išmintingai priėmė visus, kad nereikėtų ginčytis, ir stebėjo, kaip Libė, Korčius ir Gibonsas padeda Dobiui įlipti į autobusiuką.

— Gal nori, kad daktaras tave apžiūrėtų? — paklausė Mažasis Lokys.

— Ne. Kartą iš lovos esu ir blogiau išvirtęs.

Mažasis Lokys ir Gulis žiūrėjo į autobusiuką.

— Jam viskas bus gerai. Pargriauti ugniagesį parašiutininką reikia daugiau kaip trijų šiknių.

Jis paskutinį kartą patapšnojo Guliui per petį, o autobusiukui išvažiavus iš aikštelės, pasuko baro link.

Gulis pasiliko kur stovėjęs, stengdamasis atgauti savitvardą.

— Ar čia tavo?

Atsigręžęs jis pamatė Raveną, laikančią jo cigarą.

— Taip. Matyt, jį numečiau.

— Išsižiojėlis.

Ji kelis kartus supapsėjo, kol galiukas vėl sužioravo, paskui godžiai giliai įtraukė dūmo.

— Aukščiausios rūšies cigaras, — pakomentavo ir atidavė jam. — Gaila mėtyti.

Gulis paėmė, apžiūrėjo.

— Būtent taip, — atsakė jis. Tada vėl sviedė jį žemėn ir stvėręs Raveną prisitraukė ją prie savęs. — Būtent taip, — pakartojo ir prisispaudė lūpomis prie jos lūpų.

Šitiek jaudulio patyrusiam žmogui reikia pagaliau jį palengvinti.

Ji įsirėmė abiem rankomis jam į krūtinę ir atsistūmė.

— Ei.

Akimirką jis pamanė susilauksiantis to puikaus smūgio iš apačios, iš arti ir asmeniškai. Tada ji lygiai taip pat atkartojo jo judesį ir prisitraukė Gulį prie savęs.

Tokias jos lūpas jis ir įsivaizdavo. Karštos, švelnios ir godžios. Pasitiko jo lūpas su tokia pat aistra, nelyginant jų abiejų viduje būtų spragtelėjęs jungiklis. Ji glaudėsi prie jo kankinamai nuostabiu kūnu nedvejodama, nesivaržydama, kaip dovana ir iššūkis, kol vėsus oras po žėrinčiomis žvaigždėmis, regis, ėmė garuoti.

Ant jos liežuvio jis juto aštrų tekilos skonį, kuris buvo visiška priešingybė prisirpusių persikų aromatui, dvelkiančiam nuo jos odos, vienodą širdies plakimą, derantį su jo širdies ritmu.

Paskui ji atsitraukė, pasižiūrėjo jam į akis, žvelgė į jas akimirką ir atitolo.

— O tu įgudęs, — pareiškė.

— Tu taip pat.

Ilgai iškvėpė orą.

— Esi tikra pagunda, Guli, negaliu to neigti. Būtų kvaila neigti, o aš nesu kvaila.

— Toli gražu.

Ji apsilaižė lūpas, tarsi dar kartą įvertindama jo skonį.

— O svarbiausia, jeigu čia įsipainioja seksas, net protingi žmonės tampa kvaili. Tad... geriau nereikia.

— Tai tu taip galvoji. O aš galvoju mėginti toliau.

— Negaliu tavęs sulaikyti, — dabar ji jam šilčiau nei įprastai šyptelėjo. — Mušiesi kaip pamišėlis.

— Paprastai prarandu savitvardą, todėl stengiuosi išvengti, jei tik įmanoma.

— Gera nuostata. Ką pasakytum, jei atidėtume tekilą ir ant tavo žiaunos uždėtume ledo?

— Būtų gerai.

Jiedviem pasukus atgal, ji vėl pažvelgė į jį.

— Kokia ten technika koveisi su tais šunsnukiais?

— Senovinio tipo, vadinama sėdynių spardymu.

Ji nusijuokė, draugiškai stumtelėjo jį klubu.

— Įspūdinga.

Atsakydamas jis irgi stumtelėjo ją klubu.

— Permiegok su manimi, ir aš tave pamokysiu.

Ji vėl susijuokė.

— Gali ir labiau pasistengti.

— Čia tik apšilimas, — atsakė jis ir atvėrė duris į perkaitusį barą su prasta muzika.

IŠĖJUSI LAUKAN Ravena užsitraukė striukės užtrauktuką. Šiek tiek laiko praleido treniruoklių salėje, ant lentos operacijų centre patikrino šuolių tvarkaraštį — ji buvo pirmoje grupėje ketvirtoji. Dabar norėjo gerai pabėgioti takeliu, gal ko užkąsti. Jau patikrino ir pertikrino savo įrangą. Jei pasigirs sirena, bus pasirengusi.

Arba...

Arba, galvojo pamojavusi vienam iš mechanikų, čia visada būdavo ką veikti, visada reikėjo treniruotis. Tačiau iš tiesų ji buvo pasirengusi, kur kas daugiau negu pasirengusi, šokti į pirmą šio sezono gaisrą. Eidama prie bėgimo takų dirstelėjo į dangų. Giedras, beribis ir toks pavasariškai žydras, apie kokį galėtum tik svajoti.

O bazė sukosi sezono pradžios ryto režimu. Parašiutininkai ir aptarnaujantis personalas plušo — plovė mašinas, remontavo arba treniravosi prie sporto įrangos mokymų aikštelėje. Po vakarykščių linksmybių dauguma išsijudinti tegalėjo pamažu, o jai reikėjo oro ir veiklos.

Bet pasižiūrėjusi į taką pamatė, jog ne jai vienintelei.

Atpažino Gulį ne tik iš figūros, bet ir iš bėgimo. Greitakojis, vėl pagalvojo. Akivaizdu, kad tekilos taurelės ir muštynės bare jam nepakenkė.

Ji turėjo juo pasigėrėti.

Lengvu žingsneliu pribėgusi arčiau pamatė, kad, nepaisant vėsaus oro, jis jau buvo gerokai išprakaitavęs, prakaitas išplito ant išblukusių pilkų jo marškinėlių į tamsią trikampę dėmę.

Turėjo pasigėrėti ir tuo. Jai patiko vyras, kuris veržėsi pirmyn, tikrino savo galimybių ribas.

Nors Ravena jau mankštinosi, prieš nusimesdama švarkelį stabtelėjo dar kiek pramankštinti raumenų. Ir įžengusi į taką prisigretino prie jo.

— Kiek nubėgai?

Taupydamas kvėpavimą jis iškėlė du pirštus.

— Bėgi trečią?

Kai tas linktelėjo, ji pasvarstė, ar pavyks jam išlaikyti tokį pasiutusį tempą dar vieną mylią.

— Ir aš. Varyk, žaibe, negaliu su tavimi spėti.

Ji atsiliko ir pasirinko savo tempą.

Ravenai patiko bėgioti, nuoširdžiai patiko, tačiau įsivaizdavo, kad lakstydama taip greitai kaip Gulis bėgimą tiesiog dievintų. Po kiek laiko jį užmiršo, įsiklausė į savo kūną, aplinką, ritmingą savo batelių tapsėjimą taku. Leido protui išskaidrėti, kad vėl prisipildytų padrikų minčių.

Asmeninių darbų sąrašas, reikia pasistengti nugriebti laiko kelioms kuprinėms pasiūti, Gulio lūpos, Dobis. Turėtų paskambinti tėčiui, nes budi ir negali nuvažiuoti jo aplankyti. Kodėl Dženisė lakuoja kojų nagus, jeigu jų vis tiek niekas nemato? Gulio dantys krimstelėjo apatinę lūpą. Šikniai pulku užpuolė mažąjį vyrioką.

Gulis tamsioje automobilių aikštelėje išspardė jiems sėdynes.

Gulis šiknius. Labai gražu.

Gal geriau galvoti apie ką nors kitą, pasakė ji sau įveikusi pirmą mylią. Bet, po galais, apie nieką kitą daugiau galvoti nenorėjo. Be to, galvojimas nėra veikla.

Jai reikėjo — jiems visiems reikėjo, — kad sugaustų sirena. Tada bus pernelyg užsiėmusi, kad galėtų svajoti, ir kur kas mažiau kvaršins sau galvą, kad vyrukas, su kuriuo dirba, toks patrauklus.

Kaip blogai, kad nesusipažino su juo žiemą, kita vertus, kaip būtų galėjusi jį susitikti, jei jis gyveno Kalifornijoje. Na, tarkim, būtų paėmusi atostogų ir užklydusi į jo arkadinių žaidimų klubą. Ar sutikusi jį boulingo salėje ant takelio arba aistringai žaisdama kompiuterinį žaidimą „Mirtina kova“ būtų pajutusi tą patį karštį?

Sunku pasakyti.

Jis atrodytų taip pat gerai, priminė ji sau. Bet ar pažvelgusi į tas žalias akis pirkdama kelis žetonus būtų pajutusi tą patį niuktelėjimą?

Ar bent iš dalies visas šis jaudulys ne dėl to, ką jiedu čia veikė, treniravosi, prakaitavo, laukė, giliai širdy didžiuodamiesi, kad tik keletas išrinktųjų gali viską nukirsti ir būti tuo, kas buvo.

Ir, alio-o! — ar ne čia toji priežastis, kodėl ji su kitais parašiutininkais nei mylisi, nei jų įsimyli? Kaip gali pasikliauti jausmais, kai juos išpučia užplūdęs adrenalinas? Ir ką daryti su jausmais, kai reikalai pakrypsta į tą pusę? Vis tiek reikės kartu dirbti, patikėti savo gyvybę kažkam, su kuo dulkinaisi, bet daugiau nebesidulkinsi. Ir vienam iš dviejų arba abiem bus baisiai dėl to pikta.

Neginčijamai geriau sutikti žmogų, pardavinėjantį žetonus arkadinių žaidimų klube, ir užmegzti gražius nesudėtingus trumpalaikius santykius. O paskui sugrįžti ir daryti tai, ką darai.

Ji paspartino žingsnius paskutinei myliai įveikti, o paskui perėjo prie lėtos atpalaiduojančios ristelės.

Kilstelėjo antakius, kai prie jos prisigretino Gulis.

— Tu vis dar čia?

— Aš nubėgau penkias. Jaučiuosi gerai.

— Tekila šįryt negaruoja?

— Manęs nekamuoja pagirios.

— Niekada? Išduok paslaptį. — Kai jis tik nusišypsojo, ji papurtė galvą. — Taip, taip, jeigu permiegočiau su tavimi, pasakytum. Kaip žandikaulis ir visa kita?

— Gerai.

Buvo sudaužytas kaip būgnas ir įveikęs penkias mylias, bet Gulis žinojo, kad viskas praeis.

— Girdėjau, kad Dobį visą naktį stebėjo. Mažasis Lokys išbraukė jį iš šuolių tvarkaraščio, kol pasveiks.

Gulis linktelėjo. Pats matė tvarkaraštį.

— Jis ilgai neužtruks. Mažius — kietas šmikis.

Ji visai sulėtino žingsnį ir ėmė eiti, paskui sustojo pramankštai.

— Ko klausaisi? — pasiteiravo mostelėjusi į MP3 grotuvą, kurį jis buvo prisirišęs prie rankos.

— Ausis užgulančio roko, — šypsodamasis atsakė Gulis. — Galėsiu paskolinti, kai kitą kartą eisi pabėgioti.

— Man nepatinka klausytis muzikos, kai bėgioju. Man patinka galvoti.

— Bėgiojant geriausia *negalvoti*.

Jam mankštinantis ji nužvelgė jo kūną.

— Ką gi, gal tu ir teisus.

Paskui jie patraukė atgal.

— Aš priėjau ne todėl, kad pamačiau tave take.

— Tai velnias. Dabar mano diena sugadinta.

— Bet pasigėrėjau tavo sėdyne, kai nuzvimbei pro šalį.

— O tai šiek tiek ramina, — jis pasvarstė, — bet, sakyčiau, nelabai glosto mano savimeilę.

— Tu juokingas vyrukas, Guli. Kalbi įmantriais žodžiais, skaitai įmantrias knygas — girdėjau, girdėjau. Suktas kaip barškuolė peštynėse, greitas kaip gepardas ir žiemas leidi prie stalo futbolo.

Jis pasilenkė ir pakėlė nuo žemės jos švarkelį.

— Man patinka smagiai pažaisti stalo futbolą.

Rišdamasi aplink liemenį rankoves ilgai žvelgė jam į veidą.

— Tave nelengva perprasti.

— Jeigu vertini pagal vieną kurpalį.

— Gal, bet... — Ji nutilo pastebėjusi sunkvežimiuką įsukantį priešais kontrolės centrą. — Ei! — šūktelėjo, sumosavo rankomis ir nubėgo.

Gulis žiūrėjo, kaip iš jo išsiropščia vyras, aukštas ir tvirtas, aplamdytu odiniu švarku ir apibraižytais auliniais. Vėjas sutaršė sidabrinius plaukus, pūstelėdamas juos nuo nugairinto veido plačiais žandikauliais. Vyras atsisuko, praskėtė rankas, ir Ravena šoko tiesiai jam į glėbį. Gulis buvo bepajuntąs dilgtelėjantį pavydą, tačiau atpažino Luką Tripą-Geležinį Žmogų.

Ir buvo labai miela matyti, kaip tas vyras apsuka ore savo suaugusią dukterį.

— Aš kaip tik apie tave galvojau, — pasakė Ravena tėvui. — Ketinau vėliau tau paskambinti. Esu antroje poroje, todėl negalėjau atvažiuoti.

— Pasiilgau tavęs. Pamaniau, užsuksiu, pasinaudosiu minutėle ir

apsidairysiu, kaip sekasi... — Jis nusiėmė akinius nuo saulės ir užsikabino ant kišenėlės. — Tai šiemet užderėjo gerų pirmamečių?

— Taip. Iš tiesų... — Ravena apsidairiusi mostelėjo Guliui, tad šis pakeitęs kryptį pasuko prie jų. — Čia tas, kuris sumušė bazės trijų mylių rekordą. Elitinės brigados ugniagesys iš Kalifornijos, — pasakojo ji, apsikabinusi tėvą aplink liemenį, kol Gulis ėjo prie jų. — Guliveris Karis, Lukas Tripas.

— Labai malonu, pone Tripai, — tarė jam Gulis paduodamas ranką.

— Nevadink ponu. Sveikinu su bazės rekordu ir kad jį viršijai.

— Ačiū.

Ji turi tėvo akis, pastebėjo Gulis jiems užmezgus trumpą pokalbį. Ir jo kaulų struktūrą. Tačiau dar įspūdingesnė buvo jųdviejų kūno kalba. Ji aiškiai ir nedviprasmiškai sakė — jiedu neginčijama vienuma.

— Štai tas kalės vaikas, — tarė Jantris, trinktelėjęs paskui save operacijų centro durimis. Priėjęs prie Luko apsikabino viena ranka.

— Žmogau, gera tave matyti. Tai jie šiemet ir vėl tave praleido?

— Velnias. Kažkam juk reikia prižiūrėti juostoje šituos išdrikėlius.

— Kai pavargsi joti ant tų vaikų, rasiu kur padėti dar vieną instruktorių.

— Mokyti turtingus vaikius šokinėti iš lėktuvų?

— Ir merginas, — pridūrė Lukas. — Toks gyvenimas.

— Nesiropši vidun, nešoksi lauk, nebestovėsi juostoje dvidešimt valandų. To trūks kasdien, — pasakė Jantris ir parodė į Luką.

— O sekmadieniais — dvigubai, — pridūrė Tripas ir perbraukė ranka Ravenai per nugarą. — Bet mano keliams nepritrūksta.

— Girdėjau.

— Rasim tau porą supamųjų kėdžių, — pasiūlė Ravena, — ir gal dar gerą puodelį ramunėlių arbatos.

Lukas timptelėjo jai ausį.

— Pakeisk arbatą alumi, ir aš tikrai ant jų pasėdėsiu. Beje, girdėjau, kad praeitą vakarą kai kas iš jūsų gerokai jo truktelėjo ir pakliuvo į susistumdymą.

— Nenutiko nieko, su kuo nebūtume susitvarkę, — pareiškė Jan-

tris ir mirktelėjo Guliui. — Arba tu nebūtum sutvarkęs, ką, Subinių Spardytojau?

— Akimirką nutrūkau.

— Ar akimirką nutrūkęs užsidirbai tą mėlynę ant žiaunos? — pasidomėjo Lukas.

Gulis pasitrynė ją ranka.

— Reikėjo pamatyti kitus vyriokus, bet sunku pasakyti, kaip jie atrodė, nes spruko pabrukę uodegas.

— Kai atsimušė į tavo kumščius, — tęsė Lukas, linktelėjęs į nubrozdintus ir pabrinkusius Gulio krumplius. — Kaip laikosi jų užpultas vyras?

— Ar tu viską žinai? — griežtai paklausė Ravena.

— Klausausi ausis ištempęs, brangute, — Lukas pabučiavo ją į smilkinį. — Visada klausausi ausis ištempęs.

— Dobis nedidukas, gavo kelis niuksus. — Jantris pakreipęs galvą nusispjovė ant žemės. — Jie jau buvo įsismarkavę jį lupti, kai ten atsirado Subinių Spardytojas. Bet prieš užpuolimą tavo mergaitė du iš jų paklojo.

— Taip, taip, girdėjau ir apie tai.

— Ne aš pradėjau.

— Taip man ir sakė. Pradėti būtų kvaila, — patvirtino Lukas. — O užbaigti reikia.

Ravena prisimerkė.

— Tu atvažiavai ne pasidairyti, o *patikrinti*.

— Gal. Nori dėl to pasiginčyti?

Ji kumštelėjo tėvą į krūtinę. O tada nuaidėjo sirena. Ravena pabučiavo tėvą į skruostą.

— Susitiksim vėliau, — tarė ir nubėgo.

Jantris paplojo Lukui per petį ir taip pat nulėkė.

— Džiaugiuosi su jumis susipažinęs.

Tripas paspaudė Guliui ranką, apžiūrėjo krumplius.

— Tave dėl šitų išmetė iš tvarkaraščio?

— Tik šiandien.

— Yra ir rytdiena.

— Aš rytojum pasikliauju.

Gulis leidosi į pasirengimo patalpą. Jo pavardės parašiutininkų tvarkaraštyje nebuvo, bet jis galėjo padėti tiems, kurie buvo įrašyti. Parašiutininkai jau buvo apsirengę, iš aukštų spintų ėmė savo įrangą, ant temperatūrai atsparių apatinių drabužių tempėsi kevlaro kostiumus. Kai pamatė Raveną, toji sėdosi ant sulankstomosios kėdės apsiauti batų.

Jis visiems padavinėjo įrangą ir reikmenis, kol pagaliau pavyko prisikasti prie Ravenos.

Perrėkdamas variklių gausmą ir pakeltus balsus šūktelėjo jai:

— Kur?

— Įsiplieskė vienas Biterute prie Ešerių upės.

Skristi gana netoli, pasvarstė jis, ir būtų pateisinama, jei prieš įsilaipinant atliktų draugo patikrinimą. Jis pradėjo nuo jos aulinių batų raištelių ir pamažu kopė aukštyn. Buvo užmiršęs, kad krumpliai dar skausmingi ir kad laikinai pašalintas iš tvarkaraščio.

Nėra prasmės gailėtis.

— Viskas gerai, — Gulis suspaudė plaštaka jai petį ir pažvelgė į akis. — Darbuokis šauniai.

— Kitaip nemoku.

Jis žiūrėjo, kaip ji nueina, ir pamanė, kad kostiumo bei įrangos apsunkinta krypavo ryžtingai ir seksualiai.

Išėjęs laukan pasižiūrėti, kaip laipinasi kiti, išvydo atšlubčiojantį Dobį. Tolumoje susikišęs rankas į kišenes stovėjo Lukas Tripas-Geležinis Žmogus.

— Tie šūdžiai sudirbo mums progą, — prie Gulio pūkšdamas sustojo Dobis, pamėlusiu nuo kraujosruvų veidu, žiauriai pamušta akim su ryškėjančiu rausvai violetiniu ir raudonu paakiu.

— Bus kitų.

— Taigi. Šūdas. Libė tai ten. Niekada nemaniau, kad bus pirmesnė.

Jiedu stovėjo drauge, kai lėktuvas pajudėjo ir pakėlė nosį. Gulis dirstelėjo ten, kur stovėjo Lukas, pamatė, kaip jis užvertė į dangų galvą. Ir žiūrėjo, kaip dukra skrenda į liepsnas.

5

Miško gaisro šerdis alsavo aršiai ir karštai. Palei ją kertant priešgaisrinę juostą Ravenos nugara nenutrūkstamomis srovelėmis žliaugė prakaito upeliai. Pjūklas žviegė smigdamas kiaurai žievę ir medieną, spjaudydamas pjuvenas ir dulkes, kurios nugulė drabužius, pirštines, šalmą. Riaumojantys ir žviegiantys pjūklai, treškanti mediena, griūvantys medžiai turėjo sustabdyti tą karštą pragarišką alsavimą.

Ji sustodavo tik gurkštelėti vandens gerklei sudrėkinti ir nuplauti dulkėms bei dūmams arba nusišluostyti akių, kai jas užpildavo per veidą varvantis prakaitas.

Geltonoji pušis, kurią nupjovė gelbėdama kitas, žnektelėjo ant miško paklotės. Ravena žingtelėjo atgal.

— Ei, Švede! — šūktelėjo jai per triukšmą Gibonsas, einantis gaisro gesinimo vadovo pareigas. Jo veidas buvo pajuodęs nuo suodžių, o akys paraudusios nuo dūmų, per kuriuos atėjo. — Pasiimu iš juostos tave, Metą ir Jantrį. Gaisro galva atsigręžė į mus. Ji juda keteros link į pietus ir pastatų link. Visur plieskiasi židiniai. Turime ją apgręžti, kol dar galime. — Gibonsas išsiėmė žemėlapį, ketindamas parodyti pozicijas. — Elitinė brigada dirba čia, o Dženisė su Trigeriu ir du pirmamečiai pjauna prie sparno. Atskrenda dar viena grupė, jie stos į juostą, medžios židinius. Chemikalai pakeliui, turėtų išpilti ant galvos apie dešimtą, tad pasistenk saugotis.

— Supratau.

— Susirankiok daiktus. Saugok sėdynę.

Ji susirinko įrangą ir prisidėjusi prie savo komandos draugų per dūmus ir karšį pradėjo pusės mylios kopimą.

Mintyse skaičiavo atstumą ir nustatinėjo kryptį, kaip greičiau pasitraukti į saugią zoną. Pakeliui stačia įkalne plieskėsi nedideli žvitrūs ugnies židinukai, tad jie juos užgesindavo ir kopė toliau.

Palei visą kairį šoną karščiu ir šviesa pulsavo oranžinė siena, siurbė iš oro deguonį ir mito juo urgzdama ir čepsėdama tarp medžių. Ravena stebėjo, kaip į dangų kyla aukšti tirštų dūmų stulpai.

Staiga dalis sienos atskilo, šoktelėjo ir nustraksėjusi nelygiu taku priešais juos ėmė smagiai liepsnoti. Liuoktelėjusi į priekį Ravena gaisriniu kirviu puolė žerti ant jos žemę stengdamasi numalšinti, o Jantris plakė liepsną pušies šaka.

Taip jie plakė, žėrė ir kasė visą kelią iki pat keteros.

Per ūžesį ji išgirdo transportinio lėktuvo gaudesį, tad išsitraukė radiją atsiliepti į signalą.

— Į priedangą! — šūktelėjo komandai. — Viskas gerai, Gibonsai. Pasakyk jiems, kad piltų purvą. Mes saugūs.

Per dūmus ji matė, kaip chemikalus atgabenęs orlaivis pakibo virš keteros, išgirdo, kaip sudundėjo jiems išpilti atidaromi vartai ir sušniokštė pliūptelėjęs tirštas rausvas lietus.

Tie, kurie plūkėsi arčiau galvos, irgi bus pasitraukę į priedangą, tačiau chemikalai juos vis tiek aptaškys, degins ir grauš neapsaugotą odą.

— Mes saugūs, — pasakė ji savo komandai. Jantris atsikando šokolado plytelės. — Trauksim kiek labiau į rytus, apeisim galvą ir susitiksim su Dženise ir kitais. Gibonsas sako, kad ji juda gana greitai. Mums taip pat reikia pasiskubinti, kad išliktume jos priešaky. Judam! Ir nepražiopsokit židinių.

Ravena mintinai žinojo žemėlapį ir numatė ugnies įgeidžius. Jie toliau medžiojo židinius, kai kuriuos neką didesnius už pietų lėkštę, kitus — vaikiško baseino dydžio.

Ir visą laiką atkakliai kopė į keterą.

Ji išgirdo galvą greičiau nei pamatė. Toji maurojo ir trankėsi kaip perkūnija, lydima klastingo tvinksinčio gaudimo. Dar prieš pamatydama pajuto plūstelėjusį karštį, kuris nutvilkė veidą ir įsiveržė į plaučius.

O tada viską apsiautė liepsnos — skaisčiai oranžinis, auksinis, aitriai raudonas pasaulis, besispjaudantis sprangių dūmų kamuoliais.

Per tuos kamuolius ir klaikų švytėjimą matė besikaunančių ugniagesių parašiutininkų siluetus, šmėsčiojančias geltonas striukes ir šalmus.

Pasitaisiusi kuprinę Ravena skynėsi kelią prie keteros įnirtingų liepsnų link.

— Susisiek su Gibonsu! — sušuko Metui. — Pasakyk, kad atėjom! Ei, Elfe! — skubėdama į priekį ir mosuodama rankomis šūktelėjo Dženisei. — Kavalerija jau čia!

— Mums ji reikalinga. Palei karščiausią galvos dalį išarėm juostas. Purvas ją kiek prigesino, o dabar ariam juostą uodegos link. Reikia ją praplatinti ir versti stuobrius. Jėzau. — Dženisė nutilo, atsigėrė vandens ir nusibraukė į akis varvantį prakaitą. Prie jos striukės ir šalmo prilipę stirksojo rausvi chemikalų lašai. — Pirmas sezono gaisras, ir šis žvėris galingas. Gibonsas ką tik man sakė, kad siunčiama dar viena parašiutininkų grupė ir įspėtas Aidahas. Turim nurėžti jai galvą, Švede.

— Galim pradėti platinti juostą ir versti stuobrius. Pakeliui sunaikinom daug židinių. Ji vis stengiasi peršokti.

— Gali nepasakoti. Pradėkit. Atsivedžiau čia naujokus, Libę ir Stovičių. Galės dorai padirbėti.

— Kur dings.

Ravena kasė, pjovė, daužė, kapojo ir prakaitavo. Valandos lėkte lėkė. Ji raikė stuobrius, tebestovinčius nudžiūvusius medžius, į kuriuos ugnis iš karto įsikibtų. Pajutusi senkant energiją trumpam sustodavo, iš kuprinės išsiėmusi susikimšdavo į burną trapučių su žemės riešutų sviestu ir nuplaudavo juos vienintele su savimi pasiimta — dabar kone karšta — kokakola.

Jos drabužiai po antrojo chemikalų lietaus pasipuošė rožiniais spurgais, o po jais nugara, kojos, pečiai degė nuo karščio ir nuo daugybės valandų nepertraukiamo darbo.

Bet ji pajuto tą minutę. Tirštas dūmų debesis tik truputį praskydo ir pro jį Ravena pamatė vienintelį viltingą Šiaurės žvaigždės mirktelėjimą. Kol jie kovėsi, diena sudegė ir atėjo naktis.

Ravena išsitiesė, išrietė nugarą, kad atsipalaiduotų, ir pažvelgė atgal į išdagą — ugnies išėstą miško ruožą, apanglėjusius rąstus, kelmus, vaiduokliškus baslius, mirties pelenų krūvas.

Čia nebėra ko ryti, pamanė ji, ir jie atkirs mitalą — degiąsias medžiagas prie galvos.

Jai grįžo energija. Gaisras nenumalšintas, bet jie jį įveiks. Drakonas ėmė silpti.

Ravena nuvertė negyvą pušį, tada jos šaka užplakė nedidelį pasalūnišką židinį. Išgąsčio ir skausmo riksmas privertė apsigręžti ir kaip tik tada pamatė, kaip krito Stovičius. Išsprūdęs iš rankų nukrito pjūklas, o nuo jo grandinės ant ištryptos žemės varvėjo kraujas.

Ravena, metusi savąjį pjūklą ten kur stovėjo, šoko prie Stovičiaus. Pripuolė kaip tik tada, kai jis, mėgindamas atsisėsti, stvėrėsi už šlaunies.

— Palauk! Palauk! — Ji nustūmė jo rankas šalin, perplėšė kelnes, stengdamasi paplatinti perdrėkstą plyšį.

— Nežinau, kaip čia nutiko. Aš persipjoviau!

Po suodžiais ir pelenais švietė klaikiai išbalęs jo veidas.

Ji žinojo. Atbuko iš nuovargio, netvirtai suėmė pjūklą arba trumpą sekundę elgėsi su juo neatsargiai, ir tas trūktelėjo atgal.

— Ar labai smarkiai? — klausė jis, kai išsitraukusi iš kuprinės peilį perrėžė audinį. — Ar smarkiai?

— Tik įbrėžimas. Grūdinkis, pirmameti. Paduok pirmosios pagalbos rinkinį, — įsakė Ravena, kai atbėgo Libė. — Aš čia kiek pavalysiu ir geriau apžiūrėsiu.

Kiek sukrėstas, nusprendė ji pažvelgusi Stovičiui į akis, bet laikosi.

O virtinė sodrių keiksmažodžių — keletas iš jų Bruklino tartim išbertų rusiškų — kol ji valė žaizdą, nuteikė ją linksmiau.

— Užsidirbai gražią žaizdą, — linksmai pasakė Ravena ir pagalvojo: Jėzau, Jėzau, truputį giliau, truputį kairiau, ir viso gero, Stovičiau. — Labiausiai sugadintos tavo kelnes, — pridūrė ir vėl pasižiūrėjo jam į akis. Būtų pamelavusi, jeigu būtų prireikę, bet neprireikė ir skrandis iš palengvėjimo atsileido. — Teks pakentėti porą tuzinų dygsnių, bet jie neturėtų tavęs ilgam sustabdyti. Dabar šiek tiek aptvarstysiu, tvarstis išlaikys, kol grįši į bazę.

Jam pavyko kreivai nusišypsoti, bet ji nugirdo, kaip jis nurijo gumulą gerklėje.

— Aš nepersirėžiau nieko svarbaus, tiesa?

— Tavo turtai sveiki, Pjūkle.

— Velniškai skauda.

— Nė neabejoju.

Jis susikaupė, kelis kartus lėtai įkvėpė. Ravena pajuto dar vieną palengvėjimo bangą, kai jo veidas šiek tiek atgavo spalvą.

— Pirmą kartą šokau į gaisrą ir jau prisidirbau. Ar tokia žaizda nesulaikys manęs ilgai ant žemės, ką?

— Ne-a, — ji greitai ir tvirtai aptvarstė žaizdą. — Ir dar turėsi seksualų randą moterims žavėti. — Atsisėdo ant kulkšnių ir jam nusišypsojo. — Moterys negali atsispirti randuotam kariūnui, tiesa, Libe?

— Absoliučiai. Iš tikrųjų vos valdausi nešokusi ant tavęs dabar, Stovičiau.

Jis vyptelėjo kreivu šypsniu.

— Mes jį įveikėm, ar ne, Švede? Mes įveikėm žvėrį.

— Taaip, įveikėm, — ji paplojo jam per kelį, tada atsistojo. Palikusi Libę jį slaugyti nuėjo šalin susisiekti su Gibonsu ir susitarti, kaip išgabenti Stovičių.

Praėjus aštuoniolikai valandų po šuolio į gaisrą Ravena įsiropštė į lėktuvą trumpam skrydžiui atgal į bazę.

Vietoj pagalvės pasidėjusi kuprinę išsitiesė ant grindų ir užsimerkė.

— Kepsnys, — pratarė, — pusiau iškepęs. Futbolo kamuolio dydžio kepta bulvė, skęstanti svieste, kalnas cukruotų morkų, o paskui Jutos dydžio šokoladinio pyrago gabalas, storai užklotas puse galono ledų.

— Maltinis, — atsiduso Jantris ir išsidrėbė greta, o porelės pervargusių žmonių stereofoninis knarkimas priminė diskinių pjūklų gausmą. — Didžiulis maltinis, ir suraitysiu visą kalną bulvių košės su kubilu padažo. Obuolių pyragas ir dar galima pridėti visą galoną ledų.

Praplėšusi akis Ravena pamatė į ją žiūrintį ir mieguistai besišypsantį Metą.

— O tu ką renkiesi, Metai?

— Savo mamos paruoštą viščiuką ir virtinius. Nieko nėra skaniau. Jei suverstum juos į penkių galonų kibirą, galėčiau įkišti galvą ir taršyti. Pyragą su vyšniomis ir namine plakta grietinėle.

— Visi žino, kad plakta grietinėlė purškiama iš flakonėlių.

— Tik ne mano mamos namuose. Bet aš toks alkanas, kad suryčiau penkių dienų senumo picą ir dėžę, į kurią ji buvo įdėta.

— Pica, — sudejavo Libė ir pamėgino patogiau susirangyti savo vietoje. — Niekada nemaniau, kad galėsiu būti tokia tuščia ir dar gyva.

— Po aštuoniolikos valandų juostoje įmanoma.

Ravena nusižiovavo, apsivertė ir leidosi užmigdoma balsų, knarkimo ir variklių gausmo.

— Užsuksim į virtuvę, kai grįšim, Ra? — paklausė jos Metas.

— Mmm. Susirasim pavalgyti. Bet pirmiau nusiplausim smarvę.

Paskui ji suprato tik tiek, kad jie nutūpė. Gaubiama nuovargio ūko išsvirduliavo iš lėktuvo. Numetusi įrangą nuklupinėjo į savo kambarį, nuplėšė nuo šokoladinio batonėlio popieriuką. Beveik vien tik uostė jį, kol nėrė nuo savęs purvinus drabužius. Pusiau miegodama pasiekė dušą, suunkštė šiltam vandeniui perbėgus kūnu. Apsiblaususiomis akimis žiūrėjo, kaip murzinai pilki upeliai bėga į kanalizaciją.

Išsimuilino plaukus, kūną, veidą uosdama persikų aromatą, kuris akivaizdžiai spragtelėjo Gulio saugiklius. Viską nusiplauk ir pakartok, įsakė sau. Viską nusiplauk ir pakartok. O kai pagaliau nučiurleno švarus vanduo, nenoromis nusišluostė.

Tada susivyniojusi į rankšluostį griuvo į lovą.

SAPNAS ATSĖLINO per patį miego alsą, kai protas ėmė ropštis iš gilios išsekimo daubos.

Griaudintys varikliai, vėjo šuoras, svaiginamas šuolis į erdvę. Jaudulys, virstantis panika, ir į šonkaulius tuksinti tuksinti tuksinti širdis bejėgiškai žiūrint, kaip Džimas neria į degančią žemę.

— Ei. Ei. Turi prabusti.

Balsas prasimušė pro riksmą galvoje, ir šiurkščiai papurtyta už peties Ravena pašoko lovoje.

— Kas? Sirena? Kas? — ji spoksojo Guliui į veidą, savąjį trindamasi ranka.

— Ne. Tu sapnavai košmarą.

Ji įkvėpė, iškvėpė ir labiau praplėšė akis. Buvo rytas — ar kiek

vėliau — tiek dar galėjo suvokti. Ir Guliveris Karis smaksojo jos kambaryje be leidimo.

— Ką čia, po galais, darai?

— Gal kiek užsitrauktum tą rankšluostį? Ne todėl, kad man nepatiktų vaizdas. Iš tiesų turbūt galėčiau praleisti visą likusią dieną juo gėrėdamasis.

Dirstelėjusi žemyn pamatė esanti iki juosmens nuoga, o nuslydęs rankšluostis ir žemiau mažai ką dengė. Ravena šyptelėjo ir trūktelėjusi jį viršun apsisiautė.

— Atsakyk į klausimą, kol neįspyriau į subinę.

— Pramiegojai pusryčius ir tuoj sėkmingai pramiegosi pietus.

— Mes plūkėmės gaisre aštuoniolika valandų. Iki lovos prisikasiau maždaug trečią ryto.

— Girdėjau, kad gerai pasidarbavot. Bet kažkas užsiminė, kad negavai pavalgyti, o aš mėgstu sumuštinius su šonine ir kiaušiniais bei fermentiniu sūriu. Tad... — parodė nykščiu į staliuką prie lovos, — atnešiau ir tau vieną. Ketinau palikti jį ant naktinio staliuko, bet tu kažką netinkamo sapnavai. Tad prižadinau tave, tu mane nudžiuginai — ir tik leisk pridurti, kad tavo pats nuostabiausias biustas, kokį tik kada turėjau malonumo pamatyti — ir štai mudu kalbamės.

Ravena apžiūrėjo sumuštinį ir kokakolos buteliuką greta jo. Kai įkvėpė šį kartą, vos neapsižliumbė iš džiaugsmo.

— Atnešei man sumuštinį su šonine ir kiaušiniu?

— Ir su fermentiniu sūriu.

— Ko gero, nusipelnei vilties prošvaistės.

— Galiu atnešti dar vieną, jei tiek tereikia.

Ji nusijuokė, nusižiovavo ir prieš imdamasi sumuštinio užsirišo rankšluostį. Po pirmo kąsnio iš malonumo užsimerkė. Dėl to malonumo nepaliepė jam kraustytis iš lovos pajutusi, kaip toji įlinko nuo jo svorio.

— Ačiū, — pasakė pilna burna antrąkart atsikandusi. — Tikrai.

— Galiu atsakyti tuo pačiu, tikrai. Buvo verta.

— Turiu ypatingus papus. — Ji pasiėmė buteliuką, nusuko dangtelį. — Ugnis vis stengėsi į mus atsigręžti, spjaudėsi židiniais. Išvalėm juostą, o ji sako, aha, norite žaisti šitaip? Šekit. Bet galop jai nepavyko įveikti zulių. Girdėjai šį rytą ką nors apie Stovičių?

— Dabar jis vadinamas Pjūklu. Jis ir dvidešimt septynios jo siūlės laikosi gerai.

— Man derėjo jį geriau prižiūrėti.

— Jis baigė mokymus, Ravena. Nelaimių nutinka. Jos yra šio darbo specifikos dalis.

— Negaliu ginčytis, bet jis buvo mano komandos narys, o aš tame sektoriuje — vyresnioji, — gūžtelėjo pečiais. — Jeigu jam viskas gerai, tada viskas gerai. — Dirstelėjo žemyn. — Tavo krumpliai atrodo gražiau.

— Pakankamai gražiai, — jis palankstė pirštus. — Aš vėl įrašytas parašiutininkų tvarkaraštyje.

— O Dobis?

— Ir jis, bet vis tiek praeis daugiau kaip pora dienų. Mažasis Lokys pamatė, kad Dobis siuva kaip prityrusi siuvėja, tad laiko prikaustęs prie siuvamosios. Praeitą vakarą per pokerį laimėjau penkiasdešimt šešis dolerius ir smulkiųjų, o Bikardžiui — vienam iš mechanikų — teko padainuoti arijų iš italų operos. Tai, manau, ir visos naujienos.

— Dėkinga už šviežienas ir už sumuštinį. Dabar nešdinkis, man reikia apsirengti.

— Aš jau mačiau tave nuogą.

— Prireiks kiek daugiau negu pusryčių sumuštinio, kad vėl pamatytum.

— O kaip dėl vakarienės?

Dieve, jis vėl ją prajuokino.

— Lauk, ugniagesy. Man reikia užsukti į sporto salę ir skirti laiko ištaisyti keletą trūkumų.

— Kad parodyčiau, koks esu klasiškas vyrukas, susilaikysiu niekaip tavo teiginio nepakomentavęs. — Atsistojo ir paėmė tuščią lėkštę. — Tu žavinga moteris, Ravena, — pasakė išeidamas. — Naktimis negaliu užmigti.

— O tu seksualus vyriškis, Guli, — sumurmėjo ji jam išėjus. — Visai sujaukei man galvą.

Treniruoklių salėje ji praleido devyniasdešimt minučių, tačiau dirbo palengva, kad neperkrautų organizmo, tada užsuko į valgyklą.

Vėl pasijutusi žmogumi, brūkštelėjo esmę tėvui.

Užgesinom gaisrą. Man viskas gerai. Myliu, Ra.

Nuėjo į dirbtuves patikrinti naktį pakabinto parašiuto. Ėmėsi ieškoti skylučių, įplėšų, prairusių siūlių.

Kai įėjo Metas su Libe, Ravena pakėlė į ją akis ir tarė:

— Na, tu atrodai apsunkusi ir apsiblaususi?

— Primink man prieš ropojant į lovą niekada neprisiėsti kaip kiaulei, — Libė prispaudė prie pilvo ranką. — Pavyko užmigti tik po penktos ir drybsojau kaip banginis ant kranto.

— Tu neatėjai į virtuvę, — konstatavo Metas, atsinešęs parašiutą.

— Kai nusigrandžiau purvą, iš dušo vos nusivilkau į lovą. Miegojau kaip akmuo, — šypsodamasi Libei pridūrė. — Įsileidau kambarių tarnybą, paskui devyniasdešimt minučių mankštos, vėl pavalgiau, ir štai aš čia pasiruošusi viską pakartoti.

— Miela, — tarė Libė išskleisdama parašiutą. — Kambarių tarnybą?

— Gulis atnešė man pusryčiams sumuštinį.

— Ar taip jūs *tai* vadinate Misuloje?

Ravena iškėlė pirštą.

— Tik sumuštinį, bet jis užsidirbo kelis taškus. Ar kuris iš jūsų matė Pjūklą?

— Taip, prieš atsitrenkdama į Metą susidūriau su juo. Parodė man savo siūles.

— Ar taip jūs *tai* vadinate Kalifornijoje?

— Užlipau tiesiai ant to.

— Jam pasisekė, — pareiškė Metas. — Kliudė tik raumenį. Colis į vieną ar kitą pusę — ir būtų baigęsi kitaip.

— Viskas priklauso nuo colių, — Libė pirštais čiupinėjo parašiutą. — Arba nuo sekundžių. Vienas menkutis neapsižiūrėjimas. Didelis skirtumas, ar turėsi įdomų randą, ar... — nutilo, pablyško. — Atsiprašau. Metai, aš nepagalvojau.

— Viskas gerai. Tu jo nė nepažinojai. — Jis toliau apžiūrinėjo savo parašiutą, paskui atsikrenkštė. — Tiesą sakant, iki vakar dienos nebuvau tikras, ar sugebėsiu vėl tai padaryti. Ten, prie angos, žiūrėda-

mas į ugnį, laukdamas, kol stebėtojas padės ant peties ranką. Tiksliai nežinojau, ar vėl galėsiu šokti į ugnį.

— Bet šokai, — įsiterpė Ravena.

— Taip. Pasakiau sau, kad privalau šokti dėl Džimo, tačiau kol iššokau... Nes tu teisi, Libe. Coliai ir sekundės. Ir lemtis. Štai kodėl mes negalime liautis. Kad ir kas būtų, — jis giliai atsiduso. — Ar žinojai, kad sugrįžo Dolė?

— Ne. — Ravena nustebusi liovėsi dirbusi. — Kada? Nemačiau jos bazėje.

— Grįžo vakar, kol buvome gaisre. Šį rytą po pusryčių užėjo į mano kambarį, — jis įsmeigė akis į parašiutą. — Atrodo, kad viskas gerai. Norėjo atsiprašyti už savo elgesį po Džimo mirties.

— Tai gerai. — Baigdama parašiuto apžiūrą Ravena pajuto, kaip sutraukė skrandį.

— Pasakiau jai, kad turėtų atsiprašyti ir tavęs.

— Nesvarbu.

— Dar ir kaip svarbu.

— Ar galiu paklausti, kas ta Dolė? — pasidomėjo Libė. — Ar man rūpintis savo reikalais?

— Ji buvo viena iš virėjų, — atsakė jai Ravena. — Juodu su Džimu turėjo romaną. Iš tikrųjų ji suko romanus su daug kuo, tačiau apsistojo ties Džimiu beveik visą praeitą sezoną. Labai išgyveno, kai jis žuvo. Suprantama.

— Ji puolė tave virtuviniu peiliu, — priminė jai Metas. — Čia nėra nieko suprantamo.

— O, Jėzau.

— Neva puolė, — Libei išsižiojus pataisė Ravena.

— Kodėl?

— Tą dieną aš buvau Džimo šuolio porininkė. Jai reikėjo ką nors apkaltinti. Dolei kiek pasimaišė protas, pamojavo prieš mane peiliu. Bet iš esmės kaltino mus visus, sakė, kad mes visi jį pražudėm. — Ravena akimirką luktelėjo, ar Metas ko nepasakys, tačiau tasai tylėjo. — Paskui iš karto išvažiavo. Nemanau, kad kas nors tikėjosi, jog sugrįš — ar bus įdarbinta po to įvykio.

Metas pamindžikavęs vėl dirstelėjo į ją.

— Ar tu nieko prieš?

— Nežinau, — Ravena pasikasė sprandą. — Jeigu ji nemojuos man aštriais įrankiais ar nemėgins nunuodyti, tai man turbūt tas pat.

— Ji turi kūdikį.

Dabar išsižiojo Ravena.

— Ką pasakei?

— Ji man sakė, kad balandį pagimdė mergaitę, — Meto akys sudrėko, tad jis nusisuko. — Dolė davė jai Šailos vardą. Ją prižiūri Dolės motina, kol toji dirba. Sako, mergaitė Džimo.

— O, Dieve, tu nieko nežinojai? Tavo šeima nežinojo?

Jis papurtė galvą.

— Dėl to ir atsiprašė. Klausė, ar nepasakyčiau savo motinai, šeimai, davė kelias nuotraukas. Sakė, jei noriu, galiu nuvažiuoti mergaitės aplankyti.

— Džimas žinojo?

Metas paraudo ir vėl išblyško.

— Ji sakė pranešusi jam tą rytą prieš šuolį. Sakė, kad jis tikrai susijaudino, net vardą parinko. Jis sakęs, nesvarbu, berniukas ar mergaitė, norėjęs Šailos arba Šailo. Jie ketino susituokti, teigė ji, rudenį. — Iš kišenės Metas išsiėmė piniginės dydžio nuotrauką.— Štai ji. Čia Šaila.

Libė paėmė nuotrauką.

— Ji gražutė, Metai.

Jo akys nušvito, išsiskleidė šypsena.

— Plika kaip melionas. Mudu su Džimu irgi buvom pliki, ir mano sesuo. Turiu paskambinti mamai, — pridūrė, kai Libė padavė nuotrauką Ravenai. — Neišmanau, kaip jai pasakyti.

Prieš grąžindama nuotrauką Ravena apžiūrėjo kūdikį putliais skruostukais ir žiburiuojančiomis akutėmis.

— Eik pasivaikščioti, susidėliok viską galvoje. Tada paskambink motinai. Ji bus laiminga. Gal kiek pyktelės, kad anksčiau nesužinojo, bet paskui bus laiminga. Keliauk. Aš pasirūpinsiu tavo parašiutu.

— Negaliu to išmesti iš galvos, todėl manau, kad tu teisi. Paskui baigsiu tvarkyti parašiutą.

— Aš juo pasirūpinsiu.

— Ačiū. Ačiū, — pakartojo jis ir susimąstęs išėjo lauk.

— Daug ką reikia apgalvoti, — tarstelėjo Libė.

— Taip, labai daug.

Darbuodamasi ji viską ramiai ir nuodugniai apmąstė. Susirinko daugiau žmonių, o apie Dolės Breikman sugrįžimą pasklidusios kalbos karaliavo kaip dienos karštoji tema.

— Ar tu jos dar nematei?

Atsakydama Trigeriui Ravena papurtė galvą. Baigusi tvarkyti saviškį, ėmėsi Meto parašiuto.

— Kalbama, ji atvažiavo vakar su motina ir savo pamokslininku.

— Su *kuo*?

— Taigi, — Trigeris užvertė akis. — Tokiu tėvu Leiteliu. Kalbama, jis motinos pamokslininkas, ir Dolė dabar nuolat vaikšto į bažnyčią. Sako, jie užsidarė su Mažuoju Lokiu pasikalbėti. Šį rytą ji virtuvėje su Lina ir Mardže čirškina šoninę.

— Ji moka gaminti.

— Taigi, tas jai problemų niekada nekėlė.

Ravena pažvelgė Trigeriui į akis ir vėl greitai papurtė galvą.

— Dabar ji turi vaiką, — tyliai pasakė. — Nėra prasmės vėl viską jaukti.

— Manai, vaikas Džimo, kaip ji sako?

— Jie tratinosi kaip triušiai, tai kodėl ne? — Nė vienas iš jųdviejų neprasitarė, kad ji turėjo įprotį suktis apie daugumą vyrų. — Galiausiai tai ne mūsų reikalas.

— Jis buvo vienas iš mūsų, tad žinai, kad ir reikalas mūsų.

Ji negalėjo to paneigti, tačiau nebenorėjo klausytis paskalų ir spėlionių. Baigus dėlioti parašiutus patraukė ieškoti Mažojo Lokio.

Tasai atsisėdo tiesiau prie savo rašomojo stalo ir mostelėjo jai uždaryti duris.

— Taip ir maniau, kad užeisi.

— Tiesiog noriu žinoti, ar man reikia saugoti užpakalį. Kad tarp menčių nesusilaukčiau duonriekio.

Jis pasitrynė kaktą tarp antakių.

— Galvoji, būčiau leidęs ją į bazę, jei manyčiau, kad ji pavojinga?

— Ne. Bet aš norėčiau išgirsti tai atvirai ir aiškiai.

— Iki Džimo ji dirbo čia trejus metus. Vienintelė problema, kokią turėjome, kad labai jau mikliai ji užsiverčia sijoną. Tačiau ir dėl to niekam nebuvo daug bėdų.

— Man nerūpi, kad pasirengimo kambaryje ji tenkina kiekvieną pirmametį, antrametį, parašiutininką ugniagesį ar mechaniką. — Ravena susigrūdo rankas į kišenes ir pasisukiojo kambaryje. — Ji gera virėja.

— Gera. Ir iš to, ką girdėjau, daugelis vyrų pasiilgo jos paslaugų, kai ji susimetė su Džimu. O dabar augina vaiką. Pagal laiką ir iš to, ką ji sako, vaikas jo. — Mažasis Lokys išpūtė skruostus. — Su savimi atsivežė pamokslininką. Motina privertė ją vaikščioti į bažnyčią. Jai reikia darbo, ji nori pasitaisyti, — mostelėjo ranka ore. — Neketinu neigti, kad apgailestauju dėl jos, bet būčiau pasiuntęs atgal, jeigu nebūčiau patikėjęs, kad ji nori pradėti iš naujo ir dėl savęs, ir dėl kūdikio. Ji žino: padarys tau ar dar kam nors rūpesčių — turės išeiti.

— Neužkrauk šito mano sąžinei, Mažasis Loky.

Jis įdėmiai pažvelgė į ją rimtomis rudomis akimis.

— Tada galvok, kad tai lieka mano sąžinei. Jei tu visiškai nesutinki, aš tuo pasirūpinsiu.

— Po velnių.

— Ji sekmadieniais gieda bažnytiniame chore.

— Eik tu sau. — Ravena vėl susigrūdo rankas į kišenes, ir Mažasis Lokys jai šyptelėjo. — Gerai jau, gerai.

Ji klestelėjo ant kėdės.

— Negerai?

— Ar ji tau pasakojo, kad jiedu su Džimu ketino tuoktis ir kad jis buvo labai laimingas sužinojęs apie kūdikį?

— Pasakojo.

— Iš tiesų, Mažasis Loky, žinau, kad jis draugavo su kita. Mes gesinom tą paskutinį gaisrą Sent Džo ir išbuvom ten tris dienas. Džimas susidraugavo su viena iš virtuvės moterų — jam, regis, virėjos patikdavo. Ir aš žinau, kad jie kelis kartus susitiko motelyje kažkur pusiaukelėje, kai jo neįtraukė į parašiutininkų tvarkaraštį. Ir kiti žinojo.

— Girdėjau. Teko su juo kalbėtis, kaip, jo manymu, turėsiu užtarti jį prieš Dolę.

— O tos nelaimės dieną, jau sakiau tau, Džimas lėktuve buvo įsitempęs. Ne susijaudinęs, o nervingas, dirglus. Greičiausiai dėl to, kad prieš mums išskrendant Dolė atsakomybę dėl savo nėštumo suvertė jam. Arba iš dalies todėl.

Jis bilsnojo pieštuku į stalą.

— Nematau priežasčių, kad Dolė ką nors apie tai sužinotų. O tu?

— Ne. Galbūt ji ir atrado Dievą arba jaučia malonumą giedodama giesmes Jėzui, tačiau dėl Džimo meluoja arba klysta. Tad dėl manęs, jeigu mes tą suprantame, aš neturiu nieko prieš, kad ji sugrįžo.

— Paprašiau Mardžės ją prižiūrėti, pranešti, kaip seksis.

Patenkinta Ravena vėl atsistojo.

— Man to visai užtenka.

— Šiaurėje trenkė keli žaibai, — jai išeinant dar pridūrė Mažasis Lokys.

— Tikrai? Gal mums pasiseks ir teks šokti į gaisrą, tada visi liausis šnekėję apie Dolės sugrįžimą. Taip pat ir aš.

Galėtų apskritai viską išsiaiškinti iki galo, nusprendė Ravena, taigi laikas užsukti į virtuvę.

Kaip ir tikėjosi, pietūs jau buvo ruošiami.

Mardžė, virtuvės valdovė, karaliavusi joje jau tuziną metų, stovėjo prie darbastalio ir ketvirčiais pjaustė raudonšones neskustas bulves. Įprastą savo prijuostę su viršutine dalimi ji juosėjo ant marškinėlių ir džinsų, o rudų plaukų kuokštą buvo saugiai apsirišusi ryškiai rožine skarele.

Iš puodų virto garai, o iš Mardžės ant darbastalio padėto MP3 grojaraščio kalė Lady Gagos hitas.

Muziką virtuvėje reguliavo tik Mardžė ir niekas kitas.

Stipriu prarūkytu altu ji dainavo kartu ir peiliu mušė ritmą.

Jos Amerikos čiabuvių kraują — iš mamos močiutės — išdavė skruostikauliai, tačiau vyraujantis airiškas apdovanojo pobalte strazdanota oda ir gyvomis šviesiai rudomis akimis.

Dabar tos akys pagavo Ravenos žvilgsnį ir peršoko prie moters, kriauklėje plaunančios žalumynus.

Ravena pakėlė pečius, nuleido.

— Skaniai kvepia, — pasistengė, kad balsas nuskambėtų garsiau už muziką.

Dolė prie kriauklės sustingo, paskui lėtai užsuko vandenį ir atsigręžė.

Jos veidas kiek papilnėjęs, pastebėjo Ravena, krūtys taip pat. Šviesius plaukus buvo aukštai susirišusi į judrią ponio uodegą ir jau turėjo pasidažyti šaknis.

Bet tikriausiai per daug to reikalauti. Jaunai motinai rūpi kitokie dalykai.

Jos skruostai ne nukaito, o raustelėjo nuo emocijų, kai nuleidusi akis ėmė šluostytis rankas.

— Gaminame kiaulienos kepsnius su bulvėmis ir rozmarinais, su sviestinėmis pupelėmis ir morkomis. Vegetarai gaus virtinių su trijų rūšių sūriais. Dar pridėsiu kalną Vidužemio salotų. Desertui glaistytas pyragas ir vaivorų trupiniuotis.

— Tiesiog pasaka.

Ravena atidarė šaldytuvą ir pasiėmė kokakolos, o Mardžė toliau dorojo bulves.

— Kaip laikaisi, Dole?

— Gerai, o tu? — manieringai atsakė ji kilstelėjusi smakrą.

— Gana gerai. Gal gali padaryti trumpą pertraukėlę ir su manimi įkvėpti oro?

— Mes užsiėmusios. Lina...

— Tik mikliai pargrąžink sudžiūvusią jos sėdynę, — įsikišo Mardžė. — Gali eiti, ir jeigu ją pamatysi, siųsk čionai.

— Reikia nudžiovinti šiuos žalumynus, — pratarė Dolė ir susigūžė — kaip ir visi — nuo Mardžės žvilgsnio. — Gerai jau, einu, — metė šluostę ir žengė prie durų.

Ravena susižvalgė su Mardže ir išėjo įkandin.

— Mačiau tavo mažylės nuotrauką, — tarė Ravena. — Ji graži.

— Mažylė Džimo.

— Gražutė, — pakartojo Ravena.

— Ji Dievo dovana, — Dolė eidama susidėjo rankas. — Man

reikia šito darbo jai aprūpinti. Tikiuosi, esi gera krikščionė ir nesieksi, kad mane atleistų.

— Negalvoju nei kaip krikščionė, nei kaip kitaip, Dole. Galvoju kaip žmogus. Niekada neturėjau dėl tavęs problemų ir dabar jų neieškau.

— Gaminu tau lygiai taip pat kaip ir visiems. Tikiuosi, atsižvelgusi į viską atstosi nuo manęs, tada ir aš padarysiu tą patį. Tėvas Leitelis sako, kad turiu tau atleisti, kad susitaikyčiau su Viešpačiu, bet aš neatleidžiu.

— Už ką?

— Tu esi kalta, kad mano mažylė turės augti be tėčio.

Ravena minutėlę patylėjo.

— Gal tau ir reikia tuo tikėti, kad ištvertum, man tai nė velnio nerūpi.

— To iš tavęs ir tikėjausi.

— Tuomet džiaugiuosi, kad nenuvyliau. Gali taukšti, kad įtikėjai Dievu ar kad atsivertei, man nerūpi ir tai. Tačiau tu augini mažylę ir tau reikia darbo. O dirbi tikrai gerai. Todėl įsikalk viena, Dole: tau reikia išlaikyti darbą ir todėl tu turėsi su manimi reikalų. Jei man prireiks ateiti į virtuvę, aš ateisiu, būsi ten tu ar ne. Neketinu gyventi savo gyvenimo pagal tavo taisykles ar kęsti nepelnytą pagiežą, — Dolei nespėjus prasižioti pakėlė ranką. — Dar vienas dalykas. Kartą mane užpuolusi tu išsisukai. Antrąkart neišsisuksi. Turi vaiką ar ne, aš tau duosiu grąžos. Dėl visa kita nebus jokių problemų.

— Tu esi beširdė kalė ir vieną dieną sumokėsi už viską, ką esi pridirbusi. Tą dieną ten turėjai būti tu, o ne Džimas. Tai tu turėjai klykdama kristi žemyn.

Išrėžusi savo tiesą Dolė nubėgo į virtuvę.

— Na, — burbtelėjo Ravena, — gal ir neblogai viskas praėjo.

6

Ravena miegojo blogai ir kaltę dėl to suvertė Dolei. Prieš eidama gulti pasižiūrėjo į radarą, patikrino budėjimo žurnalą, žemėlapius. Gaisrai įsiplieksė netoli Denalio Aliaskoje ir Marmuro kalnuose Šiaurės Kalifornijoje. Ji galvojo — beveik tikėjosi — kad ją iškvies ir dalį nakties ji praleis transportiniame lėktuve. Bet sirena nenuskambėjo, o į jos duris niekas nepasibeldė.

Todėl antrą naktį iš eilės sapnavo Džimą. Pabudo sudirgusi, irzli ir supykusi ant savo pačios pasąmonės, kad ja taip lengva manipuliuoti.

Užtenka, griežtai pasakė sau ir dienos pradžiai nutarė gerai pabėgioti, kad nusikratytų blogos nuotaikos.

Vos nubėgo pirmą ketvirtį mylios ir apšilo raumenis, prisigretino Gulis.

Ji žybtelėjo į jį akimis.

— Ar tai jau taps įpročiu?

— Vakar aš atėjau pirmas — priminė jis. — Man patinka iš pradžių nubėgti kelias mylias. Tai mane pažadina. — Gulis irgi pasižiūrėjo į ją ir nutarė, kad ji atrodo truputį paniurusi, kiek patamsėjusiais paakiais. — Bėgi laiką ar nuotolį?

— Tiesiog bėgu.

— Na, tada sakykim, kad nuotolį. Man patinka turėti darbotvarkę.

— Jau pastebėjau. Ketinu bėgti tris.

Jis sušnarpštė.

— Turėtum nubėgti daugiau. Penkias.

— Keturias, — tarstelėjo ji, kad jis daugiau nebesiderėtų. — Ir nekalbink manęs. Bėgdama mėgstu nugrimzti į savo mintis.

Jis klusniai prisitaisė ant rankos MP3 grotuvą ir leidosi bėgti pagal savo muziką.

Pirmą mylią jiedu nubėgo nekintamu tempu. Ji žinojo, kad jis greta, iš unisonu tapnojančių taku jų žingsnių. Ir suprato, kad tam neprieštarauja. Galėjo spėlioti, kokios muzikos jis klausosi, kokia jo likusios dienos *darbotvarkė*. Kaip toji iširtų, jeigu kiltų gaisras.

Tvarkaraštyje jiedu buvo įrašyti pirmąja pora.

Jiems kirtus antrą mylią Ravena išgirdo virš galvos ūžiančius variklius ir pamatė vieną iš savo tėvo lėktuvų, sklendžiantį per plačią žydrą dangaus drobę. Skraidymo pamoka, nusprendė ji — verslas sekėsi. Paspėliojo, ar tėvas, ar vienas iš trijų jo pilotų, sėdi instruktoriaus krėsle, tada pamatė, kaip dešinys sparnas dukart pasviro žemyn, o įkandin kairys virptelėjo tik kartą.

Tėtis.

Užvertusi galvą pakėlė į viršų ranką ir ištiesusi pirštus aukštyn pasiuntė savo ženklą.

Paprastas susitikimas suaižė irzulį, kurio atsikratyti nepadėjo net bėgimas ir Gulio draugija.

Tada bėgimo kompanionas paspartino žingsnius. Kad neatsiliktų, suskubo ir ji, žinodama, kad jis ją spaudžia, išmėgina. Kita vertus, jei gyvenime nebūtų rungtynių, vargu ar jai būtų įdomu gyventi. Pagreitinus tempą šlaunų raumenys ėmė degti, o pakinklių sausgyslės nusvidino ir irzulio likučius.

Ties trečiąja mylia Ravena pailgino žingsnius. Nuo stiprios saulės, kuri, pasak meteorologų prognozių, dieną kilstels temperatūrą kone iki dvidešimt septynių, visa apsipylė prakaitu.

Ji jautėsi gyva, kovojanti, laiminga.

Tada Gulis dirstelėjo į ją, pamerkė akį. Ir nurūko.

Jis turi dar vieną pavarą, pagalvojo Ravena jam pasileidus tolyn. Ir ne kitaip. Tas kalės vaikas turi kažkokią papildomą pavarą ir ją įjungęs skrieja kaip pasiutęs.

Leidosi greičiau ir pati, bet suprato, kad mažai beliko jėgų. Neužteks jam pasivyti — nebent prisiristų prie raketos — bet apsijuoks tai tikrai.

Paskutinės pusmylės spurtas ją šiek tiek apsvaigino, visai užėmė kvapą ir ji paprasčiausiai nusirito ant žolės prie tako.

— Sutrauks. Nagi, Ra, pati puikiai žinai.

Jis buvo užduseęs — negaudė oro kaip ji, bet buvo užduseęs — ir tai ją šiek tiek paguodė.

— Tik minučiukę, — pavyko ištarti, bet jis čiupo ją už rankų ir pakėlė.

— Pavaikščiok, Ra.

Ji pavaikščiojo, kol širdis ėmė plakti pakenčiamai, ir iš pasiimto vandens buteliuko išspaudė srovelę sau į burną.

Nepaleisdama jo iš akių atsistojo ant vienos kojos, ištempė šlaunų raumenis, kitą pakeldama už savęs. Jis suprakaitavo ir tai velniškai jam tiko.

— Gal tuose „Nikes" turi variklį?

— Taviškis varikliukas irgi gana geras. Ir dabar nesi nei suirzusi, nei prislėgta. Ar ten tavo tėvas daro tuos virażus?

— Taip. Iš kur manai, kad buvau suirzusi ir prislėgta?

— Tavo veide buvo parašyta. Tyrinėdamas tavo veidą nustačiau nuotaiką.

— Ketinu eiti į treniruoklių salę.

— Iš pradžių geriau patampyk pakinklių sausgysles.

Irzulys vėl priropojo kaip koks vabalas.

— Kas tu toks — bėgimo treneris?

— Neverta ant manęs širsti, jei pastebėjau, kad esi surūgusi.

— Gal tu ir teisus, — atsakė Ravena ir ėmėsi mankštinti sausgysles.

— Iš to, ką girdėjau, turi priežasčių būti bjauri.

Pakėlusi galvą jį įsmeigė į jį ledo mėlynumo akis.

— Nagi, apibendrinkim. — Gulis atsegė savo krepšį, kurį buvo numetęs prie takelio, ir išsiėmė vandens. — Meto brolis ir blondinė virėja praleido gerą praeito sezono dalį jaukdami paklodes. Pasakojama, kad seniau virėja vikriai ir perdėm savim pasitikėdama jaukė ne vieną paklodę.

— Taigi.

— Mandagu būtų pasakyti, kad ji nuolat, daug ir pernelyg nesirinkdama dulkinosi.

— Mandagiai ir nuskambėjo.

— Mane gerai auklėjo. Negana to, Džimas paprastai dosniai skirdavo dėmesio.

— Kur jau.

— Tačiau, — tęsė Gulis, — jaukdama paklodes ir dulkindamasi virėja nutarė, kad įsimylėjo Džimą — aš tai sužinojau iš Linos, kuri sužinojo iš blondinės — tad blondinė daug ką nuvylė, visą savo vikrumą skyrusi vien tik Džimui, ir nematė bei nenorėjo matyti, kad Džimas atsako ne visai tuo pačiu.

— Galėtum parašyti knygą.

— Ši mintis peržegnota. Ilgos karštos vasaros pabaigoje virėja pastojo, o kadangi pirmiau tokių padarinių sėkmingai išvengdavo, pasklido gandas, kad ji tai padarė tikslingai.

— Gal.

Tokią galimybę ji jau buvo apsvarsčiusi ir tai buvo vienas iš slegiančių dalykų.

— Liūdna, — tepratarė jis. — Virėja teigia pasakiusi Džimui, ir tas sutiko naujieną džiaugsmingai bei pakiliai. Nors aš jo ir nepažinojau, bet man viskas atrodo labai padrika. Tuojau pat sudaromi vedybų planai, ir atrodo dar padrikiau. Paskui viskas klostosi liūdniau — Džimas žūsta per šuolį, o atlikus tyrimą nustatoma, jog žuvo dėl savo klaidos, tačiau virėja kaltina jo šuolio porininkę, tai yra tave, ir mėgina nusmeigti virtuviniu peiliu.

— Ji rimtai nemėgino nusmeigti. — Šlykščiausia, pamanė Ravena, kad pati niekaip nesupranta, kodėl vis gina tą trenktą Dolę. — Arba nespėjo, nes Mardžė atėmė peilį beveik taip pat greitai, kaip toji jį nustvėrė.

— Taškas Mardžei, — Gulis kalbėdamas žiūrėjo jai į veidą ramiomis ir kantriomis katės akimis. — Sielvartas įgauna daug formų, o dauguma iš jų iškreiptos ir bjaurios. Tačiau dėl Džimo nelaimės kaltinti tave arba ką nors iš tos grupės tiesiog kvaila. O nesiliauti kaltinti žema, kvaila ir beprasmiška.

Ji nenorėjo apie tai kalbėti. Kodėl? Regis, negalėjo tverti jo įdėmaus žvilgsnio ir ramaus balso.

— Iš kur žinai, kad ji mane tebekaltina?

Jam pakėlus buteliuką vandens, ruduose jo plaukuose auksu sužibėjo saulė.

— Kad viskas nurimtų, blondinė sprunka ir atranda religiją — arba taip teigia pati ir gal net tuo tiki. Bet jai neužtenka gailestingumo ir tikėjimo gedinčiai tėvo šeimai pasakyti apie kūdikį, o paskui ieškodama darbo ji grįžta į bazę. Tad Dievo veikimas čia niekuo dėtas.

— Nieko sau. — Pasirodo, jis viską dėsto atvirai, net visiškai taip pat, kaip mano ji pati. — Oho.

— Dar nebaigiau. Tu susirandi virėją, pakvieti šnektelėti asmeniškai. Nors, žinoma, asmeniškam pokalbiui čia galimybės menkos. Per ne itin asmenišką pokalbį virėja labai įniršta, šiurkščiai kalba ir priekaištauja, tada pasišalina. Ir iš to aš sprendžiu, kad atradęs tikėjimą dar neįgyji atlaidumo, gailestingumo ar blaivaus proto.

— Iš kur viską žinai? Ir aš turiu galvoje — viską.

— Moku klausytis. Jei tau įdomu, bazėje visi vieningai sutaria, kad ji augina Džimo mažylę — ir Meto dukterėčią, — tad turėtų gauti šiokią tokią paramą. Korčius jau renka aukas Džimo vardu į koledžo fondą.

— Taigi, — atsiliepė Ravena. — Jis net ir apie tai pagalvojo. Toks jau jis yra.

— Dar sutariama, kad jeigu ji sukels tau rūpesčių ar pliaukš apie tave niekus, bus įspėta. Jei nenusiramins — mes susitiksim su Mažuoju Lokiu, viską išdėstysim, ir ji išvažiuos. Tau čia žodžio nesuteikta.

— Aš...

— Visai. — Žodis buvo ramus ir visiškai neginčijamas. — Tikrai visi nori išsaugoti jai darbą. Ir niekas neleis jai čia pasilikti, jeigu pradės siautėti. Tad jeigu tu tam nepritari, esi prieš daugumą. Todėl gali liautis rūgti ir krimstis, nes pati iš to nieko gero nepeši.

— Greičiausiai nepritariu, nes tai susiję su manimi. Jei čia būtų kas kitas, būčiau su dauguma.

— Suprantu.

— Ir nesu nusiteikusi apie tai kalbėtis, nes kai buvau dvylikos, mirė mano mama.

— Sunku.

— Jie kartu negyveno ir... dėl to nesu nusiteikusi apie tai kalbėti. Tėvas mane užaugino, didžiąją dalį naštos perėmė jo paties tėvai, kol jis dar šokinėjo su parašiutais. Noriu pasakyti, kad žinau, kaip nelengva vienam auginti vaiką net jeigu kas nors padeda ar palaiko. Norėčiau suteikti jai progą.

— Ji jau gavo progą, Ravena. Ji dirba virtuvėje. Turės ką veikti, jei pasiliks.

Kalbėdamiesi jie sugrįžo atgal. Dabar Gulis mostelėjo į treniruoklių salę.

— Norėtum pakilnoti?

— Taip. Galiu paimti šitą? — Ravena pabarbeno per MP3 grotuvą. — Noriu patikrinti tavo grojaraštį.

— Treniruotis be muzikos — tikras nuostolis, — nusiėmęs aparatuką padavė jai. — Prisimink jį, kai vardysi priežastis, kodėl reikia su manimi permiegoti.

— Įrašysiu jį sąrašo pradžioje.

— Miela. O tai... kas smuks į antrą vietą?

Ji nusijuokė ir įėjo pirma jo į salę.

Baigusi dienos treniruotę, nusimaudžiusi nukulniavo į valgyklą įsimesti angliavandenių.

Salėje Stovičius šlamštė kiaušinienę su kumpiu ir bandelėmis, o Korčius, tarp kąsnių šaipydamasis, kad tas simuliuoja, šakute kimšo lietinius. Gulis ją aplenkė ir nuo pusryčių bufeto jau nešėsi rietuvę sklindžių. Ravena pasiėmė lėkštę, numetė ant jos lietinį, pasidėjo dvi šoninės juosteles, ant viršaus užklojo kitą lietinį, dar dvi šoninės juosteles. Viską uždengė trečiu lietiniu, o ant viršaus užvertė didžiulį šaukštą uogų.

— Kaip tu tai vadini? — paklausė jos Gulis.

— Maniškis, — trumpai atsakė Ravena ir, nusinešusi prie stalo, klestelėjo ant kėdės. — Kas girdėti, Korčiau?

— Pliumbagis.

— Geras. Skamba kaip senatvinis marazmas, bet juk tai gėlė, tiesa?

— Krūmokšnis. Gauni pusę taško.

— To krūmokšnio žiedas, arba visas augalas, taip pat vadinamas pliumbagiu, — įsiterpė Gulis.

Korčius pasvarstė.

— Tikriausiai. Visas taškas.

— Opaa! — Ravena ant lietinių su šonine užpylė sirupo. — Kaip koja, Pjūkle?

— Siūles nieżti, — atsakė šis ir pasižiūrėjo į ką tik įžengusį Dobį. — Gerai, kad bent jau ne veidą.

— O aš bent jau ne pats išsigražinau, — atrėžė Dobis ir apžiūrėjo patiekalus. — Jei nebūčiau prakišęs lažybų, būčiau prisidėjęs kaip tik per pusryčius, — pasakė ir įsidėjo visko po truputį.

— Tavo akis atrodo geriau, — pastebėjo Ravena.

Dabar jis jau galėjo atmerkti sumuštą akį, ir ji pastebėjo, kad sodrios mėlynės gyja.

— Kaip šonkauliai?

— Vaivorykštės spalvų, bet nelabai gelia. Mažasis Lokys man davė pasiutusiai daug sėdimo darbo. — Jis pasiėmė butelį tabasko padažo ir prišlakstė ant kiaušinių. — Klausiau, ar turėsiu šiandien kiek laisvo laiko, maniau, nueisiu pasižiūrėti tavo tėtuko renginio. Norėčiau pamatyti, kaip leidžiasi tie susimokėję tipai.

— Gali pažiūrėti. Daug žmonių eina ten iškylauti. Mardžė tau ko nors įdės.

— Gal ir aš eisiu kartu.

Dobis pamosavo Stovičiui pasmeigta dešrele.

— Tavo koja luoša.

— Eidamas negalvosiu apie niežulį.

Gal ir taip, pamanė Ravena, jei tik iš viso eisi.

— Duosiu kontoros numerį. Jeigu bus per sunku, jie tau ką nors atsiųs.

Įėjo Mardžė, artindamasi nužvelgė stalą ir priešais Raveną pastatė aukštą stiklinę sulčių.

— Ar jūs visi kiaurą rytą čia taip ir slampinėsite pirmyn atgal ir smaksosite prie mano stalo pusę dienos? Jums labai reikėtų gaisro.

— Negaliu dėl to ginčytis. — Ravena pakėlė stiklinę ir paragavo. — Morkos, nes jų visada būna, salieras, gal truputis apelsinų — ir, beveik neabejoju, mangas.

— Šaunuolė. Dabar viską išgerk.

— Mardže, tu šįryt atrodai gražesnė negu visada.

Mardžė įdėmiai pasižiūrėjo į Dobį.

— Ko nori, pirmameti?

— Girdėjau kalbas, kad galėtum sudėti priešpiečių krepšį, jei mudu su mano bičiuliu paliegėliu sumanytume nuropoti iki Ravenos tėtuko aerodromo pasižiūrėti reginio.

— Gal ir galėčiau. Pasakyk Lukui, jei pamatysi, kad pastarąjį kartą atvykęs praleido progą mane aplankyti.

— Būtinai pasakysiu.

TURĖDAMAS TRUMPĄ pertraukėlę prieš šuolį dviese, Lukas, nugirdęs, kad aikštėje yra porelė pirmamečių iš bazės, nutarė pasivaikščioti.

Daugybė turistų ir vietos žmonių eidavo pasižiūrėti jo lėktuvų ir parašiutininkų, ir dauguma iš jų kelionę į jo aerodromą siejo su ekskursija į ugniagesių parašiutininkų bazę. Jis manė, kad tai naudinga verslui.

Lukas savo verslą pradėjo nuo vieno lėktuvo su pilotu ir instruktoriumi valandininku, o motina atsakinėdavo į telefono skambučius. Jo populiarumas sparčiai augo ir jis mokėsi. Žinoma, tomis dienomis dėmesio savo pusversliui galėdavo skirti tik pasibaigus sezonui arba kai nepatekdavo į šuolių tvarkaraštį.

Tačiau juk turėjo ką nors svaraus sukurti dukrai.

Ir sukūrė. Didžiavosi tuo, didžiavosi savo lėktuvų flotile, savo dvidešimt penkių etatų personalu. Džiaugėsi žinodamas, kad vieną dieną, kai bus pasirengusi, Ravena galės stoti prie to, ką jis sukūrė, ir imti valdymą į savo rankas.

Vis dėlto dar buvo dienų, kai jis stebėdavo iš bazės į dangų kylantį lėktuvą žinodamas, kad vyrai ir moterys juo skrenda į gaisrą, ir jam trūko viso to, kaip trūksta prarastos galūnės.

Dabar jis jau žinojo, ką reiškia likti ant žemės, ir suvokė, kad toji,

kurią myli labiau už viską pasaulyje ir už jo ribų, rizikuoja savo gyvybe. Stebėjosi, kaip jo paties tėvai, dukra, net žmona, kad ir trumpai, pajėgė tverti nuolat būgštaudami ir su tuo taikytis.

Tačiau šiuo metu sirenos vis dar tylėjo.

Trumpam stabtelėjo pasižiūrėti vieno iš mokinių — šešiasdešimt trejų metų bankininko iš miesto — laisvo kritimo iš „Otter" lėktuvo. Parašiutui išsiskleidus žiūrovų minia pratrūko plojimais.

Zikas jau beveik keturiasdešimt metų buvo Luko bankininkas, tad Lukas stebėjo jį kiek ilgėliau, linktelėjo įvertindamas tinkamą jo formą ir tik tada nuėjo prie patiesalo, ant kurio tysojo du vyrai iš bazės, pasidėję vieną iš jo pažįstamų garsiųjų Mardžės priešpiečių dėžučių.

— Kaip sekasi? — paklausė pritūpęs prie jų. — Aš esu Lukas Tripas, o tu turbūt Dobis. Girdėjau, pakliuvai į peštynes aną vakarą prie „Čiupk virvę".

— Taip. Iš tikrųjų esu kiek gražesnis. Malonu su jumis susipažinti, — pridūrė Dobis paduodamas ranką. — Šitas tai Pjūklas, nes mėgsta pjūklais skustis kojas.

— Girdėjau ir apie tai. Susižaloti geriausia sezono pradžioje, prieš viskam prasidedant.

— Tikrai gražus renginys, pone Tripai, — įvertino Stovičius.

Taip mandagiai pagerbtas Lukas pasijuto senas kaip kalnas.

— Ponu gali pavadinti nebent mano tėvą. O šiaip mums čia visai neblogai išeina. Matote štai tą žmogų, — jis mostelėjo ten, kur pasiekęs žemę nusirito Zikas. — Jau perkopė šešias dešimtis. Banko vadybininkas iš Misulos. Aštuoneto senelis ir dar laukia dviejų. Pažįstu jį ilgiau, negu kuris nors iš judviejų nugyveno, ir jis tik prieš porą mėnesių man prasitarė norįs šokti su parašiutu. *Prieš pakratant kojas*, — pridūrė Lukas šypsodamasis. — Kai pasirodė tas filmas, mes sulaukiam daugybės tokio paties amžiaus klientų ir mokinių. Dabar manęs laukia šuolis tandemu. Klientė turi pasirodyti maždaug po penkiolikos minučių. Penkiasdešimt septynerių metų moteris. Mokyklos direktorė. Niekada nežinai, kam kils didžiulis noras skristi.

— Ar nepasiilgstat šuolių į ugnį? — paklausė Dobis.

— Kasdien, — gūžtelėjo pečiais Lukas žiūrėdamas, kaip jo ban-

kininkas mojuoja trejetui savo vaikaičių. — Bet tokie seni kuinai kaip aš turi užleisti vietą jums, jauniems eržilams.

— Tikriausiai dabar galite papasakoti įvairiausių istorijų iš praeities.

Vis tiek senolis, pamanė Lukas, bet šyptelėjo Stovičiui.

— Pastatyk man porą alaus ir išpasakosiu jas visas, norėsite jų klausytis ar ne.

— Bet kada, — atsiliepė Dobis. — Ir bet kur.

— Tikriausiai trukdau jums stebėti. Geriau eisiu, suteiksiu direktorei gyvenimo jaudulio, — Lukas atsistojo. — Džiaukitės laisvadieniu. Nedaug tokių turėsite.

— Nesuprantu, kaip jis galėjo visa tai mesti, — stebėjosi Dobis. — Nemanau, kad galėčiau.

— Dar nešokai į ugnį, — priminė jam Stovičius.

— Mintimis jau šokau. — Dobis suleido dantis į Mardžės pagruzdintą traškią kulšelę. — Ir nemėginau išsikastruoti su pjūklu.

Stovičius nepiktai kumštelėjo jam į petį.

— Užtai Švedė rankomis lietė mano šlaunį. To vertas kiekvienas dygsniukas.

— Pamėgink dažniau pasidairyti į tą pusę, tai užsidirbsi iš Gulio daugiau kaip kelis dygsniukus. Jis akių nenuleidžia.

— Aš ne aklas. Bet tikrai malonu, kai ji liečia.

Jiedviem stebint kitą parašiutininką, Stovičius įniko į bulvių salotas.

LUKAS PATIKRINO borto žurnalą, lėktuvą, trumpai šnektelėjo su mechaniku ir tandemo pilotu. Jei klientė atvyko laiku, Marsė, jo paslaugų atstovė, pasisodins ją ir viską papasakos, užpildys būtinas anketas. Kadangi ši klientė užsisakė DVD, apsisukęs įsitikino, kad operatorius pasirengęs filmuoti.

Įėjęs į valdymo centrą pamatė Marsę su kliente prie vieno staliuko tvarkančias popierius. Pirma jo mintis buvo banali, tačiau vis dėlto teisinga.

Mokydamasis mokykloje tokių direktorių nebuvo matęs.

Jos raudoni ir labai vešlūs plaukai gaubė veidą, o akys buvo gilios

ir žalios kaip miško šešėliai. Kai nusišypsojo, Marsei kažką pasakius, skruostuose išryškėjo duobutės, lūpos išsilenkė dailiu lanku.

Jis moterų nesidrovėjo — nebent kuri jam pasirodydavo patraukli. Artindamasis prie stalo pajuto, kaip sprandu pakilo trikdančio karščio banga.

— O čia jūsų šuolio mokytojas, — paskelbė Marsė, — ir „Zulių šuoliai paraširutu" savininkas. Lukai, aš ką tik pasakiau poniai Freizer, kad ji netrukus išgyvens didžiausią savo gyvenime jaudulį ir turės vadovą, kuris bus šalia.

— Gerai, — teištarė Lukas, o karštis užtelėjo jau į viršugalvį.

— Jeigu jau sakote, kad teks susijaudinti, malonu žinoti, kad būsiu su išmanančiu žmogumi, — ji padavė siaurą laibais pirštais plaštaką. Lukas lengvai ją paspaudė ir greitai paleido būgštaudamas sutraiškyti.

— Ponios Freizer sūnus nupirko dovanų kuponą Kalėdoms, — pridūrė Marsė.

— Vadinkite mane Ela, nes iš lėktuvo juk šoksime kartu. Sūnus nugirdo, kai vieną dieną pasakiau, kad noriu pamėginti šokti su paraširutu, ir rimtai priėmė, nors tada, manau, buvau išgėrusi kelias taures vyno, — lūpos vėl nusišypsojo ir pasirodė duobutės. — Jis lauke vaikštinėja su savo šeima, o dukra — su saviške. Visi stebės susidomėję.

— Tai gerai. Smagu.

— Tai... — Ela luktelėjo sekundėlę, — kada pradedam?

— Mes jums parinksim kostiumą. — Nors Marsė akinamai šypsojosi, tačiau mestelėjo į Luką suglumusį žvilgsnį. — Kol tai darysime, jūs pasižiūrėsite trumpą mokomąjį vaizdo filmuką. Tada instruktorius šiek tiek jus pamokys, atsakys į klausimus. Užtruksite trisdešimt minučių, bet susipažinsite su įranga, pasijusite jaukiau ir išmoksite nusileisti.

— Svarbiausia — nusileisti. Nenoriu traumuoti savo vaikaičių, — pasakė ji su ugnele akyse.

Ištekėjusi. Luko smegenys vėl ėmė valdyti kūną. Turi vaikų. Vaikaičių. Sužinojus, kad ji ištekėjusi, drovumas sumažėjo. Dabar jis paprasčiausiai galėjo gėrėtis, kokia ji graži, nes suprato, kad ji — uždraustas vaisius.

— Nėra ko nerimauti, — jau pajėgė jai ir nusišypsoti. — Šią die-

ną jie prisimins kaip močiutės skrydžio dieną. Jeigu baigėte su popieriais, duosime jums parašiutininko kostiumą.

Jis persirengė saviškiu, o Marsė klientei atnešė drabužių komplektą. Apskritai jam patiko šuoliai dviese su pirmakarčiais, patiko raminti jų jaudulį, jeigu jie jaudindavosi, atsakinėti į klausimus, suteikti jiems kuo geresnės patirties ir prisiminimų, kuriuos išsaugos visą likusį gyvenimą. Jis tikėjosi, kad ir šis skrydis nebus išimtis.

Klientė atrodė tinkamai, ir tai gerai. Jis žvilgtelėjo į saviškę anketos kopiją ir brūkštelėjo susipažinęs su jos duomenimis. Penkios pėdos penki coliai, šimtas dvidešimt trys svarai. Jokių sveikatos problemų.

Išėjo į kiemą jos palaukti.

— Jaučiuosi kaip kokia pareigūnė, — ji susijuokė ir kiek pasisuko su parašiutininko kostiumu ir batais.

— Gerai atrodot. Žinau, kad judvi su Marse jau atlikote procedūrą, bet galiu ir aš atsakyti į visus klausimus, kokių tik iškils.

— Marsė buvo labai kruopšti, o filmukas puikus. Diržai laiko mane prie jūsų nuo pradžios iki galo, o tai, mano manymu, labai svarbu.

— Pirmą kartą šitaip šokti visai neblogai. Mažiau nerimo.

Ji pratrūko juoktis.

— Lengva jums kalbėti. Spėju, esate pratęs prie rėksnių.

— Dėl to nėra ko nerimauti. Kertu lažybų, būsite per daug laiminga ir perdėm apstulbinta to, ką pamatysite, kad rėkautumėte. — Lukas nusivedė ją į nedidelę mokymų aikštelę. — Mes pakilsime maždaug į keturiolikos tūkstančių pėdų aukštį. Kai būsite pasirengusi, palydėsiu jus kelionėn į beribį dangų. Laisvas kritimas veržlus ir smagus. Jis trunka apie minutę, kol išsiskleidžia parašiutas. Kai tik jis išsiskleis, sklęsite ir klausysitės tokios tylos, kokią girdi tik parašiutininkai.

— Jums tai patinka.

— Nepaprastai.

— Rizikuoju dėl poros priežasčių. Pirmiausia dėl sūnaus. Tiesiog negaliu jo nuvilti. O antra, kaip pakeliui supratau, tai priminti sau, kad kadaise nieko nebijojau. Pasakykite man, pone Tripai...

— Lukas.

— Lukai, kiek žmonių išsigąsta jau pakilę ten į viršų?

— O, tokių būna, savaime aišku. Paprastai galiu juos atpažinti prieš pakylant nuo žemės, — šyptelėjo. — Jūs ne iš tokių.

— Nes?

— Nes kadaise nieko nebijojote. Žmogus neužmiršta, koks jis. Tik kartais kiek primiršta.

Jos skruostuose išryškėjo duobutės.

— Jūs teisus. Tą pamoką išmokau per pastaruosius kelerius metus.

Jis parodė jai, kaip nusileisti, kaip pasinaudoti juo ir savo pačios kūnu, kad nusileidimas būtų minkštas. Lukas prisitaisė diržus, kad ji priprastų prie jų ir prie prigludusio jo kūno.

Krustelėjimas, kurį pajuto pilve, padėjo prisiminti, kad ji ištekėjusi.

— Turite kokių nors klausimų, neaiškumų?

— Manau, kad viską supratau. Aš turėčiau atsipalaiduoti ir mėgautis — ir tikiuosi, kad nerėksiu visą kelią žemyn, kad filme nebūčiau vien plačiai išsižiojusi ir stipriai užmerkusi akis.

— Ei, mam!

Jie sužiuro į aikštelės pakraštyje lūkuriuojantį pulkelį.

— Šeimyna. Ar turite laiko su jais susipažinti?

— Žinoma.

Jis kartu nužingsniavo prie jų, persimetė keliais žodžiais su jos sūnumi — išmušus lemtingai valandai jis atrodė išbalęs ir sunerimęs — dukra ir trimis vaikais, iš jų ir su mažyliu, kuris kaip pelėdžiukas spoksojo į jį nuo savo tėčio rankų.

— Ar tu pasiryžusi? Nes jeigu...

— Taileri, — Ela pasistiebusi ant aulinių batų nosių pabučiavo sūnų į skruostą. — Aš užsivedusi ir pasirengusi. Tai pati geriausia Kalėdų dovana.

— Močiutė iš tikrųjų šoks.

Maždaug penkerių berniukas išmetė į orą žaislinį parašiutininką, įsigytą vietos suvenyrų parduotuvėlėje. Tas nusklendė žemyn su skaisčiai raudonu parašiutu.

— Kaip mane gyvą matai. Stebėkite mane.

Išsiglėbesčiavusi ir išsibučiavusi, ji su Luku nuėjo prie laukiančio *Twin Otter* lėktuvo.

— Aš nesinervinu. Ir nesinervinsiu. Neketinu rėkti. Ir neapsivemsiu.

— Tik pažiūrėkit į dangų. Jis neatrodo gražesnis, kol nepradėsite juo sklęsti. Tai Čakas. Jis nufilmuos visą jūsų šuolį.

— Čakai, — ji paspaudė jam ranką. — Filmuokite mane taip, kad gražiausiai atrodyčiau, gerai?

— Sutarta. Niekas nešoka tandemu geriau už Geležinį Žmogų, ponia. Sklęsim kaip per šilką.

— Gerai, — ji garsiai iškvėpė. — Nagi, eime, Geležini Žmogau.

Pasisukusi pamojavo šeimai ir įlipo į lėktuvą.

Paspaudė ranką pilotui ir skrendant, Luko akimis, atrodė rami ir dėmesinga. Jis tikėjosi daugiau klausimų apie lėktuvą, apie įrangą, apie jo patirtį, tačiau ji vaidino prieš kamerą akivaizdžiai pasiryžusi padovanoti šeimai smagų atsiminimą.

Vaipėsi, dėjosi alpstanti ir nustebino Luką įsitaisiusi jam ant kelių ir pareiškusi vaikams, kad su savo šuolio instruktoriumi skrenda į Fidžį.

— Tada mums reikia persėsti į didesnį lėktuvą, — tarstelėjo jis ir ją prajuokino.

Jiems pasiekus šuolio aukštį, Lukas mirktelėjo:

— Pasirengusi prisirišti?

Kai ji nusišypsojo, lūpų kampučiai neramiai virptelėjo.

— Nagi, parodykime jiems.

Jis iš naujo pakartojo, kaip viskas vyks, švelniai ir raminamai kalbėdamas, kol prisitaisė ją prie savęs.

— Kai atidarysime duris, pajusite vėjo šuorą ir išgirsite smarkesnį variklių triukšmą. Mes su mikrofonais, tad Čakas į kompaktinę plokštelę įrašys viską, ką kalbėsime.

Pasakodamas matė, kad jos kvėpavimas dažnėja. Durims atsidarius pajuto, kaip ji krūptelėjo ir sudrebėjo.

— Nešoksim, kol nepasakysite „taip“.

— Aš plaukiojau nuoga Meksikos įlankoje. Galiu tai padaryti. Šokam.

— Šokam, — linktelėjo Čakui, ir tas nėrė pirmas. — Žiūrėkite į dangų, Ela, — įspėjo jis ir šoko drauge su ja.

Ji nerėkė, tačiau Lukas išgirdo, kaip užkandusi aiktelėjimą aiškiai

riktelėjo: „O, kad tave kur šūdas!“ — ir pasvarstė, ar neužsimanys, kad vaikaičių labui jie tai ištrintų.

O tada nusijuokė ir išskėtė rankas kaip sparnus.

— O, Dieve, Dieve, *Dievuliau*! Aš tą padariau. Lukai!

Ji virpėjo prie jo, ir įsiklausęs jis atpažino veikiau pakilią nuotaiką, o ne baimę.

Parašiutas išsirangė, sušnarėjo sparnai ir ką tik veržliai nėrę jiedu ėmė grakščiai sklęsti.

— Buvo per greitai, pernelyg greitai. Bet, ak, *ak*, jūs buvot teisus. Kaip gražu. Kaip... dieviška.

— Paimkite į rankas valdymo stropus. Galite pavairuoti pati.

— Gerai, vajė. Pažiūrėk į močiutę, Ovenai! Aš parašiutininkė. Ačiū, Taileri! Ei, Mele, ei, Edi, ei, Semai! — užvertė galvą. — Aš danguje, o jis kaip žydras šilkas... — pritilo, paskui atsiduso. — Tiesą sakėte apie tylą. Jūs buvote visiškai teisus. Niekada to nepamiršiu. O, štai jie! Jie mojuoja. Jūs juos geriau paimkite, o aš pamojuosiu.

— Jūsų graži šeima.

— Iš tiesų. Vajėzau, Dievuliau, žemė tai artėja!

— Pasikliaukit manimi. Pasikliaukit savimi. Atsipalaiduokit.

Jis nuleido ją minkštai.

Šūkčiodama iš susijaudinimo, pašėlusiai klykaudama jos šeimyna šokinėjo ir mojavo. Kai Lukas atsagstė diržus, ji žemai nusilenkė ir pasiuntė oro bučinį.

Tada apsisuko ant kulno švytinčiu veidu ir pribloškė jį apsikabindama rankomis ir tvirtai pabučiuodama į lūpas.

— Būčiau tą padariusi pusiaukelėje ore, jei tik būčiau galėjusi, nes, Dieve, tai buvo kaip orgazmas. Nė nežinau, kaip jums padėkoti.

— Manau, kad jau padėkojote.

Ji susijuokė ir prajuokino jį sušokusi trumpą pergalės šokį.

— Aš iššokau iš lėktuvo. Mano buvęs vyras sakė, kad būsiu trenkta, jei šoksiu, bukagalvė. Bet aš ir jaučiuosi trenkta, nes noriu šokti dar kartą.

Ir juokdamasi, plačiai išskėtusi rankas, nubėgo prie savo šeimos.

— Buvęs vyras, — teištarė Lukas. Ir karštis vėl užliejo sprandą.

7

Sirenai tylint Ravena daugiausia laiko praleisdavo dirbtuvėse tikrindama, tvarkydama ir taisydama parašiutus. Pagaliau užbaigė tvarkyti popierius, perpakavo savo asmeninę kuprinę, tikrino ir pertikrino parašiutą, paruošė šuolio įrangą.

Ir toliau išliko pirmąja parašiutininke pirmoje poroje.

— Tuoj išsikraustysiu iš proto, — pasakė Korčius, nulipęs nuo treniruoklio.

— O visi kiti tai ne. Ir šiandien liepta...

— Tvarkytis. Mes nė velnio neveikiame, tik valomės ir dėliojame. Pasirengimo kambarys toks nenormaliai tvarkingas, kad atitiktų ir siaubingus mano motinos standartus.

— Ilgai taip tęstis negali.

— Jėzau, viliuosi, kad ne. Turėjau pats sau spirti į sėdynę už sukčiavimą per vakarykštį pasjansą ir jau imu galvoti apie rankdarbius. Netrukus imsime megzti.

— Man reikėtų gražaus šaliko, kad derėtų prie akių.

— Gali taip ir nutikti, — niūriai pratarė jis. — Praeitą vakarą bent jau užsiėmiau telefoniniu seksu su Vike, — iš kišenės ištraukė kortų malką ir vaikštinėdamas ėmė pašyti. — Smagu, kol tai vyksta, tačiau iš tikrųjų rezultato nėra.

— Ir praėjo jau tos dienos, kai žvalgydavaisi kompanionės tikram seksui?

— Seniai praėjo. Ji to verta. Ar jau sakiau, kad ji su vaikais atvyksta kitą mėnesį?

— Minėjai.

Vieną ar kokius du tūkstančius kartų, pamanė Ravena.

— Galėtų dabar kada prasidėti, tai paimčiau kitą mėnesį porą dienų. Man reikia dirbti, reikia algos, reikia...

— Liautis slampinėjus rankdarbių parduotuvėlės tarpueiliais, — užbaigė Ravena.

— Ne vienas slampinėsiu, jei ši tyla dar kiek ilgiau tęsis. Gal turi ką paskaityti? Nuo visų Gibonso knygų man tik galvą įsiskausta. Perskaičiau vieną iš Dženisės meilės romanų, bet jis nepadėjo iš galvos išmesti sekso.

— Nieko gilaus, nieko seksualaus. Patikrinta, — ji pasirašė ir pažymėjo datą ant patikrinto parašiuto etiketės. — O ko tu nori?

— Noriu ko nors kruvino, kur žmonės miršta siaubinga mirtimi nuo psicho rankos.

— Galėčiau tau padėti. Eime. Atidžiai pastudijuosime mano biblioteką.

— Dobis virtuvėje su Mardže, — pasakė Korčius ir ištiesęs jai virš galvos ranką ištraukė pikų tūzą. — Jis turi kažkokį mamos receptą, tai nuėjo ten kepti lyg ir pyrago ar panašiai.

Kepam, mezgam — paskui bus galima pardavinėti pyragaičius. Tada nustėrusi Ravena sustojo.

— Ar Dobis nusitaikė į Mardžę?

Korčius tik papurtė galvą.

— Ji beveik dvidešimt metų vyresnė.

— Vyrai nuolat nusitaiko į dvidešimt metų jaunesnes moteris.

— Man nuobodu, Ra, bet ne taip nuobodu, kad susivelčiau su tokia kaip tu.

— Bailys, — atsakė ji, tačiau kai jiedu išėjo laukan, Ravena vėl stabtelėjo. — Ei, pasižiūrėk į debesis.

— Turim pranašų, — jo veidas nusigiedrijo, kai stebėjo debesis virš kalnų. — Visą gražią virtinę.

— Jie galėtų reikšti ir dūmus. Kad ir kaip būtų, pasirengimo kambarį sujauksim dar iki pietų. Ar tebenori tos knygos?

— Na, taip. Pasinersiu visas, gera knyga, geras užkandis. Tarsi garantija, kad skrisim šiandien.

— Tai vangiausia sezono pradžia, kiek tik prisimenu. Kita vertus, tėvas kartą man sakė, kad vėsi pradžia reiškia karštą pabaigą. Gal mums nereikėtų taip nekantriai laukti jo prasidedant.

— Jeigu jis neprasidės, tai mes čia kam?

— Neturiu ką pasakyti. Taigi...

Bendrabutyje pasiekusi savo gyvenamąją dalį, Ravena pamėgino atsainiai paklausti:

— Gal matei šį rytą Greitakojį?

— Žemėlapių kambaryje. Studijuoja. Bent jau buvo ten prieš valandą.

— Mokosi. Hm.

Ji nebuvo nusiteikusi įsitaisyti su knyga, tačiau nedidelė pastraipėlė su Guliu galėtų deramai prablaškyti jos nuobodulį.

Ravena patraukė prie savo kambario.

— Šiurpus žudikas, — pratarė ji. — Ar nori tik smurto, ar sekso ir smurto. Visiškai priešingo romantiškam seksui.

— Aš visada noriu sekso.

— Be to, sunku... — ji nutilo atidariusi duris. Gerklę užgniaužė skerdyklos dvokas.

Ant lovos telkšojo kraujo bala. Juodi jo upeliai tįso ant krūvelėmis po grindis išmėtytų drabužių. Ant sienos šlapiomis ir blizgančiomis raidėmis varvėjo užrašas:

DEK PRAGARE!

Visos bjaurasties viduryje veidu į duris grįžtelėjo Dolė. Šiek tiek kraujo iš tebelaikomo indo buvo užtiškę ant jos palaidinės.

— Ak, tu *kale*! — pakėlusi kumščius, įnirtusi ir paraudusi kraujui plūstelėjus į galvą, Ravena puolė. Kiaulės kraujas jai ant veido nupiešė karo spalvos liniją, kai Dolė suklikusi griuvo ant grindų — vos sekundėlę prieš Korčiui nutveriant Raveną už rankų.

— Palauk minutėlę, palauk.

— Atsiknisk!

Ravena įsispyrė pėdomis ir pakaušiu smarkiai trenkė Korčiui į nosį. Tas aiktelėjo, ir tik ištvermė padėjo jam išlaikyti ją sekundę ar dvi.

— Tu jau stipena! — šaukė Ravena Dolei ir, negalvodama daugiau apie nieką, išskyrus atlygį, smeigusi alkūne Korčiui į šonkaulius, ištrūko.

Klykdama, stengdamasi išsisukti Dolė metė indą. Ravenai jį atmušus, kraujo lašai nutaškė visą sieną, lubas ir baldus.

— Tau patinka kraujas? Pažiūrėkim, kaip tau patiks rašinėti saviškiu, tu trenkta *kekše*.

Sugriebė Dolę už kulkšnių, kai toji mėgino paropoti po lova. Kaip tik tada, kai vilko Dolę per krauju sulaistytas grindis, į sambrūzdį atlėkę vyrai įpuolę vidun vos ją atitraukė.

Ravena burnos neaušino. Ji švaistėsi kumščiais, spardėsi, daužėsi alkūnėmis ir keliais, nežiūrėdama, kam kliūva smūgiai, kol galiausiai pasijuto prispausta ant grindų veidu žemyn.

— Tu tik liaukis, — pasakė jai į ausį Gulis.

— Lipk nuo manęs. Kad tave sutrauktų, nešdinkis. Nematai, ką ji padarė?

— Visi mato. Jėzau, kas nors išveskit iš čia tą žviegiančią prietranką, kol *aš* jai neužvažiavau.

— Aš išspardysiu kiekvieną kvadratinį tos pasileidėlės subinės colį. Leisk man *keltis*! Girdi, tu prietranka? Pirma pasitaikiusia proga išsiterliosi ne kiaulės, o apsipilsi savo krauju. Leisk man, po galais, *keltis*!

— Nesikelsi, kol nenusiraminsi.

— Gerai. Aš rami.

— Nė iš tolo.

— Ji susitepusi Džimo krauju, — žliumbė Dolė, Jantrio ir Meto tempiama pro duris. — Jūs visi susitepę jo krauju. Kad jūs visi numirtumėt! Sudekite gyvi! Visi!

— Atrodo, jos tikėjimas išgaravo, — pareiškė Gulis. — Paklausyk manęs. Ravena, tu paklausyk. Ji išėjo, ir jeigu dabar mėginsi ją vytis ir vėl pulti, mes vėl tave paguldysim. Tu jau sukruvinai Korčiui nosį, ir aš kone įsitikinęs, kad Dženisei pamėls akis.

— Nederėjo painiotis man po kojomis.

— Jeigu nebūtume pasipainioję, būtum apkūlusi apgailėtiną pamišėlę, o kol viską išsiaiškintume, tave išbrauktų iš šuolių tvarkaraščio.

Tai, kaip jis pastebėjo, privertė ją pirmą kartą ramiau įkvėpti. Jis mostelėjo Trigeriui ir Libei paleisti jos kojas, o kai toji nemėgino jiems įspirti, parodė į duris.

Libė jas paskui save tylutėliai uždarė.

— Aš tave paleidžiu.

Gulis paleido jos rankas pasirengęs, jei prireiktų, vėl jas sugriebti. Tada atsargiai atšlijo nuo jos ir atsisėdo ant grindų.

Abu buvo išsiteplioję krauju, tačiau jis beveik neabejojo, kad ji atrodė prasčiau. Išterliotas veidas, krauju aptekę plaukai, kruvinos rankos, marškinėliai. Tarsi aptvatyta kirviu. Ir todėl jį supykino.

— Žinai, čia pasiutusi kiaulidė.

— Nejuokinga.

— Ne, nejuokinga, bet geriausia, kas man nutiko. — Jis ramiai žiūrėjo, kaip ji atsikėlusi atsisėdo, stebėjo, kaip sugniaužia dešinę plaštaką. — Galiu ištverti smūgį, jeigu tau knieti vožti.

— Tiesiog nešdinkis.

— Ne. Mudu čia tiesiog šiek tiek pasėdėsim.

Ravena į petį pamėgino nusišluostyti skruostą, tačiau dar labiau išsikruvino.

— Mane visą išterliojo tuo šlamštu. Visą mano lovą, grindis, sienas.

— Ji kvaila. Ir nusipelnė, kad kiekvienas kvadratinis jos pasileidusios subinės colis būtų išspardytas. Ją atleis, ir visi bazėje ir per penkiasdešimt mylių aplinkui žinos už ką. Galėjo būti ir blogiau.

— Manęs tai netenkinta, — minutėlę nusuko akis šalin, nes pašėlusio pykčio įkarščiui slūgstant jas pradėjo dilginti ašaros. Suspaudė rankas; tos ėmė virpėti. — Čia trenkia kaip skerdykloje.

— Gali miegoti mano kambaryje. — Gulis išsitraukė iš kišenės kaklaskarę ir ėmė šluostyti jai nuo veido kraują. — Bet visi, kas miega mano kambaryje, turi būti nuogi.

Ji pavargusi atsiduso.

— Nakvosiu pas Dženisę, kol čia išsivalysiu. Ji irgi turi tokią taisyklę.

— Kaip nori.

Tada ji pasižiūrėjo į jį, tiesiog sėdėjo ir žiūrėjo, kol jis bergždžiai gadino savo kaklaskarę. Palengvėjo, kai pamatė, kad jis nėra toks ramus, kaip atrodė, kai išvydo jo veide pyktį ir pasibjaurėjimą.

Keista, bet tai pamačiusi Ravena kiek aprimo.

— Ar čia aš sukruvinau tau lūpą?

— Taigi. Atgalia ranka. Neblogai.

— Tikriausiai kada nors to gailėsiuos, tačiau dabar tikrai negaliu prisiversti.

— Mūsų penkių prireikė tave paguldyti.

— Nieko sau. Man reikia eiti nusiprausti.

Ji jau stojosi, kai skubiai pasibeldęs Mažasis Lokys atidarė duris.

— Palik mus minutėlę, Guli.

— Žinoma. — Prieš atsikeldamas Gulis pasilenkė ir padėjo ranką Ravenai ant kelio. — Žmonėms ji patinka? Jie nebuvo sutikę tokio žmogaus kaip tu. Ir daug prarado.

Jis atsistojo ir išeidamas uždarė duris.

Mažasis Lokys apsižvalgė po kambarį, pasitrynė ranka veidą.

— Jėzau, Ra. Jėzau. Apgailestauju. Nė negaliu apsakyti, kaip apgailestauju.

— Ne tu čia pridirbai.

— Neturėjau jos įdarbinti. Nereikėjo vėl jos priimti. Viskas per mane.

— Viskas per ją.

— Ji turėjo galimybę šitaip tave užsipulti tik todėl, kad aš ją suteikiau,— jis atsitūpė, kad veidai būtų viename aukštyje. — Nuvedėm į mano kabinetą, pora vyrukų ją saugo. Ji bus atleista ir išprašyta iš bazės. Kviesiu policiją. Ar nori pateikti jai kaltinimus?

— Pateikčiau, nes ji nusipelnė. — Ačiū Dievui, ašaros nuslūgo. Dabar Ravena jautė tik šleikštulį, šleikštulį ir nuovargį. — Bet nenusipelnė dukrelė. Noriu, kad ji išvažiuotų.

— Išvažiuos, — pažadėjo jis. — Eikš, tau reikia iš čia išeiti. Duosim padirbėti valytojų brigadai.

— Man reikia šiek tiek įkvėpti oro. Atsiprašyti keleto žmonių. Man reikia dušo viskam nusiplauti. — Pažvelgusi į save ji dar kartą atsiduso. — Ir tikriausiai man reikia labai *ilgai* stovėti po dušu.

— Maudykis, kiek tik nori. Ir niekam nereikia tavo atsiprašinėjimų.

— Man reikia. Bet šita bjaurastim sugadinti visi mano daiktai. Man reikia pačiai ką nors išsiskalbti. — Ji pakilo, atidarė duris, atsigręžė. — Ar ji taip stipriai jį mylėjo? Ar čia meilė?

Mažasis Lokys paspoksojo į kruvinus žodžius ant sienos.

— Meilė čia niekuo dėta.

*

SIRENA SUGAUDĖ jai išėjus iš dušo.

— Nuostabu, — subambėjo ji. Užsitempė apatinius nė neketindama nusišluostyti, įsirangė į marškinėlius, užsimovė kelnes ir užsisegė jas jau bėgdama.

Kiti devyni parašiutininkai ją aplenkė jau pasirengimo kambaryje. Rengdamasi Ravena išklausė trumpo instruktažo. Žaibas trenkė į Morelio kalną — jiedu su Korčium tuos debesis rytą įvertino teisingai. Stebėtojas dūmus pamatė apie vienuoliktą, maždaug tada, kai ji užklupo Dolę su tuo prakeiktu kiaulės krauju.

Per valandą ar panašiai gaisrų valdymo pareigūnas turėjo nuspręsti, leisti jam liepsnoti ir dirbti savo darbą — naikinti krūmynus ir vėjovartas — ar kviestis ugniagesius parašiutininkus.

Trenkė dar du žaibai, ir dėl sezonui nebūdingos sausros natūralus degimas tapo pernelyg pavojingas.

— Pasirengęs rimtai dirbti, Greitakoji?

Ji įsimetė į kišenę leidimosi virvę, tuo metu Gulis ėmė iš spintelės įrangą.

— Šokti į ugnį ar su tavim šį tą nuveikti?

— Geriau mesk iš galvos neįgyvendinamas svajones. Čia ne mokomasis šuolis.

— Gerai atrodai, — Guliui per nugarą paplojo Dobis. — Norėčiau ir aš su jumis.

— Tave greitai išbrauks iš neįgaliųjų sąrašo. Palik man truputį pyrago! — šūktelėjo Ravena ir nukrypavo į laukiantį lėktuvą.

Pasikišo šalmą po ranka.

— Nagi, berniukai ir mergaitės, šiandien būsiu jūsiškė gaisravietės viršininkė. Porai iš jūsų tai pirmasis šuolis į ugnį. Skaičiuokite, nesusidirbkite, ir viskas bus gerai. Atminkite, jei negalite išvengti medžių...

— Taikysimės į žemesnius, — atsiliepė komanda.

Jiems pakilus į orą Ravena prisėdo prie Korčiaus.

— Bent jau nelikai ant žemės dėl nosies.

Jis švelniai žnybtelėjo jai į šoną.

— Todėl ant tavęs ir nesupykau. Kaip ir sakiau, Švede, merginos šūdinai mušasi.

— Na, štai ir atsiskaitėme. — Ji paėmė iš pilotų kabinos perduotą raštelį. — Mums reikia išsilaikyti, kol išvers purvą. Tame rajone buvo prasta žiema ir yra daugybė vėjovartų, kuriomis ugnis minta. Ir juda greičiau, negu jie manė.

— Beveik visada taip būna.

Ravena išsiėmė žemėlapį, apžvelgė teritoriją. Tačiau kelis sykius dirstelėjusi pro langą suprato, su kuo jiems teks turėti reikalų.

Į dangų kilo dūmų stulpas ir slinko palei kalno gūbrį. Stovintys medžiai ir išvartos maitino liepsnos sieną. Atidžiai apsižvalgiusi aptiko upokšnį, kurį matė žemėlapyje, paskaičiavo, kiek turi lėktuve žarnų, ir nusprendė, kad galės pasinaudoti tuo vandens šaltiniu.

Lėktuvas trūktelėjo ir sudrebėjo patekęs į oro duobę, o parašiutininkai išsirikiavo prie langų apžiūrėti degančios žemės. Taip šokčiodami jie suko ratus ir laukė, kol chemikalai bus išpilti ant gaisro galvos, kurios liepsnos kilo, kaip ji paskaičiavo, geras trisdešimt pėdų.

Ravena nukrypavo prie Mažojo Lokio. Jis skrido kaip stebėtojas.

— Matai tą laukymę? — sušuko jis. — Ten mūsų šuolio vieta. Kiek arčiau dešiniojo sparno negu aš norėčiau, tačiau šioje vietovėje geriausia.

— Mažiau reikės eiti.

— Vėjas ją labai plaiksto. Saugokis miško ruošos atliekų sąvartos ryčiau nuo šuolio vietos.

— Žinoma, saugosiuos.

Kartu žiūrėjo, kaip transportinis lėktuvas ant galvos griausmingai išvertė savo krovinį. Paraudę dūmai privertė ją prisiminti krauju sudergtą kambarį.

Nėra laiko niurgzti, priminė sau.

— Tai ją kiek apmalšins. — Kai transportinis lėktuvas pasisuko, Mažasis Lokys jai linktelėjo: — Viskas gerai?

— Gerai.

Ir spustelėjo jai ranką tylomis pritardamas.

— Saugokit savo reikmenis! — šūktelėjo jis ir žengė prie durų.

Iš savo vietos Gulis stebėjo Raveną, kai vidun įsiveržė vėjas ir triukšmas. Maždaug prieš valandą, kruvinu veidu, užvaldyta aklo įnir-

šio švaistėsi kumščiais. O dabar su stebėtoju aptarinėja pirmųjų vėliavėlių skrydį, ir į tas gražias ledines akis sugrįžo ramybė. Ji šoks pirma ir nusineš tą ledą į ugnį.

Ko gero, ugniai teks pasiduoti.

Pažvelgė pro langą apžiūrėti priešo apačioje. Dirbdamas elitinėje ugniagesių komandoje drauge su dvidešimties žmonių brigada, į tokius gaisrus važinėdavo „dėže" — brigados vagonėliu, kuris toli nuo namų kiekvieną sezoną tapdavo antraisiais namais.

Dabar jis nusigaus tenai iššokęs iš lėktuvo.

Skirtingi būdai, tikslas vienas. Numalšinti ir suvaldyti.

Atsidūręs ant žemės žinos, ką daryti, žinos, kaip vykdyti įsakymus. Vėl nukreipė žvilgsnį į Raveną. Jokių abejonių, ji žino, kaip vadovauti.

Bet būtent šią akimirką svarbu, kaip ten patekti. Gulis stebėjo kitas vėliavėles, pamėgino pats spręsti apie nuonašą. Lėktuvui trūkčiojant ir kratantis suprato, kad vėjas nebus draugiškas.

Šokčiodamas lėktuvas pagal Mažojo Lokio įsakymą kilo į šuolio aukštį, ir kai Ravena prisisegė šalmą ir antveidį, kai Korčius, jos šuolio porininkas, užėmė savo vietą už jos, Gulis pajuto, kaip spartėja kvėpavimas. Spartėja kylant lėktuvui.

Bet jis išlaikė bejausmį veidą ir stengėsi susivaldyti, įsivaizduoti, kaip puola į oro srautą ir kiaurai jį neria žemyn atlikti savo pareigos.

Ravena mestelėjo trumpą žvilgsnį, ir jis pagavo tą melsvą žybsnį po jos antveidžiu. Tada ji atsisėdo ir po kelių sekundžių dingo. Gulis vėl prilipo prie lango, stebėjo jos ir Korčiaus pavymui skrydį. Lėktuvui apsukus ratą pamatė, kaip išsiskleidė jos parašiutas.

Ir ji pradingo dūmuose.

Kai į savo vietas stojo kiti parašiutininkai, Gulis užsisegė šalmą, nuleido antveidį, nusiramino ir išvijo iš galvos visas mintis. Turėjo viską, ko reikia — įrangą, pasirengimą, įgūdžių. O porą tūkstančių pėdų žemiau buvo tai, ko jis norėjo. Moteris ir liepsnos.

Jis žengė į priekį, pajuto vėjo gūsį.

— Ar matai šuolio vietą?

— Taip, matau.

— Vėjas blaškys visą kelią žemyn ir neš į rytus. Stenkis vengti sąvartos. Matei žaibą.

Gulis matė, kaip jis perskrodė dangų tvykstelėjęs kaip elektrinė kulka.

— Sunku nepastebėti.

— Nepakliūk į jo taką.

— Supratau.

— Pasirengę?

— Pasirengę.

— Prie durų.

Žvelgdamas į horizontą Gulis atsisėdo ir nuleido kojas į galingą oro srautą. Į veidą plūstelėjo gaisro karštis; dūmų tvaikas aitrino orą, jį kvėpė į plaučius.

Mažasis Lokys dar kartą kyštelėjo pro duris galvą atidžiai apžiūrėti, apžvelgti kalvų, augančių medžių, besiritančių liepsnos sienų.

— Pasiruošt!

Pajutęs plekštelėjimą per petį Gulis iššoko. Pasaulis vartėsi ir sukosi — žemė, dangus, ugnis, dūmai — neriant devyniasdešimt mylių per valandą greičiu. Žalia, mėlyna, raudona, juoda spalvos liedamosi maišėsi aplinkui, o jis mintyse skaičiavo. Garsai — grumantis gausmas — stebino. Vėjas blaškė į šonus, sugriebęs į sukinį, ir jis pasitelkė jėgą, valią, treniruotes, kaip apsisukti, kol drogo pristabdytas atsivers galva į viršų, o kojomis žemyn.

Dunksint širdžiai — dėl adrenalino, iš pagarbios baimės, džiaugsmo, nuogąstavimo — jis pamatė danguje Trigerį, savo šuolio porininką.

Palauk, įsakė sau. Palauk.

Tvykstelėjo žaibas, mėlynaašmenis lancetas, ir nudegino orą ozonu.

Tada timptelėjo ir trūktelėjo. Užvertęs galvą žiūrėjo, kaip iššauna parašiutas, išsiskleidžia skrodžiamoje erdvėje kaip gėlė. Šūktelėjo iš džiaugsmo, nesusitvardė, ir čiupdamas valdymo stropų kilpas išgirdo, kaip juokdamasis atsiliepė Trigeris.

Sunkiausia buvo pasisukti veidu į vėją, tačiau jis tuo mėgavosi. Net springdamas nuo dūmų, kuriuos vėjas pikdžiugiškai šveitė į veidą, net plykstelėjus kitam žaibui, išgirdęs kaip bomba sprogusį griaustinį, jis šypsojosi. Ir supantis parašiutui, akimis stebėdamas grėsmingą sąvartą, medžių vorą, piktas ugnies sienas — jau gana netolimas ir karščiu tvoskiančias tiesiai į veidą — taikėsi į šuolio vietą.

Akimirką pamanė, kad galiausiai vėjas jį įveiks, įsivaizdavo, kaip nemalonu, keblu ir baisiai nepatogu būtų atsimušti į tuos pjūklais išverstus medžius. Ir dar per pirmąjį šuolį.

Smarkiai trūktelėjęs stropą riktelėjo:

— Nė velnio!

Išgirdo, kaip nusikvatojo Trigeris, ir vos kelios sekundės prieš atsimušdamas Gulis nusklendė į vakarų pusę. Pėdomis trenkėsi į žemę pačiame rytiniame aikštelės pakrašty. Griūdamas vos nekliudė sąvartos, tačiau nerangia kūliavirsčia nusirito atgal į laukymę.

Akimirką užtruko atgauti kvapą ir pasveikinti save, kad nusileido žemėn ne dalimis, paskui nuskubėjo susirinkti parašiuto.

— Neblogai, pirmameti, — pritariamai iškėlė jam nykščius Korčius. — Pasiskraidėm, prasideda smagybės. Švedė kurpia komandą kasti priešgaisrinei juostai palei sparną čia, — parodė žioruojančią, riaumojančią sieną. — Ir tu esi išrinktas. Kita komanda išsirikiuos prie galvos ir kirs jai iš žarnų. Purvas ją kiek nusodino, bet vėjas nuteikia seksualiai, ir žaibai čaižo subinę. Tu kartu su Trigeriu, Elfe, Gibonsu, Pietiečiu ir manim prie juostos. Tai šūdas, vienas lekia į sąvartą, o kitas į medžius. Traukiam juos ir kimbam į darbą.

Gulis puolė prie Pietiečio, bet stabtelėjo, kai bičiulis pirmametis atsistojo ant kojų tarp padrikai suverstų nukirstų medžių.

— Nesusižeidei? — šūktelėjo Gulis.

— Ne. Velnias. Tik prisitvojau ir suplėšiau parašiutą.

— Galėjo būti ir blogiau. Galėjo taip nutikti ir man. Mes priešgaisrinėje juostoje.

Jis perlipo rąstus padėti Pietiečiui susirinkti suplėšytą parašiutą. Susidėjęs parašiutininko aprangą Gulis patraukė prie Korčiaus, besišaipančio iš Gibonso.

— Dabar, kai tas Tarzanas liovėsi karstytis po medžius, imkimės to, už ką mums moka.

Su savo komanda ir su visa manta Gulis nužygiavo prie juostos, kurią Ravena buvo nurodžiusi Korčiui valyti.

Jie išsirikiavo. Liepsnų liežuviams vis artėjant, dūmų temdomą orą perskrodė žemę kapojančių kirtiklių smūgiai, medžius raikančių pjūklų ir geležčių triukšmas. Priešgaisrinė juosta Guliui atrodė kaip

nematoma siena arba, jeigu jiems pasiseks, kaip koks jėgos laukas, anoje pusėje sulaikantis liepsnas.

Herojiškas varginamas darbas, galvojo jis prakaito upeliams žliaugiant per suodiną veidą. Pavadinimas ir darbas jį tenkino.

Ugnis du kartus mėgino peršokti juostą, mėtydama žvalgomąsias liepsneles kaip plokščius akmenėlius per upę. Oras prisipildė žiežirbų, kurios spietiesi kaip kraugeriški jonvabaliai. Tačiau jie suturėjo sparną. Kartkartėmis pro plevenančius pelenus ir besiraitančius dūmus Gulis pastebėdavo slystelint saulės spindulį.

Menkas skaisčios vilties spindulėlis suplevenęs užgeso.

Per juostą pasklido žinia, kad su žarnomis dirbusi brigada turėjo atsitraukti, tad suvaldžius sparną jiems teks keliauti į pagalbą.

Ilgiau kaip šešias valandas valę juostą jie patraukė aukštyn į kalną per išdagą, kur ugnis jau buvo atlikusi savo darbą.

Jei juosta buvo nematoma siena, galvojo jis, tai išdegęs plotas — nuniokota viešpatija, kur vyko ir buvo pralaimėtas mūšis. Kova užsitęsė, bet čia priešininko rimbas viską, kas buvo žalia ir auksiška, pavertė smilkstančiais nuodėguliais.

Plonyčiai saulės spinduliai, kuriems pavyko prasimušti pro ūką, tik dar labiau paryškino nusiaubtą plotą.

Kiek šlubčiodamas prisigretino Pietietis.

— Kaip sekasi? — paklausė Gulis.

— Sektųsi geriau, jei nebūčiau nusibeldęs ant tos Dievo užmirštos sąvartos, — atsakė jis grakščia lėta Džordžijos tartimi, pelniusia jam pravardę. — Galvojau, kad žinau, ką tai reiškia. Du sezonus gesinau miškų gaisrus, ir netgi prieš išmiklinant mūsų sėdynes per naujokų mokymus. Bet nuo to, kas čia vyksta, gali sklidinai prikrauti kelnes. Kone apsidirbau pamatęs, kad nepataikysiu į šuolio vietą.

Gulis iš kuprinės išsiėmė nuo karščio suminkštėjusį šokoladinį batonėlį.

— Šokoladas tikrai padeda, — pasakė linksma televizijos reklamos intonacija.

Pietietis šyptelėjo ir atsikando.

— Gal ir iš tikrųjų.

Jie priėjo upelį, pasuko į šiaurės rytus gaudžiančių variklių ir pjūklų link.

Ravena išniro iš dūmų kamuolio kaip vikingų deivė iš karo tvaiko.

— Sausi žaibai karšia mums kailį. — Ji nutilo tik gurkštelėti vandens. — Mes prispaudėm galvą, kone ją įveikėm, tada sulaukėm trigubo žaibo. Dabar viršūninis gaisras plinta į šiaurę, o galva vėl keliasi nuo ten į vakarus. Mes kirsime per vidurį ir neleisim ugniai susitikti. Laikysimės čia, kol būsim saugūs. Jie gabena dar vieną purvo krovinį. Iš bazės atskrenda kita grupė, pasirūpins užpakaliniais sparnais ir uodega, sulaikys juos. Buldozeris prasibrovė, jis valo krūmus ir nukirstus medžius. Bet mums reikia juostos, — įdėmiai nužvelgė veidus. — Kol išvers chemikalus, turit maždaug penkias minutes. Kuo geriau jomis pasinaudokit — pavalgykit, atsigerkit, nes šiandien kitų penkių laisvų minučių daugiau nebegausit.

Ji šnektelėjo su Korčium. Gulis palaukė, kol jiedu išsiskyrė, ir priėjo prie Ravenos. Nespėjo nieko pasakyti, nes ji papurtė galvą.

— Staiga pasikeitė vėjo kryptis, ir ugnis tiesiog prasiveržė. Išlydė penkiasdešimt pėdų žarnos, kol susitvarkėm. Tada pokšt! Pokšt! Pokšt! Kaip Liepos 4-ąją. Medžiai užsiplieskė lyg fakelai, ir vėjas nunešė ją tiesiog per viršūnes.

— Niekas nesužeistas?

— Ne. Nesitikėk šiandien švarių paklodžių ir pagalvės. Įkursime stovyklą, o rytoj imsimės jos iš naujo. Ji nesirengia lengvai nugaišti, — pasižvalgė po dangų. — Atskrenda transportinis lėktuvas.

— Nematau.

— Dar nematyti. Bet girdėti.

Gulis užsimerkė, pakreipė galvą.

— Ne. Tu tikriausiai turi puikią klausą. Štai, jau girdžiu.

Ji išsiėmė radiją, pakalbėjo su lėktuvo pilotu, paskui su brigada ant gūbrio.

— Nagi, rėžk, — sumurmėjo.

Nušniokštė rožinis lietus, saulės šviesoje sužvilgo nedidukas vaivorykštės lankas.

— Viskas! — šūktelėjo Ravena. — Judam. Žiūrėkit po kojomis, bet negaiškit.

Ir dingo dūmuose.

JIE KAPOJO, pjovė ir daužė iki išnaktų. Ištreniruoti atlaikyti visus pragaro išbandymus kūnai ėmė silpti. Bet ryžtas nemažėjo. Gulis kelis kartus akies kampu pamatė Raveną, dirbančią prie juostos, ateinančią ir nueinančią, derinančią veiksmus su kitomis brigadomis ir su baze.

Maždaug apie pirmą, praėjus daugiau kaip dvylikai valandų po to, kai jie nušoko į laukymę, ugnis ėmė silpti.

Tik pailsėti, galvojo Gulis, nepasiduoti. Tik truputėlį nusnūsti. Ir, po galais, kaip jis tuo pasinaudotų. Jie dirbo dar valandą, kol atėjo žinia, kad kurs stovyklavietę per pusę mylios nuo gaisro rytinio sparno.

— Kaip sekėsi pirmą darbo dieną, pirmameti?

Klumpindamas jis pažvelgė į išsekusį Korčiaus veidą.

— Galvoju prašytis paaukštinimo.

— Velnias, o man užteks kumpio su rugine duona.

— Aš verčiau sukimšiu picą.

— Išrankus airis. Ar kada ten buvai? Airijoje?

— Porą kartų.

— Ar ji tikrai tokia žalia, kaip sakoma ir kaip matyti nuotraukose?

— Žalesnė.

Korčius pasižiūrėjo į padūmavusią tamsą.

— Ir vėsu, taip? Vėsu ir drėgna. Daug lyja.

— Todėl ir žalia.

— Gal ir aš ten kada nors nukeliausiu, pasiimsiu Vikę su vaikais. Vėsu, drėgna ir žalia — gerai skamba po tokios dienos kaip ši. Štai ir atėjom, — jis kilstelėjo smakrą į šviesas priešaky. — Laikas kibt į vakarienę.

Jau atėjusieji ištempė palapines arba dar jas statė. Kai kurie tik sėdėjo ant žemės ir kimšo į burną gatavo maisto davinius.

Ravena kaip stalu pasinaudojo akmeniu prie laužo ir su Gibonsu tyrinėdama žemėlapį valgė obuolį. Buvo nusiėmusi šalmą. Jos plaukai aplink murziną veidą švietė kone kaip balti.

Gulis pagalvojo, kad ji atrodo graži, nuostabi, mistiška, tad turėjo prisipažinti, kad, ko gero, buvo dar ir teisi. Jis, be kita ko, tikrai romantikas.

Numetė savo įrankius, pajuto, kaip nugarą ir pečius užliejo palengvėjimas ir jų raumenys iškart susitraukė nelyginant pikti kumščiai.

Šįkart nėra „dėžės“, kurion gali nušliaužti, mintijo jis skleisda-

mas palapinę. Paskui kaip ir visi išsidrėbė prie laužo ir prisirijo, nes buvo išbadėjęs. Parašiutu numestame siuntinyje buvo ir daugiau gatavo maisto, vandens, įrankių, žarnų ir, Dieve, palaimink tą rūpestingą sielą, kartoninė dėžutė obuolių ir dar viena — šokolado plytelių.

Jis suvalgė savo davinį, du obuolius, saldžiąją plytelę, dar vieną įsimetė į kuprinę. Neaiškus šleikštulys, varginęs pakeliui į stovyklą, dabar, kūnui pasistiprinus, atsitraukė.

Gulis pakilo ir priėjęs prie Ravenos patapšnojo per petį.

— Galiu minutėlę su tavim šnektelėti?

Ji atsistojo, akivaizdžiai atbukusi ir išsiblaškiusi, ir nusekė iš paskos nuo laužo į šešėlį.

— Kokios bėdos? Reikia griūti ant šono. Mes turim...

Jis tiesiog prisitraukė ją, užspaudė jos burną savąja ir mėgavosi taip, kaip mėgavosi maistu. Puotavo tol, kol išsekimas virto kiek lengvesniu nuovargiu. Nugaros, rankų ir kojų diegliai užleido vietą žemai pilve susisukusiam geismui.

Ji atsiliepė su tokia pačia aistra, gniaužydama jo klubus, plaukus, glausdamasi tuo nuostabiu kūnu, nerdama tiesiai į gilius, godžius bučinius.

Ir nuo to, pagalvojo jis, tapo velniškai gera.

Atsitraukė tebelaikydamas jai ant pečių rankas ir žvelgė į veidą.

— Ar tai viskas, ką norėjai man pasakyti? — griežtai paklausė ji.

— Pasakyčiau daugiau, tačiau tolesniam pokalbiui reikia daugiau privatumo. Tačiau net ir tiek turėtų palaikyti tave per naktį.

Jos akys nuotaikingai sukibirkščiavo.

— Palaikyti *mane*?

— Mano manymu, brigados vadovas dirba sunkiau už visus kitus. Tad norėjau, kad į guolį pasiimtum šį tą daugiau.

— Tu labai dėmesingas.

— Man nesunku. — Jis matė, kaip linksmos jos akys suglumo, kai jis palenkęs galvą pakštelėjo į suodiną kaktą. — Labanakt, bose.

— Tu tikra mįslė, Guliveri.

— Gal, bet nelabai sunkiai įmenama. Pasimatysim rytą.

Jis nuėjo prie savo palapinės ir įropojo vidun. Vos įstengė nusispirti aulinius ir smigo. Bet smigo su šypsena veide.

8

Vidinis Ravenos žadintuvas išplėšė ją iš miego prieš pat penktą ryto. Gulėjo nejudėdama, užsimerkusi ir viską permąstė. Pelenais ir anglimis virtusi žemė, vidurius raižantis alkis, bet nieko blogesnio ar nenumatyto. Išsirito iš miegmaišio ir tamsoje pasirąžė, gėlė raumenis. Leido sau pasvajoti apie karštą dušą, ledinę kokakolą, didžiulę Mardžės „viskas viename" omleto lėkštę.

Išropojo iš palapinės.

Stovykla miegojo — ir galėjo pamiegoti, paskaičiavo ji, dar valandą. Vakaruose gaisras dangų nudažė purvinu raudoniu. Būdraujanti šviesa, pamanė ji. Laukianti dienos mūšio.

Na, jie bus jam pasirengę.

Sausmę burnoje nuskalavo vandeniu, išspjovė, tada laužo šviesoje susirado maisto. Pavalgė, nuplovė davinį nepakenčiama tirpia kava, kuri padės peržvelgti žemėlapius. Tyla ilgai netruks, tad ji pasinaudojo ja susidėlioti užduotims, veiklos kryptims, organizuoti komandoms ir įrankiams.

Per radiją susisiekusi su baze sužinojo padėtį, orų prognozę, brūkštelėjo pastabas, nusibraižė veiklos žemėlapius.

Brėkštant susirankiojo įrankius, persikrovė kuprinę, prarijo dar vieną sumuštinį ir obuolį. Žvali, atsigavusi, pasirengusi — susitvarkė per trumputę ramybės valandą.

Žiūrėjo, kaip aplink miegančią stovyklą bunda miškas. Nedidelio briedžių pulkelio šešėliai kaip kokioje pasakoje nuslydo rūkana, tarsi dūmų kamuoliais siaustančia medžius. Rytuose tekančios saulės švytėjimas aureole apgaubė gūbrį, apliedamas jį ištirpusiu auksu. Jo spin-

desys nutekėjo prie medžių augimo ribos, mirguliuodamas sužvilgo upokšnyje, nuslinko žemyn per slėnio pievą.

Paukščiai sučiulbo rytines giesmes, o virš galvos bundančiame danguje sklandė vanagas, jau išsirengęs į medžioklę.

Tai, mąstė ji, tik dar viena priežastis, kodėl dirbo šį darbą, neatsižvelgdama į pavojų, skausmą, alkį. Jos galva, nėra didesnio stebuklo ir tikresnės tikrovės už aušrą kalnų miške.

Net ir išsekusi kausis kartu su geriausiais vyrais ir moterimis, kad ją apsaugotų.

Kai iš savo palapinės išrepečkojo Korčius, Ravena nusišypsojo. Jis atrodė kaip lokys, visą žiemą miegojęs suodžiuose. Nuo purvo sulipusiais ir styrančiais plaukais, nuovargiu blizgančiomis akimis, jis suniurzgė jai ir nuklupinėjo šiek tiek nuošaliau palengvinti pūslės.

Stovykla sukruto. Suniurzgė ir sušnarėjo dar keli, dar keletas pastėrusių stiklinių akių — ugniagesiai parašiutininkai ieškojo ko užkąsti ir kavos. Išlindo Gulis nuo suodžių ir purvo patamsėjusiu veidu. Tačiau akys žvalios, pastebėjo ji, ir prieš nuklysdamas tarp medžių jis trumpai jomis blykstelėjo į ją.

— Vėjas jau kyla, — priėjęs tarė Gibonsas ir gurkštelėjo kavos.

— Taigi, — atsiliepė ji ir pažvelgė į dangų remiančius dūmų stulpus. Oranžinė ir aukso spalva dabar mainėsi su raudona. Kartu su dangumi, stebuklu, stovykla pabudo ir drakonas. — Šiandien nesulauksim jokios pagalbos iš oro dievų. Vėjas kintamos krypties nuo penkiolikos iki dvidešimties, išliks sausa, o temperatūra šoktels virš dvidešimt septynių. Ji tiesiog gardžiuosis. — Ravena pasiėmė ranka braižytus žemėlapius. — Sulaikėme jos sparną štai čia, bet netekome ruožo prie vandens šaltinio, o kai ji persimetė į viršūnes, pasileido tiesiai ton pusėn. Elitinė ugniagesių brigada ją sustabdė, parvarė maždaug iki čia, tačiau ji atsigręžė į juos apie vidurnaktį, ir tada, — pridūrė ji, — jie atsitraukė prie šitos juostos.

— Kas nors sužeistas?

— Nedideli nudegimai, gumbai ir mėlynės. Nieko nereikėjo evakuoti, — dirstelėjo per petį, kai priėjo Gulis. Nupėdino pusryčiams troškintos jautienos. Kiekvienam savo, pagalvojo ji. — Jų stovykla čia, — parodė Gibonsui išlanksčiusi pagrindinį žemėlapį. — Aš ma-

nau, galime pilti vandenį ant galvos maždaug iš čia ir išvalyti juostą palei šį sektorių, kirsti apatinę elitinių juostos dalį, tada ją peržengti. Mes išsimuštume į priekį, kol jie ją prižiūrėtų. Galėtume ugnį užspeisti. Baisiai daug laipioti, bet nuslopintume jai uodegą, užblokuotume kairį sparną, tada, susitikę su vandenį pilančia komanda, rėžtume jai galvą.

Gibonsas linktelėjo.

— Mums reikia išsaugoti štai šią juostą, — bakstelėjo pirštu į žemėlapį. — Jeigu ugnis ją peršoks, gali pasklisti užnugaryje. Tada spąstuose atsidurs juostos komanda.

— Aš vakar iššvalgiau tą plotą. Turim porą saugių vietų. Ir jie šį rytą atsiųs daugiau parašiutininkų. Mūsų bus apie keturiasdešimt. Man reikia dešimties komandai prie vandens ir kad tu jiems vadovautum, Gibai. Tu pasiutusiai gerai darbuojies su žarna. Pasiimk devynis, kuriuos nori.

— Gerai, — jis pasižiūrėjo į gaisrą. — Panašu, kad pertrauka baigėsi.

— Kur tau manęs reikia? — paklausė jos Gulis, Gibonsui nuėjus rinktis komandos.

— Kirtimo juostoje pas Jantrį. Laikyk tą juostą, arba teks kliautis greitomis kojomis. Jei ji atsidurs tau už nugaros, trauk tiesiai į keterą ir į išdagą. Čia, — žiūrėdama jam į akis ji padėjo ant žemėlapio pirštą. — Supratai?

— Išlaikysim, tada galėsi nupirkti man išgerti.

— Išlaikyk juostą, išpjaukite į viršų ir aplinkui iki vandens komandos, tai gal ir nupirksiu. Pasiimk įrangą. — Ji nuėjo prie laužo ir šūktelėjo: — Nagi, berniukai ir mergaitės, laikas kai kam išspardyti sėdynę.

Dalį kelio Ravena pasivėžino buldozeriu, paskui nušokusi leidosi į varginamą kelionę pirmiausiai pasižiūrėti, kiek pasistūmė elitinės brigados ugniagesiai.

— Vinzoras, taip? Trip! — šūktelėjo ji pasilenkusiam paniurėliui perrėkdama pjūklus. Ugnis svaidėsi kimiais grasinimais ir tvoskė toks stiprus karštis, kad svilino odą. — Turiu komandą, kuri dirbs, kol susijungs su jumis. Gal iki pirmos šią popietę.

Įdėmiai apžvelgusi valymo komandą pamatė tai, ką ir įtarė. Jų sužalojimai buvo rimtesni, nei jie prisipažino. Ravena parodė į vyrą,

mosuojantį kirviu. Jo veidas blizgėjo nuo prakaito, o ten, kur nusvilo antakiai, paraudo ir vėrėsi žaizdos.

— Vienas taviškių per arti.

— Šūdo pyragas mums čia per arti. Vėjas tik šnarpštelėjo, ir ji kaip pasiutusi staiga apsigręžė ir šoko tiesiai ant mūsų. Ir nusikvatojo tuo gerkliniu juoku. Žinai, apie ką aš.

— Taip. — Tas garsas stingdo vidurius. — Tikrai žinau.

— Turėjom grįžti atgal. Per dūmus nė velnio nebuvo matyti. Prisiekiu, ji vaikėsi mus tarsi vaikytųsi savo uodegą. Užuodžiau degančius savo paties plaukus. Vos išnešėm kailį.

— Dabar ją kontroliuojate.

— Šitie vyrukai doros ją, kol grius, bet jei neprispausime galvos, manau, ji apsigręš ir mėgins kąsti dar kartą.

— Mes jau pilam ant jos vandenį. Susisieksiu su komandos vadu, pažiūrėsiu, ar jam reikia papildomos grupės. — Aplinkui lyg snaigėms plevenant pelenams ji atsigręžė į ugnies sieną. — Jie jos neįvertino, bet mes susidorosim. Žvalgykis mano komandos, jie susitiks su taviške apie pirmą.

— Būk rami! — atsišaukė jis jai įkandin.

Apsisukusi nužygiavo atgal, išėjusi į švaresnį orą įkvėpė pilnus plaučius. Eidama, visąlaik eidama, susisiekė su savo komandomis, su baze, su gaisro koordinatoriumi. Peršokusi siaurą upeliūkštį vėl pasuko į vakarus. Tada sustojo kaip įbesta — jai kelią pastojo lokys.

Sutramdė akstiną sprukti, nes žinojo, kad negalima. Tačiau pėdos panižo.

— Nagi, greičiau, — sumurmėjo po nosimi. — Darau tą ir dėl tavęs. Tiesiog eik sau.

Širdis daužėsi, kol žvėris ją apžiūrinėjo, ir mintis bėgti pagaliau nebeatrodė tokia kvaila. Tada lokys grįžtelėjo galvą į šoną ir tarsi ja pasibodėjęs nušleivojo tolyn.

— Myliu laukinę gamtą ir visus, kas joje gyvena, — priminė Ravena sau, kai burnoje prisirinko užtenkamai seilių nuryti.

Nužygiavo ketvirtį mylios, kol širdis vėl nurimo. Ir vis tiek kartkartėmis atidžiai pažvelgdavo per petį, kol galop išgirdo duslų pjūklų zvimbimą.

Paspartinusi žingsnį, įžengė į šviežią kirtimo juostą.

Greitai pasikeitusi su Jantriu naujienomis, pati užėmė joje pozicijas. Padirbės su jais valandą, prieš vėl leisdamasi pirmyn ir vėl ratu.

— Graži diena, a? — užkalbino Gulis, jiedviem raikant nukirstą medį trinkomis.

Ravena dirstelėjo aukštyn ir per kelias dūmų properšas pamatė skaisčiai žydrą dangų.

— Tikra gražuolė.

— Būtų šaunu paiškylauti.

Ravena užtrypė pietų lėkštės didumo židinį, suspragsėjusį jai po kojomis.

— Su šampanu. Visada svajoju apie tokią iškylą.

— Kaip blogai, kad nepasiėmiau su savimi butelio.

Ji stabtelėjo atsigerti vandens, paskui nusišluostė veidą.

— Mums pavyks. Pradedu jausti.

— Paiškylauti?

— Ugnis nebe tokia sparti. Tu įgudęs dirbti su pjūklu. Tęsk.

Ji nuėjo vėl pasitarti su Jantriu prie žemėlapių, tada nuplėšusi nuo tešlainių pakelio popieriuką niro į dūmus.

Kramtydama tešlainį pagalvojo apie lokį ir įtikino save, kad jis dabar jau nusigavęs toli į rytus. Kabindamasi kopė keteros link, pasitikrino laiką, kai pasiekė elitinės brigados juostą.

Pats vidurdienis. Penkios valandos darbo ir velniškai gera pažanga.

Skaudančiomis ir linkstančiomis kojomis nuėjo pasižiūrėti švirkštininkų.

Vandens lankai, naikinančio skysčio strėlės smaigstė liepsnas. Ravena pasidavė, pasilenkusi rankas pasidėjo ant skaudančių šlaunų. Negalėjo pasakyti, kiek mylių iki šios minutės nuėjo per karštį ir dūmus, bet buvo visiškai tikra, kad jautė kiekvieną colį.

Atsitiesusi patraukė prie Gibonso.

— Jantrio juosta greitai juda į viršų. Jis turėtų susijungti su elitine brigada per valandą. Ji mėgino šmaukšėti uodega, tačiau jie suvaldė. Aidahas pasirengęs, jei tau prie žarnų reikia daugiau žmonių.

— Mes ją laikome. Pilsime ant galvos, eisim čia kiaurai sprandą. Jeigu kibsi į tas juostas ir pjausi skersai, mes ją pričiupsim.

— Noriu sustatyti padegamuosius įtaisus ir sukelti priešpriešinį gaisrą. — Ji išsitraukė žemėlapį. — Galėsime ugnį apgręžti prieš ją pačią ir ji nebeturės kuo misti.

— Man patinka. Bet spręsti tau.

— Jau sprendžiu. — Ravena išsiėmė radiją. — Jantri, einame prie priešpriešinės ugnies. Atskirk dešimt žmonių ir vesk į viršų. Aš suku atgal žemyn. Skandink tą bjaurybę, Gibai.

Žygiuodama atgal Ravena susikimšo į skrandį energinę plytelę ir užgėrė vandeniu. Ir galvojo, kad pasisekė, nes su lokiu daugiau nebesusitiko. Medžiuose, krūmuose niekas nejudėjo. Ji ėjo ruožu, kur dar stiebėsi medžiai — medžiai, kuriuos jie stengėsi išgelbėti — ir laukų gėlės kėlė savo galveles į dūmais springstantį dangų. Paukščiai nuščiuvo, todėl toje tyloje nebuvo girdėti žaismingo čiauškėjimo ir čiulbesio.

Tačiau ugnis murmėjo ir grumėjo, švaistėsi liepsnomis piktai kumščiuodamasi ir spardydamasi.

Ji stebėjo jos sparną, galvojo apie laukų augalus ir viltingai nusiteikusi keliavo prie savo pačios nurodymu sukeltos priešpriešinės ugnies.

Jantrio palieptas Gulis atsiskyrė nuo kirtėjų gesinti židinių, kuriais pagrindinė ugnis spjaudėsi palei visą ribą. Dauguma iš jo komandos buvo per daug pavargę kalbėti, o kadangi greitis buvo papildomas veiksnys, jėgų taukšti buvo per mažai.

Nuo išgerto vandens pylė prakaitas; prarytas maistas deginte degino, liko tik nuolatinis graužiantis alkis.

Svarbiausia, ką jis žinojo iš savo kelerių metų ugniagesio patirties, kad apie tai negalima galvoti, negalima galvoti apie nieką, išskyrus ugnį ir kitą žingsnį, kaip ją užgesinti.

— Pasiimk degiklius, — persakė informaciją Gibonsas užkimusiu nuo rėkimo ir dūmų balsu. — Mes pasvilinsim jai pasturgalį, stumsim atgal, kol pati save suės.

Gulis atsisukęs pažiūrėjo į gaisro uodegą. Jų juosta laikėsi, susijungę su elitinės brigados juosta jie kol kas nukirs sparną. Židiniai užsiliepsnodavo, tačiau čia ugnis prarado didžiausią savo galią.

Jis apgalvojo tikslų priešpriešinės ugnies laiką ir strategiją. Kad ir pavargęs, pasijuto pamalonintas, kai Jantris pašaukė jį iš juostos ir pasiuntė su komanda kontroliuoti priešpriešinės ugnies.

Kartu su jais susirinko savo įrankius ir paliko juostą.

Kaip ir Ravena, pastebėjo laukų gėles ir drevę, kurią geniai iškalė pocūgės kamiene, didelio lokio išmatas, todėl atidžiai apžvelgė ūkanotą mišką. Dėl visa pikta.

Voros priešakyje Korčius kiek šlubčiodamas ėjo ir šnekėjosi su Ravena ir kitais komandų vadais. Guliui parūpo, ką jis susižeidė ir kaip, tačiau jie skubiai judėjo į priekį.

Jis išgirdo burzgiantį buldozerį. Tas prasibrovė pro ūką raudamas krūmus ir mažus medelius.

Ravena pasitraukė, o buldozeris nupurpsėjo naująja juosta.

— Mes imsimės darbo mineralizuotos juostos užnugary. Gavom žarną, — parodė į jos užsakymu parašiutu nuleistą krovinį. — Mūsų vandens šaltinis bus tas upokšnis. Noriu priešpriešine ugnimi apsiausti štai čia, tad atsiritusi ji sudegins pati save. Dairykitės židinių. Ji visur jais spjaudosi. — Pažvelgė į Gulį. — Ar gali tvarkytis su žarna taip pat kaip su pjūklu?

— Kadaise galėjau.

— Tu, Metas ir Korčius. Pilkite vandenį. Visi kiti verskit stuobrius.

Jam patinka vadovaujanti moteris, pagalvojo Gulis imdamasis darbo.

— Uždegsim, kai pasakysiu. — Ravena išsiėmė iš savo kuprinės traputį su riešutų sviestu ir padavė Korčiui. — Susižeidei?

— Niekis. Užkliuvau sau už kojos.

— Už mano kojos, — pataisė Metas. — Aš tau pasipainiojau.

— Užkliuvau pėda už jo pėdos. Kurį laiką juostoje buvo tikras beprotnamis.

— O dabar tai jau normalu. Likite, — paliepė ji. — Priešais išarą viską gerai išmirkykite.

Darbas su gaisrine žarna pareikalavo raumenų tvirtumo ir išspaudė prakaitą. Per dešimt minučių — ir po keleto valandų juostoje su pjūklu — Gulio rankos liovėsi skaudėti ir tiesiog nutirpo. Jis įsispyrė, paleido ant medžių vandens lanką ir permerkė juos iki pat žemės. Per siurblio, pjūklų ir variklio kakofoniją jis išgirdo Raveną, šūktelėjusią įsakymą padegti.

— Varom!

Stebėjo, kaip užsiliepsnoja, plyksteli degikliai.

Specialieji efektai, galvojo sau, kai pakilusios liepsnos uždegė mišką. Jos riaumojo visa gerkle, ir jeigu Dievas bus gailestingas, privilios drakonę.

— Laikykit ją čia! Neužleisim jai nė pėdos.

Ravenos balse išgirdo tai, kas užvaldė ir jį patį — rūpestį, ryžtą ir naują energiją, kuri mušė į kraują kaip narkotikas.

To paties narkotiko užvaldyti šūkavo ir kiti. Nuo žemės kilo garai, maišėsi su dūmais, o jie stūmė priešpriešinę ugnį į priekį. Nuodėguliai šaudė kaip raketos, tačiau tik šnypštė ir geso ant šlapios žemės.

Jie laimėjo. Ne tik įveikė krizę, ne tik išlaikė pozicijas, bet ir laimėjo. Dūmuose, garuose ir baisiame karštyje praslinko valanda, tada kita, kol ugnis ėmė slopti, šį kartą jau nugalėta.

Ravena ristele atbėgo prie vandens linijos.

— Ji nusirito atgal. Galva atkirsta ir valdoma. Sparnai malšta. Paguldėm. Jai galas.

Ugnis atsitraukė netolygiai ir silpdama. Atėjus vakarui ji vos įstengė rusenti. Siurblys liovėsi pulsuoti, ir Gulis nuleido siaubingai nuskaudusias rankas. Pasirausęs savo kuprinėje rado rytą nukniauktą sumuštinį. Nepajuto skonio, o kadangi pažadino pilve žiojintį alkį, pasigailėjo nenustvėręs ko nors daugiau, kad ir kas, po paraliais, ten būtų buvę.

Nuėjęs prie upelio nusivožė šalmą ir prisėmė vandens. Jausdamas, kaip jis vėsiai nubėgo per galvą ir pečius, pamanė, kad tai kone taip pat gera kaip mylėtis.

— Puikus darbas.

Jis dirstelėjo į Raveną ir vėl prisėmė šalmą. Stodamasis kilstelėjo antakį. Ji susijuokė, nusiėmė šalmą, pakėlė veidą ir užsimerkė.

— O, gerai, — atsiduso, kai jis užpylė ant jos vandens. Atmerkė akis, vėsias, mėlynas kaip kristalai. — Kaip buvęs elitinės brigados ugniagesys laikeisi puikiai, pirmameti.

— O tu šauniai laikeisi kaip mergina.

Ji vėl susijuokė.

— Gerai, lygūs mainai.

Ir pakėlė ranką.

Jis vėl kilstelėjo antakį, išsišiepė, bet ji papurtė galvą.

— Tu pernelyg murzinas bučiuotis, o aš šioje linijoje tebesu gaisro bosė. Te tau atitinkamus penkis.

— Gerai ir tiek, — jis sumušė su ja rankomis. — Mes ją suvaldėme, atrėmėm, bet parbloškėm tik tada, kai pareikalavai priešpriešinės ugnies.

— Akimirką pamaniau — jei tik būčiau padariusi tą anksčiau, — tada gūžtelėjo pečiais. — Nėra ko galvoti apie tai, o kas jeigu. Mes ją parbloškėm. — Vėl užsimaukšlinusi šalmą, pakėlė balsą: — Gerai, vaikučiai, pribaikim ją.

Jie kasė šaknis, trypė žarijas, vertė smilkstančias kerplėšas. Baigę paskutinį gaisro gesinimo etapą visi ėmė krautis daiktus, kone miegodami stati užsivertę ant pečių nešė įrankius ir įrangą. Per trumpą skrydį į bazę niekas nekalbėjo; dauguma buvo perdėm nusidirbę net knarkti. Praėjus maždaug trisdešimt aštuonioms valandoms po sirenos, numetęs savo įrangą Gulis nusivilko į bendrabutį. Pakeliui į savo kambarį susidūrė su Ravena.

— Gal taurelę nakčiai?

Ji prunkštelėjo. Jam pasirodė, kad ranka atsirėmė sienos, kad išsilaikytų ant kojų.

— Nors šaltas alus ir gerai nubėgtų, manau, kad tai tavo gudrus planas sugriūti į lovą. Net jeigu mano smegenys būtų užtektinai iškepusios, kad sutikčiau, nemanau, kad galėtum šį vakarą — šiandien — šįryt pakelti.

— Aš griežtai nesutinku ir mielai įrodyčiau tai pademonstruodamas.

— Miela, — ji lengvai plekštelėjo per šypsantį jo veidą. — Bet ne. Labanakt.

Ravena įslydo į savo kambarį, o Gulis patraukė į saviškį. Kai nusimetė dvokiančius marškinėlius, kelnes ir murzinas nugriuvo paslikas ant lovos, prieš išsijungdamas pagalvojo: ačiū Dievui, kad ji nesusigundė.

ILSĖDAMASIS ANT gulto savo biure, kur įprastai pasilikdavo, kai Ravena gesindavo gaisrus naktimis, Lukas girdėjo, kaip pakilo transportinis lėktuvas. Girdėjo ir kai jis sugrįžo. Tačiau vis tiek negalėjo atsipalaiduoti, kol atėjus žinutei skimbtelėjo mobilusis telefonas.

Jau buvo nekas, bet mes ją parklupdėm. Man viskas gerai. Myliu, Ra.

Jis padėjo telefoną į šalį, nusiramino ir pirmą kartą po to, kai sugaudė sirena, nugrimzdo į ramų miegą.

LUKAS ANKSTYVĄ rytą iššoko su aštuoneto grupe, pozavo nuotraukoms, pasirašinėjo lankstinukus, paskui su dviem iš grupės aptarė perėjimą prie greitojo parengimo programos.

Kai nusivedė juos pas Marsę pasirašyti, pasijuto netvirtai. Atsisukusi jam nusišypsojo Ela Freizer, raudonplaukė miško žalumo akimis.

Su duobutėmis skruostuose.

— Sveiki dar kartą.

— A... dar kartą, — teištarė jis sutrikęs. — Ee, Marsė padės jums viską sutvarkyti, įtrauks į planą, — pasakė atsivestai porai.

— Stebėjau jūsų šuolį parašiutu, — nukreipė į juos savo šypseną Ela. — Aš aną dieną pati šokau pirmą kartą tandemu. Nuostabu, ar ne?

Lukas stovėjo stengdamasis nepradėti trypčioti vietoje, kol Ela plepa su naujausiais jo mokiniais.

— Ar turėtumėte man minutę? — paklausė ji.

— Žinoma. Žinoma. Mano kabinete...

— Gal galėtume išeiti į lauką? Marsė sakė, kad jūsų laukia dar du šuoliai tandemu. Būtų smagu pasižiūrėti.

— Gerai.

Jis atidarė jai duris, tada susirūpino, kur dėti rankas. Į kišenes? Prie šonų? Pasigailėjo neturintis su savimi segtuvo, kad turėtų ką laikyti.

— Žinau, šiandien esate užsiėmęs, ir man tikriausiai reikėjo paskambinti.

— Ne bėda.

— Kaip jūsų dukra? Girdėjau per žinias apie gaisrą, — pridūrė.

— Gerai. Grįžo į bazę sveika ir gyva. Ar aš jums pasakojau apie Raveną?

— Ne visai, — užsikišo už ausies plaukus ir pažvelgė į jį. — Prieš pasirašydama aš apie jus panaršiau internete. Myliu savo sūnų, bet ne-

ketinau šokti iš lėktuvo, kol šio to nesusižinojau apie žmogų, prie kurio teks prisirišti.

— Negaliu jūsų kaltinti.

Matai, pagalvojo sau, nuovoki. Kiekvienas vyras turėtų atsipalaiduoti greta nuovokios moters. Močiutės, priminė sau. *Pedagogės.*

Jam pavyko ištiesinti pečius.

— Jūsų patirtis ir reputacija man pasirodė įspūdingi. Taigi, Lukai, pamaniau, gal galėčiau nupirkti jums išgerti.

Jo pečiai staiga įsitempė kaip persuktos spyruoklės, o smegenys suskydo.

— Dovanokit?

— Norėčiau padėkoti už patirtį ir už suteiktą progą gerai pasirodyti prieš savo vaikaičius.

— A, taip, — karštis vėl plūstelėjo per sprandą. — Jūs neprivalote... Noriu pasakyti...

— Užklupau jus netikėtai ir tikriausiai kalbu kaip pusė tų moterų, kurios čia atvyksta jūsų medžioti.

— Ne, jos... jūs...

— Aš atvažiavau ne medžioti, — pridūrė plačiai akinamai šypsodamasi. — Tačiau dabar turiu prisipažinti, kad turiu kitą tikslą. Turiu sumanymą, kurį mielai su jumis aptarčiau, ir jeigu galėčiau nupirkti jums išgerti — kad suminkštinčiau jus, tikiuosi, kad sutiksite. Jeigu su kuo nors draugaujate, malonu bus matyti jus su bičiule.

— Ne, nedraugauju. Noriu pasakyti, nėra jokios bičiulės. Juo labiau.

— Ar būsite laisvas šį vakarą? Galėčiau su jumis susitikti apie septintą bare „Bekraščiai toliai". Galėčiau jums padėkoti, o jūs man daugiau papasakotumėte apie greitojo parengimo programą.

Sandėris, pagalvojo jis. Draugiškas sandėris. Jis draugiškai aptarinėdavo sandėrius prie taurelės visą sumautą laiką. Tai kodėl gi dabar negalėtų to padaryti su ja.

— Neturiu jokių planų.

— Tai susitarėme? Labai jums ačiū, — ji gyvai paspaudė jam ranką. — Susitiksime septintą.

Lukas žiūrėjo, kaip ji nueina, tokia graži, tokia gyva, ir priminė sau — tai tik draugiškas sandėris.

9

Kaip ir anksčiau palapinėje, Ravena gulėjo užsimerkusi ir mintyse perkratinėjo netolimus įvykius. Nutarė, kad jaučiasi kaip šimtametė senolė, besilaikanti bado dietos. Tačiau ji iš ten sugrįžo — kaip vadovė — nesužeista, su sveika komanda ir užgesinusi gaisrą.

Negana to, galvojo ji jau atsimerkusi, žvilgsniu klaidžiodama po savo kambarį, per tas dvi dienas fėjos ne tik nušluostė ir nušveitė kiaulės kraują, bet ir šviežiu dažų sluoksniu nutepė jos kambario sienas.

Ji kažkam skolinga, ir jeigu galėtų išropoti iš lovos, išsiaiškintų kam.

Kai išropojo, blauzdas diegė, šlaunys neklausė. Bicepsus ir tricepsus, pajuto ji, skaudžiai plėšiamai gėlė. Karštas dušas, po kuriuo ji beveik užmigo, truputį padėjo, tačiau aštuonių valandų poilsio po dviejų įtemptų dienų buvo per mažai.

Užkrimsti ir išsijudinti, įsakė sau. Ir kurgi tas Gulis su savo pusryčių sumuštiniu, kai jo taip reikia? Teko rengiantis pasitenkinti šokolado plytele, tada šliaužti į treniruoklių salę.

Atėjo ne vienintelė.

Suniurzgė Gibonsui, šis suniurzgė jai, pasižiūrėjo, kaip atsigulęs ant grindų palengva tempdamas raumenis raukosi Trigeris. Nužvelgė Dobį — tvirtą neaukštą vyruką — šiam ant suolelio kilojant svarmenis, jos manymu, sveriančius tiek pat, kiek ir jis.

— Mane rytoj grąžina į šuolių tvarkaraštį, — pasakė jis pumpuodamas ir garsiai pūškuodamas orą. — Aš pasirengęs. Nepalyginti labiau pasirengęs už jus, bičiuliai, kaip atrodo.

Ji mostelėjo jam pirštu, o paskui dejuodama pasilenkė. Stovėjo susilenkusi, paprasčiausiai stovėjo ir kvėpavo, kiek pajėgė ištverti, o tada delnais atsirėmusi į grindis išlenkė nugarą ir pakėlė akis.

Pageltusia mėlyne ant įraudusio nuo pastangų veidu Dobis panėšėjo į gelta sergantį apsvilėlį. Ir buvo nusiskutęs susivėlusią barzdą — jos manymu, tai buvo geras ženklas, nes nebeatrodė kaip koks netašytas nykštukas.

— Kažkas iškuopė ir išdažė mano kambarį.

— Taip, — dar kartą garsiai išpūtęs orą jis užkėlė štangą ant stovų. — Mudu su Stovičium, nes turėjom laisvo laiko.

Ji atsitiesė ir atsistojo.

— Jūs, vyručiai, ten viską padarėte?

— Iš esmės. Mardžė su Lina kiek galėjo sutvarkė tavo drabužius. Druska išvalo kraują; mano mama ją naudoja.

— Tikrai?

— Sienoms nelabai tinka, todėl mes jas perdažėm. Užtat neišsikraustėme iš proto, kai jūs visi linksminotės. Ten buvo baisiai sujaukta ir dvokė kaip kiaulių skerdykloj. Net namų pasiilgau, — pridūrė išsišiepęs. — Šiaip ar taip, ta mergšė, matyt, trenkta kaip suvažinėtas driežas.

Ji priėjusi pasilenkė, pabučiavo jį į lūpas.

— Ačiū.

Jis kilstelėjo antakius.

— Ten buvo didžiulė *žiauriai* dvokianti netvarka.

Šį kartą Ravena bakstelėjo pirštu jam į pilvą. Grįžusi ant kilimėlio jogos pratimais ištampė raumenis, nuramino mintis. Buvo perėjusi prie gulimų pratimų, kai įėjo Gulis. Atsigavęs, pamanė ji. Atrodė atsigavęs ir švarus, neskubria lengva eisena pasuko prie jos.

— Girdėjau, pakilai, — pritūpė. — Kaip rytą po vakar dienos atrodai ganėtinai lanksti.

— Man reikia smulkaus remonto.

— Ir iškylos.

Ji pakėlė nuo kelio nosį.

— Man reikia iškylos?

— Su didžiule pintine, apsunkusia nuo Mardžės kulinarijos šedevrų ir gero brandaus gėrimo butelio, mėgaujantis žavingo kompaniono draugija.

— Į iškylą su manimi eina Dženisė?

— Didžiulę pintinę nešiu aš.

— Visur slypi gudrybė. — Pavojaus zona, perspėjo ji save. Tas vyras — vaikščiojanti pagunda. — Puiku, kai pagalvoji, bet...

— Šuolių tvarkaraštyje mūsų nėra, ir Mažasis Lokys išleidžia mus dienai. Abu pabuvome ugnyje, todėl manau, kad dabar galime trumpai atsipūsti, šio to užkąsti ir pasikalbėti. Nebent baiminiesi, kad nedidukė iškyla sužadins nevaldomus tavo geismus ir pasinaudojusi mano draugišku pasiūlymu tu pulsi ant manęs.

Pagunda ir iššūkis — abiem vienodai sunku atsispirti.

— Esu pagrįstai įsitikinusi, kad galiu valdytis.

— Na, ir gerai. Galime iškeliauti, kai tik būsi pasirengusi.

Ir kas čia tokio, pagalvojo Ravena. Ji gyvena ir kvėpuoja pavojaus zonose. Per iškylą tikrai susitvarkys su vienu patraukliu, savimi pasitikinčiu vyruku.

— Duok man dvidešimt minučių. Ir vietą geriau išrink netoli, nes aš išbadėjusi.

— Pasitiksiu tave prie durų.

Pirmiausia ji susirado Stovičių, pakštelėjo į lūpas kaip ir Dobį. Skolas susimokėjo. Dar turėjo parašyti ir atiduoti ataskaitą apie gaisrą, tačiau tai gali porą valandų palaukti. Patikrinti ir pertvarkyti savo įrangą, galvojo ji, tempdamasi patrumpintas žalsvas kelnes. Sutvarkyti parašiutą, iš naujo susidėti savo atsargų kuprinę. Užsisagstė baltą turistinę palaidinukę, užsitepė šiek tiek makiažo, kremo nuo saulės ir nusprendė, kad draugiškai iškylai su kolega parašiutininku atrodo gana gerai.

Išeidama laukan užsidėjo akinius nuo saulės ir prisimerkė. Atsirėmęs į akinamai sidabrinį kabrioletą Gulis plepėjo su Korčiumi.

Ji priėjo neskubėdama.

— Kaip koja? — paklausė Korčiaus.

— Neblogai. Kelis dar kiek pabrinkęs. Eisiu vėl užsidėti ledo. — Jis paplekšnojo variklio dangtį prie Gulio klubo. — Čia tai vežėčios, Greitakoji. Karštos vežėčios. Kaip dabar sakoma, reikia būti vyru, kad mašina įgytų pautus. Pasilinksminkit, vaikučiai, — mirktelėjo Ravenai ir šlubčiodamas nuėjo vidun.

Rankomis įsirėmusi į klubus Ravena apėjo „karštas vežėčias".

— Čia Geležinio Žmogaus automobilis.

— Kadangi abejojau, jog pareikši, kad pavogiau jį iš tavo tėvo, darau išvadą, kad tu esi moteris, kuri pažįsta savo superdidvyrius ir jų transportą.

Ji sustojo priešais.

— O kur kostiumas?

— Nežinomoje vietoje. Piktadarių visur pilna.

— Irgi tiesa. — Ji pakreipė galvą, pirštu braukdama per tviskantį sparną ir atidžiai žvelgdama į Gulį. — Geležinis Žmogus — turtingas superdidvyris. Kodėl gi jis neįsigyja savo automobilio?

— Tonis Starkas turi daug mašinų.

— Taip pat teisybė. Manau, ugniagesiams parašiutininkams sezono laikotarpiu moka gana gerai. Tačiau negaliu patikėti, kad pardavinėjant žetonus ir kompiuterinius žaidimus arkadose galima užsidirbti tokiam automobiliui kaip šis.

— Užtat dirbti smagu ir aš gaunu picą nemokamai. O čia mano mašina, — pasakė jis, kai ji ir toliau į jį žiūrėjo. — Nori pamatyti mano dokumentus?

Ravena lengvai niuktelėjo jam į krūtinę.

— Tai reiškia, kad tu *turi* tuos dokumentus, ir tegu mane galas, jeigu tu ją susiveikei dirbdamas arkadose. — Svarstydama sučiaupė lūpas. — Nebent esi dalininkas.

— Turi įspūdingų dedukcinių sugebėjimų. Galėtum būti Peper Pots**.

Jis žengė į priekį ir atidarė dureles. Ji įslydo vidun, pakėlė akis.

— Ar dalis didelė?

— Gyvenimo istoriją aš tau papasakosiu, kai valgysime, jei panorėsi.

Ji pasvarstė apie tai, kol jis ėjo aplinkui kabrioletą, įsitaisė prie vairo. Ir nutarė, kad norės.

* *Iron Man / Anthony Edvard „Tony" Stark* — išgalvotas komikų superherojus. Personažas pirmą kartą pasirodė 1963 m.

** *Virginia „Pepper" Potts* — taip pat išgalvotas komiksų personažas, Geležinio Žmogaus mylimoji.

Gulis važiavo greitai, ramią prityrusią ranką pasidėjęs ant pavarų perjungimo svirties — jai patiko ir viena, ir kita.

Ir, Dieve, jai patiko greitas automobilis.

— Ar man teks permiegoti su tavimi, kad leistum pavairuoti šią mašiną?

Jis kartelį ramiai dirstelėjo.

— Žinoma.

— Atrodo teisinga, — mėgaudamasi ji atstatė savo veidą vėjui ir dangui, tada iškėlė aukštyn rankas. — Pasivažinėti ja būtų gana doras kompromisas. Kaip tau pavyko viską suorganizuoti?

— Pasitelkus stulbinamus organizacinius įgūdžius. Be to, pamaniau, kad pasinaudosiu keliomis valandomis, jeigu jau jas turiu. Lengviausia dalis buvo maistas. Tereikėjo pasakyti Mardžei, kad į iškylą vežuosi tave, ir ji sutvarkė visa, kas dar iš tos dalies liko. Ji tave įsimylėjusi.

— Ši meilė abipusė. O man tik vargais negalais pavyko šį tą susiplanuoti, kai įstengiau išropoti iš lovos.

— Kartu su organizaciniais įgūdžiais turiu stulbinamų sugebėjimų greitai atsigauti.

Nuleidusi saulės akinius ji atidžiai pasižiūrėjo į jį per jų viršų.

— Tą išgirdusi suprantu, kad prasideda kalbos apie seksą.

— Tuomet tikriausiai neturėčiau pridurti, kad pabudau jausdamasis kaip pervažiuotas šešiolikos ratų vilkiko po to, kai penkiasdešimt mylių per purvyną nutempiau dviejų šimtų svarų plytų krepšį.

— Taigi. O birželis vos prasidėjo. — Jam pasukus prie Ešerių Upelio tako tarstelėjo: — Geras pasirinkimas.

— Neblogai keliauti pėsčiomis ir turėtų būti gražu.

— Iš tikrųjų. Gyvenau čia visą savo gyvenimą, — pasakė ji Guliui įvažiavus į stovėjimo aikštelę kelio pabaigoje. — Vien takeliais ir vaikštinėjau. Tai palaikė formą, leido gerai pažinti plotus, kur vieną dieną nušoksiu — ir suteikė galimybę suprasti, kam man to reikia.

— Įžengėm į niūrią praeitį, — jis paspaudė mygtuką stogui pakelti. — Tai nemalonu ir sunku. Bet, žinau, ji paprastai grįžta.

Jiedu išlipo, ir jis atidarė automobilio bagažinę.

— Jėzau, Guli, tu nejuokavai kalbėdamas apie didžiulę pintinę.

— Įgrūsti ją vidun buvo tikras geometrijos uždavinys.

Jis iškėlė ją lauk.

— Juk mūsų tik du. Kiek tas daiktas sveria?

— Kur kas mažiau už mano įrangą. Manau, takeliu kokią mylią panėšėsiu.

— Mes galime keistis.

Jis pasižiūrėjo į ją, kai jiedu pasuko prie tako.

— Visiškai pritariu vienodam atlyginimui už vienodą darbą. Esu tvirtai įsitikinęs, kad galimybės, pasiryžimas ir protas nieko bendra neturi su lytimi. Aš netgi santūriai toleruoju moteris žaidėjas Pagrindinėje beisbolo lygoje. Kartoju, santūriai toleruoju. Bet juk yra ribos.

— Tempti iškylos krepšį yra riba?

— Taip.

Ji susikišo rankas į kišenes, eidama paniurzgė kreivai šypsodamasi.

— Kvaila riba.

— Gal. Bet dėl to nė kiek ne menkesnė.

Jie žingsniavo mišku apaugusia tarpkalne. Ravena girdėjo tai, ko pasigedo per gaisrą. Čiulbančius paukščius, šlamesį — gyvybę. Saulė blykčiojo pro lapiją, atsispindėjo nuo putojančių, šniokščiančių upokšnio vandenų jiedviem keliaujant vingiuota pakrante.

— Ar dėl to nagrinėjai žemėlapius? — paklausė ji. — Ieškojai vietos iškylai?

— Tai buvo laimingas atsitiktinumas. Kadangi negyvenau čia visą savo gyvenimą, tad norėjau sužinoti, kur esu. — Jie pasuko įkalnėn kopiančiu takeliu, ir jis žvalgėsi po tarpukalnę, į sraunų upokšnį. — Ir man čia patinka.

— Ar visada gyvenai Šiaurės Kalifornijoje? Ar yra kokia priežastis, kodėl reikia laukti, kol imsim valgyti, kad pradėtum pasakoti savo gyvenimo istoriją?

— Turbūt nėra. Ne, viskas prasidėjo Los Andžele. Mano tėvai dirbo pramogų srityje. Jis buvo kinematografininkas, ji — kostiumų dizainerė. Jiedu susitiko filmavimo aikštelėje ir įsimylėjo.

Upokšnis garmėjo žemyn, o jiedu kalvos šlaitu kopė į viršų.

— Tad, — tęsė Gulis, — susituokė ir po poros metų susilaukė manęs. Man buvo ketveri, kai tėvai žuvo sudužus lėktuvui. Mažu dvimotoriu lėktuvėliu skrido į filmavimo vietą.

Jai dilgtelėjo širdį.

— Guli, aš labai apgailestauju.

— Ir aš. Tėvai tuomet manęs nepasiėmė, — o dažniausiai dirbdami viename projekte pasiimdavo, — nes pasigavau ausies infekciją, todėl paliko mane su aukle, kol pasveiksiu.

— Sunku netekti tėvų.

— Baisiai. Štai ir užtvankėlė, — paskelbė jisai. — Tiesiog kaip reklamoje.

Ji nebeklausinėjo, nes takelis vėl priartėjo prie upokšnio. Vargu ar galėjo jį kaltinti už tai, kad nenorėjo prisiminti mažo berniuko širdgėlos.

— Ši vieta verta daugiau negu pusantros mylios žygis, — pasakė jis, o tvenkinys anapus užtvankos kibirkščiavo nelyginant nubertas brangakmeniais. Už jo atsivėrė iki kalnų grandinės plytintis slėnis.

— Ir pintinė bus kur kas lengvesnė, kai reikės pusantros mylios grįžti atgal.

Prie tvenkinio, po aukštu žydru dangumi, jis pastatė pintinę.

— Gesinau gaisrą tenai Selėjaus Biteruto gamtos parke, — sustojo jis užsižiūrėjęs. — Stovėdamas čia tokią dieną kaip ši, niekada nepatikėtum, kad visa tai gali sudegti.

— Su parašiutu visai kitaip.

— Tokiu būdu tikrai greičiau patenki į vietą.

Jis atidengė pintinės dangtį, nuėmė nuo viršaus sulankstytą patiesalą. Ravena padėjo jį pakloti, paskui atsisėdo ant jo ir sukryžiavo kojas.

— Kas valgiaraštyje?

Gulis ištraukė iš šaltkrepšio šampano butelį. Nustebinta ir sujaudinta ji nusijuokė:

— Tai bent pradžia — o tu tikrai rimtai priimi juokus.

— Tu sakei — iškyla su šampanu. Pirmajam patiekalui turime tradicinę keptą *à la* Mardžės vištą.

— Ji geriausia.

— Man sakė, kad tu labiau mėgsti šlauneles. O man labiau patinka krūtinėlė.

— Nesu sutikusi vyro, kuriam nepatiktų, — atsakė ji ir ėmėsi kraustyti. — Oi, gerai, bulvių ir žaliųjų pupelių salotos, pasižiūrėk —

sūris ir duona. Mes dar turime uogų ir įdarytų kiaušinių. Karamelinis pyragas! Mardžė mums įdėjo kone gerą pusę savo karamelinio pyrago, — Ravena pakėlė akis. — Matyt, ji įsimylėjo *tave*.

— Galėčiau pasvajoti, — jis iššovė kamštį. — Palaikyk taurę.

Ji pasiėmė vieną, tada pamatė butelio etiketę.

— *Dom Pérignon*. Geležinio Žmogaus automobilis ir Džeimso Bondo šampanas.

— Turiu didvyrio skonį. Palaikyk taurę, Ravena. — Pripildė jos, paskui savo taurę. — Už iškylas gamtoje.

— Gerai, — ji susidaužė, paragavo. — Jėzau, čia tau ne pigi tekila „Čiupk virvę" bare. Suprantu, kodėl „007" jį geria. Iš kur gavai?

— Mieste juo prekiauja.

— Buvai šiandien mieste? Tai kada tu atsikėlei?

— Apie aštuntą. Praeitą vakarą taip ir nepasiekiau dušo ir ganėtinai smarkiai dvokiau, tad rytą nuo to dvoko ir pabudau.

Jis atidarė vieną dėžutę ir atlaužęs nemažą prancūziško batono gabalą užtepė ant jo minkšto kaip sviestas sūrio. Pasiūlė jai.

— Nesu ypač turtingas, bent jau taip negalvoju.

Ravena žiūrėjo į jį, kol jiedu gardžiavosi maistu. Smagaus vėjelio pagauti jo plaukai plaikstėsi aplinkui veidą patraukliai pindamiesi rudomis ir saulės nušviestomis auksinėmis sruogomis.

— Įdomu būtų išgirsti, kas buvo toliau. Bet nenoriu, kad blogi prisiminimai sugadintų tau iškylą.

— Tai ir buvo viskas, kas blogiausia. Abejoju, ar apskritai tai prisiminčiau, nebent visai miglotai, jeigu ne mano teta su dėde. Mano mamos sesuo, — paaiškino. — Tėvai savo testamentais paskyrė juos mano teisiniais globėjais. Jie atvažiavo, pasiėmė mane ir nusivežę į šiaurę užaugino, — kalbėdamas jis traukė lėkštes, valgomuosius įrankius, o ji leido jam išsipasakoti. — Jie visą laiką šnekėdavo apie mano tėvus, rodydavo man nuotraukas. Buvo labai artimi, visi keturi, ir teta su dėde norėjo, kad gerai juos prisiminčiau. Aš ir prisimenu.

— Tau pasisekė. Po tokios siaubingos nelaimės tau pasisekė.

Jis pagavo jos žvilgsnį.

— Tikrai pasisekė. Jie mane ne tik pasiėmė. Aš buvau jų vaikas ir visada tai jutau.

— Yra skirtumas tarp įsipareigojimo, netgi rūpesčio ir meilės.

— Man niekada neteko tų skirtumų stipriai pajusti. Mano pusbrolis su pussesere — metais vyresnis ir metais jaunesnė — niekada nepriverte manęs pasijusti prašalaičiu.

Štai kas turėjo įtakos jo pusiausvyrai, pagalvojo ji, ramybei ir pasitikėjimui savimi išsiugdyti.

— Atrodo, jie puikūs žmonės.

— Jie tikrai puikūs. Kai baigiau koledžą, turėjau visai nemenką banko sąskaitą. Tėvų turto pinigai, draudimas ir visa kita. Jie niekada nepasinaudojo nė skatiku, viską dėjo man.

— Ir tu nusipirkai arkadą.

Jis kilstelėjo taurę.

— Man patinka arkados. Geriausi — šeimos žaidimai. Tarp kitko, jaunesnioji pusseserė Melė tam daugiausia ir vadovauja, o Džeradas — vyresnėlis — yra teisininkas ir rūpinasi atitinkamais reikalais. Teta prižiūri ir padeda planuoti verslą, o pastaruosius porą metų dėdė valdo viešuosius ryšius.

— Šeima šeimoms. Geras dalykas.

— Visiems naudinga veikla.

— O kaip jiems tavo vasaros?

— Gerai. Spėju, kad nerimauja, tačiau manęs savo nerimu neapsunkina. Tu juk užaugai pas ugniagesį parašiutininką, — jie krovėsi į lėkštes vištienos ir salotų, — kaip su tuo tvarkeisi?

— Manydama, kad jis nenugalimas. Turėdama galvoje superdidvyrius. Mmmm, — pridūrė Ravena perkandusi traškią odelę iki švelnios mėsytės. — Duok, Dieve, Mardžei sveikatos. Tikrai maniau, kad jis nemirtingas, todėl nebūdavo taip, kad dėl jo nerimaučiau. Niekada nebijojau dėl jo ar dėl savęs. Jis buvo... Geležinis Žmogus.

Gulis dar kartą pripildė abi taures.

— Būtinai išgersiu už Geležinį Žmogų Tripą. Tai dėl jo mudu dabar čia.

— Keista, tačiau tiesa. — Ji valgė atsipalaidavusi ir pati suprato, kad jautėsi su juo ramesnė negu iš pradžių tikėjosi. — Nežinau, ar ką esi girdėjęs apie mano istoriją. Apie mano tėvus.

— Truputį.

— Daug kas iš to trupučio pagražinama. Tėvas — tikriausiai matei nuotraukų — buvo ir tebėra toks pat gražuolis.

— Jis perdavė tą dalį tau.

— Valkiriškąją dalį.

— Tu ne iš tų, kurios nusprendžia, kas mirs mūšio lauke.

— Išmanau savo skandinavų mitologiją.

— Manyje slypi daug nuostabių, nepaaiškinamų žinių.

— Tą jau pastebėjau. Šiaip ar taip, kad ir ką veiktų, vyras, atrodantis kaip Geležinis žmogus, traukia moteris kaip medus.

— Turiu tokią pat bėdą. Tikra našta.

Ji prunkštelėjo ir užkando bulvių salotų.

— Bet jis nebuvo iš tų, kurie grįžę po gaisro arba baigę sezoną ieškosi parankios sugulovės. — Guliui tik šyptelėjus ji pakėlė antakį. — Ne toks jo būdas. Kaip ir aš, jis čia gyveno visą gyvenimą. Jei būtų buvęs kitoks, nebūtų galėjęs jų atsikratyti. Susipažino su mano motina, kai toji atvyko į Misulą ir įsidarbino padavėja. Ji ieškojo nuotykių. Buvo graži, šiek tiek pašėlusi. Kad ir kaip ten buvo, jie susinešė, ir oi — ji pastojo. Jiedu susituokė. Susipažino liepos pradžioje, o rugsėjo viduryje susituokė. Kvaila žvelgiant iš racionalaus požiūrio taško, bet aš turiu būti jiems dėkinga, kad sėdžiu čia ir pasakoju tau visokius niekus.

Jis visą savo gyvenimą žinojo, kad buvo laukiamas. Kaip pasikeistų padėtis, jeigu kaip ir ji laikytų save tik tuo „oi"?

— Būsime dėkingi abu.

— Manau, ji tikriausiai buvo susižavėjusi, — Ravena kalbėdama įsimetė į burną sultingą gervuogę. — Štai gražuolis vyras, kuris vilki parašiutininko kombinezoną kaip kokia kino žvaigždė, vienas iš geriausių, neprilygstamas savo srity, ir jis išsirenka ją. Dar ji maištauja prieš gana griežtą konservatyvų auklėjimą. Buvo kone dešimčia metų jaunesnė už tėtį ir tikriausiai mėgavosi mintimi, kad žaidžia su juo namus. Žiemą jis pradėjo savo verslą, tačiau buvo šalia. Mano seneliai irgi, o ji nešiojo jų vienintelio sūnaus vaiką. Ji buvo svarbiausia. Jos pačios tėvai ją atstūmė, paprasčiausiai nutraukė visus ryšius.

— Kaip žmonės šitaip gali? Kaip pasiteisina, kaip su tuo gyvena?

— Jie manė, kad yra teisūs. O aš manau, kad tai dar labiau ją jaudino. Pavasarį atsiradau aš, tad ji jau turėjo kūdikį, kuriuo galėjo

visiems girtis. Beprotiškai mylinčius senelius, vyrą, kuris buvo kone apsvaigęs, bet vis tiek šalia. — Išsirinko dar vieną uogą, akimirką palaikė ant liežuvio — saldžią ir stangrią. — Tada po mėnesio prasidėjo sezonas, ir jo kiekvieną dieną greta jau nebebuvo. Jai reikėjo keisti vystyklus ir vidury nakties lakstyti pas klykiantį mazgių. Ne kažin koks nuotykis ir ne itin jaudinamas, — pasiėmė dar vieną vištienos gabalėlį. — Jis niekada, nė karto man ja nesiskundė. Tai, ką žinau apie tuos laikus, susižinojau skaitydama laiškus, kuriuos jis laikė užrakinęs, slapta klausydamasi arba retkarčiais girdėdavau kalbant močiutę, kai ta įniršdavo ir gerokai paleisdavo liežuvį.

— Tu norėjai žinoti, — paprastai pasakė Gulis.

— Taip, norėjau žinoti. Ji dingo, kai man buvo penki mėnesiai. Tiesiog nunešė mane seneliams, paklausė, ar jie nepažiūrėtų manęs, kol ji šen bei ten subėgios, ir nebegrįžo.

— Abejingumas. — Jam niekaip netilpo galvoje toks šaltumas arba kaip galima būti tokiai abejingai, kad pamestum vaiką. — Ir neišmanymas, — pridūrė. — Vadinasi, ji nutarė, kad iš tikrųjų nori visai ko kita, todėl paprasčiausiai pabėgo.

— Taip atrodo. Tėtis ją porą kartų susirado. Skambino, rašė laiškus. Ji buvo nusistačiusi — aš mačiau jos atrašytus laiškus — kad tai jis dėl visko kaltas. Buvo bejausmis savanaudis ir palaužė ją dvasiškai. Daugiausia, ką jis galėjo padaryti, tai nusiuntė jai pinigų, kai ji mėgino gydytis. Ji pažadėjo grįžti pasveikusi, sakė pasiilgusi manęs ir panašiai.

— Grįžo?

— Kartą per mano dešimtąjį gimtadienį. Atėjo į mano vakarėlį visa šypsodamasi ir ašarodama, sunkiai nešdama dovanas. Ir vakarėlis tapo nebe mano.

— Žinoma, juk tai buvo jos Didysis Sugrįžimas, vėl leidęs pasijusti dėmesio centre.

Ravena žiūrėjo į jį gana ilgai.

— Tiksliai. Neapkenčiau jos nuo tos minutės, kiek tik dešimtmetė gali neapkęsti. Kai mėgino mane apkabinti, atstūmiau. Liepiau nešdintis, eiti velniop.

— Man regis, dešimties turėjai gerą melo detektorių. Kaip ji reagavo?

— Paplūdo didelėmis ašaromis, jautėsi sukrėsta, įsižeidusi — ir karčiais kaltinimais apipylė tėvą.

— Kad tave nuteikė prieš ją.

— Ir vėl atspėjai. Išlėkiau lauk pro galines duris, ir būčiau bėgusi dar toliau, jeigu tėtis nebūtų manęs išsiviįęs. Jis visą laiką siuto. Puikiai žinojau, kad nėra ko kalbėtis su tokiu, o dar turėjau grįžti vidun ir atsiprašyti motinos. Pasakiau, kad neisiu, kad jis manęs neprivers, ir kol neprivers *jos* išeiti, nė nemanau grįžti į tuos namus. Buvau pernelyg užsiutusi, kad išsigąsčiau. Pagarba mūsų namuose buvo dievas. Nemeluok ir nebūk įžūlus — kiti du.

— Ir ką jis darė?

— Pakėlė mane nuo žemės, ir aš žinojau, kad buvo pakankamai stiprus parnešti namo. Daužiau jį, spardžiau, klykiau, draskiausi ir kandžiojausi. Nė nežinojau, kad verkiu. Supratau viena: net jeigu būtų mane vilkęs, prigrasinęs, įsakęs, net jeigu jis, kuris niekada nepakėlė prieš mane rankos, būtų ją pakėlęs, nebūčiau ištarusi, kad gailiuosi.

— Tada būtum melu nusižengusi vienam iš tų dviejų.

— Dar prisimenu, kad sėdėjome ant žemės vidiniame kieme, ir aš verkiau jam ant peties. Jis laikė mane apsikabinęs, glostė ir sakė, kad aš teisi. Taip ir pasakė: tu teisi ir aš atsiprašau. Liepė man sėdėti kur sėdžiu, o pats nueis vidun ir lieps jai išeiti, — ji kilstelėjo savo taurę. — Kaip tik taip ir padarė.

— Ir tau pasisekė.

— Taip, pasisekė. O jai — ne. — Ravena nutilusi žiūrėjo į tvenkinį. — Kiek daugiau kaip po dvejų metų ji užėjo į savitarnos parduotuvę kažko nusipirkti ir tuomet parduotuvėje buvo įvykdytas ginkluotas užpuolimas. Ji žuvo atsidūrusi netinkamoje vietoje ir netinkamu metu. Siaubas. Niekas nenusipelno mirti nukraujavęs ant grindų Hiustono greito aptarnavimo krautuvėje. Dieve, kaip aš iki to priėjau, kai čia karamelinis pyragas su šampanu?

— Pabaik pasakoti.

— Nekas teliko. Tėtis paklausė, ar važiuosiu kartu į laidotuves. Sakė, pats turi važiuoti, bet jeigu aš nenoriu, tai nesvarbu. Pasakiau, kad pagalvosiu. Paskui į mano kambarį atėjo močiutė, atsisėdo ant lovos. Pasakė, kad reikia važiuoti. Nes kad ir kaip man būtų sunku, paskui

bus dar sunkiau, jeigu nevažiuosiu. Jeigu padarysiu tą vienintelį dalyką, niekada to nesigailėsiu. Taigi nuvažiavau, ir ji buvo teisi. Padariau tai, ko man reikėjo, ko reikėjo mano tėvui, kad padaryčiau, ir nesigailiu.

— O ką jos šeima?

— Jos tėvai mus sutiko abejingai. Jie tokie. Niekada rimtai su jais ir nekalbėjau. Pažįstu jos seserį, savo tetą. Ji jau daug metų nuolat skambina ir rašo, net porą kartų buvo atvažiavusi su šeima. Jie šaunūs žmonės.

— Ir čia baigiasi mūsų gyvenimiški pasipasakojimai.

— Įsivaizduoju, kad yra dar skyrius ar du kitam kartui. — Nužvelgė jį, kai vėl pripylė jos taurę.— Tu lioveisi gerti ir vis pili tik man. Ar stengiesi mane nugirdyti, o paskui nurengti?

— Visada turiu tikslą nurengti, — nerūpestingai atsakė jis jausdamas, kad reikia pakelti nuotaiką. — Nugirdyti? Juk mačiau, kiek pakeli tekilos. Aš vairuoju, — priminė jai.

— Atsakinga, — kilstelėjo taurę. — Ir man daugiau liks. — Ar žinojai, kad Dobis ir Stovičius nukrapštė ir nudažė mano kambario sienas?

— Girdėjau, Dobis pasiekė pirmą bazę su tavimi.

Ji vėl garsiai nepadoriai nusikvatojo.

— Jeigu jis tai laiko pirmąja baze, tai niekada neišmuš kamuoliuko. — Pasiėmusi šakutę, tiesiai iš dėžutės atsignybo didžiulį pyrago kąsnį. Juokėsi vien akimis, kimšdama jį į burną, ir užbaigė ilga žema dejone. — Jeigu yra pyrago, tai lygu didžiajam kirčiui. Užtektinai gaisrų ir šokolado, ir visą sezoną galiu ištverti nesimylėjusi.

— Nenustebsiu, jei penkiasdešimties mylių spinduliu išnyks šokolado atsargos.

— Man patinka tokie kaip tu, Guli, — Ravena pasmeigė šakute dar vieną didelį kąsnį. — Tu gražus, turi smegenų, gali muštis ir darai, ką turi daryti, būdamas juostoje. Be to, tu tikrai gali išmušti kamuoliuką. Tačiau yra pora problemėlių, — vėl pakabino pyrago ir šį kartą pasiūlė jam. — Pirma, aš žinau, kad turi plačią kišenę. Jei dabar su tavimi permiegosiu, dar pagalvosi, kad tą padariau todėl, kad esi turtingas.

— Ne toks jau turtingas. Šiaip ar taip, — jis pasvarstė ir nusišypsojo, — galiu su tuo susigyventi.

— Antra, — iškėlė dar kąsnį pyrago, tada staiga apsuko ir įsidėjo sau į burną. — Tu esi mano padalinio parašiutininkas.

— Tu iš tų moterų, kurios laužo taisykles. Principus. Ne. Taisykles.

— Įdomiai skirstai. — Prisivalgiusi Ravena išsidriekė ant patiesalo ir pažvelgė į dangų. — Nė debesėlio, — sumurmėjo. — Ilgalaikė prognozė numato karščius ir sausrą. Šį sezoną nebus daug iškylų su šampanu.

— Tuomet turime įvertinti šitą.

Jis pasilenkė, lūpomis prisiglaudė prie jos lūpų ilgam bučiniui. Pajuto šokolado ir šampano skonį, užuodė persikus karštą vasaros dieną.

Ji turėjo randų ant kūno ir širdyje ir vis tiek drąsiai žiūrėjo į gyvenimą.

Kai jos rankos pakilo jam prie veido, jis užtruko virš tų aromatų ir kvapų, nuostabių kontrastų, tik kiek giliau paniro į jų sodrumą.

Tada ji atitraukė jo veidą.

— Nori išmušti dvigubą.

— Žmogui Vorui padėjo.

— Jis kabojo aukštyn kojomis ir dar per lietų — ir ką tik buvo išspardęs blogiukui sėdynę. Ir gal nereikės priminti, kad antros progos negavo.

— Man gresia pavojus netekti per tave galvos jau vien todėl, kad puikiai pažįsti veiksmo filmų superherojus.

— Stengiuosi išgelbėti tave nuo tokio likimo, — ji paplekšnojo per patiesalą greta savęs. — Kodėl tau čia neišsitiesus antram tradiciniam iškylos etapui, kol aš paaiškinsiu?

Gulis nukėlė pintinę į šalį ir atsigulė greta kūnas prie kūno.

— Jei kartu miegotume, — pradėjo Ravena, — be jokių abejonių, imtų tratėti visi būgnai, skambinti visi varpai.

— Sutrimituotų visi trimitai.

— Tie irgi. Bet paskui įvyktų neišvengiama tragedija. Tu mane įsimylėtum. Visi įsimyli.

Jis girdėjo jos balse juoką. Tingiai prisilietė pirštų galais prie jos pirštų galiukų.

— Turi tokią galią?

— Turiu, ir nors mėginau, Dievas žino, negaliu jos suvaldyti. O tu — sakau tau tik todėl, kad, kaip minėjau, man tokie kaip tu patinka. Tu būtum bejėgis, be vilties silptum iš meilės, vargiai ar galėtum valgyti

ar miegoti. Iššvaistytum visą pelną, uždirbtą iš dvidešimt penkių centų monetų, sumestų į žaidimų automatus, prašmatnioms dovanoms, bergždžiai stengdamasis laimėti mano širdį.

— Jos galėtų būti itin prašmatnios, — pasakė jis. — Automatai talpūs.

— Ir vis dėlto mano širdies neįmanoma nusipirkti. Būsiu priversta sudaužyti tavąją šaltai ir žiauriai, saugodama tave nuo tolesnio žeminimosi. Ir dar dėl to, kad tavo patetiški maldavimai išves mane iš sumautos kantrybės.

— Ir visa tai po vieno seanso lovoje? — po minutėlės paklausė jis.

— Bijau, kad taip. Netekau begalės batų, juos turėjau išmesti susitepusi padus į kraujuojančias širdis, kurias pakeliui sutrypiau.

— Gana rimtas įspėjimas. Surizikuosiu.

Jis apsivertė ir įsisiurbė jai į lūpas.

Akimirką ji pamanė, kad viršugalvį tiesiog nuneš. Viduje kažkas sprogo, nutvilkė karščiu ir išsiveržė kaip ugnies kamuolys. Šelmiškai suplastėjęs geismas užgniaužė kvapą ir tai, kas, jos manymu, buvo blaivus protas.

Ji išsilenkusi prisiglaudė prie jo, rankomis paslydo po marškiniais, jausdama nekantrų poreikį prisispausti delnais prie jo, jo odos, raumenų.

Gaivalas pabudo. Ravena žinojo, jog jis tūno viduje, ir suprato, kad ir kokį žvėrį jis tramdė, tasai buvo pasirengęs šokti ir bėgti kartu.

Ji varė jį iš proto. Ta sodri godi burna, miklios, ieškančios rankos, kūnas, judantis po juo su tokia jėga ir taip ryžtingai, nors ir trumpam pasidavęs.

Krūtys, pilnos ir stangrios, pripildė jam delnus, ir jos malonumo sukelta dejonė suvirpėjo prie jo lūpų. Ji buvo grynas jausmas ir atakavo jį pojūčiais, kurių jis negalėjo nei sustabdyti, nei atpažinti.

Jis įsivaizdavo plėšiantis jos drabužius, saviškius, pasiimantis tai, ko jie abu norėjo, ant pasiskolinto patiesalo prie mirguliuojančio tvenkinio. Tada jos rankos atsirado tarp jų ir stumtelėjo. Jis dar akimirką godžiai gėrė iš pojūčių taurės, ir tik tada nenorom atsitraukęs pažvelgė į ją.

— Štai, — tarė, — koks yra antrasis tradicinės iškylos žingsnis.

— Taip, tikriausiai. Ir jis geriausias. Gerai, kad aš išsisukau su tuo karameliniu pyragu, nes tu tikrai žinai, kaip apsukti moteriai galvą. Iš tikrųjų... — Ji išsirangė iš po jo, stvėrė pyrago likutį ir atsikando. — Mmm, taip, jis tikrai padeda.

— Kad ją kur, tą Mardžę.

Jos lūpos šypsojosi, kol ji laižė nuo pirštų šokoladą.

— Buvo nuostabu — kiekvienas žingsnis.

— Turiu sugalvojęs dar kelis.

— Aišku, turi, ir neabejoju, kad ir jie geriausi. Kaip tik todėl mums ir reikia eiti.

Lūpos šypsojosi, galvojo jis, jiedviem ėmus krautis, bet šypsena nepasiekė akių. Abu sulankstę įkišo patiesalą į gerokai nusekusią pintinę.

— Sulauksiu ir antros progos.

Ji susijuokė, kaip jis ir tikėjosi, ir jai buvo taip juokinga, kad paskui ištisai kikeno, kai jiedu leidosi keliauti atgal.

10

Lukas kyštelėjo galvą į valgyklos virtuvę.

— Girdėjau gandus apie vaivorų pyragą.

Mardžė dirstelėjo per petį baigdama laistyti porą hondos didumo kalakutų.

— Gal ir patausojau gabalėlį ir gal net galėčiau pasiūlyti išgerti kavos, jeigu kai kas manęs gražiai paprašytų.

Jis priėjo, pabučiavo ją į skruostą.

— Gal ir tinka. Sėskis.

Lukas prisėdo prie darbo stalo, kur Lina ruošė didesnes ir mažesnes daržovių krūveles.

— Kaip sekasi, Lina?

— Neblogai, turint galvoje, kad mes prarandam virėjas, — šyptelėjo jam žybtelėjusi tamsiai rudomis akimis. — Jei ilgai čia užsisėdėsi, pristatysim tave prie darbo.

— Atidirbsiu už pyragą. Girdėjau apie tą bėdą. Vyliausi pasikalbėti su Ravena, bet man pasakė, kad ji išsiruošė į iškylą su pirmamečiu iš Kalifornijos.

— Su Greitakoju, — patvirtino Lina. — Jis išsimeilikavo, kad Mardžė sukrautų jiems pintinę.

— Niekas man nemeilikauja, jeigu man tas nepatinka, — Mardžė priešais Luką padėjo sušildytą vaivorų pyrago gabalėlį su palengva tirpstančių ledų kamuolėliu ant auksinės plutelės.

— Jis sugebėjo prie jos prieiti, — pakomentavo Lina.

— Niekas nesugeba prieiti prie Ravenos, jeigu jai tai nepatinka.

Greta pyrago Mardžė pastatė didžiulį puodelį kavos.

— Man dėl jos ramu, — gūžtelėjo pečiais Lukas.

— Meluoji.

Jis nusišypsojo Mardžei.

— Smarkiai. Kaip jums visa ta Dolės istorija?

— Pirma, mergina sugeba gaminti, bet smegenų arba blaivaus proto turi mažiau nei ana brokolio galva, kurią Lina doroja, — Mardžė mostelėjo į jį puodkele. — Ir nemanyk, kad nežinau, jog ji mėgino su tavimi kartą ar du paflirtuoti.

— Tai baidyklė, — tarstelėjo Lina, abiem su Luku nuraudus iki pat plaukų šaknų.

— Dėl Dievo meilės, Mardže, ji Ravenos amžiaus.

— Tai blaivus protas ir tave sustabdė, tačiau jai nesukliudė pamėginti.

— Nei viena, nei kita, — subambėjo Lukas ir pasilenkė prie pyrago.

— Gali man padėkoti, kad įspėjau ją, kol Ravena neuždūko ir jos nenuskalpavo. Šiaip ar taip, mudu su Mažuoju Lokiu susirėmėm ragais dėl jos grąžinimo į darbą, tačiau mums reikėjo pagalbos. Mūsų pasamdyta virėja neištvėrė net bandomojo laikotarpio.

— Skundėsi, kad per daug darbo, — užvertė akis Lina, kraudama į didžiulį katilą kalną nuluptų ir ketvirčiais supjaustytų bulvių.

— Galvojau, galbūt galėtume permesti vieną iš mūsiškių merginų, kurios kartkartėmis padeda pasiruošti ir apsivalyti, į virėjos etatą. Tačiau, kita vertus, Dolė turi patirties, ir aš žinau, ką ji gali daryti. Negana to, ji dabar augina kūdikį.

— Džimo Breinerio dukrą, — linktelėjo Lukas šveisdamas pyragą. — Kiekvienam reikia suteikti galimybę.

— Taip, ir ta bjaurastis galiausiai išdirbo Ra kambarį kiaulės krauju. Šlykštus reikalas, jei nori žinoti.

— Ta mergina niršta ant Ravenos nuo mokyklos laikų, bet kad šitaip? — Lukas pakraipė galvą. — Tai tiesiog beprotiška.

— Dolės laimė, kad ten buvo Korčius ir sulaikė Raveną, kol atskubėjo kiti vyrukai ir pargriovė ją ant grindų. Antraip riestasnukių kraujo būtų buvę dar daugiau.

— Mano mergaitė su charakteriu.

— Ir buvo teisi, jei tu — ar dar kas nors — manęs paklaustų. Ir ką dabar Dolė darys, kai Mažasis Lokys ją atleis? — Mardžės akys

suliepsnojo, ir ji šniojo indašluoste per spintelę. — Ji ateina raudodama pas mane, klausia, ar negalėčiau užtarti žodeliu. Tariau jai žodelį, viskas.

Lina prunkštelėjo:

— Be visų kitų, pavyzdžiui: lauk iš mano virtuvės.

— Apgailestauju dėl jos nelaimių, tačiau geriausia, jeigu ji išvyktų. Ir kuo toliau nuo mano mergaitės, — pridūrė Lukas. Jam labiausiai tiek ir rūpėjo. — Kaip vertini šio sezono pirmamečius?

Mardžė atsitempė porą troškintuvų.

— Pirmametį, su kuriuo tavo mergaitė valgo keptą vištą, ar juos visus?

— Visus, — Lukas sugraibė paskutinį pyrago trupinį. — Gal vieną ypač.

— Geras derlius, ir vienas iš jų ypač. Sakyčiau, dauguma tiesiog ganėtinai trenkti, kad išsiskirtų.

— Tikriausiai pamatysim. Buvo labai skanus pyragas, Mardže.

— Nori dar?

— Negaliu, — jis patapšnojo sau per pilvą. — Pasibaigė mano dienos, kai taršiau kaip ugniagesys parašiutininkas. Ir turiu keletą darbų, kuriuos reikia nuveikti, — pridūrė stodamasis nunešti savo lėkštės ir puodelio į kriauklę. — Kai pamatysi Raveną, pasakyk, kad buvau užsukęs.

— Pasakysiu. Esi gana arti, kad nebūtum toks retas svečias.

— Verslas yra gerai, tačiau dėl jo esu pririštas. Bet surasiu laiko. Nepersidirbk, Lina.

— Pasakyk tą grįžęs spalį, gal ir galėsiu paklausyti.

Išėjęs Lukas patraukė prie sunkvežimiuko. Kaip visada dilgtelėjo nostalgija. Keletas parašiutininkų bėgiojo taku. Kiti, kiek galėjo matyti, stovėjo postringaudami su keliais mechanikais.

Žiūrėjo, kaip Jantris, labai oficialus su uniforminiais marškiniais ir skrybėle, vedasi turistų grupelę iš operacijų centro. Įkandin sekė kirbinė vaikų, nenustygstančių, pastebėjo jis, po parašiutų, parašiutininkų kostiumų ir kompiuterinės sistemos, gerokai patobulintos nuo jo laikų, apžiūros.

Galbūt pasiseks ir jie pamatys, kaip kas nors taiso parašiutą. Šiaip ar taip, per vasaros atostogas vaikams čia smagu užsukti.

Tai jam priminė mokyklą, o mokykla — mokyklos direktorę, su kuria susitarė susitikti išgerti.

Gal reikėjo paprasčiausiai nusivesti ją į biurą ir pasikalbėti tenai. Būtų profesionalu.

Ėmė atrodyti, kad draugiški reikalai dienai slenkant labiau tampo nervus.

Nebėra kelio atgal, priminė jis sau, ir iššvejojo iš kišenės raktelius. Tuo metu išgirdo griausmingai burzgiantį variklį ir kiek susiraukė pamatęs savo dukrą, prisisegusią „Audi Spyder" nudengiamu stogu keleivio sėdynėje.

Toji jam pamojavo ir iššoko laukan, kai žvilgantis mechaninis žvėris urgzdamas sustojo.

— Ei! Mėginau atsikvošėti ir susitikti su tavimi vėliau, — apsikabino jį rankomis — ar gali kas būti nuostabesnio už tvirtą suaugusio tavo vaiko apsikabinimą? — Dabar man to nebeprireiks, nes tu esi čia.

— Vos neprasilenkėm. Gulis, taip?

— Taip. Malonu ir vėl jus matyti.

— Nieko sau mašina.

— Aš ja džiaugiuosi.

— Ką ji daro?

— Teoriškai ar praktiškai — su jūsų dukra viduje?

— Gerai atsakei neatsakydamas, — nutarė Lukas.

— Ar norite ją išmėginti? — Gulis pasiūlė raktelius.

— Ei! — Ravena norėjo juos pačiupti, bet Gulis sugniaužė saujoje. — O kuo jis nusipelnė?

— Jis Geležinis Žmogus.

Ravena užkišo už kišenių nykščius.

— Jis sakė, kad pirmiau turėsiu su juo permiegoti, kad galėčiau ją vairuoti.

Gulis atsakė į jos kreivą šypsnį žudančiu žvilgsniu.

— Ji atsisakė.

— Aha. Būčiau kaip ir nieko prieš ją pagainioti. Išmėginsiu ant šlapios dangos, kai kitą kartą pavyks ištrūkti.

— Ar negali šiek tiek pabūti? — paklausė Ravena. — Truputį pasivaikščiotume. Gali pasilikti ir išprašyti vakarienę.

— Būtų gerai, jeigu galėčiau, bet privalau pasirūpinti pora dalykų, o paskui susitinku su kliente išgerti ir pasikalbėti. Turiu susitikimą.

Ravena nusiėmė akinius.

— Su kliente?

— Taip. Taip. Ji, ee, turi kažkokį projektą, apie kurį nori su manimi pasikalbėti, ir domisi greitojo parengimo programa. Tad spėju, greičiausiai kalbėsimės apie tai. Ir apie tai. Šiaip ar taip... Greitai vėl atvažiuosiu, išsikaulysiu iš tavęs tą vakarienę. Gal išmėginsiu ir tavo automobilį, Guli.

— Kai tik sumanysite.

Lukas suėmė delnu Ravenos smakrą.

— Iki greito.

Ji žiūrėjo, kaip jis įsėda į sunkvežimiuką, kaip nuvažiuoja.

— Susitikimas, kad mane kur.

Gulis atidarė bagažinę ir iškėlė pintinę.

— Atsiprašau?

— Jis eina į pasimatymą. Su moterimi.

— Vajė! Tai bent baisi naujiena. Pamaniau, širdis iššoks.

— Jis nevaikšto į pasimatymus. — Ravena rūsčiai žiūrėjo, kaip toldamas mąžta tėvo sunkvežimiukas. — Šalia patrauklios moters jis lemena ir sutrinka. Argi nematei, kaip sutriko kalbėdamas apie šį *susitikimą*? Ir kas ji tokia, po galais?

— Sunku, tačiau vieną dieną reikia paleisti vaikučius iš lizdo.

— Oi, pabučiuok į uodegą. Jam smegenys suminkštėja, kai atsiduria šalia tokios moters, ir jį galima maustyti.

Sužavėtas jos reakcijos Gulis atsirėmė į automobilį.

— Čia tik aklas šūvis, tačiau gali būti, kad jis eina susitikti su moterimi, kurią jis traukia ir kuri nė neketina jo maustyti. Jiedu išgers ir pasikalbės.

— Ką, po velnių, tu išmanai? — subambėjo ji ir nudrožė prie bendrabučio.

Pralinksmintas Gulis nuvilko krepšį Mardžei.

Vos spėjo jį pastatyti ant spintelės, kai kažkas krumpliais pasibeldė į laukujes duris.

— Prašau atleisti. Margaretė Kolbi?

Gulis vertindamas greitai nužvelgė vyriškį — tamsi eilutė, kietai suveržtas tamsus kaklaraištis, ryškiai rožiniai blizgantys batai, rašalo juodumo spalvos plaukai, nuo aukštos kaktos sušukuoti ant pakaušio.

Mardžė stovėjo kur stovėjusi.

— Taip.

— Aš esu tėvas Leitelis.

— Prisimenu jus iš seniau — per Airiną ir Dolę.

Supratęs jos intonaciją ir dėl to, kad ji nepaprašė vyriškio užeiti, Gulis nutarė pasisukioti aplinkui.

— Ar galėčiau su jumis trumpai šnektelėti?

— Galite, tačiau veltui aušinsite burną ir gaišinsite mane, jei atėjote prašyti, kad įtikinčiau Maiklą Mažąjį Lokį leisti Dolei Breikman grįžti į šitą virtuvę.

— Ponia Kolbi, — jis užėjo nekviestas, nusišypsodamas parodė eilę didelių baltų dantų.

Gulis nusprendė, kad jam nepatinka vyriškio kaklaraištis, ir pats pasiėmė šaltą skardinę imbierinio alaus.

— Jeigu galėčiau minutėlę privatumo.

— Mes dirbam, — ji šovė įspėjamą žvilgsnį Linai, dar nespėjusiai išsmukti iš patalpos. — Daugiau privatumo ir nesitikėkite.

— Žinau, kad esate labai užsiėmusi ir tiek daug gaminti yra sunkus darbas. Daug laiko atimantis darbas.

— Man už jį moka.

— Taip, — Leitelis pažiūrėjo į Gulį, leido įsigalėti tylai.

Į tai atsakydamas Gulis atsirėmė į spintelę, atsigėrė alaus. Ir privertė Mardžės lūpas sutrūkčioti.

— Na, norėjau šnektelėti su jumis, nes esate tiesioginė Dolės viršininkė, ir...

— Buvau, — pataisė Mardžė.

— Taip. Kalbėjausi su ponu Mažuoju Lokiu ir suprantu jo nenorą atleisti Dolei, kad nusižengė.

— Jūs sakote, nusižengė. O aš sakau, kad ji kirto kaip klastinga gyvatė.

Leitelis praskėtė rankas, paskui trumpam susidėjo jas kaip maldai.

— Suprantu, aplinkybės sudėtingos, ir Dolės elgesio negalima pateisinti. Tačiau ji išties nusiminė, kai panelė Trip jai pagrasino ir apkaltino... žema morale.

— Ar taip pasakoja Dolė? — Mardžė tik palingavo galvą, kartu ir apgailestaudama, ir pasibjaurėdama. — Mergina meluoja pusę to, ką

pasako pravėrusi burną. Jeigu to nežinote, prastai išmanote žmogaus būdą. O man atrodo, kad tokį įgūdį jūsų profesijos žmogui svarbu turėti.

— Kaip dvasinis Dolės patarėjas...

— Tuo ir užbaikite, nes manęs visiškai nedomina Dolės siela. Kiek tik ją pažįstu, ji nemėgo Ravenos. Visada buvo pavydi, visada norėjo to, ką turi kas nors kitas. Ji daugiau čia nebegrįš, nebegaus kitos progos užpulti Raveną. Mažasis Lokys gal ir vadovauja bazei, bet aš vadovauju šitai virtuvei. Jeigu jis sumanys leisti Dolei sugrįžti, ieškosis kitos šefės, ir jis tą žino.

— Tai labai griežta pozicija.

— Aš ją vadinu sveiku protu. Mergina moka gaminti, tačiau yra nevaldoma, nepatikima ir kelia rūpesčių. Negaliu jai padėti.

— Ji susirūpinusi, vis dar stengiasi surasti savo kelią. Ir dar viena augina kūdikį.

— Ne viena, — pataisė Mardžė. — Pažįstu jos motiną nuo jaunystės ir žinau, kad dėl jos Airina ir Leo darė viską, ką galėjo. Turbūt dar daugiau, kai pagalvoji. O dabar turėsite man atleisti.

— Gal jūs bent jau parašysite jai rekomendaciją. Esu tikras, ji užtikrins jai kitą virėjos vietą.

— Ne, neparašysiu.

Gulis nutarė, kad šokas, perbėgęs vyriškio veidu, buvo tikras. Labai panašu, kas dvasiškasis tėvas nebuvo pratęs prie tiesmuko atsisakymo.

— Kaip krikščionė...

— Kas sakė, kad aš krikščionė? — dabar ji bedė pirštu į jį ganėtinai aštriai, ir jis net pasitraukė žingsnį atatupstas. — Ir kaip atsitiko, kad krikščionybė tapo svertu, kas teisinga ir neteisinga, gerai ir blogai? Nerašysiu jai rekomendacijos, nes mano žodis ir mano vardas man šį tą reiškia. Patarinėkite jai, ką tik norite, bet nevaikščiokite į mano virtuvę ir nemėginkite patarinėti man. Dolė padarė sprendimą, dabar tegu tvarkosi su jo padariniais, — ji žengė į priekį, o jos riešutų spalvos akys liepsnote liepsnojo. — Gal manote, negirdėjau, ką ji kalba apie Raveną miestelyje? Apie mane, apie Mažąjį Lokį, net štai apie mažylę Liną? Apie visus? Aš girdžiu viską, tėve Džimai, ir nė velnio nerašysiu tai, kuri meluoja apie mane ir maniškius. Jei man nebūtų gaila jos motinos, aš tą Dolę Breikman pati gerai išvelėčiau.

— Gandai yra...

— Kaip sirpios vynuogės ant vynmedžio. Jei norite Dolei gero, liepkite jai valdyti liežuvį. Dabar aš turiu darbo ir savo laiko jums su Dole skyriau užtektinai.

Mardžė sąmoningai nusisuko į viryklę.

— Prašau atleisti, kad įsiveržiau, — jis dabar prakalbo šaltai ir be dantingos šypsenos. — Melsiuos, kad pyktis išnyktų iš jūsų širdies.

— Man patinka mano pyktis ten, kur jis yra, — subambėjo Mardžė Leiteliui pasukus prie durų. — Lina, tos daržovės pačios nepasiruoš.

— Ne, ponia.

Atsidususi Mardžė apsisuko.

— Atsiprašau, brangute. Pykstu ne ant tavęs.

— Žinau. Norėčiau turėti tiek drąsos šitaip kalbėti su žmonėmis — pasakyti būtent tai, ką galvoju ir ką noriu pasakyti.

— Geriau nereikia. Tu šauni tokia, kokia esi. Tiesiog aš nemėgstu mulkių šventeivų. — Įbedė žvilgsnį į Gulį. — Turi ką pasakyti?

— Tik kad jis mulkis šventeiva su per daug dantų ir bjauriu kaklaraiščiu. O atsakymo kritika vienokia — mano manymu, galėjote pasakyti esanti budistė ar gal pagonė.

— Gaila, apie tai nepagalvojau, — ji vėl nusišypsojo. — Nori pyrago?

Gulis nežinojo, kur jį sukiš po iškylos pyrago, tačiau suprato, kas paskatino jo pasiūlyti, todėl negalėjo atsisakyti.

SKRANDĮ NET SUSPAZMAVO, kai Lukas įėjo į barą, bet vyriškis drąsino save, kad nusiramins, kai tik pradės kalbėtis apie tai, apie ką ji norėjo.

Tada pamatė ją sėdinčią už staliuko ir skaitančią knygą, ir jam atėmė žadą.

Ji vilkėjo suknelę, žalią ir vasarišką, atidengiančią rankas ir kojas, o gražūs raudoni plaukai bangomis krito ant pečių.

Gal reikėjo pasirišti kaklaraištį? — pasvarstė jis. Vargu ar kada jį ryšėjo, bet turėjo kelis.

Ji pakėlė akis, pamatė jį, nusišypsojo. Jam neliko kito pasirinkimo, tik prieiti prie staliuko.

— Spėju, kad pavėlavau. Atsiprašau.

— Nepavėlavote, — ji užvertė knygą. — Aš atėjau anksčiau, nes tai, ką turėjau padaryti, užtruko trumpiau nei tikėjausi, — įsimetė knygą į rankinę. — Visada nešiojuosi su savimi knygą, jei kartais turėčiau laisvo laiko.

— Aš ją skaičiau. — Jis atsisėdo. — Kažkodėl įsivaizdavau, kad dirbdama tokį darbą jūs visą laiką skaitote pedagogines knygas.

— Daug skaitau ir jų, bet į rankinę įsimetu kitokią. Kol kas man ji labai patinka, tačiau aš visada žavėjausi Maiklu Koneliu.

— Taip, geras dalykas.

Priėjo padavėja.

— Labas vakaras. Ar galiu atnešti jums išgerti?

Kai Ela sujudėjo, jos aromatas — kažkoks šiltas ir pikantiškas — pasklido per staliuką ir aptemdė Lukui protą.

— Ko aš norėčiau? — pasvarstė ji. — Manyčiau, „Bombėjaus" džino su toniku ir žaliosios citrinos griežinėliu.

— O jūs, pone? Pone? — pakartojo padavėja, kai Lukas ir toliau tylėjo.

— Oi, atsiprašau. A, aš gersiu alaus.

— Tuojau jums atnešiu. Dar ko nors? Užkandžių?

— Žinote, ką aš mėgstu? Batatų griežinėlius. Jie nuostabūs, — pasakė ji Lukui. — Turite suvalgyti kelis su manimi.

— Žinoma. Gerai. Šaunu.

— Tuoj grįšiu su jūsų gėrimais.

— Aš tokia dėkinga, kad radote laiko ateiti, — pratarė Ela. — Dabar turiu pasiteisinimą sėdėti gražiame bare, gerti vasarišką gėrimą ir valgyti nuodėmingą maistą.

— Čia gražu.

— Man patinka čia lankytis, kai yra kokia nors priežastis. Per gana trumpą laikotarpį Misuloje pasijutau kaip namie. Myliu šį miestelį, kaimo vietoves, savo darbą. Sunku ir benorėti ko daugiau.

— Jūs ne čionykštė. Ne iš Montanos.

Jis tą žinojo. Argi ne?

— Gimiau Virdžinijoje, persikėliau į Pensilvaniją, kur mokiausi koledže ir susipažinau su savo buvusiu vyru.

— Bet tai keliai iš Montanos.

— Ilgainiui krausčiausi vis arčiau. Išvažiavom į Denverį, kai vaikams buvo dešimt ir dvylika, o mano vyrui — buvusiam — pasirodė sudėtinga atsisakyti darbo pasiūlymo. Gyvenome ten tuziną metų, paskui, gavę kitą darbo pasiūlymą, išsikraustėm į Vašingtono valstiją. Sūnus apsigyveno čia, vedė, sukūrė savo šeimą, o mano mergaitė apsistojo Kalifornijoje. Aš po skyrybų norėjau kažko gaivaus, o kadangi myliu kalnus, nusprendžiau pamėginti čionai. Radau gaivą, kalnus ir savo sūnų su šeima, o skrendant lėktuvu ir dukra gana arti, tad galiu pasimatyti su ja kelis kartus per metus.

Jis negalėjo to nė įsivaizduoti — susiruošti ir iškeliauti, atkeliauti, tada vėl kraustytis. Nors jo darbas suteikė galimybę aplankyti vakarų valstijas, Misuloje gyveno visą savo gyvenimą.

— Šalis didelė, kraustytis galima daug kur.

— Taip, ir aš esu laiminga pagaliau apsistojusi. O jūs čionykštis?

— Taip. Gimiau ir augau Misuloje. Rytuose buvau keletą kartų. Pasibaigus sezonui mes buvome pasamdyti atlikti kontroliuojamus deginimus vabzdžiams išnaikinti.

— Naikinot vabalus?

Jis šyptelėjo.

— Vabalus, kurie gyvena aukštuose medžiuose, — paaiškino jis, kilstelėjęs į lubas nykštį. — Mes, ugniagesiai parašiutininkai, išmokyti laipioti. O daugiausia savo gyvenimo praleidau vakaruose nuo Sent Luiso.

Padavėja atnešė gėrimus, ir Ela pakėlė saviškį.

— Už šaknis — už jų puoselėjimą ir įtvirtinimą.

— Vašingtono valstija — gražus kraštas. Gesinau ten kelis gaisrus. Kolorade irgi.

— Matėte nemažai šalies, — Ela jam nusišypsojo. — Matėte visai neliestą ir labiausiai nuniokotą žemę. Ir Aliaskoje buvote, taip? Skaičiau, kad gesinote ten miškų gaisrus.

— Žinoma.

Ji palinko į priekį.

— Ar ji fantastiška? Visada norėjau ją pamatyti, aplankyti.

Jai stebint akimirką jis išsimušė iš lengvo pašnekesio ritmo.

— A... mačiau ją tik vasarą, ir ji fantastiška. Žalia, balta, vanduo, to-

liai — mylių mylios. Tas vanduo šokant į gaisrą tikra nelaimė, bet Aliaskoje neauga tokie medžiai kaip pas mus, tad šioks toks kompromisas.

— Kas pavojingiau — vanduo ar medžiai?

— Nutūpsi ant vandens su visa įranga — nugrimsi į dugną, gali net nebeiškilti. Nusileisi ant medžių, nusileisi nesėkmingai, paprasčiausiai pakibsi, gali nusilaužti sprandą. Geriausiai nenusileisti nei ant vandens, nei ant medžių.

— O jums teko?

— Taip. Patyriau ir viena, ir kita. Blogiausia, kai žinai, kad leidiesi tiesiai ant jų, ir kai stengiesi pasitaisyti, kad to išvengtum. O šuolis, kai to išvengi, yra geras šuolis.

Ji atsilošė.

— Žinojau. Aš žinojau, kad jūs puikiausiai tinkate tam, ką norėčiau nuveikti.

— A...

— Žinau, kad bazėje organizuojamos ekskursijos ir grupės gali aplankyti operacijų centrą, užduoti klausimų. Bet aš turiu sumanymą specialiai moksleiviams. Reikėtų tai išmanančio žmogaus, išsamesnio paaiškinimo. Kad jie išgirstų iš pirmų lūpų, iš profesionalo, koks yra jūsų darbas, ką jūs darote, ką jau padarėte. Asmeninė darbo patirtis, gyvenimas, pavojai, atlygis.

— Norite, kad kalbėčiausi su vaikais?

— Taip. Noriu, kad jiems papasakotumėte. Noriu, kad išmokytumėte. Klausykite, — pridūrė jam spoksant į ją, — daug mūsų moksleivių yra kilę iš privilegijuotų šeimų, jų tėvai gali leisti juos į tokią prestižinę privačią mokyklą kaip mūsų. Visi girdėję apie zulius. Bazė čia pat. Bet užtikrinu, kad tik keletas, jei apskritai tokių yra, supranta, ką reiškia būti tuo, kas jūs esate, daryti tai, ką jūs darote.

— Aš nebesu ugniagesys parašiutininkas.

— Lukai, — švelni šypsena išryškino duobutes. — Jūs visada juo būsite. Šiaip ar taip, buvote pusę savo gyvenimo. Matėte, kaip keičiasi jūsų veikla, įranga. Gesinote miškų gaisrus visuose Vakaruose. Matėte gožį ir siaubą. Jūs tai išgyvenote, — ji padėjo sugniaužtą delną sau ant širdies. — Kai kurie iš tų vaikų, dėl kurių labiausiai norėčiau, kad tai patirtų, yra arogantiški. Sunkų darbą, purviną darbą turi nudirbti kas

nors kitas — kas neturi pinigų ar smegenų patekti į koledžą, pradėti pelningą karjerą. Miškai? Didelio čia daikto. Tegul jais rūpinasi kiti.

Tą akimirką, kai Ela pasakė, kad jis visada bus parašiutininkas, kažkas spragtelėjo jo viduje. Tą akimirką pamatė, kad ji tai supranta.

— Nežinau, kaip mano pasakojimai gali padėti jiems pasikeisti.

— Manau, jei papasakosite jiems viską nuo mokymų iki pat gaisrų gesinimo, klausydamiesi jūsų, galėdami užduoti klausimus, bent jau keli jauni žmonės susimąstys.

— Ir būtent toks jūsų darbas. Net jeigu daugiau ir nebemokysite, vis tiek būsite mokytoja.

— Taip. Mudu abu tą suprantame. — Žiūrėdama į jį moteris gurkštelėjo savo gėrimo. — Ketinau kalbėtis su bazės operacijų vadovu. Norėčiau, tėvams sutikus, sudaryti grupę ar kelias grupes ir organizuoti mokymus. Be abejo, trumpesnius. Gal savaitgalio, kai baigsis gaisrų sezonas.

— Norite priversti patirti juos pragarą? — tarstelėjo jis su lengva šypsena.

— Noriu jiems parodyti, išmokyti juos, priversti suprasti, kad vyrai ir moterys, kurie atsidėjo mūsų gamtos apsaugai, patys pereina pragarą. Turiu sumanymų dėl nuotraukų ir vaizdajuosčių ir... turiu sumanymų, — juokdamasi pasakė ji. — Ir mes turime visą vasarą kartu parengti projektą.

— Manau, jūs stengiatės padaryti neblogą darbą. Nelabai moku kalbėti prieš auditoriją.

— Čia galiu jums padėti. Be to, geriau jau būkite tuo, kas esate. Patikėkite manimi, to užteks.

Ji paėmė vieną iš padavėjos atneštų batatų griežinėlių, kol jam dėstė savo planą.

Lukas susidomėjo, negalėjo to paneigti. Pačiu sumanymu ir jį lydinčiu entuziazmu.

— Tikriausiai galiu pamėginti. Bent jau pasižiūrėti, kaip seksis.

— Būtų nuostabu. Tikrai manau, galime padaryti šį tą įspūdingo — ir smagaus. O dabar noriu pasakyti du dalykus. — Ji vėl gurkštelėjo. — Tiesiog leiskite man išsipasakoti. Santuokoje išgyvenau dvidešimt aštuonerius metus. Išplėšiau save iš namų, paskui ir vaikus, kad paremčiau vyrą ir jam įtikčiau. Mylėjau jį kone visus tuos dvidešimt aštuonerius metus ir paskutiniaisiais iš jų tikėjau santuoka ir mūsų sukurtu

gyvenimu. Tikėjau juo. Bet per mano penkiasdešimt antrąjį gimtadienį jis pasikvietė mane vakarienės. Į mielą restoraną, su žvakėmis, gėlėmis, šampanu. Dar jis man turėjo gana ypatingus auskarus su deimantais, — atsilošė, užsikėlė koją ant kojos. — Vien tam, kad mane apmaldytų ir viešai neiškelčiau scenos, kai pasakė turįs romaną su asmenine savo sekretore — tarp kitko tokia jauna, kad tiktų jam į dukras. Kad jis ją myli ir kad mane palieka. Jis, aišku, tebegalvojo esąs visas mano pasaulis ir vylėsi supratimo, kad tokių dalykų nutinka. Ak, o širdžiai neįsakysi.

— Apgailestauju. Stengiuosi sugalvoti, ką turėčiau atsakyti, bet viskas, kas ateina į galvą, atrodo netinkama.

— Oi, nieko negali būti tinkamesnio už tai, ką pasakiau aš — paėmiau šampano kibirėlį ir išverčiau jam ant galvos ledukus. Kai nuėjau pas advokatę — jau kitą dieną — ji paklausė, ar noriu žaisti sąžiningai, ar kirsti jam žemiau juostos. Norėjau jį iškastruoti. Užbaigiau sąžiningai.

— Šaunuolė.

— Klausiau savęs, ar gailėsiuos. Bet kol kas nesigailėjau. Pasakoju jums visa tai, nes, mano nuomone, būtų teisinga, jeigu iš karto mane perprastumėte, — aš galiu būti bjauri, o tiek mano santuoka, tiek skyrybos išmokė mane pažinti save, savo dorybes ir ydas, negaišti laiko ir siekti to, ko noriu.

— Laikas visada gaištamas, jeigu nesiekiama, ko nori.

— Puikiai pastebėta. O dabar turiu dar kai ką prisipažinti. Šiandien melavau sakydama, kad nesivaikau jūsų. Vaikiausi. Ir vaikausi.

Protas jam neaptemo, tačiau visos jo sistemos tiesiog buvo perkrautos ir netikėtai liovėsi funkcionavusios. Jis paprasčiausiai negalėjo nuryti net seilių ir spoksojo į jos kibirkščiuojančias akis.

— Netikiu absoliučiu sąžiningumu, — tęsė ji, — netgi manau, kad kartais tam tikri niuansai sušvelnina aštrius kampus ir būna netgi įdomiau. Tačiau dabar renkuosi tik tiesą. Jeigu ji jus baugina, geriau jau sužinoti dabar, ar mudu tikrai turime galimybių. — Truputį gurkštelėjo iš taurės. — Tai... ar išgąsdinau jus?

— Aš... šioje srityje ne itin patyręs.

— Turėčiau pridurti — ar jūs susidomėsite, ar ne, aš labai nuoširdžiai ir rimtai kalbėjau apie projektą ir tikrai noriu mokytis šokinėti su parašiutu. Abu šiuos dalykus galima sieti su potraukiu jums, bet nei jūsų sutikimas, nei atsisakymas jiems negali turėti įtakos, — atsidu-

so. — Ir kalbėdama kaip mokyklos direktorė tikėjausi, kad to neatsitiks. Aš šiek tiek nervinuosi.

Ta mintis privertė jį atsitokėti.

— Tikrai?

— Jūs man patinkate ir viliuosi, kad susidomėjote ir norėtumėte leisti su manimi laiką, asmeniniu požiūriu. Taigi, taip, aš šiek tiek nervinuosi, kad taip forsuodama galiu jus atbaidyti. Tačiau tai dalis mano nuostatos negaišti laiko, tad... Jeigu jums įdomu arba jeigu manytumėte, kad gali būti įdomu, norėčiau pasikviesti jus vakarienės. Už poros kvartalų yra puikus restoranas. Truputį pasivaikščiotume ir aš užsakyčiau staliuką, tik dėl visa pikta.

Jis pasvarstė, papurtė galvą.

— Ne.

— Gerai. Tuomet mes paprasčiausiai...

— Aš norėčiau *jus* pakviesti vakarienės. — Lukas vos galėjo patikėti, kad neužsikirsdamas ištarė šiuos žodžius. — Girdėjau, kad už poros kvartalų yra puikus restoranas, jeigu norėtumėte pasivaikščioti.

Jis su malonumu žiūrėjo, kaip jos veidą nušvietė šypsena.

— Skamba puikiai. Tik iš pradžių nueisiu atsigaivinti.

Ji atsikėlė iš už staliuko ir nuėjo į tualetą. Vos spėjo paskui save uždaryti duris, tuoj pat linksmai šokdama aukštai pakilnojo kojas, apautas ryškiai raudonais smailianosiais bateliais, kuriuos nusipirko tą pačią popietę.

Paikai kikendama priėjo prie kriauklės, pažvelgė į savo apsvaigusį veidą veidrodyje.

— Tegu nuotykis prasideda, — tarė ir pasiėmė lūpų dažus.

Prieš kelerius metus ji buvo sutrikusi, sunerimusi ir kone nusprendusi, kad gyvenimas baigtas. Iš dalies taip ir buvo, ir jai reikėjo postūmio viską pradėti iš naujo.

Kol kas naujajame Elos Freizer gyvenime vėrėsi įdomios galimybės.

Ir viena iš jų dabar vedasi ją vakarieniauti.

Ji linktelėjo atspindžiui ir įsimetė lūpų dažus atgal į rankinę.

— Ačiū, Darenai, — sumurmėjo savo buvusiam vyrui. — To perkūno iš giedro dangaus reikėjo man pažadinti, — ji atmetė plaukus, stilingai grįžtelėjo. — Ir tik pažvelk į mane dabar. Aš labai žvali.

*

RAVENA ATSISPYRĖ pagundai paskambinti ar parašyti žinutę tėvui į mobilųjį. Jai dingtelėjo, kad tokia kontrolė gal kiek per akivaizdi. Todėl paskambino jam fiksuoto ryšio telefonu.

Buvo tikra, kad jis atsilieps. Laukė iki pusės dešimtos ir tvarkėsi popierius. Ar bandė tai daryti. Atsiliepus atsakikliui akimirką sutriko. Turėjo sugalvoti pasiteisinimą ir tam sugaišo kone pusvalandį.

— O, labas. Tiesiog norėjau trumpam atsipūsti nuo ataskaitų rašymo ir supratau, kad nepasinaudojau proga tau papasakoti, kokia buvau šauni gaisravietės vadovė. Jei negaliu pasigirti tėvui, tai kam dar galėčiau? Būsiu čia dar apie valandą, tada tikriausiai eisiu pasivaikščioti ir pailsinti galvą nuo visų administracinių nesąmonių. Taigi paskambink. Tikiuosi, tavo susitikimas praėjo gerai, — užvertė akis ir padėjo ragelį. — Susitikimas... susitikimas, — subambėjo. — Išgerti su kliente nereikia pustrečios valandos.

Trumpam susimąstė. Anaiptol nemanė, kad tėvas negali bendrauti. Tačiau nė nežinojo, kas toji *klientė* tokia. Lukas Tripas buvo dailus, įdomus, klestintis verslininkas. Geras taikinys kokiai prisiplakėlei.

O dukrai teko rimta pareiga prižiūrėti savo nevedusį, klestintį, naivų ir pernelyg pasikliaujantį moterimis tėvą. Ji norėjo, kad jis sugrįžtų namo ir jai paskambintų, taigi beliko tik norėti.

Gal paskambinti į mobilųjį dėl visa pikta...

Ne, ne, ne, įsakė sau. Peržengtų ribas, o tai jau būtų panašu į kišimąsi. Dėl Dievo meilės, jam gi šešiasdešimt. Ir komendanto valanda jam netaikoma.

Tiesiog užbaigs tą kvailą ataskaitą ir eis pasivaikščioti. Per tą laiką jis paskambins.

Baigusi ataskaitą, nusiuntė ją Mažajam Lokiui. Žinoma, ilgai vaikštinėjo paniurusi, paskui grįžo į kambarį ir dvigubai ilgiau negu reikia ruošėsi į lovą.

Supykusi ant savęs išjungė šviesą. Mintyse padvejojusi, ar vidurnaktį nepaskambinti tėvui į mobilųjį, užmigo.

*

JĄ PRIŽADINO BALSAI. Šūkavo už lango, dudeno už durų. Apsiblaususi akimirką pamanė vėl sugrįžusi į nuolat kamuojantį sapną — į įvykius po lemtingo Džimo šuolio, kai visi šūkavo ir bėgiojo. Išsigandę, pikti.

Tačiau prieblandoje atsimerkus balsai nenutilo. Kažkas blogai, pamanė ji. Dar ne visai pabudusi instinktyviai šoko iš lovos ir išbėgo pro duris.

— Kas per velnias? — paklausė pro šalį dumiančio Dobio.

— Kažkas nusiaubė pasirengimo patalpą. Gibonsas sakė, atrodo kaip po bombos sprogimo.

— Ką? Negali...

Bet Dobis nuskuodė akivaizdžiai norėdamas pamatyti pats. Ravena nudūmė kaip stovėjo — su medvilninėmis kelnėmis ir marškinėliais, su kuriais miegodavo, ir basa.

Ryto žvarba žnaibė odą, tačiau kraują kaitino tai, ką matė kartu su ja bėgančių ar greitai einančių prie operacijų centro žmonių veiduose.

Kažkas *labai* blogai, dingtelėjo jai, ir ji paspartino žingsnius.

Pasirengimo patalpos duris pasiekė koja kojon su Dobiu.

Mažai kuo skiriasi nuo bombos sprogimo, pamanė. Parašiutai, taip kruopščiai ir uoliai sutaisyti ir sudėti, voliojosi arba karojo kaip susipainiojęs subliūškę balionai. Įrankiai išmėtyti ant suplėšyto šilko, technika chaotiškai išvartyta iš rakinamų spintų. Iš pirmo žvilgsnio pasirodė, kad įrankiais, pirmiau rūpestingai nuvalytais ir sudėliotais, sukapotos ir supjaustytos kuprinės, kombinezonai, batai, suniokota ir sunaikinta viskas, ko reikia šokti parašiutu ir gesinti ugnį.

Ant sienos raudonais kaip kraujas dažais užpurkštas užrašas:

ŠOKITE IR MIRKITE
DEKIT PRAGARE

Ravena pagalvojo apie kiaulės kraują.

— Dolė.

Prie šonų sugniaužęs kumščius Dobis spoksojo į suniokotą patalpą.

— Tada ji labiau negu trenkta.

— Galbūt, — Ravena atsitūpė, perbraukė ranka per šilko atraižą. — Galbūt.

UŽTRUKUSI KOVA

Maža ugnelė greit užtrypiama;
O įsisiautėjusios negali upės užgesinti.

William Shakespeare

11

Visos pajėgios rankos plušo gamyboje, krovinių skyriuje, dirbtuvėse. Visi sulindo į pastatus, siuvo krepšius, apsiaustus, užbaiginėjo parašiutus, jau pradėtus taisyti, taisė, perdėliojo. Ūžiant ir tarškant siuvamosioms mašinoms, kalboms Ravena žinojo, kad kiekvieno mintys buvo nukreiptos į viena.

Kad tiktai tylėtų sirena.

Kol jie sutaisys, perpakuos, pertaisys, patikrins, šuolių tvarkaraščio nebus.

Pasirengimo kambaryje nieko nebuvo galima liesti, kol nesusitvarkys farai. Tad jie dirbo prie to, ką turėjo dirbtuvėse, lenktyniaudami su laiku ir gamtos užgaidomis.

— Galėtume išsiųsti kokius aštuonis, — Korčius triūsė priešais Raveną kruopščiai taisydamas parašiutą. — Aštuonis galime surinkti dabar pat.

— Negaliu apie tai galvoti. Ir negalime skubinti. Ačiū Dievui, kad ji bent čia neįsigavo. Pakankamai blogai ir taip.

— Ar tu tikrai manai, kad tai padarė Dolė?

— O kas daugiau?

— Tiesiog sumautas reikalas. Ji buvo viena iš mūsų. Aš net...

— Daug vyrukų net.

— Iki Vikės, — pridūrė Korčius. — Iki Džimo. Šiaip ar taip, noriu pasakyti, kad ji dirbo būtent čia, bazėje, juokaudavo ir flirtuodavo valgykloje. Kaip Mardžė ir Lina.

— Dolė niekada nebuvo kaip Mardžė ir Lina, — susikaupusi Ravena sudėliojo parašiuto virves į du dailius pluoštus. Viena susirangiusi

virvelė galėjo lemti gerą šuolį arba košmarą. — Kas dar, be Dolės, toks pasiutęs ir trenktas?

— Ir dar užrašyti tą šlamštą ant sienos, — pritarė Korčius. — Kaip užrašė tavo kambaryje. Nemiegojau kone iki pirmos ir negirdėjau nė prakeikto garselio. Šitaip viską versdama turėjo sukelti triukšmą.

— Ji įsėlino į bazę vėlai, kai visi jau sugulė, — gūžtelėjo pečiais Ravena. — Visai nesunku, ypač jeigu žinai kas ir kur. Tai įvyko, po šimts velnių!

— Visai beprasmiška, — eidamas prie kito stalo su pataisytu parašiutu stabtelėjo Gulis. — Jeigu kils gaisras ir mes dar nebūsime susitvarkę, pasiųs parašiutininkus iš kitų bazių. Ir niekas nešoks, kol nebus sutaisyta įranga. Kam ji mėgina pakenkti?

— Prietrankos prasmės neieško.

— Tu teisi. Bet visa ta padaryta netvarka kainuoja laiko ir pinigų — ir visus užkniso. Ką jau kalbėti apie farus, kurie beldžiasi į duris klausinėdami, kada paskutinį kartą praslinkai pro šalį.

— Kerštas irgi neturi jokios prasmės.

Gulis žiojosi kalbėti toliau, bet Gibonsas šūktelėjo Ravenai:

— Farai nori pasikalbėti su tavimi, Ra. Su mumis visais, — pridūrė, kai mašinos liovėsi ūžusios. — Bet dabar su tavimi.

— Pabaigsiu sudėti šitą parašiutą. Po penkių minučių, — paskaičiavo ji.

— Mažojo Lokio kabinete. Leitenantas Kvinokas.

— Po penkių minučių.

— Korčiau, kai baigsi, nueik į valgyklą. Ten pasikalbėsi su kitu, detektyvu Rubijum.

Korčius išgirdęs linktelėjo galva.

— Atrodo, kad ištraukei trumpą šiaudelį, Ra. Aš bent jau gausiu pusryčių.

— Guli, Metai, Dženise, kai farai duos leidimą, eisit su manimi valytis ir tvarkyti inventoriaus. Jei norėsit užkrimsti, Mardžė paruošė užkandžių. Prisikimškit pilvus, nes mes ten kiek užtruksime. Sumautas jovalas, — tarstelėjo pasipiktinęs jau išeidamas laukan.

Ant perlankstyto parašiuto Korčius užrašė savo pavardę, laiką ir datą.

— Pasivaikščiosiu su tavimi, — pasakė Gulis Korčiui ir eidamas pro šalį ranka perbraukė Ravenai per nugarą.

Ji užbaigė darbą ir viską nustūmė šalin, liko dar viena užduotis. Ir šią atlikusi prie kuprinės prisegė etiketę. Švedės parašiutas.

Padėjo jį į lentyną, tada patenkinta išėjo iš galvą skeliančio siuvamųjų ūžesio. Tačiau padarė lankstą į pasirengimo kambarį.

Norėjo dar kartą jį pamatyti.

Ten dirbo policijos pareigūnai ir pora civilių — teismo ekspertų. Ji pažinojo moterį, dabar fotografuojančią nutepliotą užrašą. Džeinė Pots, prisiminė Ravena. Priešpaskutiniais metais mokykloje jos drauge lankė nesveikai nuobodžias pono Brodžio pasaulio istorijos pamokas. Pažino ir vieną policininką, nes maždaug tuo pačiu laikotarpiu kurį laiką su juo draugavo.

Buvo beprašnekanti, tačiau atsitraukė supratusi, kad visai nenori kalbėtis, kol neprispirs reikalas.

Be to, suplėšytų ir sutryptų, išmėtytų ir sudarkytų daiktų vaizdas tik kurstė dar didesnį pyktį.

Susikišo rankas į švarkelio, kurį užsivilko ant naktinių drabužių, kišenes.

Pusiaukelėje į operacijų pastatą pasipainiojo Gulis. Padavė jai kokakolos.

— Pamaniau, pravers.

— Taip, ačiū. Maniau, trauksi pusryčiauti.

— Spėsiu. Čia tik šioks toks sukrėtimas, Ra.

— Ką?

— Ten, — jis mostelėjo jiems už nugarų į pasirengimo kambarį. — Sukrėtimas, tačiau jis nesustabdo, ir toliau keliauji, kur nori. Kad ir kas ten pasidarbavo. Nieko neįrodė, tik visi šioje bazėje dar labiau stengiasi dirbti savo darbą.

— Pusiau pilna taurė? — ji net negalėjo pasakyti, kodėl visa tai dirgino jai nervus. — Kaip tik dabar mano taurė ne tik pusiau tuščia, bet netgi įskilusi ir dar pjauna lūpą. Nesu pasirengusi visko vertinti optimistiškai. Viskas pasikeis gal tuomet, kai tos kerštingos trenktos raganos sėdynė atsidurs už grotų.

— Spėju, kad teks pasikviesti reindžerius ar fedus. Juk suniokota

JAV Miškų tarnybos nuosavybė, tad tikriausiai tai sunkus nusikaltimas. Nežinau, kaip viskas vertinama.

Ji sustojo. Apie tai nebuvo pagalvojusi.

— Mažasis Lokys iškvietė vietos farus. Fedai nešvaistys savo laiko.

— Nežinau. Bet, manyčiau, norint paspausti derėtų eiti ta linkme. Už federalinės nuosavybės sunaikinimą ilgiems metams galėtų patupdyti už grotų. O jai tikrai reikėtų ilgo privalomojo gydymo.

Tas vyras, pagalvojo ji, buvo nepaprastas. Toks geras, kad jai net kilo noras kam nors trinktelėti.

Galbūt net ir jam.

— Kalbi taip, nes abejoji, ar noriu, kad ji sėdėtų Levenverte arba kur kitur?

— O tu nori?

— Po galais. Dabar neišliečiau nė ašarėlės, bet iš esmės tenoriu ja atsikratyti kartą ir visam laikui.

— Niekas negalėtų dėl to ginčytis. Tas, kas nusiaubė pasirengimo kambarį, turi rimtų problemų.

— Klausyk, Dolė tave veikė tik kelias savaites, o mane — visą gyvenimą, ir viskas baigėsi tuo, kad jos problemos tapo maniškėmis.

— Niekas negali ginčytis ir dėl to. — Suėmė pirštais jai už sprando ir nepasirengusią užklupo bučiniu. — Kaip manai, gal paskui pabėgiokime. Man tikriausiai praverstų.

— Ar *nesiliausi* mėginęs mane nuraminti?

— Ne, nes tikriausiai nenorėsi kalbėtis su faru būdama taip įsiutusi, kad kibtum jam į gerklę, jei netyčia spustelėtų ne tą mygtuką, — jis suėmė ją už pečių ir tvirtai apkabino. Ir ji pastebėjo, kad jo akys nebuvo nei tokios ramios, nei kantrios. — Tu nuovoki. Būk nuovoki. Pasirengimo kambarys nusiaubtas ne vien dėl tavęs; tai suktas smūgis mums visiems. Prisimink tai.

— Ji...

— Ji yra niekas. Galvok, kad ji niekas, ir susitelk ties tuo, kas svarbu. Pasakyk farui, ko ten jam reikia, ir grįžusi toliau taisyk, kas sugadinta. Paskui eisim pabėgioti.

Jis vėl ją pabučiavo, greitai ir stipriai, o paskui nuėjo.

— Pabėgioti. Aš tau parodysiu pabėgioti, — sumurmėjo ji. Pasu-

ko Mažojo Lokio kabineto link ir suprato, kad Gulis nuramino ją kone taip pat greitai, kaip Dolė sukėlė įtūžį.

Leitenantas Kvinokas sėdėjo už perkrauto Mažojo Lokio stalo su puodeliu kavos ir bloknotu. Akiniai juodais rėmeliais stirksojo ant ilgos siauros kaip geležtė nosies galo, o nublukusių mėlynų džinsų spalvos akys žvelgė per jų viršų. Dešinio skruosto viršuje ryškėjo nedidelis randas — blyškus meškerės kabliukas rausvoje odoje. Ir nelyginant randas balta sruoga tarsi žaibo išlydis blankstančiais pakraščiais kirto per žilstelėjusius plaukus nuo kairiojo smilkinio iki viršugalvio.

Kažkur buvo jį mačiusi, suprato Ravena, — bare ar parduotuvėje — kažkur. Jo veidą sunku pamiršti.

Jis vilkėjo prigludusią nepriekaištingą tamsią, smulkiais ruoželiais eilutę, ryšėjo tobulai sumegztą akinamai raudoną kaklaraištį.

Eilutė nesiderina prie veido, pamanė ji ir susidomėjo, ar taip sumanyta tyčia.

Ravenai įėjus į kambarį, jisai atsistojo.

— Panelė Trip?

— Taip. Ravena Trip.

— Esu dėkingas, kad radote kelias minutes. Žinau, diena įtempta. Ar galėtumėte uždaryti duris?

Balsas, pagalvojo ji, romus, mandagus, atkreipiantis dėmesį, atitinkantis eilutę.

— Prašau sėstis, — pasakė jis. — Turiu keletą klausimų.

— Gerai.

— Pažįstu jūsų tėvą. Įsivaizduoju, kad šiose apylinkėse daugelis vienu ar kitu metu su juo susipažįsta. Jūs sekate juo ir paliekate ryškius pėdsakus, ir man pasakojo, kad puikiai dirbate savo darbą.

— Ačiū.

— Taigi... jūs ir panelė Dolė Breikman bei judviejų kivirčas prieš kelias dienas.

— Galite vadinti ir taip.

— Kaip pavadintumėte jūs?

Ji norėjo niršti, besti pirštu į to akinamo kaklaraiščio vidurį. Būk nuovoki, sakė Gulis — ir, kad jį kur, buvo teisus.

Tad ji liepė sau atsipalaiduoti kėdėje ir kalbėti ramiai:

— Tarkim, pavadinčiau piktnaudžiavimu, siaubimu, privačios nuosavybės naikinimu ir apskritai — kad ji pamišėlė. Bet taip pavadinčiau tik aš.

— Supratau, kad ne tik jūsų, bet ir kitų, su kuriais kalbėjausi, nuomonė tokia pati. Jūs aptikote panelę Breikman savo kambaryje čia, bazėje, pilančią gyvulio kraują ant jūsų lovos. Ar teisingai?

— Taip. Bet ji jau buvo spėjusi aplaistyti, apipilti, aptaškyti juo visas sienas, grindis, drabužius ir visus kitus daiktus. Ir užrašyti juo ant sienos. „Dek pragare", jeigu tiksliau.

— Taip, turiu žalos nuotraukas, kurias padarė Mažasis Lokys prieš liepdamas sutvarkyti ir perdažyti kambarį.

— O, — ji akimirką pritilo. Nė neįsivaizdavo, kad Mažasis Lokys viską įamžino nuotraukomis. Turėjo suprasti. Todėl jis ir vadovauja.

— Ir kas nutiko, kai jūs aptikote ją savo kambaryje?

— Kas? O, stengiausi įspirti jai į sėdynę, bet keletas bendradarbių mane sustabdė. Ir dėl to, turint galvoje dabartinę padėtį, gailiuosi dar labiau.

— Policijai jūs nepranešėte.

— Ne.

— Kodėl?

— Iš dalies todėl, kad buvau perdėm supykusi, o iš dalies ir todėl, kad ją atleido ir išgrūdo iš bazės. Apskritai, atrodė, kad to užtenka.

— Apskritai?

— Apskritai tuo metu pagalvojau, kad ji tiesiog visai kvaila, kad nuo to kvailumo tik aš viena nukentėjau. Ir kad ji turi vaiką. Be to, nepraėjus valandai mus iškvietė į gaisrą, taigi paskui turėjau kur kas svarbesnių darbų.

— Jūs su savo padaliniu dvi dienas sunkiai dirbote.

— Toks mūsų darbas.

— Tai, ką jūs darote, labai vertinama. — Atsigėręs kavos peržvelgė savo užrašus. — Jūsų minėto kūdikio tėvu manomai turėjo tapti Džeimsas Breineris, Misulos ugniagesys parašiutininkas, kuris praeitą rugpjūtį žuvo per nelaimingą įvykį.

— Kaip tik taip.

— Panelė Breikman kaltina jus.

Skaudu, ji spėjo, kad kitaip ir nebus.

— Aš buvau jo šuolio porininkė. Ji kaltina visą padalinį, o mane labiausiai.

— Čia tik kad aš suprasčiau: ką reiškia šuolio porininkas?

— Mes šokinėjam poromis, vienas paskui kitą, kai tik gaunam stebėtojo leidimą. Iššokęs pirmasis, — o tada pirmoji buvau aš, — stebi antrojo parašiutininko buvimo vietą ir padėtį. Galima keisti kryptį, trajektoriją, rodyti antrajam žmogui aiškų kelią. Jeigu vienam iš jųdviejų kyla kokių problemų, kitas turi tai pamatyti. Kiek galėdami vienas kitą prižiūri ir ore, ir nusileisdami.

— Ir Breinerio nelaimė po tyrimo buvo įvertinta kaip jo paties klaida.

Gerklė degė, todėl buvo neįmanoma užgniaužti jaudulio balse:

— Jis nenuvairavo į šoną. Mes patekome į nepalankų srautą ir tas tiesiog jį nunešė. Porininkas patraukė ne tą stropą ir nuvairavo visai į kitą pusę. Aš nieko negalėjau padaryti. Jo parašiutas išsiskleidė; palikau jam vietos, bet jis tuo nepasinaudojo. Perskrido šuolio vietą, nusklendė ir nukrito tiesiai į ugnį.

— Sunku netekti porininko.

— Taip. Sunku.

— Tuo laikotarpiu panelė Breikman dirbo bazėje virėja.

— Teisingai.

— Ar iki nelaimės tarp judviejų buvo kokių nors nesusipratimų?

— Ji gamino. Aš valgiau. Tai iš esmės ir viskas.

— Man susidarė įspūdis, kad jūs gana seniai viena kitą pažįstate. Kad kartu lankėte mokyklą.

— Mūsų keliai buvo skirtingi, bet viena kitą pažįstam. Apskritai pažįstu daug žmonių. Pažįstu Džeinę ir Barį, kurie dabar pasirengimo kambaryje dirba policininkų darbą, irgi lankiau su jais mokyklą. Nė vienas niekada nepakišo man kiaulės.

Jis pasižiūrėjo į ją.

— Ar žinojote, kad ji laukėsi, kai žuvo Breineris?

— Ne. Kiek supratau, niekas apie tai nežinojo, išskyrus, kaip ji sakė sugrįžusi, Džimą. Po nelaimės ji iš karto išvažiavo — nežinau kur ir man nerūpi. Galiu pasakyti tik tiek, kad grįžo su kūdikiu, tapo reli-

ginga ir ieškojosi darbo pasitelkusi motiną, dvasininką ir savo mažylės putliais skruostais nuotraukas. Mažasis Lokys ją įdarbino. — Norėdama minutėlę atsipūsti, ji nugėrė didelį gurkšnį kokakolos. — Kartą su ja nutariau pasikalbėti, tikėdamasi išsklaidyti debesis, tačiau ji labai aiškiai parodė nekenčianti manęs iki kaulų smegenų ir pasiuntė mane po velnių. Išdirbo krauju visą mano kambarį. Mažasis Lokys ją atleido. Ir taip sulaukėm šios dienos. — Ravena sukrutėjo kėdėje pavargusi sėdėti, pavargusi atsakinėti į klausimus, į kuriuos, įtarė, jis jau turi atsakymus. Susitelk ties tuo, kas svarbiausia, prisiminė ji. — Klausykit, žinau, kad jums reikia rasti priežastį viskam paaiškinti, tačiau nesuprantu, kuo čia dėta mano praeities su Dole istorija. Ji įsilaužė į pasirengimo kambarį ir sugadino techniką. Būtiną techniką. Tai kur kas daugiau negu nepatogumai ir netvarka. Jei nebūsime pasirengę, kai mus iškvies, gali žūti žmonės, gyvūnai gali būti sunaikinti miškai.

— Supratau. Mes pasikalbėsime su panele Breikman. Šiuokart vienintelis galimas ryšys tarp jos ir vandalizmo pasirengimo kambaryje tėra jos patvirtintas vandalizmas jūsų kambaryje.

— Ji sakė norinti, kad mes visi mirtume. Visi sudegtume. Kaip tik taip ir užrašė ant sienos. Turbūt šį kartą niekur nebegavo kiaulės kraujo, tad pasinaudojo purškiamais dažais.

— Be technikos skristi negalite. Jeigu negalite skristi, toks pavojus jums negresia.

— Logiška. Tačiau juk logika nėra Dolės stiprioji pusė.

— Jeigu paaiškės, kad ji atsakinga už tai, kas įvyko, man teks pritarti. Ačiū jums už sugaištą laiką ir atvirumą.

— Jokių problemų. — Ji atsistojo eiti, bet prie durų stabtelėjo. — Nesuprantu, kokie dar „jeigu". Žmonės čia gerai žino, ką mes veikiame. Visi esame suausti į vieną audinį. Kiekvienas bazėje yra audinio gija, ir mes visi dirbame svarbų mėgstamą darbą. Mes priklausome vieni nuo kitų. Dolė vienintelė nepritapo.

— Dar yra trys vyrai, kuriems praeitą mėnesį prie „Čiupk virvę" buvo iškarštas kailis ir kuriems gal būtų patikę patampyti tas gijas.

Ravena vėl grįžo į kambarį.

— Ar jūs tikrai manote, kad tie šikniai atvažiavo į Misulą, įsigavo į bazę, susirado pasirengimo kambarį ir visą sudirbo?

Kvinokas nusiėmė akinius ir tvarkingai padėjo ant stalo.

— Tai tik dar vienas „jeigu“. Mano toks darbas — apsvarstyti visus „jeigu“.

Apklausa Raveną labiau suerzino negu nuramino. Šiek tiek pajutusi norinti valgyti, ji užsuko į bufetą ir pasidarė sau pusryčių sumuštinį. Suvalgė pakeliui į dirbtuves.

Niekas nesiskundė nei dėl papildomo darbo, nei kad nuobodu jį dirbti. Kol ji kalbėjosi su Kvinoku, Dženisė savo MP3 sujungė su garsiakalbiais, tad įkyrų mašinų triukšmą stelbė ritmenbliuzas, kantri, rokas ir hip hopas. Ji matė, kaip Dobis nutrepsėjo per grindis pagal Šanią Tvein su krūva parašiutų kuprinių.

Galėjo būti ir blogiau, pagalvojo. Visada gali nutikti blogiau, todėl protingiausia, ką galima padaryti, tai išspausti iš blogio visa, kas geriausia. Kai Gulis atnešė pataisyti parašiutus, ji suprato, kad policija pasirengimo kambaryje savo darbą jau baigė.

Ravena paliko siuvamąją ir nuėjusi prie stalo padėjo jam išskleisti šilką.

— Ar labai blogai? — paklausė.

— Tikriausiai ne taip blogai, kaip atrodė. Viskas išmėtyta, tačiau realios žalos padaryta ne tiek daug, kaip mes manėme. Ar bent aš maniau. Tačiau vis tiek daug ką reikia sutvarkyti ir perdėlioti.

— Debesys sklaidosi, — tarė ji žymėdama įplėštas ir įkirstas skyles.

— Su vaivorykšte. Aptarnavimo komanda lauke neša stalus. Sklinda gandai, kad Mardžė stato kepsnines ir ruošia sunkvežimį šonkauliukų.

Ravena pažymėjo dar vieną įplėšą. Vyrai, kurie tą rytą nesivargino skustis ar praustis po dušu, dainavo kartu su Teilor Svift. Buvo kiek keistoka.

— Nors aplinkybės sudėtingos,— tarė ji, — ištvermingieji mėgaujasi šonkauliukais. Mes sutvarkėme beveik visus parašiutus, kuriuos reikėjo tvarkyti ir taisyti, ir kone visus sudėjome į kuprines. Dabar imsimės asmeninių atsargų kuprinių, parašiutų dėklų, apsiaustų ir krepšių. — Ji nutilo, pagavo jo žvilgsnį. — Jei taip gerai seksis ir toliau, gal spėsim ir pabėgioti.

— Aš pasirengęs.

— Aš nepakenčiu klysti.

— Priešingu atveju tu neturėtum savigarbos. O savigarbos neturėjimas sukelia daugybę problemų, o dauguma iš jų — seksualinės.

Ji suprato, kad ją erzina, tad rimtai linktelėjo.

— Man pasisekė, nes mano savigarba itin aukšta. Ir vis tiek aš siuntu, kad galvojau, jog šitaip keršyta buvo man. Verčiau jau siusčiau dėl asmeninio keršto, o ne dėl tokio.

— Tikrai bjauru. Bet tu tik paklausyk, kaip Pietietis su Trigeriu duetu traukia „Gyvą ar mirusį".

— Neblogai traukia. Ne Bon Džovis, bet nieko.

— Jeigu tavo taurė pusiau tuščia ir įskilusi, gali nuėjusi prie baro užsisakyti sveiką. Tuoj grįšiu.

Šviesioji pusė, galvojo ji. Debesys sklaidosi. Galbūt ji ilgiau užtrunka, kol tą pamato — ar nori pamatyti — bet ir mat ją galas. Juk gali tą įskilusią taurę ir išmesti.

Atidžiai apžiūrėjo kiekvieną parašiuto colį, prieš perduodama jį taisyti, tada ėmėsi kito. Dirbo taip susikaupusi prie to, ką mintyse vadino gyvenimo ir mirties linija, kad neišgirdo, kaip greta atsirado Mažasis Lokys.

Jo ranka nusileido ant peties kaip stebėtojo tarpduryje.

— Atsipūsk.

— Kai kuriuos iš šitų reikia taisyti, bet daugumą atneštų teks lopyti.

— Gavau naujienų. Įkvėpkim gryno oro.

— Gerai.

Nuo lankstymosi, kūprinimosi, įdėmaus žiūrėjimo ji galiausiai pasijuto sustingusi ir sugrubusi. Norėjo pabėgioti, išdeginti įtampą, susikaupusią kiauras valandas stovint.

Tada užuodė keptuvuose garuojančių šonkauliukų kvapą ir nusprendė, kad jų nori dar labiau.

— Dieve mieliausias, kaip skaniai kvepia. Mardžė tiksliai žino, kaip nuo problemų atitraukti mintis.

— Palauk, tu dar nematei kukurūzinės duonos. Aš ką tik telefonu kalbėjausi su policija.

— Ar jie ją suėmė? Ne, — atsakė jam nespėjus prasižioti. — Galiu pasakyti pažvelgusi į tavo veidą. Po velnių, Mažasis Loky.

— Ji teigia visą naktį buvusi namie. Motina patvirtina.

— Koks netikėtumas.

— Svarbiausia, kad jie negali įrodyti priešingai. Galbūt viską patikrinę ką nors ras. Žinai, pirštų atspaudai ar panašiai. — Nykščiu iš pakelio išspaudęs mėtinį ledinuką, įsimetė į burną, paskui dar vieną, ir Ravena suprato, kaip stresas traukia jį užsirūkyti „Marlboro". — Tačiau dabar, — tęsė dvelktelėjęs vyšnių kvapu, — ji neigia. Jie kalbėjosi ir su kaimynais. Niekas negali užtikrintai pasakyti, ar ji buvo namuose, ar ne. O kadangi niekas iš mūsų jos nematė, jie niekuo negali jos apkaltinti. — Mažasis Lokys išpūtė skruostus. — Kvinokas norėjo, kad žinotume, jog ji grasina mums iškelti ieškinį už šmeižtą.

— Minutėlę.

— Taigi, minutėlę, Ra. Ji neiškels, tačiau, jo manymu, mums derėtų žinoti, kad per apklausą ji padoriai nuleido garą.

— Geriausia gynyba — puolimas.

— Gali būti ir taip, žinoma.

Jis pasižiūrėjo į keptuvus ir ji suprato, kiek daug rūpesčių jį kamuoja, koks didelis akmuo slegia jo pečius.

— Velnias, viskas priklauso nuo farų ir advokatų.

— Taip. Bet svarbiausia, jei mus iškviestų į gaisrą, dabar situacija jau nebloga. Šiuo metu galime siųsti dvidešimt.

— Dvidešimt?

— Keli mechanikai noriai ėmėsi padėti pasirengimo kambario komandai. Dirbo kaip arkliai. Visiems dvidešimčiai surinkome įrangą ir atsargas. Aš jau užsakiau pakeisti viską, kas buvo sugadinta ar sunaikinta. Šitai mūsų nesulaikys. Tu vėl šuolių tvarkaraštyje.

— Spėju, nebuvo taip blogai, kaip atrodė.

— Na, atrodė ganėtinai blogai. — Ji stebėjo, kaip labai iš lėto akmuo nusirita nuo jo pečių. — Mes ugniagesiai parašiutininkai, Švede. Galime iškirsti priešgaisrinę juostą nuo čia iki pat Kanados. Mes neabejotinai susidorosime.

— Noriu, kad ji sumokėtų.

— Žinau, ir kaip Dievą myliu — aš taip pat. Jeigu jie ras bent ką nors, kas susietų ją su pasirengimo kambariu, noriu, kad įmestų ją už grotų. Aš apgailestauju, — pasakė pasipiktinęs. — Suteikiau jai progą, tada trečią, kai atleidau, užuot paskambinęs policijai. Tad patikėk manimi, niekas labiau už mane nenori, kad ji sumokėtų.

Jos kišenėje sutilindžiavo telefonas.

— Nagi, atsiliepk. Naujienas pranešiu per priešpiečius. — Tai pasakęs jis nuėjo, tačiau netrukus apsisukęs grįžo atgal. — Nebėgiok kaip pamišus.

Juokdamasi ji išsiėmė telefoną. Pamačiusi tėvo numerį prisiminė jam paliktas žinutes.

— Na, pats laikas.

— Brangute, atsiprašau, kad nepaskambinau. Grįžau vėlai ir nenorėjau tavęs prižadinti. Paskui visą rytą buvau užsiėmęs.

— Mes čia irgi.

Ravena papasakojo tėčiui apie pasirengimo kambarį, policiją ir apie Dolę.

— Dėl Dievo meilės, Ra, kas pasidarė tai merginai? Gal jums reikia daugiau pagalbos? Galiu atidėti keletą reikalų ar bent jau atsiųsti porą vyrų.

— Man regis, mes susitvarkėme, bet paklausiu Mažojo Lokio.

— Kvinokas, sakei. Šiek tiek jį pažįstu. Susipažinom pernai per vieną mūsų labdaringą viešųjų ryšių akciją. Jis atvyko su vaikais. Mes surengėme jiems ekskursiją.

— Štai kur aš jį mačiau. Jis ir čia dalyvavo. Tai... kaip pavyko vakarykštis susitikimas?

— Gerai. Su keletu mokyklos vaikų parengsime vieną tokį projektą. Ir Ela — klientė — rengiasi užsirašyti į greitojo parengimo programą.

— Net šitaip? Nieko sau išgėrėt.

— Che. Taigi. A, ir tu gal su ja susipažinsi. Ji nori ir bazę įtraukti į projektą. Laukiu atvykstančios grupės, bet užsimink Mažajam Lokiui, kad pasakytų, jei reikia papildomų rankų. Šiek tiek laiko surasiu.

— Pasakysiu, tačiau manau, kad viskas čia gerai. Atvažiuok, kai baigsi darbą. Gali kiek nors laiko rasti ir man.

— Šį vakarą turiu suplanavęs dalykinę vakarienę su finansininku. O jeigu mudu susitartume susitikti rytoj? Užvažiuosiu po darbo.

— Man tinka. Susitiksime rytoj.

Ji išjungė telefoną, tada prisidėjo prie plūstelėjusio iš dirbtuvės būrio, drožiančio tiesiai prie stalų.

Nuotaika pasitaisė. Pažanga, pilnas skrandis, artėjantis pasimatymas su geriausiu savo vaikinu. O paskui, pažadėjo ji sau, eis anksti gulti, kad bent kiek išsimiegotų.

Tokios mintys dar labiau praskaidrino nuotaiką, ir Ravena išgirdo, kaip Libei kažką leptelėjus susijuokė Metas, pamatė, kaip Korčius nustebino vieną iš pirmamečių savo rankų miklumu, pasiklausė, kaip aršiai Trigeris su Dženise ginčijasi apie beisbolą.

Gulis buvo teisus. Dolė — niekai. Tiesiog kelio duobė.

Ji sutiko jį visiems grįžtant į savo darbo vietas.

— Ketvirtą valandą take.

— Būsiu.

Ieškai problemų, pamanė ji ir prisipažino sau, kad jai patinka. Tai gal dėl jo truputėlį — arba net ir daug — nukryps ir nuo savo taisyklės. Šiek tiek apie tai pasvarstys, o paskui išlies visą karštį, kuris išspirgins įtampą. Arba tiesiog šoks pirmyn, pasileis visu greičiu ir ją sudegins, tiesiog sudegins.

Jiedu abu suaugę. Abu žino apie padarinius. Kai ugnis tarp jų nurims, jie vėl galės atsitraukti. Jokių randų, jokių rūpesčių.

Jeigu ji apsispręs šokti, tai tik taip, kaip pati norės. Du sveiki vieniši suaugę žmonės, kurie vienas kitam patinka, mėgaujasi geru, įtampą malšinančiu seksu.

— Kaip plačiai tu šiandien šypsaisi ir kokia esi patenkinta, — pastebėjo Dženisė prisėdusi prie Ravenos stalo.

— Svarstau, gal vis dėlto reikėtų pasimylėti su Guliu.

— Tada aš vaikščiosiu plačiai šypsodamasi ir patenkinta. Jis toooks gražuoliukas, — ji kryptelėjo petimi ir jos uodegėlė, apjuosta mėlynais paukščiukais, šoktelėjo. — Bet kaip bus su tavo taisykle?

— Manau, trumpam ją ignoruosiu. Tik ar man laukti ir toliau kaupti seksualinę įtampą užuominomis, nutylėjimais ir sekiojimu, ar stačia galva šokti į karštą erotišką seksualinį malonumą?

— Abiem atvejais laikas leidžiamas puikiai. Tačiau pastebėjau, kad skatindama laukimą gali perkaitinti ir lūkesčius. Tada niekaip tų lūkesčių nebegalėsi patenkinti.

— Tai mano bėda ir dar vienas veiksnys, kurį reikia apsvarstyti. Bet kažkodėl nemanau, jog pulsiu svarstyti, bent jau ne artimiausiu metu. Dolės mėšlo krūva — štai kas išmuša mane iš balno, Dženise.

— Jeigu leisi tai besmegenei šaltakraujei paleistuvei išmušti save iš balno, tai leisi jai laimėti. Jeigu leisi jai laimėti, rizikuoji įsiutinti mane. Jeigu įsiutinsi mane, taip gausi, kad nebesisnarglėsi.

Ravena prunkštelėjo.

— Žinai, kad negali manęs įveikti.

— To dar nemėginome patikrinti. Praeitą žiemą gavau ketvirto laipsnio juodąjį diržą. Kai rikteliu kovos šūksnį, šimtai sprunka iš siaubo. Todėl neerzink manęs.

— Ar girdi, kaip dreba mano kojos?

— Jie protingesni, tad manęs bijo. Čiuožk, pasismagink seksu su orgazmais ir pamiršk apie Dolės mėšlo krūvą.

— Kalbi išmintingai ir trumpai.

— Dar galiu skaldyti plytas plikomis rankomis, — pridūrė ir apžiūrėjo savo manikiūrą.

— Labai naudinga, jei kada atsidursi uždaryta psichopato rūsyje kokiame apleistame name.

— Tausoju savo įgūdį kaip tik tokiam nuotykiui. — Dženisė pasižiūrėjo, kaip Trigeris tarp stalų vaikšto ant rankų. — Aiškus ženklas, kad kraustomės iš proto. Darbo iki kaklo, bet mes dirbam jį ant žemės.

— Jei taip ir toliau varysim, kaip varomės, ypač padedant supersiuvėjui Dobiui, susitvarkysime įrangą ir techniką geriau, negu buvo prieš „Košmarą Dolės gatvėje".

— Viliuosi, kad farai sukels jai Dievo baimę, — Dženisė pritilo. — Metas jai davė penkis tūkstančius.

— Ką?

— Mažylei. Girdėjau, kaip ji raudojo Metui, kai Mažasis Lokys ją išspyrė. Kaip dabar jai reikės apmokėti ligoninės pediatro sąskaitas? Jis pasakė galįs skirti penkis tūkstančius padėti jai apmokėti sąskaitas

ir pagelbėti verstis, kol susiras darbą. Manau, suprantama. Jo brolio vaikas ir visa kita. Tačiau išmelš jį, tu gi žinai, kokia ji.

— Kam dirbti, jei gali sugraudinti žuvusio meilužio brolį duoti grynųjų. Jeigu jis nori padėti vaikui, turėtų duoti pinigų Dolės motinai arba pats apmokėti kai kurias iš tų sąskaitų.

— Ar pasakysi jam?

— Galėčiau. — Ravena surinko nešti taisyti parašiutą. — Kuo ramiausiai.

Svarstė, ar duoti neprašomą patarimą ir pareikšti savo nuomonę — o tai niekam nepatinka — ar tiesiog likti nuošaly. Kai atėjo numatyto bėgimo pertrauka, trečiojo pasirinkimo idėjos beveik išseko. Gal treniruotė padės kokią sugalvoti.

Persirengė sportiniais drabužiais ir pasiėmė buteliuką vandens. Vos tik ji spėjo išeiti iš bendrabučio, prie jos prisidėjo Gulis.

— Kaip tik laiku, — pareiškė.

— Jei man būtų tekę viduje praleisti dar valandą, būčiau jau kam nors užvožusi. O kokių tu turi naujienų?

— Na, pasirengimo kambarys atrodo taip, tarsi Marta Stiuart būtų viską sutvarkiusi ir sudėliojusi. O aš puikiai susitvarkiau su viskuo, kas primena namų ruošą, tačiau ieškau specialisto, kuris pamokytų geriau taisyti parašiutus.

— Tai ir to teko mokytis?

— Žinoti, kaip kas daroma, nėra tas pat, kaip mokėti daryti. Tu turi parašiutų taisymo meistrės licenciją. Galėtum mane pamokyti.

— Gal. — Ji jau žinojo, kad jis mokosi greitai. — Ar stengiesi gauti vyresniojo meistro licenciją, ar praleisti su manimi daugiau laiko?

— Pavadinčiau tai dviguba užduotim.

Jiedu sustojo prie takelio, Ravena numetė švarkelį ir ant viršaus padėjo buteliuką.

— Atstumą ar laiką?

— O gal palenktyniaujam?

— Lengva tau kalbėti, Greitakoji.

— Leisiu tau pradėti pirmai. Ketvirtis mylios iš trijų.

— Ketvirtis mylios? — ji lengvai pasisūpavo nuo pirštų ant kul-

nų kulkšnims atpalaiduoti. — Manai, galėsi aplenkti mane tiek daug atsilikęs?

— Jei neaplenksiu, turėsiu marias laiko grožėtis tavimi.

— Gerai, pasipūtėli, jei nori akiratyje matyti mano sėdynę, tai ir matysi.

Ji pasirinko vidinį takelį, nuspaudė laikmatį ir nubėgo.

Koks mielas vaizdelis, pamanė Gulis eidamas į taką ir dėdamasis ausines. Neskubėdamas atsipalaidavo, pakratė rankas, pakilojo kelius. Kai ji pasiekė ketvirtį mylios, leidosi bėgti.

Ir, Dieve, kaip buvo gera bėgti, kvėpuoti, klausantis galvoje griaudinčios muzikos. Šiltas sausas oras sruvo pro jį, saulė tiško ant tako, o priešais bėgo Ravena, gundydama dailiu kūnu.

Geriau negali būti.

Jis pamažu spartino žingsnius, tad per pirmą mylią sumažino juos skyrusį atstumą pusiau. Ji mūvėjo prie šlaunų prigludusiomis trumpikėmis ir vilkėjo marškinėliais, kurie išryškino liemenį. Dar labiau sumažinęs atstumą jis leido sau pasigėrėti seksualiais ištekintais blauzdų raumenimis ir saulės žaismu ant jos stiprių pečių.

Norėjo rankomis paliesti visur.

Nežmoniškai geidė to kūno, prisipažino sau. Absoliučiai žavėjosi jos protu. O derinys nebeleido galvoti ir domėtis dar kuo nors.

Nubėgęs dvi mylias buvo vos per keletą žingsnių už jos. Ji dirstelėjo per petį, papurtė galvą ir leidosi greičiau.

Vis dėlto ties dviem su puse jis bėgo greta petys petin. Svarstė ar nesulėtinus — būtų jai, taip sunkai alsuojančiai, nusileidęs, — tačiau atsitokėjo jo garbėtroška. Tris mylias įveikė tuzinu žingsnių priekyje.

— Jėzau, Jėzau! — pasilenkė Ravena atgauti kvapą. — Turėčiau supykti. Tu mane pažeminai.

— Šmėstelėjo mintis leisti laimėti tau, bet pernelyg tave gerbiu, kad imčiau globoti.

Ji sušvokštė juoku.

— Tai bent ačiū.

— Tai jau prašom.

— Vis dėlto, — Ravena pasižiūrėjo į laikmatį, kurį nuspaudė prie

finišo. — Čia geriausias mano asmeninis. Tu akivaizdžiai paskatinai mane pranokti save.

Jos veidas spindėjo nuo pastangų ir prakaito; šaltos ir skaidrios akys žvelgė jam į akis.

Ne tiek daug jis ir nubėgo, suvokė Gulis. Nespėjo išsibėgioti. Užsikabino pirštais už jos marškinėlių petnešėlių ir prisitraukė ją prie savęs.

— Stabdyk arklius. Aš dar neatgavau kvapo.

— Būtent.

Norėjo jos neatgavusios kvapo, pagalvojo jis prigludęs lūpomis prie jos lūpų. Įkaitusios ir uždususios ir tiek pat išalkusios kaip ir jis. Juto aitrų ir šiltą ištirpusios citrinos skonį. Abu pulsavo bėgimo įkarščiu ir jį pramušusiu geismu, jos širdžiai daužantis jam prie širdies.

Ji pirmą kartą suvirpėjo, tik šiek tiek. Jis nežinojo, ar nuo bėgimo, ar nuo bučinio. Ir jam buvo nesvarbu.

Kažkur netoli kažkas ūktelėjo ir pritariamai švilptelėjo. Ir pirmąkart ji ėmė tirpti kaip citrinos lašelis saulėje.

Pasigirdo sirena.

Jiedu atsiplėšė vienas nuo kito, greitai ir trūkčiojamai kvėpuodami sužiuro į bendrabutį.

— Lauk tęsinio, — pasakė Gulis.

12

Kitos dienos popietę Lukas pakilo į orą, prisirišęs prie savęs golfo profesionalą, ir stebėjo, kaip apačioje bruzda bazė. Jiedu su dukra šiandien tikrai kartu nepavakarieniaus.

Dilgino stiprus nusivylimas, primenantis, kiek kartų per savo sezonus turėjo atšaukti tai, ką su dukra suplanuodavo. Jis norėjo, kad ji būtų saugi; kad būtų stipri.

— Tai geriausia mano gyvenimo akimirka! — šūktelėjo jo klientas.

Tu dar jaunas, galvojo Lukas. Geriausios akimirkos ateina ir praeina. Jei tau sekasi, jos ir vėl ateina.

Jiems nusileidus, pasibaigus fotografavimosi, atsakymų ir padėkų maratonui, telefone perskaitė žinutę.

Atleisk dėl vakarienės. Gaisras. Susitiksim kitą kartą.

— Susitiksim kitą kartą, — sumurmėjo jis.

Paskambino į bazę pasiklausti apie gaisrą.

Prieš dieną kilusiam gaisrui teprireikė keturių žmonių brigados, ir tie išvykę grįžo po dešimties valandų.

Šitas pasirodė sudėtingesnis.

Netoli Li Ridžo užsidegė turistinis namelis, ten išmesta šešiolikos žmonių grupė. Ir toje grupėje buvo jo mergaitė.

Kad ir žinojo tą teritoriją, dar pasižiūrėjo į sieninį žemėlapį. Geltonosios ir suktaspyglės pušys, mintijo jis, pocūgės. Kaip vandens šaltiniu būtų galima pasinaudoti Li upokšniu ar, atsižvelgiant į aplinkybes, vienu iš visai mažų upeliūkščių.

Tyrinėjo žemėlapį, žiūrėjo vietas, kur galima būtų nusileisti, ir suprato, kaip keblu šokti į tuos vešlius ir ramius miškus.

Viskas jai bus gerai, ramino save. Sutvarkė kelis dokumentus, paskui kažko nustvėrė pietums. Tada nusiteikė laukti.

Spoksojo į kompiuterio ekraną ištisas penkias minutes, kol suprato, kad nėra prasmės. Galva per daug perkrauta, pats sau pasiteisino.

Svarstė, gal nuvažiuoti į bazę, užsukti į treniruoklių salę, gal iškaulyti iš Mardžės pavalgyti. Tačiau iš tikrųjų pernelyg bjauriai jautėsi. Lyg be vietos.

Aną vakarą buvo smagu vaišintis restorane, prisiminė jis. Pagurkšnoti vyno, pasikalbėti apie karštą maistą. Jis pernelyg buvo įpratęs valgyti ką nustverdavo, kai Ravenos nebūdavo šalia. Ne vien todėl, kad nė vienas iš jų nemokėjo skaniai gaminti, bet todėl, kad išmoko išsiversti ir be to.

Būdamas vienas paprastai užsukdavo į kavinukę, prigludusią prie jo suvenyrų parduotuvės, jei prisimindavo prieš ją uždarant darbo dienai pasibaigus. Arba pasidarydavo sumuštinį, jeigu nenuklysdavo į bazę. Galėdavo mikrobangų krosnelėje pasišildyti kokį pusfabrikatį, kurių atsargų namuose visada turėdavo. Tačiau visai nebuvo pratęs sėdėti vienas be bičiulių draugijos.

Prisiminė, kad tuomet, kai dar šokinėjo su parašiutu, kartkartėmis jausdavosi labai vienišas. Tačiau ilgainiui sužinojo, kad ne visai suprato, kas yra vienatvė, kol tuščiuose namuose ėmė prailgti naktys.

Pasiėmė telefoną. Jeigu leis sau apie tai galvoti, niekada to neatsikratys. Tad paskambino Elai nė nespėjęs aiškiai sugalvoti, ką jai pasakys ir kaip pasakys.

— Klausau?

Jos balsas skambėjo taip džiaugsmingai, taip švelniai. Jis kone supanikavo.

Geležinis Žmogau, po galais, pagalvojo jis.

— A, Ela, čia Lukas.

— Labas, Lukai.

— Labas.

— Kaip laikaisi? — paklausė ji po dešimt sekundžių tylos.

— Gerai. Laikausi gerai. Aną vakarą smagiai praleidau laiką.

Jėzau Kristau, Lukai.

— Ir aš. Paskui man buvo labai malonu prisiminti tą vakarą ir tave.

— Tikrai?

— Tikrai. O dabar, jei jau paskambinai, tikiuosi, kad rengiesi vėl mane pakviesti susitikti.

Jis juto, kaip pasitenkinimas kyla nuo kojų pirštų ir galiausiai virsta kvaila šypsena. Nebuvo jau taip ir sunku.

— Norėčiau vėl su tavimi pavakarieniauti.

— Ir aš norėčiau. Kada?

— Iš tikrųjų aš... šį vakarą? Žinau, kad labai skubotai, bet...

— Geriau sakykime, kad netikėtai. Man patinka netikėtumai.

— Tai gerai. Tai puiku. Galėčiau atvažiuoti tavęs septintą.

— Galėtum. Arba mes abu galime elgtis spontaniškai. Atvažiuok pavakarieniauti pas mane, Lukai, šiandien aš nusiteikusi gaminti. Ar mėgsti makaronus?

— Žinoma, bet aš nenoriu tau sukelti rūpesčių.

— Kad čia nieko įmantraus. Turėtų būti mielas vakaras — galėsime valgyti terasoje. Išpuoselėjau savo sodą, ir tu suteiksi man progą jį aprodyti.

— Skamba puikiai.

Naminis maistas, vakaras terasoje sode — dvi vakarienės su dailia moterimi per tris dienas? Skamba tiesiog neįtikimai.

— Ar pasakyti, kaip atvažiuoti?

— Aš pats susirasiu.

— Tuomet laukiu tavęs apie septintą. Iki, Lukai.

— Iki.

Jo laukia pasimatymas, pagalvojo kiek apstulbęs. Tikras.

Dieve, jis vylėsi, kad jo nesugadins.

VAŽIUODAMAS NAMO persirengti vakarienei galvojo apie Raveną. Dabar ji pačiame gaisro vidury, dūmuose ir kaitroje, derina veiksmus, sprendžia problemas. Kiekviena jos kūno ir proto ląstelė sutelkta gaisrui užgesinti ir gyvybei išsaugoti.

Galvojo apie ją, kai įėjo į namus, stovinčius vos kelios minutės nuo bazės. Gana dideli namai, dingtelėjo jam. Tačiau kai Ravena būdavo namuose, jai reikėdavo erdvės, be to, keletą kartų per metus atvykdavo jo paties tėvai, jiems taip pat reikėdavo erdvės.

Vis dėlto ilgais laikotarpiais, kai jų nebūdavo, erdvė, regis, plėtėsi.

Jis juos nesunkiai susitvarkydavo. Per daugelį metų, kai jam prireikdavo ką nors labai greitai susirasti, susiklostė savita tvarka. Tad jis tvarkėsi labai paprastai.

Jo motina mėgo čiupinėtis, jai patiko namuose turėti daug *niekučių*, kuriuos jis supakuodavo, kai ji išvažiuodavo, ir laikydavo iki kito karto, kai vėl atvažiuodavo.

Mažiau reikėjo šluostyti dulkes.

Tą patį padarydavo ir su spalvingomis pagalvėlėmis, kurias jai patikdavo išdėlioti visur ant sofos, ant kėdžių. Tad nebereikėjo mėtyti jų ant grindų kas kartą, kai norėdavo prigulti.

Jo paties kambaryje lovą dengė paprasta ruda lovatiesė, kampe stovėjo ruda kėdė stačia atkalte. Ant langų — medžio spalvos užuolaidos. Net Ravenai nepatiko spalvų ir stiliaus stygius, bet jam buvo lengviau palaikyti švarą.

Jo spintoje tvarkingai kabojo marškiniai, nuo kelnių atskirti keleto atvirų lentynų, kurias pats pasidarė batams sudėti.

Nieko įmantraus, pasakė Ela, bet ką tai turėtų reikšti? Iš tikrųjų?

Kai panika jau buvo besuspurdanti gerklėje, jis sučiupo savo mėgstamiausius drabužius. Rusvai žalias kelnes ir mėlynus marškinius. Apsirengęs dar kartą paskambino pasiteirauti apie gaisrą.

Daugiau nėra ką daryti, tik laukti, pamanė, ir šįkart kelias valandas lauks ne vienas.

Kadangi Ela užsiminė apie sodą, pakeliui stabtelėjęs nupirko gėlių. Gėlės niekada nekenkia, tiek žinojo.

Jos adresą į sunkvežimiuko navigacinę sistemą įrašė dėl visa pikta — rajoną ir gatvę pažinojo.

Suko galvą, apie ką jiedu kalbėsis. Svarstė, gal reikėtų nupirkti vyno. Nepagalvojo apie vyną. Ar vyno ir gėlių nebus per daug?

Šiaip ar taip, vyno nupirkti jau buvo per vėlu, be to, iš kur jam žinoti, kokios rūšies?

Jis įvažiavo į keliuką, sustojo priešais dailaus keliaaukščio namo, ištinkuoto ryškiai oranžiniu tinku, kuris, jo manymu, jai tiko, garažą. Daugybė langų, žvelgiančių į kalnus, gėlės kieme ir dar įvairesnių spalvų ir formų žiedai tryško ir sviro iš didelių vazonų ant dengto priebučio plytelių.

Dabar jis klausė savęs, ar neperlenkė lazdos nupirkęs geltonų rožių.

— Gėlės niekada nebūna blogai, — sumurmėjo lipdamas iš sunkvežimiuko kiek virpančiomis kojomis.

Gal verčiau būtų nusipirkęs mėsainį su bulvytėmis kavinukėje ir rimtai užsiėmęs savo biure. Nežinojo, kaip elgtis. Buvo per *senas* tokiems dalykams. Jis niekada nesuprato moterų, tai kaip moteris gali suprasti jį?

Jautėsi kvailas, nerangus ir netekęs amo, tačiau trauktis nebuvo kaip, todėl paspaudė skambutį.

Ji atidarė duris. Jos plaukai buvo sušukuoti į viršų, o veidas šiltas ir svetingas.

— Tu mane suradai. O, kokios jos gražios. — Paėmusi rožes, kaip visos moterys įsikniaubė veidu į žiedus. — Ačiū.

— Jos priminė tavo balsą.

— Mano balsą?

— Jos gražios ir linksmos.

— Kaip miela girdėti. Užeik, — pasakė ji ir paėmusi už rankos įsitraukė vidun.

Namai buvo pilni spalvų, ir *niekučių*, kurie būtų patikę jo motinai. Ryškūs ir raiškūs, minkšti ir iškilūs, įvairiausi raštai mirgėjo bendrajame kambaryje su žvakėmis nustatytu upės akmenų židiniu.

— Puikus namas.

— Man jis labai patinka, — Ela kartu su juo apžvelgė bendrąjį kambarį su ramaus pasitenkinimo išraiška. — Jis pirmasis, kurį nusipirkau, apstačiau ir puošiau pati. Tikriausiai per didelis, bet čia dažnai atvažiuoja vaikai, todėl man patinka turėti daug vietos. Eime toliau, aš pamerksiu jas į vandenį.

Jis buvo didelis, pastebėjo Lukas, ir visas atviras, tad viena erdvė tarsi netyčia susiliejo su kita. Jis mažai teišmanė — ar iš tiesų neišmanė

nieko — apie puošybą, tačiau jautėsi taip, kaip ir atrodė. Žvalus, patenkintas, atsipalaidavęs.

O tada virtuvė privertė išpūsti akis. Ji vėrėsi į valgomojo erdvę iš vienos pusės ir į didelę bendrąją erdvę — dar viena sofa, kėdės, didelis platus ekranas — iš kitos. Lyg žurnalo viduryje nuotraukoje stovėjo pagrindinis darbastalis granito stalviršiu su spindinčio plieno reikmenimis, tamsaus medžio spintelėmis, kurių dauguma turėjo stiklines dureles. Už jų buvo matyti stiklo ir valgomieji indai. Keletas sudėtingų prietaisų iš tokio paties spindinčio plieno stovėjo ant spintelių.

— Čia rimta virtuvė.

— Ši virtuvė ir vaizdas mane iš karto papirko. Užsimaniau jos tą pačią minutę, vos pamačiusi, — iš stiklo ir plieno baro-šaldytuvo ji išsirinko raudonojo vyno butelį, pastatė ant stalviršio ir padėjo kamščiatraukį. — Gal galėtum atkimšti, kol paimsiu vazą?

Atidarė dureles, apžvelgė lentynas ir išsirinko aukštą kobalto mėlio vazą. Jis atkimšo butelį, kol ji kriauklėje po bėgančiu vandeniu trumpino stiebelius.

— Džiaugiuosi, kad paskambinai. Taip leisti vakarą kur kas smagiau negu rašyti daktaro disertaciją.

— Tu rašai daktaro disertaciją?

— Beveik parašiau, — ji pakėlė ranką sukryžiavusi pirštus. — Per ilgai atidėliojau, todėl dabar vejuosi laiką. Raudonojo vyno taurės, — pasakė jam, — spintelėje kriauklės dešinėje, antroje lentynoje. Mmm, man patinka, kaip šios rožės dera su mėlyna spalva. Kaip šiandien sekėsi dirbti?

— Gerai. Turėjome didelę grupę net iš Kanados, dar vieną iš Arizonos ir keletą studentų. Šiandien daug žmonių. Vakar buvo dar daugiau. Vos ištaikiau laiko nusigauti į bazę ir apsižiūrėti po juos ištikusios bėdos.

— Bėdos? — pakėlė akis dėliodama gėles.

— Tikriausiai negirdėjai. Vakar — ar kažkuriuo metu naktį — kažkas įsigavo į pasirengimo kambarį ir viską suniokojo.

— Kas galėjo taip kvailai pasielgti?

— Na, greičiausiai Dolė Breikman. Ji — vietinė mergina, turėjo... ryšių su praeitą vasarą žuvusiu parašiutininku. Pavasarį pagimdė jo kūdikį.

— O, Dieve, pažįstu jos motiną. Mes draugaujam. Airina dirba mokykloje. Ji viena iš mūsų virėjų.

Jis gi žinojo, dingtelėjo Lukui, žinojo, kad Airina dirba mokyklos virtuvėje.

— Klausyk, apgailestauju. Man nederėjo prasitarti apie Dolę.

— Airina yra viena, o Dolė — visai kas kita, ir, patikėk manimi, žinau tą labai gerai, — Ela įstatė patrumpintą stiebelį į vazą. — Ta mergina Airinai užkūrė tikrą pragarą. Aišku, tai, kas nutiko Dolės kūdikio tėvui, jai tikra tragedija, bet kam siaubti bazę?

— Ar žinai, kad Dolė ten dirbo virėja ir jie vėl ją priėmė.

— Žinojau, kad ji tenai dirbo seniau. Nesikalbėjau su Airina nuo tada, kai nunešiau mažylei dovanų. Žinojau, kad ji su Leo nuvažiavo į... man regis, lyg ir Bozmeną parsivežti jos su mergyte namo, tad aš vis dvejojau, daviau jiems laiko apsiprasti. Nė neįsivaizdavau, kad Dolė grįžo dirbti į bazę.

— Jie suteikė jai galimybę. Žinai? Ji išvažiavo po Džimo nelaimės. O prieš tai užpuolė Raveną.

— Tavo dukrą? Airina neprasitarė... na, ji daug ko apie Dolę nepasakoja. Kodėl?

— Ra tada buvo Džimo šuolio porininkė. Tai nieko nereiškia, tačiau Dolė reagavo būtent taip. Ir dabar sugrįžusi nė nesušilo bazėje kojų, kai Ra parėjusi užtiko ją po visą kambarį taškančią kiaulės kraują.

— Dėl Dievo meilės.

Kai ji sugniaužtais kumščiais įsirėmė sau į klubus, Lukas pamanė, kad taip atrodo, kai būna griežta direktorė. Jam patiko.

— Nieko apie tai negirdėjau, — pildama vyną sužaibavo tamsiai žaliomis akimis. — Paskambinsiu rytoj Airinai, pažiūrėsiu, gal jai ko nors... reikia. Žinau, kad Dolė sunkus žmogus, santūriai kalbant, bet Airina tikrai tikėjo, kad vaikas ir ji pati, vedžiodamasi Dolę į bažnyčią ir lydėdama namo, atves ją į protą. Tai vis dėlto neatvedė, — kupinos užuojautos ir kiek susirūpinusios akys pažvelgė Lukui į akis. — Kaip tavo dukra?

— Ra? Ji susitvarko. Paskui jie viską taisė dirbtuvėse ir tikriausiai pakankamai padarė, kad priėmė porą iškvietimų. Vakar išskrido keturi žmonės, iš esmės tik ten ir atgal.

— Tai gerai. Tikriausiai turės laiko atsikvėpti.

— Nedidelė tikimybė. Sirena prabilo šiandien apie pusę penktos.

— Ravena išskrido į gaisrą? Dabar? Ir apie jį negirdėjau. Per visą dieną taip ir nepasiklausiau naujienų. Lukai, tu tikriausiai nerimauji.

— Ne daugiau kaip įprastai. Toks darbas.

— Dabar aš dar labiau džiaugiuosi, kad paskambinai.

— Ir nuliūdinau, ir sukėliau rūpesčių dėl Airinos.

— Džiaugiuosi, nes žinau, kas pas juos ten darosi. O jeigu nežinau, negaliu padėti. — Palietė jo ranką. — Gal nuneštum vyną į terasą? Aš tuoj.

Jis išėjo pro plačias stiklines duris į terasą, nuo kurios atsivėrė vaizdas į kalnus, beribį dangų ir jos kiemą, kuris vėl priblokė — tarsi būtų iškirptas iš žurnalo.

Keturkampiame sklype, padengtame spalvotu pavasarišku mulčiu, matytu žaidimų aikštelėse, buvo įrengta žaidimų aikštelė jos vaikaičiams. Sūpuoklės, kopynės, lygiagretės, sūpynės dviem, net mažas žaidimų namelis su mažyčiu skėčiu, išskleistu virš staliuko su kėdutėmis.

Kiemas jam pasirodė toks pat linksmas kaip ir namas — ir pasakė, kad ji sukūrė namus džiaugtis ne vien sau, bet ir savo šeimai.

Ir vis dėlto gėlės stelbė visą reginį.

Jis atpažino rožes — tiek dar išmanė — tačiau visos kitos, priešais jo akis tyvuliuojančios pasakiškomis spalvų ir formų upėmis ir tvenkiniais, kuriuos vieną su kitu jungė siauri akmenų takeliai, — visiškai nepažįstamos. Jaukiose kertelėse rymojo suoliukai, rėmą apsivijęs vynmedis, tryško nedidukas fontanėlis.

Kol jis dairėsi, vakarinis pievinis trupialas purptelėjo ant plataus lesyklėlės dubens pasiieškoti vakarienės.

Lukas grįžtelėjo, kai ji išėjo į lauką su padėklu.

— Ela, kaip gražu. Nieko panašaus nesu matęs, nebent filmuose.

Jos skruostuose virptelėjo malonumo parausvintos duobutės.

— Mano pasididžiavimas ir džiaugsmas, ir gal šiek tiek apsėdimas. Žmonės, kuriems namas priklausė seniau, buvo prisiekę sodininkai, taigi aš turėjau puikų pamatą. Keletas pakeitimų, keletas priedų —

ir viskas, pasidariau manaip, — padėjo padėklą ant stalo tarp dviejų ryškiai mėlynų sodo kėdžių.

— Sakei, kad neturėsi rūpesčių, — jis apžiūrinėjo ant padėklo išdėliotus įmantrius užkandžius.

— Prisipažinsiu apie savo slaptą ydą. Man patinka tokie rūpesčiai, — pakėlė taurę. — Tikiuosi, neprieštarauji.

— Mano motina užaugino ne kvailį.

Atsisėdusi ji pasisuko į jį, vėjo varpeliai suskambo pagavę švelnų vasaros brizą. Trupialas sučiulbo dėkodamas už vakarienę.

— Aš mėgstu čia pasėdėti, ypač tokiu dienos metu arba anksti rytą.

— Tavo vaikaičiams tikriausiai patinka čia žaisti.

Jiedu gėrė vyną, valgė įmantrius užkandžius, kalbėjosi apie jos vaikaičius, tad ir jis panoro papasakoti istorijų iš Ravenos vaikystės.

Stebėjosi, kodėl jį kamavo tos panikos akimirkos. Su ja buvo taip jauku, kai atsikratė iš pradžių kausčiusio varžymosi. Ir kiekvieną kartą, kai ji nusišypsodavo, viduje kažkas sukrutėdavo. Netrukus jam beveik nebeatrodė keista, kai suprato, kad mėgaujasi maloniu vasaros vakaru, geria švelnų vyną, žavisi vaizdu ir šnekučiuojasi su gražia moterimi.

Visa tai — irgi beveik — nustelbė atsiminimus, kaip leisdavo šitiek daug kitų vasaros vakarų. Kaip jo dukra juos leidžia dabar.

— Galvoji apie ją. Apie savo Raveną.

— Turbūt niekada jos nepamirštu. Bet ji šauni ir su patikima komanda. Jie atliks savo darbą.

— Ką ji dabar galėtų veikti?

— O, kaip čia pasakius. — Daug dalykų, galvojo jis, ir visi jie sunkūs, pavojingi, būtini. — Galėtų dirbti priešgaisrinėje juostoje. Jie apsvarsto savo pozicijas, aplinkybes, ugnies, vėjo kryptį ir panašiai, tada verčia medžius, kapoja krūmus.

— Nes jie degūs.

— Taip. Jie surado porą vandens šaltinių, tad Ravena gali būti prie žarnos. Žinau, kad kiek anksčiau ant jos išpylė purvą.

— Kam ant Ravenos pilti purvą?

Jis pratrūko juoktis, ilgai, smagiai.

— Atsiprašau. Aš kalbėjau apie ugnį. Purvu mes vadiname ugnį

malšinančius chemikalus, kuriuos išpila transportinis lėktuvas. Patikėk manimi, joks ugniagesys parašiutininkas nenori po jais pakliūti.

— Ir sakote *ji*, nes vyrai pavojingus ir erzinamus dalykus, su kuriais jiems tenka susidurti, visada sieja su moteriška gimine?

— Ee...

— Aš erzinu tave. Truputį. Eime vidun, pradėsiu gaminti vakarienę. Tu galėsi palaikyti man draugiją ir papasakoti apie purvą.

— Tu gi nenori apie jį žinoti.

— Klysti, — pasakė ji jiedviem rankiojant padėklą, taures, vyną. — Man įdomu.

— Tai tirštas rausvas marmalas, ir nudegina, jei pakliūva ant odos.

— Kodėl rausvas? Gal kiek mergaitiška.

Jis šyptelėjo, o ji pasiėmė keptuvę.

— Į jį dedama geležies oksido, kad būtų raudonas, bet jis atrodo kaip rausvas lietus, kai krinta žemyn. Spalva žymi plotą, kur jis išpilamas.

Iš indo su snapeliu Ela pašlakstė aliejumi keptuvę, supjaustė česnaką, kelis slyvinius apvalainus pomidorus ir visą laiką klausinėjo ir komentavo.

Iš tiesų *atrodė* susidomėjusi, pamanė jis, tačiau jam buvo labai sunku susikaupti. Jį trikdė tai, kaip ji judėjo, kaip atrodė rankos, kai ji kapojo ir pjaustė, kaip ji šypsojosi ir kvepėjo, kaip nuskambėdavo jo vardas, kai pasigirsdavo iš jos lūpų.

Jos lūpos.

Lukas nenorėjo to daryti. Tiesiog taip atsitiko, kai ėmėsi veikti pirmiau nepagalvojęs. Jis pasimaišė jai ant tako, kai ji pasisuko nuo spintelės, tad jų kūnai susidūrė ir susilietė. Ji pakėlė veidą, nusišypsojo, tikriausiai norėjo kažką pasakyti, bet tada...

Klausimas jos akyse ar kvietimas? Jis nežinojo, net negalvojo. Jis veikė. Rankos pakilo jai ant pečių, ir jis lūpomis prisilietė prie jos lūpų.

Tokių švelnių. Tokių saldžių. Atsiliepiančių jo lūpoms, kaip tik tada jos rankos pakilo jo nugara ir ant jos susinėrė. Ji pasistiebė, ir jutimas, kaip ji slysta jo kūnu, silpnumo akimirką pakurstė aistrą.

Norėjo įsisupti į ją, kaip žiemomis įsisupdavo į antklodę šaltos nakties paryčiais.

Atsitraukė nuo jos lūpų, įsirėmė kakta jai į kaktą.

— Ta tavo šypsena, — sumurmėjo. — Man ji trukdo blaiviai galvoti.

Ji suėmė delnais jo veidą, pakėlė galvą, kad pažvelgtų į akis. Mielas vyras, galvojo. Koks mielas vyras.

— Aš manau, vakarienė gali palaukti. — Kiek atsitraukė, išjungė kaitvietę po keptuve ir vėl prigludusi pasižiūrėjo į jį. — Ar norėtum užlipti su manimi į viršų, Lukai?

— Aš...

— Mes ne vaikai. Abu nugyvenome jau daugiau metų negu mums jų liko. Jei pasitaikė galimybė patirti ką nors gera, turėtume jos nepraleisti. Tai... — ji ištiesė ranką. — Eime su manimi į viršų.

Jis paėmė tą ranką ir vedamas per namą netvirtai atsiduso.

— Juk tu man nejauti tik gailesčio.

— Kodėl turėčiau?

— Nes aš taip akivaizdžiai norėjau... šito.

— Lukai, jeigu nenorėtum, man tektų gailėtis tik savęs. — Džiugesys kibirkščiavo jos veide, kai pasižiūrėjo jam į akis. — Nuo pat tavo skambučio spėliojau, ar mudu šį vakarą nusivesime vienas kitą į lovą, ir man prireikė trisdešimties minučių jogos, kad nustočiau jaudintis.

— Jaudinaisi? Tu?

— Aš ne vaikas, — priminė jam įvedusi į miegamąjį, kur pro langus sklido švelni šviesa. — Tavo amžiaus vyrai ieškosi trisdešimtmečių su trupučiu, ne penkiasdešimtmečių. Tad prieš mane — dvidešimties metų pranašumas.

— Kam turėčiau norėti tokios jaunos, kuri galėtų man būti dukra?

Kai ji susijuokė, jis šyptelėjo.

— Velnias. Tiesiog jaučiuosi senas. Jau nerimauju, kad visko nesugadinčiau. Aš užsistovėjęs, Ela.

— Aš ir pati ganėtinai aprūdijusi. Tikriausiai pamatysime, jei pakeliui užsivesime. Gali ir vėl pamėginti mane pabučiuoti. Mes abu, regis, tą dalį jau pramankštinome.

Jis ją prisitraukė, ir šį kartą jos rankos apsivijo jam kaklą. Lukas pajuto, kaip Ela vėl pasistiebė, jų lūpos susitiko, prasiskyrė, lėtai gundomai susilietė liežuviai.

Lukas liovėsi galvojęs, liovėsi nerimavęs, *o kas jei*. Tiesiog veikė. Jo rankos nuslydo žemyn Elos nugara, per klubus, per šonus, o paskui vėl pakilo išsegti iš plaukų segtukų.

Jie išbiro jam ant rankų, nuslydo per pirštus, kai ji atlošė galvą, ir jo lūpos surado jos kaklo liniją.

Nerimas nuslūgo, jį nustelbė neapsakomas ramybės ir jaudulio derinys. Ji suvirpėjo, kai jis atsitraukė atsegti palaidinukės. O paskui atsagstė jo marškinius.

Ela išslydo iš savo basučių; jis kojų pirštais nusiavė batus.

— Kol kas...

— Taip gera, — užbaigė ir vėl ją pabučiavo.

Ir, o taip, pamanė ji, jie tas dalis kuo tikriausiai pramankštino.

Ji nurengė jo marškinius, paglostė rankomis krūtinę. Tvirtą, nelyginant išskaptuotą viso gyvenimo treniruočių, randuotą nuo viso gyvenimo prievolių. Prisilietė prie jos lūpomis, o jis numetė palaidinukę ant grindų šalia savo marškinių. Kai suėmė delnais krūtis, ji nebejuto žemės traukos. Kaip ji galėjo jaudintis, jeigu jis žiūri į ją nelyginant į gražuolę? Jeigu bučiuoja taip ramiai ir visiškai užsimiršęs?

Atsegė jo diržą, virpėjo liesdama ir liečiama, prisimindama visus pojūčius, kuriuos jautė kūnas, kai geidė ir buvo geidžiamas. Kelnės, per kurias ji užtruko dvidešimt minučių, kol po jo skambučio apsisprendė, nuslydo ant grindų. O kai jis pakėlė ją ant rankų, jos širdis paprasčiausiai nusklendė.

— Lukai, — netekusi jėgų padėjo galvą jam ant peties. — Visą savo gyvenimą norėjau, kad kas nors taip padarytų. Tiesiog pakeltų ant rankų. Tu tą padarei pirmasis.

Jis pažvelgė į spindinčias jos akis ir nešdamas ją į lovą jautėsi tarsi karalius.

Prietemoje jiedu lietė ir ragavo. Prisiminė ir atrado. Apvalias linijas, aštrius kampus, gardžiuodamiesi visais malonumo skoniais.

Kai jis ją pripildė, ji iškvėpė jo vardą — tai buvo saldžiausia muzika. Kiekvienas ilgas lėtas judesys suduodavo per širdį kaip plaktuku per priekalą. Ji pasitiko jį, atitiko jį, jos pirštai skatindami smigo jam į klubus.

Karalius tapo eržilu, piestu stojančiu virš savo patelės.

Kai patyrusi orgazmą ji šūktelėjo ir apsivijo jį, jo kraujas džiugiai supulsavo. Ir vadžias atleidęs jis mėgavosi tuo džiaugsmu iki galo.

— O, Dieve, — tarstelėjo Ela, kai kelias akimirkas priblokšti ir pasitenkinę jie gulėjo tylėdami. — Tikėjau visomis tomis banaliomis frazėmis, kad *tai* beveik tas pat, kaip važiuoti dviračiu, arba tiesiog ilgainiui vis geresnės kokybės — kaip vynas ir sūris. Bet tikriausiai užtenka pasakyti paprastai: oho.

Jis prisitraukė ją arčiau ir ji mielai susirangė jam prie šono, pasidėjusi ant peties galvą.

— Oho tinka labiausiai. Man tu visa esi oho.

— Lukai, — ji įsikniaubė veidu jam į kaklą. — Prisiekiu, mano širdis sąla. Niekas man tokių malonių dalykų niekada nekalbėjo.

— Tuomet daugybė vyrų tiesiog kvaili, — jis sukiojo jos plaukus sau aplink pirštus, džiaugdamasis, kad gali tai daryti. — Parašyčiau poemą apie tavo plaukus, jei tik mokėčiau rašyti.

Ji susijuokė ir kartu pradėjo mirksėti akyse pasirodžius ašaroms.

— Tu esi pats mieliausias vyras, — pasislinko jo pabučiuoti. — Einu, pagaminsiu tau tokių makaronų, kokių dar niekada nevalgei.

— Visai nereikia eiti ir vargintis. Galėtume pasidaryti sumuštinių ar ko nors.

— Makaronų, — nenusileido ji, — su šviežiais 'Roma' pomidorais ir bazilikais iš mano daržo. Tau vėliau prireiks degalų.

Jos akims sužiburiavus, jis paplekšnojo nuogą sėdmenį.

— Jeigu šitaip, geriau jau lipam žemyn ir imamės gaminti.

13

Elos lovoje dorai išsekusiam tėvui kietai miegant, Ravena kovėsi jau aštuntą valandą. Jie užspeitė ugnį ir jau kone suvaldė, kai nuo ūmai pasipylusių nuodėgulių už priešgaisrinės juostos įsiplieskė grandinė židinių. Vienu akies mirksniu brigada pasijuto įkliuvusi tarp pagrindinio gaisro ir naujų besiplečiančių židinių.

Kaip pragaro kruša iš dūmų žiro žarijos, barbėjo į šalmus, degino nepridengtą odą. Spigiai ūžtelėjusi kaip deglas užsidegė geltonoji pušis, akis ėdančių dūmų debesyje plaikstydamasi liepsnomis. Vėjo permestas formavosi naujas gaisras, kuris virš ryjamos juostos svaidydamas degančius šakalius ranka pasiekiamą pergalę pavertė dar vienu žūtbūtiniu mūšiu.

Išrėkusi nurodymus Ravena atsiskyrė su puse brigados ir bėgte nutempė įrangą prie naujos besiformuojančios ugnies.

— Pasitraukimo kelias — keteros link! — šūktelėjo žinodama, kad visi paklius į spąstus, jeigu persikėlęs gaisro sparnas taps jo galva. — Jeigu teks trauktis, meskit įrangą ir bėkit kiek įkabindami.

— Mes ją sugausim. Nudėsim ją! — atsišaukė Korčius nuo ugnies įkaitusiu veidu.

Eidami jie gesino židinius, daužė, kasė, pjovė.

— Maždaug už penkiasdešimties jardų yra upokšnis, — pasakė Gulis bėgdamas greta.

— Žinau, — atsiliepė ji, bet nustebo, kad jis žino. — Pastatysim siurblį, prisuksim žarnas ir padarysim šlapią juostą. Mes sesulę paskandinsim.

— Ten beveik buvom nutvėrę ją už uodegos.

— Gibonsas ir kiti nulenks jos galvą! — Ji atsisuko, jo veidas švy-

tėjo ugnies atspindžiais, o kimius šūksnius ir nevaldomą juoką stelbė gyviuliškas ugnies maurojimas. Ji žinojo, kad ugnies drakono karštinė gali plisti kaip virusas — varge ir džiaugsme. Ji pulsavo jos pačios kraujyje, nes artinosi sėkmė arba pralaimėjimas. — O jei ne, Greitakoji, čiupk įrangą kiek paneši ir vilk kuo toliau. Kai šitaip bėgioji, turėtum drakoną aplenkti.

— Bus padaryta.

Jie dirbo demonišku greičiu, numetę įrangą pastatė siurblį, išvyniojo žarną, o kiti skubiai pjovė juostą.

— Nagi, suplėšom ją! — suriko Ravena ir įsispyrusi koja, atsilošusi visu kūnu suėmė žarną. Kai toji prisipildė ir ėmė švirkšti galingą srautą, ji pašėlusiai ūktelėjo.

Rankos drebėjo, nuvargintos daugelio valandų sunkaus fizinio darbo. Tačiau lūpose atsirado nuožmi šypsena.

— Sprink! — Vėl dirstelėjusi į Gulį, nusijuokė kaip pakvaišusi. — Tik dar viena tingi blanki vasaros naktis. Žiūrėk, — kinktelėjo smakru. — Ji slopsta. Galva gaišta. Miela matyti.

BRĖKŠMOS VALANDĄ miško gaisras pasidavė. Užuot išvykusi, pervargusi brigada sukrito palei upokšnį, vietoj pagalvių pasidėję kuprines, numigti porą valandų prieš baigiamuosius gaisro gesinimo darbus. Ravena neprieštaravo, kai Gulis sudribo greta, juolab kad jis pasiūlė jai mauką savo alaus.

— Iš kur gavai?

— Turiu savo šaltinių.

Ji godžiai atsigėrė ir atsigulusi stebėjo, kaip per skystančią dūmų miglą prasimuša žvaigždės.

Dabar, galvojo, gražiausias metas — laikui nepaklūstanti akimirka tarp nakties ir dienos — ošiantis miškas, kalnai ir dangus. Kas nesikovė šiuose mūšiuose, niekada nepajus tokio didžiulio pasitenkinimo pergale.

— Gerą naktinį darbą visada turėtų užbaigti alus ir žvaigždžių šviesa, — nusprendė ji.

— Tai kas čia romantikas?

— Čia tik dėl to, kad apdujau nuo dūmų kaip bitė.

— Kadaise susitikinėjau su bitininke.

— Rimtai?

— Ketrina Enė Vestfild, — atsiduso prisiminęs. — Ilgakojė brunetė tirpstančio šokolado spalvos akimis. Gana aistringai įsitraukiau ir net kurį laiką ėmiau bitininkauti. Tačiau nepadėjo.

— Tave sugėlė.

— Cha. Svarbiausia, kad ji spyrėsi būti vadinama Ketrina Ene. Ne Ketrina, ne Kete, ne Keite ne Ki Ei. Kreiptis reikėdavo abiem vardais. Pasirodė pernelyg sunku.

— Metei moterį, nes jos vardą sudaro per daug skiemenų.

— Galima ir taip pasakyti. Be to, turiu prisipažinti, bitės ėmė mane šiurpinti.

— O man patinka jų klausytis. Migdo. Ir Kasiopėja užmigo, — pasakė ji, kai žvaigždynas užgeso. Tada jos akys užsimerkė, ir ji pati užmigo.

PABUDO SUSIRANGIUSI prie Gulio ir pasidėjusi jam ant peties galvą. Aš nesiglaustau, galvojo Ravena. Jai patiko sava erdvė — ir ji buvo tikra, kad nesiglausto miško stovykloje nakvodama su brigada.

Net pikta.

Pradėjo kepurnėtis, tačiau jo ranka ją prisitraukė dar arčiau.

— Dar minutėlę.

— Mums reikia keltis.

— Taip. Taip. Kur mano kava, moterie?

— Labai juokinga, — jos lūpos suvirpčiojo. — Traukis.

— Turėtum pastebėti, kad aš tebeguliu toje pačioje man skirtoje vietoje, tu pati čia atlėkei ir apsivyniojai aplink mane. Bet argi aš skundžiuosi?

— Turbūt man buvo šalta.

Jis pasuko galvą ir pabučiavo jai į viršugalvį.

— Bet tu visai šilta.

— Žinai, Guli, tai ne kokia romantiška išvyka į kalnus. Prieš akis ištisa baigiamųjų darbų diena.

— Ir aš mielai ją atidėsiu dar porai minučių ir pasvajosiu, kaip mudu per savo romantišką išvyką į kalnus nubudę pasimylėsime. Kaip paskui tu man išvirsi kavos ir iškepsi šoninės su kiaušiniene, mūvėdama Deizės Djuk* trumpikes ir vilkėdama labiausiai aptemptus marškinėlius. Paskui man teks eiti imtynių su lokiu, kuris įšleivos į stovyklą. Savaime suprantama, kad po nuožmios kovos aš jį išgrūsiu. *Paskui* tu švelniai pasirūpinsi mano žaizdomis, o *tada* mes vėl pasimylėsime.

Aš nesiglaustau, galvojo Ravena, ir žavesys netirpdo mano ledo. Tai kodėl dabar prie jo prisiglaudusi ir net susižavėjusi?

— Čia tik ir tegali gyventi svajonėmis.

— Be jų ir iš namų neišeičiau.

— O koks lokys?

— Turėtų būti grizlis, antraip nėra ko nė prasidėti.

— Ir aš tikriausiai prie Deizės Djuk trumpikių aviu aukštakulnius.

— Kartoju: antraip nėra ko prasidėti.

— Gerai, po tokio mylėjimosi, gaminimo ir rūpinimosi tavo žaizdomis aš išalkau, — ji atsistūmė, atsisėdo. — Dvidešimt minučių karštoje burbuliuojančioje sūkurinėje vonioje, paskui masažas šiltais akmenimis. Štai apie ką rytais aš svajoju.

Ravena panaršė kuprinėje ieškodama energinės plytelės. Sušlamštė ją apžiūrinėdama Gulį. Jis kiek nusigrandė nuo veido purvo, tačiau dar buvo labai murzinas, o plaukai atrodė taip, tarsi jais būtų išmazgojęs rūsio grindis.

Tada apsidairė — pažvelgė į kalnus, mišką, kuris tviskėjo nušviestas skaisčiai geltonos saulės. Kam reikia svajonių, pamanė, jeigu gali atsibusti čionai?

— Judinkis, pirmameti, — lengvai kepštelėjo jam koją. — Rytas eina veltui.

Gulis padėjo išlaužti kelias parašiutu numestas dėžes, tad turėjo pusryčiams gatavo maisto davinį, o svarbiausia — kavos. Klestelėjo prie Dobio.

— Kaip sekėsi tau?

* *Daisy Duke* — pramanytas personažas iš 1979–1985 m. amerikiečių serialo „*The Dukes of Hazzard*".

— Sūnau, tai buvo sunkiausia tik prasidėjusio mano gyvenimo diena. — Jis gausiai užpylė bulvytes ir šoninę tabasko padažu ir susimetė į skrandį taip greitai, tarsi kas būtų kėsinęsis jas uždrausti. — Ir gal geriausia. Manai, kad supranti, — pridūrė mostelėjęs šonine, — bet nesupranti. Negali suprasti, kol pats nepatyrei.

— Ji tave kelis kartus pakštelėjo.

Dobis pakėlė ranką pačiupinėti nudegimų ant sprando.

— Taip, porą kartų lyžtelėjo. Kai pradėjo lyti liepsnomis, maniau, kad iškepsime. Tik akimirką. Bet mes ją įveikėme. Reikėjo pamatyti Trigerį. Nuo stuobrio, kurį kirto, atšoko atskala. Pataikė tiesiai čia, — Dobis pridėjo pirštą sau prie gerklės. — Kai išsitraukė, liko tokia skylė, tarsi kas būtų padūręs lenktiniu peiliu.

— Nieko negirdėjau.

— Taip nutiko, kai tavo komanda nukūrė prie židinio ant keteros. Tik pasipylė kraujas... Tai jis skubiai prilipdė prie žaizdos vatos, apsivyniojo lipnia juosta ir puolė griauti kitą stuobrį. Tada ir pagalvoju: jeigu iškepsiu, tai iškepsiu kartu su geriausiais.

— O dabar štai sėdim ir pusryčiaujam gėrėdamiesi tokiu puikiu reginiu.

— Iš varžytynių jo neparduosi, — pasakė Dobis ir ėmėsi dar vieno gatavo maisto pakelio. — Ką darysi su ta moterimi?

Jam nereikėjo klausti, su kokia moterimi, tik dirstelėjo Ravenos pusėn.

— Viską, ką galiu.

— Geriau paskubėk, sūnau, — Dobis pakratė visur nešiojamą tabasko buteliuką. — Vasara amžinai netrunka.

GULIS MĄSTĖ APIE tai kasdamas, kapodamas, pjaudamas, prakaituodamas visą rytą iki pat pietų. Prieitų prie jos kaip pridera, kaip būtų galėjęs, jei būtų susitikę kitur — kur daug laiko ir galimybių papietauti, nueiti į kiną, ilgai važinėtis, praleisti dieną paplūdimyje. Šis ir anas pasauliai nedaug ką turi bendra, kai jau apie tai pagalvoji.

Gal jau laikas prie jos prieiti, kai baigs darbą. Iškylos su šampanu

visai nieko, tačiau kartais aplinkybės reikalauja ne tokio... elegantiško priėjimo.

Kai galiausiai jie išvyko, Gulis suprato, kad labiausiai pasaulyje jis nori vėl pasijausti švarus ir aštuonias valandas iš eilės pasimėgauti jausdamas tikrą čiužinį po savim.

Vargu ar reikia stebėtis, nusprendė jis išdribęs lėktuve, kad moterys, kad ir kokios stebėtinai patrauklios būtų, daugumą sezonų užima tokią žemą vietą jo prioritetų sąraše.

Gulio mintys nutrūko, ir jis užmigo lėktuvui dar nepakilus.

Parklumpino su visa brigada, pasidėjo įrangą, pakabino parašiutą. Žiūrėjo, kaip Ravena rašydama žinutę patraukė į bendrabutį. Įėjo vidun jai iš paskos, nusiteikęs keliauti tiesiai į savo kambarį, nusiplėšti gaisru trenkiančius marškinius ir kelnes, išsiauti iš sumautų aulinių, kurie dabar svėrė kaip švininiai. Buvo kupinas nuovargio, įtampos ir dėl jų susitvenkusio pykčio.

Jei ir jautėsi išalkęs, tai ne moters, ir juo labiau ne Ravenos Trip. Ir jeigu pavargo, tai ne todėl, kad įveikė išsekimas, o todėl, kad per daug laiko praleisdavo naktimis galvodamas apie ją. Todėl liausis. Tiesiog liausis apie ją galvojęs.

Kai ji pasuko į kambarį, jis patraukė tiesiai jai iš paskos.

— Ką tu...

Gulis užtrenkė duris — užčiaupė jai burną savąja — ir prispaudė prie jų Raveną. Bučinys nudegino įniršiu, nuplikė neviltimi, kurios pastarosiomis savaitėmis jam pavyko nepaisyti. Dabar išlaisvino abu. Velniop juos.

Atsitraukė per colį, žvilgsniu įsikabino jai į akis.

— Aš pavargęs. Įsiutęs. Tiksliai nežinau kodėl, bet man nusispjauti.

— Tai kodėl tau...

— Užsičiaupk. Turiu kai ką pasakyti. — Jis vėl prisispaudė lūpomis prie jos, surakino rankomis jos riešus. — Viskas tapo kvaila. Aš kvailas, o gal kvaila tu. Man nerūpi.

— O kas, po galais, tau rūpi? — niršiai paklausė ji.

— Aišku, kad tu. Gal todėl, kad velniškai graži, gražiai sudėta ir dar sugebi būti tokia sumani ir bebaimė. Galbūt tik todėl, kad aš

susijaudinęs. Galbūt ir dėl to. Bet kažkas čia spragtelėjo; mes abu tą žinome.

Kadangi ji neliepė jam nešdintis po velnių ir neįspyrė — kol kas — į paslėpsnius, jis pasiskaičiavo turintis nedidukę galimybę pasiekti savo.

— Todėl laikas liautis žaisti, Ravena. Laikas tą tavo kvailą taisyklę išmesti pro langą. Kad ir ką dabar darysime, mums reikia spirti ją lauk. Jei tai tik trumpas ugnies blyksnis, puiku, čiumpam jį ir išsiskirstom. Nei skriaudos, nei kaltės. Bet tegu mane kur galas, kad aš vaikščiočiau užuolankomis gaudydamas pavienius ugnies židinukus. Arba sutinki, arba ne. Na, tai kaip dabar norėtum su ja pasielgti?

Ji nesitikėjo, kad jis įnirš ir griebsis prievartos, ir tai buvo jos klaida. Juk matė, kaip jis puolė tris vyrus taip įtūžęs, kad ji net susižavėjo. Ir ji nesitikėjo, kad kas nors gali įkaitinti jos kraują po trisdešimt šešių darbo valandų. Ir štai jis žiūri į ją, tarsi negalėdamas apsispręsti, pabučiuoti ar pasmaugti, o tas kraujas ne tik įkaitintas, bet dar ir smarkiai pulsuoja.

— Kaip norėčiau su ja pasielgti?

— Būtent.

— Paskandinkim ją. — Ji sugniaužė delnuose jo plaukus, prisitraukė prie savęs. Tada apsuko juodu ir dabar jį prispaudė prie durų. — Duše, pirmameti, — mikliai sagstydama marškinius įsakė ji.

— Juokinga, dušas mano sąraše buvo, kol nepradėjau niršti. — Nutraukė striukę, atbulą Raveną stumdamas į vonios kambarį. — Paskui tik tegalvojau, kaip tave pričiupti, — atsegė kelnes.

— Batus, — paliepė ji jiedviem graibant vienas kitą. Klestelėjusi ant klozeto pirštais čiupo batraiščius. Jis atsisėdo ant grindų atsirišti saviškių.

— Nelabai seksualu. Bet aš tikrai baisiai susijaudinęs.

— Skubinkis! — Juokdamasi ji nusimovė kelnes, tada atsistojusi išsinėrė iš marškinėlių ir liemenėlės.

— Aleliuja, — sumurmėjo Gulis.

— Renkis! — įsakė, tada išsirangiusi iš kelnaičių atsuko duše vandenį.

Pamišimas, pamanė ji. Jie elgiasi kaip pamišėliai, bet ji ir jautėsi

pamišusi. Dar viena drakono karštinės atmaina, nutarė, ir pasisukusi įsitraukė jį po čiurkšlėmis.

— Mes labai murzini, — pasakė rankomis apsivydama jo sprandą ir kūnu spausdamasi prie jo.

— Ir tuoj išsiterliosim dar labiau. Nagi, užkaitinkim, — ištiesęs ranką už jos pasuko karšto vandens čiaupą dar truputį, tada ėmėsi mėgautis laukiančiomis, geidžiančiomis lūpomis.

Gera, kaip gera, galvojo ji, vanduo ant odos, jo rankos, tokios šlapios ir karštos. Kam neigti tai, ką žinojo nuo pat pirmos akimirkos, kai susitiko jų akys? Jie vis tiek būtų suartėję. Ravena perbėgo rankomis Guliui per nugarą, stangrią ir lygią, instinktyviai pirštais maigydama įtemptus raumenis, išryškėjusius po didelių pastangų reikalaujančio darbo.

Jis sudejavo jos pirštams keliaujant pečių link.

Krimstelėjo jai kaklą, paskui pirštais nuslydo jos nugara žemyn, vėl į viršų, kol prie sprando atrado skausmo ir malonumo taškus.

— Duok, išplausiu.

Ravena įpylė į saują šampūno, lengvai patrynė vieną į kitą delnus ir pirštais perbraukė jam per plaukus. Kol ji trynė ir masažavo, jis į saują prisipylė dušo želės. Pasklido prisirpusių persikų aromatas, kai rankomis ratais — lėtai — slydo per jos krūtis ir pilvą.

Putos sklido ir dribo žemyn, skleidė aromatą, o jo ranka slinko žemyn ir suėmusi ją į saują glamonėjo, tik glamonėjo pirštais.

Ji atlošė galvą, ir jos gerklėje suvirpėjo tyli malonumo aimana. Žiūrėdamas, kaip ji mėgaujasi pojūčiu, jis davė dar, ir dar truputėlį, kol jos klubai ir kvėpavimas pagavo ritmą.

Ne dabar, galvojo Gulis, dar ne, ir apsukęs veidu į šlapią sieną privertė ją sudejuoti.

— Guli, Jėzau...

— Man reikia nutrinti tau nugarą. Pamylėti tau nugarą. — Jos kryžmenyje auksine liepsna alsavo ištatuiruotas raudonas drakonas. Jis glostė ją putotomis rankomis, įkandin sekdamas lūpomis. — Tavo oda kaip pienas.

Mėgavosi grakščia neapsaugoto ir atviro jo krimstelėjimams bei

liežuviui kaklo linija, o kai ji pakėlusi atgalią ranką prisispaudė jį arčiau, apsikabino ją rankomis ir delnais suėmė krūtis.

Tokias stangrias, tokias pilnas.

Apsuko ją aplink, rankas pakeitė burna.

Ji tikėjosi ar ruošėsi visai ne tam. Šito tikrai nesitikėjo, galvojo virpėdama visu kūnu. Įpykęs vyras, kuris prispaudė ją prie durų, turėjo ją šturmuoti. O jis gundė. Ji nežinojo, ar gali tai pakelti.

Garai kilo kamuoliais kaip dūmai, jis burna leidosi žemyn jos kūnu, kol ėmė virpėti kiekvienas raumuo, kol laukimas ir jutimai viduje susigniaužė į vieną pulsuojančią gėlą.

O jis glamonėjo ją burna tol, kol ją užliejo karštas atsipalaidavimo antplūdis.

Kai ji buvo silpna, tą virpančią akimirką, kai kūnas ir protas pasidavė, jis nėrė vidun.

Dabar jokio gundymo, jokių neskubrių rankų ar jaudrinančių lūpų. Jis suėmė ją už klubų ir leido sau imti, imti ir imti. Geismas šėlo jo viduje, kurstomas čaižaus šlapio kūno pliaukšėjimo į kitą šlapią kūną, krintančio vandens mūšos, veržlaus jos klubų stūmimosi, kai atsidavė tam, ką juodu vienas kitame pakurstė.

Savitvardos grandinės sutrupėjo; beprotybė ištrūko.

Per garų ir aistros miglą jis žvelgė, kaip jos akys liaujasi regėti. Tačiau godžiai ginė ją ir save toliau, kol malonumas perskrodė jį ir ištuštino.

Ji padėjo galvą jam ant peties bent kiek atgauti kvapą. Gal kiek užtruks, suprato, nes nuvargusi šnopavo.

— Reikia minutėlės.

Ji suniurnėjo pritardama.

— Jeigu pamėginsime pajudėti, gali baigtis taip, kad nugriūsim ir prigersime prasiskėlę galvas.

— Mums pasisekė, kad dar neprasiskėlėm.

— Tikriausiai. Užtat būtume mirę švarūs ir pasitenkinę. Užsuksiu vandenį. Darosi šalta.

Jai teko patikėti jo žodžiais. Jos kūnas vis dar pulsavo karščiu, kurio būtų užtekę ledo lyčiai ištirpdyti. Pavyko pirmą kartą gerai atsi-

kvėpti, kai jis lūpomis perbraukė per plaukus. Ji paprasčiausiai nežinojo, kaip reaguoti į tai, kaip buvo gera, — po visko.

— Ar jau atsigavo kojos? — paklausė jis.

— Tvirtos kaip uola.

Tikėkimės.

Paleido ją ir ranka pasiekęs paėmė rankšluosčius.

— Tikras nuostolis duoti tau ką nors uždengti tokiam kūnui. — Ravena nespėjo jo paimti, kai Gulis ją apvyniojo, šiltai ir užtrukdamas pabučiavo į lūpas. — Kas nors negerai? — paklausė.

— Ne. O ką?

Jis perbraukė piršto galiuku jai tarp antakių.

— Tu raukaisi.

— Mano veidas atspindi skrandžio, kuris stebisi, kodėl vis dar tuščias, nuotaiką, — atsakė, nes taip beveik ir buvo. — Aš išbadėjus, — ji vėl atsipalaidavo, vėl nusišypsojo. — Kai nešoku parašiutu ir nesimaudau su kuo nors duše, valgau ne namie.

— Gerai. Eime valgyti.

Ji praėjo pro jį į kambarį ir atsisuko.

— Jau sakiau, bet turiu pakartoti. Tu patyręs.

— Aš gerai dirbu ir gulėdamas.

Ji nusikvatojo traukdama iš spintos marškinėlius ir džinsus.

— Manau, tau teks tai įrodyti.

— Dabar ar pavalgius?

Ravena papurtė galvą rengdamasi drabužius.

— Paskui, ir ne kitaip. Aš nusiteikusi... ar neketini apsirengti?

— Nesirengsiu tų dvokiančių skarmalų. Man reikia pasiskolinti tavo rankšluostį.

Ji prisiminė, kaip atrodo tie drabužiai, kuriuos jie nusivilko.

— Luktelėk. Atnešiu tau drabužių.

— Tikrai?

— Žinau, kur tavo kambarys.

Ravena greitai išėjo ir nužingsniavo į jo kambarį.

Jis susitvarko, pamanė traukdama stalčių. Viduje taip pat. Paėmė tai, ko, jos manymu, jam reikėtų, ir dar kartą apsižvalgė. Pamačiusi nuotrauką priėjo arčiau jos apžiūrėti.

Gulis, pastebėjo ji, greičiausiai su savo teta ir dėde, pusbroliu su pussesere, visi susikibę rankomis priešais dideles skaisčiai raudonas duris.

Gražus būrelis, pamanė, o kūno kalba rodė meilę ir laimę. Priešais žaidimų automatų klubą, kuris buvo kur kas didesnis, negu ji įsivaizdavo.

Parnešusi drabužius, padavė jam.

— Pasiskubink apsirengti, kol neėmiau graužti sau rankos.

— Pasiskubink nusirengti, pasiskubink apsirengti. Įsakinėji ir įsakinėji, — metė jai perdėtai svilinantį žvilgsnį. — Dominuojančios moterys mane kaitina.

— Paskui reiks paieškoti, kur nudėjau rimbą su antrankiais.

— A, išmėginsim naujos rūšies fantaziją.

— Nepamiršk manęs vadinti šeimininke.

— Jeigu pažadėsi būti švelni. Beje, man patiko tatuiruotė.

— Sėkmės talismanas, — atsakė ji. — Jeigu aš nešiosiu drakoną, tai drakonas nesunešios manęs. O ką taviškė? — Apėjusi aplinkui patapšnojo raides, išraitytas virš kairės menties. — Teine, — tarė.

— Reikia tarti „tyn" ne „teine". Senovės airių kalba — ugnis. Manau, jei nešiojuosi ugnį, ji manęs neįveiks.

— Tik kartkartėmis stengsis mus išmėginti. Kaip užsidirbai šitą? — paklausė parodžiusi randą palei kairiuosius šonkaulius.

— Per muštynes bare Naujajame Orleane.

— Ne, rimtai.

— Na, tiesą sakant, jos įvyko bare. Kartą nuvažiavau į Užgavėnes. Buvai kada nors?

— Ne.

— Reikia pamatyti. — Gulio plaukai, vis dar drėgni po dušo, susigarbanojo prie marškinių, kuriuos jis apsivilko, apykaklės. — Mokiausi koledže, nuvažiavau su keliais draugais. Po linksmybių užsukome į barą. Toks šiknius šoko ant vienos merginos. Panašiai kaip tas, kuris įkyrėjo tau, bet anas buvo girtesnis ir šlykštesnis, o ji nemokėjo taip muštis kaip tu.

— Nedaug kas moka, — pasakė Ravena šypsodamasi.

— Nesiginčiju. Taigi kai patariau liautis ir atsikabinti, jis paprieš-

taravo. Nuo vieno perėjom prie kito. Jam akivaizdžiai nepatiko, kad spyriau į sėdynę liudininkų akivaizdoje, tai išsitraukė peilį.

Liovusis šypsotis ji išsigandusi žioptelėjo.

— O, saldžiausias kūdikėli Jėzau, jis tave *padūrė*?

— Ne visai. Peilis kažkaip nuslydo šonkauliais, — Gulis nerūpestingai persibraukė pirštu per tą vietą. — Mane sužeidė nelabai smarkiai, o aš patyriau malonumą sulaužęs jam žandikaulį. Mergina buvo tikrai dėkinga, taigi naktį praleidau gerai, — jis susiraišiojo sportinius batelius. — Mano praeitis buvo dėmėta ir nevaldoma.

— Tu galvosūkis.

— Gerai, — ištiesė jai ranką. — O ką, jeigu nupirksiu tau vakarienę ir porą šalto alaus?

— Pasakyčiau tau, jeigu maistą sieji su veikla, tai esi šykštuolis, bet tiek jau to.

PASKUI, KAI GULIS įrodė, kad tikrai gerai dirba ir gulėdamas, Ravena mieguista jam kumštelėjo.

— Eik namo.

— Ne-a, — atsakė ir prisitraukė ją prie šono.

— Guli, nė vieno iš mūsų negalėtum pavadinti smulkučiu, o ši lova pagaminta ne visai dviem.

Be to, miegoti su vyruku visai ne tas pat kaip mylėtis.

— Iki šiol ji puikiai tiko. Išsiteksime. Be to, matei šuolių tvarkaraštį. Mes esame pirmasis ir antrasis parašiutininkai, pirma pora. Jei mus iškvies, tereiks apsirengti drabužius, dabar visur išmėtytus ant grindų, ir pirmyn. Patogu.

— Tai visada miegi su šuolio porininku tik todėl, kad patogu?

— Dabar išmėginsiu su tavimi. Kas žino, jeigu taip sutaupysime užtektinai laiko, tai galės tapti taisykle. O jeigu bus ramu, gal nori rytą pabėgioti?

Buvo gera jausti jo ranką, švelniai glostančią nugarą aukštyn žemyn, — ramino. Šiaip ar taip, jau buvo vėlu, pamanė ji, galėtų šį vieną kartą padaryti miegojimo taisyklės išimtį. Negana to, ji jau padarė išimtį dėl sekso, ir dabar...

— Ar mes ir toliau taip darysime? — pasidomėjo.

— Gerai, bet tau teks duoti man kokių dvidešimties minučių pertrauką.

— Ne šiąnakt. Mudu tikriausiai šiandien išsisėmėm.

— O, kalbi apie tęstinį serialą, — jis lengvai ir draugiškai plekštelėjo jai per sėdynę. — Būtinai.

— Jeigu seansus tęsime, yra taisyklė.

— Žinoma, yra.

— Jeigu aš miegu su vyruku, tai nemiegu su kitais vyrukais arba su tuo vyruku, kuris tratina dar ką nors. Jei kuris iš mudviejų nutars, kad kas nors kitas geresnis, tai viskas. Serialas baigtas. Ši taisyklė griežta. Jokių išimčių.

— Ji sąžininga. Vienas klausimas. Kam man norėti kitos, kai galiu maudytis po dušu su tavim?

— Nes žmonės paprastai nori to, ko neturi.

— Man patinka tai, ką turiu, — jis lengvai ją spustelėjo. — Vadinasi, mielai laikysiuos tavo taisyklės.

— Vadinasi, — ji sukikeno ir užsimerkė, — tu kažkoks kitoks, Guliveri.

Kaip tik tada, susiglaudęs su Ravena lovoje, lauke niūriai ūkaujant pelėdai ir mėnuliui žvelgiant pro langą, Gulis pagalvojo, kad yra kaip tik toks, koks norėjo būti, ir ten, kur norėjo būti.

KŪNUI SUDEGTI laiko reikia mažiau nei miškui. Reginys bjauresnis, tačiau greičiau pasibaigia. Vis dėlto šalutinės žalos neįmanoma išvengti, ir ji tikriausiai bus naudinga. Kai pagalvoji, ji svėrė nedaug, tad nešti ją taku tarp suktaspyglių pušų nebuvo taip sunku, kaip atrodė.

Mirguliuojanti mėnesiena padėjo nušviesti kelią nelyginant ženklas, o nakties muzika ramino.

Takas šakojosi, tapo statesnis, tačiau dėl to vėsiame, pušimis kvepiančiame ore kopti nebuvo nemalonu.

Geriau negalvoti apie tai, kas nemalonu, kas baisu. Geriau galvoti apie mėnesieną ir vėsų orą, apie naktinius paukščius.

Tolumoje užstaugė kojotas, spigiai ir aiškiai. Laukinis garsas, *alkanai* skamba. Sudeginti ją bus žmogiškiau. Geriau negu palikti žvėrims.

Jie tikriausiai nuėjo gana toli.

Darbas nepareikalaus daug pastangų ir neprireiks pernelyg daug priemonių. Tiesiog sumesti keletą sausų šakų ir žagarų, apipilti juos, jos drabužius. Ją.

Negalvok.

Viską apipilti benzinu iš kanistro.

Stenkis nežiūrėti į jos veidą, pasistenk negalvoti, ką ji sakė ir darė. Kas atsitiko. Daryk tai, ką dabar reikia padaryti.

Įžiebk ugnį. Pajusk karštį. Gėrėkis spalva ir forma. Klausykis, kaip spragsi ir traška. Paskui kaip suūžia oras ir liepsna, kai ugnis ima kvėpuoti.

Tikra grožybė. Akinama, grėsminga, griaunanti.

Tokia graži, nuožmi ir *asmeniška*, nes uždegta savomis rankomis. Nesuvokta, nepažinta.

Ji apvalys. Sunaikins ją. Pasiųs į pragarą. Ten jai ir vieta. Žvėrys jos negaus, nesudraskys, kaip šunys sudraskė Jezabelę. Tačiau ji nusipelnė pragaro.

Daugiau jokios skriaudos, jokios grėsmės. Jokios. Ugnyje ji liausis egzistavusi.

Stebint, kaip toji ją prarijo, apėmė siaubingas jaudulys, smarkus netikėto susijaudinimo virpulys. Galia turi skonį. Jokių ašarų, jokių apgailestavimų — viskas.

Tas jaudulys ir garsėjantis ugnies ūžesys sekė įkandin taku žemyn, o švytinčio mėnulio link ėmė kilti dūmai.

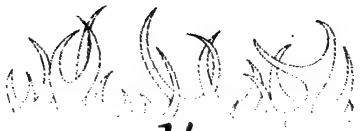

14

Ravena antrąkart nubudo susirangiusi prie Gulio, pasidėjusi jam ant peties galvą. Šį kartą nusistebėjo, kaip jis, po galais, gali miegoti prispaustas jos svorio.

Tada pamanė, kad jei jau įsispraudė su juo į siaurą lovą, tai kodėl gi tuo nepasinaudojus. Krimstelėjo ausies spenelį, ranka perbraukė per krūtinę žemyn. Kaip ir tikėjosi, aptiko jį jau pasirengusį.

— Galėjau lažintis, kad taip ir bus, — sumurmėjo.

— Tavo ranka ten man patinka.

— O dabar... — ji perkėlė per jį koją ir lėtai įsileido vidun. Lėtai, kol jis paniro į jos į šilumą ir drėgmę. — Štai kas yra patogu.

Manydamas, kad nėra geresnio būdo pasitikti rytui, jis tvirtai suėmė ją už klubų.

— Patogiau.

Kai Ravena išsilenkė atgal ir nuožulni saulė šviesšešėliais numargino jos kūną, nužėrė deimantais jos plaukus, Guliui galvoje šmėstelėjo Tenisono eilutė.

Dievų dukra, dieviškai didi ir dieviškiausiai nuostabi.

Tą akimirką ji buvo tokia ir tą akimirką užvaldė romantišką jo širdį.

Jo gniaužtas sušvelnėjo iki glamonės. Ir ji ėmė judėti, banguodama virš jo lėtu, grakščiu ritmu. Jutimas nusirito per jį visą, skleisdamas mielą tingų malonumą.

Ji užsimerkė, audrindama juodu abu, rankomis glostė savo kūną.

Per grožį kuriančius šviesos spindulius jis ištiesė link jos ranką. Manė, jiedu galės amžinai šitaip sklęsti, tingiai žadindami kūnus, kraują ir širdis...

Ir užkaukė sirena.

— Šūdas! — ji plačiai atsimerkė.

— Duok man sumautą ramybę.

Jis dar laikė ją vieną beviltišką akimirką, o tada jie išsiskyrė ir nuropojo prie drabužių.

— Čia per tave viskas, — apkaltino ji. — Tai tu ją prisišaukei tuo sumautu vakarykščiu juokeliu apie patogumą.

— Dar dešimt minučių, ir būtų buvę gerai.

Tačiau po dešimties minučių jie jau pasiruošę stovėjo pasirengimo kambaryje.

— Dūmai pastebėti auštant, — Mažasis Lokys dėstė bendrus nurodymus. — Lolo nacionaliniame miške tarp Greivo upės ir Lolo perėjos. Aktyviausia pietiniame šlaite prie Lolo upės. Ravena, tu vadovausi gesinimui, Gibonsai, tu būsi prie juostos.

Žemė sudrebėjo transportiniam lėktuvui pradėjus riedėti su pirmuoju purvo kroviniu.

Vos įlipusi į lėktuvą Ravena išsiėmė sumuštinį su kiaušiniu ir kokakolos, kuriuos buvo susikišusi į kišenes. Valgė ir gėrė tardamasi su pilotu ir stebėtoju.

— Štai ji, — prisispaudė veidu prie lango. — Ir, po galais, šį rytą ji žvitri.

Šimtas akrų, gal šimtas dvidešimt, paskaičiavo, ir jau labai smarki keliuose iš pačių seniausių, mažiausiai paliestų Lolo plotų. Šiose vietose vyko Luiso ir Klarko ekspedicija, ir dabar ugnis norėjo čia papusryčiauti.

Mes atskrendame, bjaurybe, pamanė ji ir pasergėjo savo reikmenis, vėjui įsisukus pro atviras duris.

Jautėsi žvali, pasistiprinusi ir pasirengusi — ir negalėjo paneigti, kad leidžiasi gražiai. Pasitikrino, kur Gulis, nusiuntė jam plačią šypseną.

— Čia ne seksas, bet vis tiek puiku! — šūktelėjo.

Išgirdo, kaip Gulis nusijuokė, puikiausiai suprato, ką jis jaučia. Tą patį jauto ir ji, kai sklendė, laisvai ir smarkiai, žvelgdama į dangų, dūmus ir žemyn, kol minkštai nusileido nedidelėje pievelėje.

Kai grupė ir krovinys atsidūrė ant žemės, ji su Gibonsu aptarė veiksmų planą. Nutarė išžvalgyti dešinįjį sparną, o brigada nuskubėjo kirsti priešgaisrinės juostos.

Ravena bėgo ristele, vertino teritoriją, vėją ir laikėsi dvidešimties jardų atstumu nuo sparno, nes ugnis liepsnojo kaitriai. Girdėjo, kaip galva reikalaudama urzgė ir godžiai maurojo, svaidydamasi liepsnomis į ugnies dar nepaliesto miško didybę.

Negausi, galvojo ji, pakeliui kirviu ir rankiniu vandens gesintuvu malšindama židinius. Ji nori plėstis, nori ryti. Ravena užuodė, kaip aštriai trenkia degančių medžių sakai, girdėjo, kaip aimanuodami traška medžiai, jautė, kaip nuo ištrūkusios galios virpa oras. Dūmai rūko įvijai, kur ant sausos žemės krito išspjautos žarijos.

Pasiėmė radiją.

— Ji nori plėstis ir ji greita, Mažasis Loky. Ji greita. Reikia dar vienos purvo porcijos jai ant galvos, o kitos — ant dešinio sparno. Palei tą juostą ji mėto labai daug židinių.

— Supratau. Ar tu saugi?

— Būsiu saugi. — Ji ėjo toliau, šalin nuo židinio, kuris rijo plotą sulig teniso kortu. — Tuos židinius reikia sulaikyti dabar, Mažasis Loky. Padėtis kritiška. Gibonsas prie juostos pietvakariuose, o aš suku atgal.

— Saugokis. Turime dar vieną pasirengusią parašiutininkų brigadą. Tik pasakyk, ir atsiųsime juos.

— Supratau. Palaukit, kol baigsiu žvalgytis, susisieksiu su Gibonsu.

— Transportiniai lėktuvai pakeliui. Neišsiterliok, Švede.

— Aš saugi, — pakartojo ji. — Baigiu.

Ravena nubėgo, skubindamasi keliu žemyn ir tardamasi su Gibonsu, keliaudama taku, kuriuo kadaise žygiavo Luisas su Klarku. Išgirdusi už nugaros riaumojimą, susikeikė ir nudūmė per krintančias karštas žarijas — vėjo gūsio švystelėtas degančių pušies kankorėžių raketas. Kai po kojomis krūptelėjo žemė, ji nėrė kiaurai per ugnies šerdį.

Čia saugiau, pamanė, dūmams verčiantis tarp oranžinių liepsnos liežuvių.

Išdagoje trumpam stabtelėjusi pasiėmė kompasą ir nusistatė kryptį, susiplanavo tolesnius žingsnius. Gibonsas bus nusiuntęs komandą prie gūbrio puolimui, pamanė, ir tada...

Ji kone užlipo ant jų. Instinktas ir primityvus siaubas per tris žingsnius atmetė ją nuo apanglėjusių ir pajuodusių žmogaus palaikų. Kojų ir

rankų kaulai buvo deformuoti ir apgruzdę. Karštis sutraukė, ji tai žinojo, tačiau tą baisią akimirką Ravenai pasirodė, nelyginant mirusysis ar mirštantysis būtų stengęsis susiriesti į kamuolį, kad ugnis jo nepaliestų.

Nutirpusiais pirštais ji išsiėmė radiją.

— Baze.

— Čia bazė, atsiliepk, Švede.

— Radau kūną.

— Pakartok.

— Aš maždaug per dešimt jardų nuo Lolo tako, netoli pietryčių lanksto išdagoje. Čia yra kūnas, Mažasis Loky, — iškvėpė ji. — Sudegęs.

— O, Dieve. Supratau. Ar tu ten saugi?

— Taip. Aš išdagoje. Saugi.

— Palauk tenai. Susisieksiu su Miškų tarnyba, tada grįšiu pas tave.

— Mažasis Loky, — ji patrynė pirštais tarp antakių. — Negaliu tiksliai pasakyti, bet žemė po palaikais ir aplinkui tokia, jog labai panašu, kad padegta... Velnias, man atrodo, gal kažkas jį — ją — padegė. Ir... nežinau, galva taip pasukta. Atrodo, kad sulaužytas sprandas.

— Jėzau mieliausias. Nieko neliesk. Ar supratai, Ravena? Neliesk nieko.

— Patikėk manimi, tikrai neliesiu. Susisieksiu su Gibonsu, pranešiu, kas vyksta. Jėzau, Mažasis Loky, man regis, čia moteris arba vaikas. Iš dydžio...

— Luktelėk, Ravena. Tuoj grįšiu...

— Supratau. Baigiau.

Ji susiėmė. Buvo mačiusi sudegusių kūnų. Matė Džimą, dingtelėjo jai, kai galiausiai surado jo palaikus. Tačiau niekada nebuvo aptikusi viena per patį darbų įkarštį.

Atsikvėpė, tada susisiekė per radiją su Gibonsu.

Sulaukusi, kol atvyko du reindžeriai; daugiau kaip po pusantros valandos pasiekė savo brigadą. Po budėjimo prie lavono džiaugėsi sugrįžusi į karštį, dūmus ir kautynes.

Kaip ir tikėjosi, Gibonsas nusivedė komandą prie gūbrio ir išlaikė juostą.

— Viešpatie aukščiausias, Ra, — jis dilbiu nusišluostė pajuodusį veidą. — Ar tau viskas gerai?

Laikas, laukimas prie kūno, sunki ataskaitos pateikimo tikrovė ne iki galo numalšino neaiškų šleikštulį viduriuose.

— Man kur kas geriau už visus čia esančius. Dabar ten reindžeriai ir atvyksta specialioji agentė Kažkokia. Ir padegimų specialistas.

— Padegimų?

— Gali būti, kad šis gaisras sukeltas tyčia žmogžudystei paslėpti. — Pasijutusi, tarsi kas būtų suspaudęs galvą, ji pasitaisė šalmą, tačiau nesibaigiantis tvinksėjimas neatlėgo. — Jie dar nežino, — pasakė, kai tas nusikeikė. — Gal ten išdykavo koks paikas slampinėjantis vaikas, bet man pasirodė, kad prasidėjo kaip tik dėl to. Dabar svarbiausia užgesinti gaisrą. Visa kita ištirs fedai. Kur aš būčiau reikalingiausia?

— Gali važiuoti namo, Ra. Niekas tavęs nekaltins.

— Reikia pabaigti.

Ji dirbo kirtimo linijoje, o kita brigados dalis ėmėsi sparčiau stiprinti mineralizuotą juostą galvos link. Ką tik nušokusi parašiutininkų brigada spaudė prie uodegos kitą sparną.

Per tas valandas juostoje ji begalę kartų kalbėjosi per radiją su kita brigada apie judėjimą į priekį, pranešinėjo bazei naujienas, tarėsi su Gibonsu.

Dar kelios valandos jai pribaigti ir sudoroti, ir brigada šią naktį miegos lovose.

— Kas vyksta? — paklausė Gulis. — Per juostą pirmyn ir atgal sklinda kalbos, kad kažkas atsitiko, ir viskas prasidėjo nuo tavęs.

Ji jau norėjo pasiųsti jį šalin, bet tas žvelgė tiesiai į akis.

— Gali papasakoti man dabar arba paskui. Bet geriau dabar.

Ji dalijosi su juo savo kūnu, priminė sau, ir savo lova.

— Mes užspeitėm ją. Jei Gibonsas tave perleis, gali eiti su manimi žvalgytis dūmų.

Išleisti jiedu išėjo iš juostos. Ravena užgesino krepšinio kamuolio dydžio židinį ir žengė prie kito.

Ir papasakojo jam.

— Tu manai, kad tai žmogžudystė, ir tas, kuris taip padarė, sukėlė gaisrą norėdamas tai paslėpti?

— Iš kur man žinoti, — atsakė ji, tačiau nuojauta teigė ką kita.

— Protingiau būtų buvę palaidoti, — jo dalykiškas tonas apmaldė negerumą. — Toks gaisras atkreipia dėmesį. Akivaizdžiai.

— Niekada to nepatyriau, bet man atrodo, kad žmogžudystė sutrikdo logiką. O gal prie to prisidėjo ir gaisras. Žmonės dažniausiai vengia kelti gaisrus.

— Šitą pastebėjo brėkštant. Pagal tai, kiek jis išplito, kol mes nušokome, gaisras sukeltas greičiausiai naktį, anksti paryčiais. Liepsnojo baisiai kaitriai ir apėmė bent jau šimtą akrų, kai mes nušokome — kada, apie aštuntą?

Keista, pastebėjo ji, kad apie tai kalbantis numalšo drebulys.

— Taip.

— Stovyklavietė ne taip toli į vakarus, tačiau nuo to išdegusio ruožo — tarp vietos, kur suradai kūną — ir stovyklavietės, ugnis nušniokštė į rytus. Stovyklautojams pasisekė.

Dundėjimas kaukolėje truputį aprimo. Galvoti irgi darbas, pamanė ji. Iki šiol ji per smarkiai reagavo ir per mažai dirbo.

— Gal jie buvo iš stovyklos, — spėliojo ji. — Išėjo į taką, susikivirčijo. Netyčia arba tyčia jis ją nudėjo.

— Ją.

— Pagal kūno dydį. Manau, kad ten moteris ar vaikas, o kadangi nenoriu galvoti, kad vaikas, sprendžiu, kad moteris. Jis nutempė arba nunešė ją nuo tako. Gal ir ketino užkasti ir grįžo pasiimti kokio įnagio. Bet ugnis greičiau ir reikia mažiau pastangų. Sausa, keli žagarai.

— Jei pakuri apie antrą trečią nakties, — skaičiavo Gulis, — auštant jau turi gana nemenką gaisrą ir išloši kelias valandas.

Taip, pamanė ji. Žinoma. Pirmiausia juk reikėjo pačiam pasitraukti.

— Susikrauni ir auštant būni jau kažin kur, — linktelėjo ji atgavusi pusiausvyrą ir viską įvertinusi kaip problemą, kurią reikia išspręsti. — Prireiks laiko jai atpažinti, taigi išloši dar daugiau. Ir svarbiausia, jeigu prie juostos nebūčiau grįžusi tuo keliu, gal būtų praėję dar daugiau valandų, net dienų, kol ją būtų suradę. Būčiau ten ir nėjusi, tačiau ugnies protrūkis privertė šokti vidun ir atsidūriau prie jos.

Kalbėdamiesi jie toliau žvalgėsi židinių ir gesino.

— Nemaniau, kad norėsiu apie tai galvoti. Radau ją, iškviečiau pareigūnus ir dabar tegu su tuo tvarkosi Jungtinių Valstijų miškų tar-

nyba. Tačiau mane vis tiek prislėgė. Tai... tai mane sukrėtė, — prisipažino.

— Bet ką būtų sukrėtę, Ravena.

— Ar esi matęs ką nors po to...

— Taip. Paskui niekaip negali užmiršti.

Jis žinojo, kad apie tai kalbantis, svarstant kaip ir kodėl, palengvėja.

— Vasaros paprastai visada tokios, — ji užpylė kibiro dydžio židinį tam nespėjus išsiplėsti. — Gesini gaisrus, užbaigi gesinimo darbus, mokai ir rengi šokinėti kitus. O ši vasara? Tai pamišėlė Dolė, tai tėvas su savo pasimatymais, tai negyvėliai.

— Tėvo pasimatymai tolygūs vandalizmui, galimai žmogžudystei ar padegimui?

— Mažai skiriasi. Tai neįprasta. Kaip ir mano miegojimas su pirmamečiu — o aš to, tarp kitko, nedariau nuo tada, kai pati buvau pirmametė.

— Vienas taškas mano naudai.

Ji pakeitė kryptį, pasuko į pietus. Taškas jo naudai, gal ir taip, bet kai ji apsigalvojo, padarė išimtį, tai suardė visą tvarką.

Beveik dvi valandas malšinę židinius jie prisidėjo prie brigados ir ėmėsi baigiamųjų gesinimo darbų.

Ravena išsiėmė radiją ir atsiliepė operacijų centrui.

— Norime atšaukti pirmą grupę, — pasakė jai Mažasis Lokys. — Gesinimo darbus užbaigs antroji grupė ir žemės brigada.

— Girdėjau.

— Federalė nori su tavimi pasikalbėti, kai grįši.

— O negali palaukti rytojaus? Kalbėjausi su reindžeriais, išklojau visas smulkmenas.

— Nepanašu. Gali ruoštis. Tavęs atvyks žemės transportas prie tako pradžios.

— Supratau.

Ir gerai, pamanė, šitaip bent jau padarys viską per vieną dieną.

RAVENA KETINO PIRMIAU nusimaudyti po dušu, tačiau vos spėjo padėti savo įrangą, kai jos ieškodama atėjo federalė.

— Ravena Trip?

— Taip.

— Specialioji agentė Kimberlė Dičiko. Turiu keletą klausimų.

— Reindžeriams aš jau atsakiau, tačiau kadangi abi dirbame su biurokratais, žinau, kaip būna.

— Ponas Mažasis Lokys pasiūlė savo kabinetą, tad galime pakalbėti netrukdomos.

— Neketinu prismardinti Mažojo Lokio kabineto, jeigu kartais neužuodėte, kad nuo manęs gana smarkai trenkia dūmais ir prakaitu.

Turėjo užuosti, pamanė Ravena. Nedidukas agentės kūnas buvo įspraustas į klasikinio kirpimo juodą kostiumėlį ir akinamai baltą palaidinę. Glotniai sušukuoti ir tvarkingai ant sprando susegti plaukai nedengė dailių bruožų, šiek tiek balintos kavos spalvos veido.

Kai Dičiko palenkė galvą, virš rusvų akių pasimatė dailiai lenkti antakiai.

— Jūsų diena buvo ilga. Aš žinau. Pasistengsiu užtrukti kuo trumpiau.

— Tada pasikalbėkime eidamos, — Ravena nusirengė iki marškinėlių ir kelnaičių. — Gal aš kiek prasivėdinsiu.

— Gaudyk!

Ravena apsisuko ir pagavo šaltą kokakolos buteliuką, kurį lengvu mostu iš apačios jai pamėtėjo Gulis.

— Ačiū. Pasaugok man lakštinių apkepo.

— Padarysiu ką galiu.

— Gerai, agente Dičiko, — Ravenai mostelėjus jiedvi išėjo laukan. — Jūs klauskite, aš atsakinėsiu.

— Iš pradžių papasakokite, kaip aptikote kūną.

Ravena stengėsi apie tai negalvoti, tačiau dabar vaizdas vėl iškilo prieš akis.

— Kai ugnis pratrūko, — tęsė ji, — turėjau baigti žvalgytis ir susirasti saugią vietą. Nusprendžiau lįsti vidun, tad patraukiau per seną išdegintą plotą į išdagą, gretimą plotą, kur gaisras jau buvo praėjęs. Ėjau prie Lolo tako. Juo galėjau beveik pasiekti savo brigadą. Ir suradau ją.

— Ją?

— Nežinau. Palaikai buvo smulkesnio suaugusio žmogaus.

— Buvote teisi. Auka moteriškos lyties.

— O. Gerai. — Ravena stabtelėjo, iškvėpė. — Geriau negu kitkas.

— Atleiskite?

— Galėjo būti vaikas. Irgi pagal ūgį.

— Atradusi iš karto susisiekėte su operacijų centru.

— Taip.

— Taigi, jei teisingai supratau, — Dičiko vėl iš naujo pakartojo viską, ką Ravena veikė, kiek kartų žvalgydamasi per radiją sakė, kur esanti ir kas vyksta, iki pat pranešimo apie kūną. — Tai didelis atstumas per tokį trumpą laiką.

— Jei gesini gaisrą, tai ne šiaip sau slampinėji ar vaikštinėji. Judi, ir judi greitai. Mano darbas įvertinti padėtį vietoje, sudaryti planą ir suderinti su Gibonsu, kuris šį kartą vadovavo juostos darbams, žvalgyti ir pranešinėti operacijų centrui apie padėtį ir ar nereikia kokios papildomos pagalbos.

— Supratau. Kai susisiekėte su centru, pasakėte mananti, kad auka nužudyta ir gaisras sukeltas nusikaltimui paslėpti.

Ar reikėjo laikyti liežuvį už dantų? — pasvarstė Ravena. Ar jau viskas būtų baigta, jei būtų pasilaikiusi spėliones sau?

Dabar jau per vėlu, priminė sau.

— Pasakiau, kaip man pasirodė. Šokinėju į gaisrus penkerius metus, o prieš tai dar dvejus dirbau elitinėje ugniagesių brigadoje. Nesu padegimų ekspertė, bet žinau, kada gaisras atrodo įtartinai. Nesu gydytoja, bet suprantu, kada galva ant kaklo pasukta ne taip, — ir dabar, kad jį kur *galas*, dabar tas vaizdas vėl įsirėžė į smegenis. — Ėmiausi veiksmų atsižvelgusi į tai, ką pastebėjau, kad būtų susisiekta su atitinkamomis tarnybomis. Ar tai blogai?

— Aš renku faktus, panele Trip, — Dičiko intonacija sušvelnino Ravenos atžarumą. — Medicinos eksperto pirminė apžiūra parodė, kad aukos kaklas sulaužytas.

— Ji buvo nužudyta.

Ar tai geriau, ar blogiau? — pasvarstė Ravena.

— Medicinos ekspertas nustatys, ar tai žmogžudystė, atsitiktinumas ir ar kaklo lūžis buvo mirties priežastis, ar pomirtinė trauma.

— Ar tikrinote stovyklavietę? Lolo stovyklavietė ne taip toli nuo ten, kur aš ją radau, nėra nė dienos kelio.

— Mes stengiamės ją atpažinti. Neseniai turėjote bazėje problemų?

— Ką? — Ravena liovėsi mintyse skaičiuoti, kiek jėgos reikia sprandui nulaužti. — Jūs apie vandalizmą?

— Taip nutiko ne kartą, ar ne? — Dičiko neįskaitomomis akimis žvelgė Ravenai į veidą. — Pagal mano turimą informaciją, tokia Dolė Breikman, dirbusi čia virėja, nuniokojo jūsų kambarį. Jūs ją aptikote ir jus teko fiziškai suvaržyti, kad jos nepultumėte.

Pyktis prasimušė pro nuovargį kaip brūzgynų gaisras.

— Jūs sugrįžtate į savo būstą, Dičiko, ir pamatote, kaip kažkas ant jūsų lovos pila gyvulio kraują. Norėčiau pamatyti, kaip jūs pasielgtumėte. Jei ketinate pavadinti mano poelgį „pasikėsinimu užpulti" — pirmyn.

— Policija apklausė panelę Breikman ir dėl bazėje nusiaubto pasirengimo kambario.

— Taip. Ta panytė kainavo mums keletą valandų ir galėjo kainuoti dar daugiau, jei nespėję pataisyti visko, kas buvo sugadinta, būtume gavę iškvietimą.

— Jūsų su panele Breikman istorija sena.

— Kadangi jūs tą jau žinote, neketinu vėl visko pasakoti nuo pradžių. Ji rakštis subinėj, kerštinga ir nenuspėjama. Jeigu vietiniai ją perdavė jūsų įstaigai, kad čia pasiautėjo, tai ir gerai. Tikiuosi, jai iš išgąsčio paleis vidurius. Ir klausykit, aš pavargusi, alkana ir baisiai noriu į dušą.

— Beveik baigėm. Kada paskutinį kartą matėte Dolę Breikman?

— Jėzau, kai ji prišnerkštė mano kambarį.

— Nuo tada daugiau jos nematėte ir nesikalbėjote?

— Ne, nemačiau ir nesikalbėjau, ir būčiau laiminga, jei daugiau nebepamatyčiau. Ką Dolė, po galais, turi bendra su tuo, kad Lole radau negyvą, ugnyje suskrudusią moterį?

— Turime palaukti atpažinimo patvirtinimo, tačiau Dolė Breikman praeitą vakarą negrįžo namo, kur gyvena kartu su savo tėvais ir maža dukrele, ir kadangi auka ir panelė Breikman yra tokio paties ūgio, o iki šiol tyrimas rodo, kad nepasigesta jokios kitos moters, yra didžiulė tikimybė, kad auka — Dolė Breikman.

— Tai... — Ravena pajuto, kaip sumaudė pilvo apačią, kraujas iš galvos tiesiog ištekėjo, o tos neįskaitomos akys nė nekryptelėjo nuo jos veido. — Daug moterų yra Dolės ūgio.

— Tačiau šiame regione nepranešta, kad kuri nors iš jų būtų dingusi.

— Ji tikriausiai susidėjo su kokiu vyruku. Dirstelėkite į šią jos istorijos dalį. — Bet dabar ji turi vaiką, pagalvojo Ravena. Džimo dukrą. — Dolės negalėjo būti tame take. Jai patinka trintis mieste.

— Ar galite man pasakyti, kur buvote praeitą naktį nuo aštuntos valandos vakaro, kol šį rytą liudininkai pamatė jus pasirengimo kambaryje?

— Ar mane įtariate? — Pyktis ir šokas grūmėsi vienas su kitu — trumpą, kruviną mūšį pyktis laimėjo. — Tikrai manote, kad nusukau jai sprandą, nuvilkau į mišką, o tada sukėliau gaisrą? Kad ugniagesiai vyrai ir moterys, su kuriais aš dirbu, gyvenu, valgau kiekvieną mielą dieną, turėtų šokti jo gesinti? Turėtų rizikuoti savo gyvybėmis, savo *gyvybėmis* jį gesindami?

— Jūs mėginote ją užpulti. Grasinote užmušti.

— Nė velnio aš negrasinau. Aš buvau įsiutusi. Kas neįsiustų? Norėjau gerai trinktelėti, o tai toli gražu nėra ketinimas nužudyti.

— Padėtumėte, jei man pasakytumėte, kur buvote praeitą naktį nuo...

— Tai jau tikrai padėsiu, — nutraukė Ravena. — Vakarieniavau valgykloje apie septintą, gal pusę aštuntos. Kartu ten dar buvo maždaug trisdešimt brigados žmonių ir virtuvės darbuotojos. Pliaukšdami niekus išsėdėjome, kol dešimtą uždarė. Tada nuėjau į savo kambarį ir išbuvau jame, iki šį rytą užstaugė sirena. Įsispraudusi lovoje su karštuoliu, kurį matėte, kai jis pamėtėjo man šitą kokakolą.

— O jo pavardė? — paklausė Dičiko nė nemirktelėjusi.

— Guliveris Karis. Jis tikriausiai jau valgykloje. Eikite ir paklauskite. Aš einu į suknistą dušą.

Ji nurūko, pykčiui kunkuliuojant viduje, trenkė bendrabučio durimis.

Trigeriui teko nelaimė pasipainioti jai po kojomis.

— Ei, Ra, ar tu...

— Užsičiaupk ir nešdinkis, — pastūmė jį šalin, tada trinktelėjo savo kambario durimis. Spyrė į jas, paskui į komodą, ir nedidelis dubenėlis, į kurį mesdavo smulkius pinigėlius, šoktelėjęs sudužo grindų.

Batais sutrypė šukes.

— Kietasprandė pasileidusi *kalė*! Ir ten ne Dolė! — putodama plėšė batraiščius, paskui nusviedė batus šalin.

Tokios kaip Dolė tik plaukia pasroviui, galvojo plėšdama nuo savęs drabužius, sukdama į gniužulą ir šveisdama ant grindų. Ji verčia žmones jos gailėti arba — jeigu jie vyrai — saldina gyvenimą seksu ir pažadais. Tokios kaip ji daro, ką tiktai, po galais, nori, o jei kas nepavyksta, apkaltina ką nors kitą.

Visai kaip motina, pagalvojo Ravena, ir tikriausiai tai buvo dar viena priežastis, kodėl Dolė Breikman jai niekada nepatiko. Savanaudė, klastūnė, žliumba...

Visai kaip motina, vėl pagalvojo. Jo motina mirė nukraujavusi ant grindų. Nužudyta.

Čia ne tas pats, pasakė sau tvirtai. Visiškai ne tas pats.

Duše iki galo atsuko vandenį, atsirėmė rankomis į sieną ir leido jam tekėti per kūną. Žiūrėjo, kaip iš pradžių vanduo teka juodas, paskui suodinai pilkas.

Jai jau gana šito mėšlo, gana suktų smūgių.

Kokią teisę ta kalė federalė turi ją kaltinti? Tai jos nuopelnas, kad kūną surado taip greitai, tai jos nuopelnas, kad fedai buvo pakviesti pirmiausiai.

Tada, kai ji jau kone nusigrandė odą, įnirtingas pyktis nuslūgo ir virto šleikščia baime.

Rengiantis rankos drebėjo, bet ji pasiteisino alkiu. Valgė jau seniai, o sudegino tūkstančius kalorijų. Todėl ir dreba. Ir viskas.

Kai durys atsivėrė, Ravena atsisuko ir Guliui tyliai jas paskui save uždarant pajuto, kaip drebulys sustiprėjo.

— Ar pasakei tai kalei, kad praleidai naktį mane tratindamas?

— Pasakiau jai, kad praleidome naktį čia, lovoje, tokioje siauroje, kad jei būtum įsigudrinusi išslysti, aš būčiau pajutęs.

— Gerai. Šaunu. Ji gali susikišti tai sau į federalinę subinę, — jam priėjus atstūmė jį. — Nenoriu, kad manęs gailėtum. Dėkinga už alibi ir visa kita. Panašu, kad sulaužius taisyklę man ima atsirūgti. Puikumėlis.

Pastūmė dar kartą, tačiau šįsyk jis apsikabino ją tvirtai ir kietai, ir nepaleido, kol ji mėgino ištrūkti.

— Sakiau, nenoriu, kad manęs gailėtum. Turiu teisę nuleisti garą po to, kai jie mane apklausė kaip žudikę, padegėją, tarsi galėčiau išduoti viską, kas svarbiausia, tik tam, kad nutrėkščiau tą tarakonę... — ji nutilo, paskui vėl pratrūko: — O, Dieve, Dieve, jie mano, kad tai Dolė. Jie mano, kad Dolė negyva, o aš ją nudėjau.

— Paklausyk manęs, — tvirtai suėmė ją už pečių ir atšliejo nuo savęs tiek, kad galėtų pažvelgti į akis. — Dabar jie dar nežino, kas ten. Gal ir Dolė.

— O, Jėzau, Guli. O, Dieve.

— Ir niekas nebegali nieko pakeisti, jeigu taip ir yra. Jeigu taip ir yra, niekas negalvoja, kad tu čia kuo nors dėta.

— Dičiko...

— Paprasčiausiai informuota, kad mudu visą naktį buvome drauge. Bendrabutyje yra daugybė žmonių, kurie žino, jog mudu čia kartu atėjome ir kartu išėjome. Todėl jeigu tu esi įtariamoji, tai ir aš toks pat. Nemanau, kad tai Dičiko ar dar kam nors turi kokios reikšmės. Jai reikia dirbti savo darbą. Ji ir dirba, ir baigiam šitą kalbą.

Jis perbraukė delnais jai per rankas ir suėmė už plaštakų.

— Tu sukrėsta ir drebi. Ji nebūtų tavęs taip užklupusi, jei būtum geresnės formos.

— Gal ir ne, bet užklupo.

— Mesk ją iš galvos. — Gulis pabučiavo Raveną į kaktą, paskui į lūpas. — Štai ką mes darysime. Mes nueisime pavakarieniauti. Tu galėsi išklausyti, kaip visi kiti iš padalinio reiškia savo turiningą ir spalvingą nuomonę, kaip federalė klausinėjo tavęs alibi.

— Turiningą, — ji kone išspaudė šypseną. — Spėju, turėtų skambėti gerai.

— Toli gražu ne taip, kaip vienybė. Tada mes grįšime čionai, ir aš užtikrinsiu tau alibi šiai nakčiai.

Dabar šypsena vėl buvo greita ir šelmiška:

— O gal tai aš duosiu tau alibi.

— Tinka ir taip. Eime, kol tie rajūnai nesušlamštė viso lakštinių apkepo. — Jiedviem sujudus eiti, jis lengvai kepštelėjo jai per užpakalį. — Ir, Ra. Nesijaudink. Jeigu jie tave suims, būsiu tavo laiduotojas.

Pati nustebo nusijuokusi. Ir kiek numalšinusi maudulį paširdžiuose.

15

Po rytinės treniruotės Ravena nutarė, kad verta nueiti į valgyklos virtuvę. Jeigu ir egzistavo žmogus, kuris apie viską bent kiek nors žinotų, tai buvo Mardžė.

— Lina dabar ruošia švedišką stalą, — pasakė jai Mardžė. — Gal tu ieškai ko pasmalžiauti?

— Neatsisakyčiau.

Užsirišusi skarutę — šiandien su geltonais šypsančiais veidukais skaisčiai mėlyname fone — su sidabro lankeliais, žibančiais ausyse, Mardžė pasiekė ąsotį.

— Nenorėjai pusryčiauti su savo vaikinu?

Atsakydama į Mardžės šypsulį Ravena užvertė akis.

— Aš neturiu vaikinų, aš turiu meilužių. Pasirenku juos ir metu kada panorėjusi.

— Cha, — Mardžė pripylė stiklinę sulčių. — Šito taip lengvai nepamesi. Išgerk.

Ravena klusniai priglaudė lūpas.

— Daugiausia morkų, kaip tu ir mėgsti, truputis spanguolių ir... — Dar paragavo. — Čia ne visai apelsinas. Mandarinas?

— Kruvinasis apelsinas*. Neatspėjai.

— Skamba pošlykščiai, bet skanu. Kas girdėti apie Dolę?

Plakdama kiaušinius Mardžė papurtė galvą. Ne neigdama, suprato Ravena, bet apgailestaudama.

— Jos automobilį rado miškuose viename iš pagalbinių kelių Dvyliktajame greitkelyje su nuleista padanga.

* Raudonasis apelsinas; angl. *blood* — kraujas.

— Tik jos automobilį?

— Kiek girdėjau, rakteliai buvo viduje, o rankinuko nerado. Atrodytų, tarsi sugedus mašinai ji išsuko iš greitkelio.

— Kam jai sukti iš greitkelio, jei nuleido padangą?

— Tiesiog sakau, ką girdėjau, — supylusi kiaušinius į omleto keptuvę Mardžė pridėjo bryzą kumpio, sūrio, pomidorų, šiek tiek špinatų. — Dar galvojama, kad galbūt ji pėsčia grįžo prie greitkelio arba kas nors ją nusekė pagalbiniu keliu. Ir pasičiupo.

— Jie vis dar nežino, ar palaikai gaisravietėje... jie tiksliai to nežino.

— Tada nėra ko jaudintis.

Mardžė mėgino šnekėti nerūpestingai, bet Ravena išgirdo, kaip jos balsas sutrūkčiojo, ir suprato, kad Mardžė labai nerimauja.

— Norėjau jai trenkti ir tikrai gailėjausi bent kartą neužvožusi kumščiu per marmūzę. O dabar, kai žinau, kad kažkas galėjo ją sužaloti ar dar blogiau? Nenoriu jausti kaltės dėl Dolės. Galiu jaustis kalta dėl bet ko, bet man *nepatinka* jaustis kaltai dėl Dolės.

— Nepažįstu daugiau nieko, kas geriau už Dolę Breikman sugebėtų prisišaukti bėdų ir sunkumų. Ir jeigu Mažasis Lokys nebūtų jos atleidęs, būčiau jam atvirai pasakiusi, kad teks rinktis ją arba mane. Ir nesijaučiu dėl to kalta. Jeigu jai kas nors nutiko, galiu apgailestauti nesijausdama kalta, kad atsukau nugarą daugiau kaip kartą. — Mardžė priešais Raveną padėjo omletą ir kvietinį skrebutį su pačios virta slyvų uogiene. — Valgyk. Numetei kelis svarus, o tam šį sezoną dar pernelyg anksti.

— Tai pirmas sezonas, kai man reikia alibi per žmogžudystės tyrimą.

— Būčiau nieko prieš turėti tokį kaip tavo alibi.

Ravena kibo į omletą.

— Gal norėtum jo, kai aš pabaigsiu. Ai, — susijuokė, Mardžei kepštelėjus jai per pakaušį. — Ir čia dėl to, kad pasiūliau tau tokį eržilioką, — lengvabūdiškai nusišypsojo.

— Ir kada tikiesi su juo baigti? Čia dėl visa pikta, jei imčiau dairytis eržilo.

— Negaliu pasakyti. Kol kas jis atitinka mano nuotaiką, bet aš tau pranešiu.

Kai Mardžė šalia lėkštės pastatė kokakolos, Ravena pasilenkė arčiau jos.

— Ačiū, Mardže, tikrai.

Atsiliepdama Mardžė stipriai ją viena ranka apkabino.

— Kad man lėkštė būtų švari, — įsakė.

Po pusryčių ji susirado Mažąjį Lokį — treniruoklių salėje tasai prakaitavo ant suoliuko kilnodamas svarmenis.

— Aš šuolių tvarkaraščio apačioje, — pasakė be įžangos.

Jis atsisėdo, nusišluostė veidą rankšluosčiu. Ilga jo kasa nutįso per prakaitu permirkusius berankovius marškinėlius.

— Tikrai, — ramiai atsakė, pasiėmė dvidešimties svarų svarmenį ir ėmė tolygiai lankstyti ranką aukštyn žemyn.

— Kodėl?

— Nes aš tave ten įrašiau. Būčiau visai išbraukęs dienai ar dviem, bet vienas gali įsidegti Pajete, ir Aidahui gali ten prireikti kelių zulių.

— Man viskas gerai ir aš gerai jaučiuosi. Iškelk mane viršun. Dieve, Mažasis Loky, tu įrašei Stovičių prieš mane, o jis vis dar truputį šlubuoja.

— Šokai kone į visus gaisrus, kiek mes šį mėnesį gesinome. Tau reikia pertraukos.

— Man ne...

— O aš sakau, reikia, — pertraukė jis ir perėmęs svarmenį į kitą ranką pažvelgė jai į veidą. — Mano darbas tą spręsti.

— Čia dėl to vakarykščio įvykio, bet taip neteisinga. Man reikia darbo, man reikia algos. Aš nesužeista ir nesergu.

— Tau reikia pertraukos, — pakartojo jis. — Padirbėk šiek tiek dirbtuvėse. Ten vis dar yra ką veikti. Tvarkaraštį peržiūrėsiu rytoj.

— Radau palaikus ir pareigingai apie juos pranešiau, todėl esu palikta ant žemės.

— Tu tebesi tvarkaraštyje, — priminė jisai. — Ir žinai, kad mes čia ne vien šokinėjame į gaisrus.

Dar ji žinojo, kad Maiklui Mažajam Lokiui perėjus prie tokio

romaus tono, geriau sektųsi ginčytis su dūmais. Galėjo raukytis, galėjo širsti, bet jo nusistatymo nepakeis.

— Tai gal eisiu ir šiek tiek pabūsiu su tėvu.

— Geras sumanymas. Pranešk man, jei nuspręsi, kad nori išvykti toliau nuo bazės.

— Žinau taisykles, — subambėjo. Jau buvo besikišanti rankas į kišenes, tačiau įžengus leitenantui Kvinokui sustojo. — Prisistatė farai, — ramiai tarstelėjo.

Mažasis Lokys padėjo svarmenį ir atsistojo.

— Pone Mažasis Loky, panele Trip. Turiu dar keletą klausimų.

— Nenoriu jums trukdyti, — pratarė Ravena.

— Iš tikrųjų norėčiau pasikalbėti ir su jumis. Gal išeikime laukan. Jūs galite užbaigti mankštintis, — kreipėsi į Mažąjį Lokį, — paskui galėsime pasikalbėti jūsų kabinete.

— Būsiu ten po dvidešimties minučių.

— Tinka. Panele? — Kvinokas, kuris avėjo išblizgintais batais ir vilkėjo tamsiai pilka eilute, mostelėjo į treniruoklių salės duris.

— Nevadinkite manęs panele. Verčiau Trip, — pasakė ji atidariusi priešais jį duris. — Arba Ravena, Ra, bet ne panele, antraip nuliūdinsiu jus pasišalindama.

Jis nusišypsojo.

— Ravena. Jūs nieko prieš, jei atsisėstume lauke? Čia labai judri vieta.

— Ar norite, kad papasakočiau apie savo — kaip jūs pavadintumėte? — kivirčą su Dole?

— Ar turite ką nors pridurti prie to, ką jau pasakojote?

— Ne.

— Kiaulės kraujo ji gavo iš rančos, jeigu jums įdomu. Iš vieno tų žmonių, kurie kartu vaikšto į bažnyčią.

— Pirmyn, kariai krikščionys, — tarė ji ir klestelėjo ant suoliuko prie bendrabučio.

— Įsigijo dieną prieš ateidama prašytis darbo. — Jis linktelėjo, kai Ravena atsisukusi sužiuro į jį. — Tad turiu daryti išvadą, kad buvo nusiteikusi jums kenkti net prieš judviem pasikalbant tądien, kai buvo iš naujo įdarbinta.

— Vadinasi, tai, ką aš pasakiau ar padariau, nebuvo svarbu.

— Tikriausiai. Kaip suprantu, kalbėjotės su specialiąja agente Dičiko.

— Ji puošniai rengiasi. Kaip ir jūs.

— Man patinka gera eilutė. Jūsų padėtis tapo sudėtingesnė radus palaikus.

— Sudėtingesnė, nes tai atsitiko per gaisrą, ar dėl to, kad dingo Dolė?

— Ir viena, ir kita. Dingusio asmens bylą šį kartą tiria Misulos policijos departamentas. Mes bendradarbiaujame su Jungtinių Valstijų miškų tarnyba, jie stengiasi identifikuoti kūną. Kaip tik todėl ir pasidalijau informacija su agente Dičiko.

— Mūsų su Dole istorija, kaip ji pavadino.

— Dolė pasakė keliems žmonėms laikanti jus kalta dėl to, kas atsitiko Džeimsui Breineriui. Ji kaltino jus ir visus čia esančius. Savo apmaudą ji liejo ilgokai, taip pat ir tada, kai buvo išvykusi iš Misulos.

Ravena nebesistebėjo ir daugiau nebegalėjo piktintis.

— Nesuprantu, kaip ji galėjo čia dirbti, bendrauti su parašiutininkais ir nesuprasti, ką mes darome, kaip tą darome ir su kuo turime reikalų. — Tada dirstelėjo į Kvinoką, į griežtą šukuoseną, tobulai sumegztą kaklaraištį. — Ir aš nelabai suprantu, kodėl man tai pasakojate.

— Gali būti, kad ji planavo ir toliau jums visiems kenkti. Gali būti, kad grįžo čionai dirbti, norėdama lengviau prie jūsų prieiti. Ir dar gali būti, kad turėjo pagalbininką. Ką nors, ką įtikino padėti. Ar matėte ją su kuo nors bendraujant, kai čia sugrįžo?

— Ne.

— O su Metu Breineriu, su broliu?

Ravenos nugara nutirpo.

— Pranešusi apie kūdikį, ji prisiloškė Metą ir visą Breinerių šeimą. Žinau, kad jie visi nuoširdžiai mažyle susirūpino, o tokie žmonės kaip jie dėl Dolės padarys viską, ką gali. Po to, kas nutiko Džimui, Metui daug kainavo sugrįžti ir čia dirbti. Bet kokia jums kilusi mintis, kad jis padėjo Dolei nusiaubti mano kambarį ar techniką, yra neteisinga ir įžeidžiama.

— Ar jiedu buvo draugiškai nusiteikę, kol brolis buvo gyvas?

— Kažin ar Metas bent jau porą kartų pagalvojo apie Dolę, bet buvo draugiškas ir dabar yra draugiškas su visais. Ir aš kalbu ne tik apie šuolio porininką jam už nugaros.

— Tiesiog mėginu suprasti, kaip viskas vyko. Dar man sakė, kad keletas vyrų iš bazės turėjo su Dole ryšių, bent jau prieš jos draugystę su Džeimsu Breineriu.

— Seksas nėra ryšys, ypač garą nuleidžiantis seksas su moterimi, kuri noriai atidaro vožtuvus kone bet kuriam pageidaujančiam. Tuo pačiu ji užsiimdavo ir mieste.

— Iki Džeimso Breinerio.

— Ji prie jo apsistojo praeitą sezoną ir, kiek aš žinau, su ja taip nutiko pirmą kartą. Klausykit, jis buvo šaunus vyrukas, linksmas, žavus. Gal ji ir įsimylėjo, nežinau. Mudvi su Dole nesidalijome savo paslaptimis, viltimis ir svajonėmis.

— Tikriausiai jau žinote, kad radome jos automobilį.

— Taip, kalbos sklinda, — Ravena akimirką stipriai užmerkė akis. — Tikriausiai nuspręs, kad tai ji, kai baigs atpažinimą. Žinau. Jums tiesiog reikia sujungti tris kampus — miestą, vietą, kur radau palaikus, ir vietą, kur radote jos automobilį — ir viskas lenkia į vieną pusę. Man ji nepatiko. Toli gražu nepatiko, bet ji nenusipelnė šitokios mirties. Niekas nenusipelno tokios mirties.

— Žmonės visada gauna tai, ko nenusipelno. Vienaip ar kitaip. Ačiū už laiką.

— Kada bus žinoma? — paklausė Ravena jam atsistojus. — Kada sužinos tiksliai?

— Jos odontologas vietinis. Palygins odontologinius duomenis ir patvirtinimą turėtų gauti kiek vėliau šiandien. Tai ne mano byla, bet man smalsu, kiek, jūsų manymu, laiko gali užtrukti nuo tako pradžios nusigauti iki ten, kur radote palaikus, turint galvoje, kad šimtas dešimt svarų buvo nešami patamsy.

Ji atsistojo, kad galėtų pasižiūrėti tiesiai į akis.

— Kaip čia pasakius. Gali užtrukti valandą. Tačiau jeigu esi treniruotas, geras ėjikas ir jeigu pažįsti teritoriją, gali tą padaryti greičiau kaip per pusvalandį.

— Įdomu. Dar kartą ačiū.

Jam nuėjus prie operacijų centro, Ravena vėl atsisėdo, stengėsi apgalvoti pokalbį, informaciją.

Ravena labai nenoriai pripažino, kad Mažasis Lokys greičiausiai buvo teisus.

Gal ir reikia tos pertraukos. Todėl ji nueis aplankyti tėvo, užsuks pas kitus jo komandos žmones. Pasivaikščios ir praskaidrins galvą, o kelios minutėlės su tėvu dievaži niekada nekenkia.

Ji parėjo buteliuko vandens ir beisbolo kepuraitės, paskui išeidama susitiko Gulį.

— Mačiau tave su faru. Ar man jau pasiruošti laiduoti?

— Neskubėk. Jie rado automobilį, Guli.

— Taip, girdėjau.

— Ir... visa kita. Man reikia viską apgalvoti. Ketinu pasivaikščioti iki mokyklos ir aplankyti tėvą.

— Nori draugijos?

— Noriu truputį pabūti viena.

Jis paprastu meiliu mostu krumpliais perbraukė jai per skuostą, ir tai ūmai ją sutrikdė.

— Susirask mane, kai grįši.

— Kur jau ne. Tu antroje grupėje! — šūktelėjo nueidama. — Aidahui gali prireikti kelių zulių. Jei šoksi, būk šaunus.

Reginį stebėjo eidama. Lėktuvai kilo į viršų; parašiutininkai sklendė žemyn. Vakaruose kaupėsi debesys, virš kalnų sunkūs ir balti. Mažesni, pastebėjo ji, ir puresni virš galvos ir šiaurėje lėtai tingiai plaukdami slinko į rytus.

Girdėjo angaruose veikiančius mechanizmus, skambančią muziką, žvangantį metalą, balsų nuotrupas, bet nesustojo, kaip būtų padariusi kokią kitą dieną. Jai reikėjo ne pasiplepėti.

Reikėjo laiko sau.

Žudikas turėjo automobilį arba sunkvežimiuką, nusprendė ji. Niekas nebūtų nešęs Dolės nuo ten, kur ji sustojo, iki ten, kur rado savo mirtį. Gal jis ją nužudė, kai ji išsuko iš Dvyliktojo, įvertė kūną į automobilio bagažinę, sunkvežimiuko puspriekabę? Arba gal pavežė,

pastatė automobilį tako pradžioje ir tada tai padarė. Arba nusitempė į taką, tada...

Jėzau, kad ir kaip tai nutiko, ji mirė, o mažytė dukrelė liko našlaitė.

Ko ji važiavo į pietus Dvyliktuoju, o gal grįžo iš kažkur toliau? Susitikti su meilužiu? Susitikti su tuo teoriniu asmeniu, prišnekintu įvykdyti nusikaltimus. Daugybė motelių, iš kurių galima rinktis. Sunku susitikti su meilužiu — o Dolė garsėjo seksą naudojanti natūriniams mainams, — kai gyveni namuose su tėvais ir kūdikiu.

Ji nepakankamai mylėjo savo vaiką ir todėl nenorėjo ramiai gyventi? Užuot branginusi tai, ką turėjo, ir bent kiek pasistengusi tapti gera motina, leido tam apsėdimui ją sunaikinti?

Visą tą laiką, kurį iššvaistė planuodama savo nesveiką kerštą, puoselėdama neapykantą, verčiau būtų skyrusi pragyvenimui užsidirbti ir mažylei glausti.

O, motina daug reiškia, pagalvojo ji ir paspartino žingsnį.

Nutarė, kad laiko sau jau gana. Pervertino jį. Geriau būtų sutikusi, kai Gulis pasisiūlė eiti kartu. Jis būtų prablaškęs, pakėlęs nuotaiką, prajuokinęs ar bent jau įkyriai trukdęs liūdėti ir pykti.

Eidama pro žmones, išsibarsčiusius tėvo aerodromo pievoje, prie iškylos stalų, Ravena pažvelgė į viršų kaip ir jie.

Artėja prie finalo, pamanė stebėdama lėktuvą. Pasuko prie tvorelės, susikišo rankas į užpakalines kišenes ir nusprendė pasigrožėti reginiu. Kai iššoko parašiutininkas — ji pražydo šypsena ir pasiimti pertrauką galiausiai nebeatrodė taip jau blogai. Kai iššoko antroji figūra, įdėmiai stebėjo laisvai krintančius pavidalus.

Pirmasis — akivaizdžiai mokinys, tačiau neblogas. Neprastas. Rankos išskėstos viskam apglėbti. Vaizui apžvelgti! Vėjui pajusti!

O antrasis... Ravena pakreipė galvą, prisimerkė. Nebuvo įsitikinusi, dar ne, bet būtų pastačiusi padorius pinigus, kad Geležinis Žmogus Tripas šovė žemyn paskui mokinį.

O tada atėjo lauktoji akimirka. Parašiutai išsiskleidė — vienas, paskui kitas, pratrūko plojimai ir džiaugsmo šūksniai: mokinio mėlynais ir baltais dryžiais ir kitas parašiutas, kurį ji pati sukūrė ir padarė savo tėvui šešiasdešimtojo gimtadienio proga su stambiu užrašu GELE-

ŽINIS ŽMOGUS raudonomis (mėgstamiausia jo spalva) raidėmis virš ugniagesio parašiutininko figūros.

Jai patiko jį tokį matyti, visada patikdavo. Tobula figūra, galvojo Ravena, visiška kontrolė, sklendžia ore iš dangaus į žemę, saulei plieskiant tarp tų plaukiančių debesėlių.

Labai teisingai padarė, kad atėjo, suprato ji, kai visi aplinkui susižavėję užvertė galvas. Čia niekas, kas jai buvo miela, nepakito. Kad ir kas nutiktų, ji galėjo juo pasikliauti.

Apie ryto stresą stengėsi negalvoti. Ji negalėjo jo nepasyti, bet galėjo nustumti į šalį ir susitelkti ties tuo, kas teikė jai laimės.

Pavaikštinės čia kiek su tėvu, papriešpiečiaus, pasišnekės apie tai, kas dedasi. Jis išklausys, leis jai išsilieti ir kažkaip sustatys viską į vietas, grąžins ją į vėžes.

Pasišnekėjusi su tėvu ji visada mąstydavo blaiviau, jausdavosi mažiau prislėgta.

Mokinys susidorojo gerai, pastebėjo ji, įstengė labai padoriai nusileisti, ir jis — ne, ji, suprato Ravena, — greitai pašoko ant kojų. Tada Geležinis Žmogus nutūpė ant žemės minkštai kaip plunksna, sklandžiai kaip per sviestą.

Ji prisidėjo prie visų plojimų, šaižiai sušvilpė įvertindama ir sumojavo rankomis vildamasi patraukti tėvo dėmesį.

Mokinė atsisegė diržus, nusiėmė šalmą. Gražūs raudoni plaukai pasklido nutvieksti saulės šviesos. Kai moteris bėgte pasileido prie tėvo, Ravena nusišypsojo. Suprato energiją, jaudulio iškrovą, matė tarp mokinio ir instruktoriaus vykstant tą patį daugybę kartų. Nesiliovė šypsotis, kai moteris šoko Lukui į glėbį — ir tą matydavo nuolat.

Tačiau nebuvo mačiusi, kad tėvas apsuktų mokinę svaigiu ratu, o vadinamoji mokinė apsivytų rankomis jam kaklą, — Ravenos šypseną pakeitė suglumęs šnairas žvilgsnis.

O kai Lukas Tripas-Geležinis Žmogus pasilenkęs mokinei į lūpas įsodino ilgą ir labai entuziastingą bučinį (publika tiesiog pašėlo) , Ravenos žiauna nukrito iki pat sportbačių nosių.

Labiau ji būtų apstulbusi tik tuomet, jeigu Lukas būtų išsitraukęs liugerį ir pykštelėjęs raudonplaukei tiesiai į tarpuakį, bet skirtumas būtų buvęs labai menkas.

Moteris priglaudė Lukui prie skruostų delnus, o tai buvo dar intymiau ir už patį bučinį. Ir reiškė pažinimą, familiarumą, privilegiją.

Kas, po galais, ta bobšė tokia ir kada, po galais, Geležinis Žmogus pradėjo bučiuoti mokines? Apskritai *ką nors*?

Ir dar viešai.

Moteris atsisuko (jos veidas — kuris visai neatrodė kaip bobšės — sušilęs nuo bučinio, spindintis nuo šypsenos) ir padarė gilų perdėtą reveransą vis dar džiūgaujančiai miniai. Ravena niekaip negalėjo atitokti nuo sukrėtimo, o Lukas paprasčiausiai stovėjo išsiviepęs kaip kaimo kvailys.

Ar jis prisirijo kvaišalų?

Protas liepė jai trauktis, susirasti kokią ramią vietelę ir nusiraminti. Pyktis vertė persiristi per tvorelę, nužygiuoti tiesiai prie jų ir pasiteirauti, kas per velnias?!

Bet pirštai įsikibo į tvorelę, ir ji, regis, negalėjo jų atplėšti.

Tada tėvas ją pastebėjo. Jo kvaila šypsena nukrypo į ją, o jis pats — Jėzau — paėmė raudonplaukę už rankos ir lengvai pasūpavo. Pamojęs dukrai laisvąja ranka, kažką pasakė raudonplaukei išpuoselėtu veidu, ir šioji iš tiesų netgi turėjo *įžūlumo* nusišypsoti Ravenai.

Tebesilaikydami už rankų jiedu leidosi žingsniuoti prie tvorelės Ravenos link.

— Sveika, meilute. Nė nenumaniau, kad tu čia.

— Aš... Aš tvarkaraščio apačioje, tai todėl.

— Džiaugiuosi, kad atėjai. — Jis uždėjo pirštus ant tvorelę gniaužiančių jos pirštų ir lengvai atkabino tris iš jų, — Ela, tai mano dukra Ravena. Ra, Ela Freizer. Ji ką tik atliko savo pirmąjį šuolį.

— Kaip miela su tavimi susipažinti. Lukas man tiek daug apie tave pasakojo.

— O, tikrai? Keista, jis nieko nepasakojo man apie jus.

— Buvai labai užsiėmusi, — akivaizdžiai išsiblaškęs Lukas kalbėjo maloniai. — Mes nuolat prasilenkiame. Ela yra Orčardo namų akademijos vadovė.

Mokyklos direktorė. Tonio privačios mokyklos. Dar vienas kirtis bobšės statusui. Kad ją kur.

— Jos sūnus nupirko jai dovanų šuolį tandemu, — tęsė Lukas. —

Ir jai patiko. Derėjo dabar pasikviesti savo šeimą, Ela, — tęsė jis. — Vaikaičiams būtų patikę.

Ir dar *močiutė*? Ir kas ji per viena, šita tėvo bučiuoklė?

— Prieš jiems ateinant pasižiūrėti norėjau įsitikinti, kad susitvarkysiu. Kitą kartą. Iš tiesų ketinu nueiti ir pasikalbėti su Marse, kaip tą sutvarkyti. Buvo miela su tavimi susipažinti, Ravena. Tikiuosi, mudvi dažniau matysime viena kitą.

Nors jos balsas buvo švelnus ir mandagus, tačiau kai abiejų moterų akys susitiko, iš ūmaus susirėmimo tapo aišku, kad jiedvi viena kitą suprato.

— Susitiksime viduje, Lukai.

Keliauk, keliauk, pamanė Ravena. Raityk kulnus.

— Na, tai ką manai? — entuziastingai paklausė Lukas. — Vyliausi, kad pasiimsi pertrauką geriau susipažinti su Ela. Tiesiog puiku, jog tau pakliuvo čia ateiti per jos pirmąjį šuolį.

— Jos forma nebloga. Ji gražiai skriejo. Klausyk, tėti, kodėl mums nesukirtus priešpiečių kavinėje? Čia...

— Mudu su Ela surengėme iškylą jos šuoliui atšvęsti. Kodėl tau neprisidėjus prie mūsų? Tai suteiks judviem progą geriau vienai kitą pažinti.

Ar jis šaiposi?

— Nemanau, bet ačiū. Būti penkta koja man nelabai tinka.

— Nepaikiok. Kiek Elą pažįstu, tai ji priruošė gausiai. Ji puikiai gamina.

— Tiesiog... tiesiog... — Ravenai pynėsi liežuvis. — Ar seniai visa tai vyksta? Ir *kas* vyksta? Bučiniai šuolio vietoje, laikymasis už rankyčių, iškylos priešpiečiai? Jėzau, tėti, ar tu su ja *miegi*?

Jis pyktelėjo, pažįstamas žvilgsnis rodė susierzinimą.

— Aš manau, kad tai priklauso mano asmeninių reikalų kategorijai, Ravena. Ar tai tavo problema?

— Mano problema, neatsižvelgiant į bučinius, kabinėjimąsi Dievo, komandos ir žiūrovų akivaizdoje, kad atėjau čia norėdama pasikalbėti su savo tėvu, bet tu pernelyg užsiėmęs su Direktore Karštakelne, kad skirtum man dėmesio.

— Klausyk, — jis suspaudė jai pirštus nespėjus jų atitraukti. —

Nekalbėk su manimi tokiu tonu. Man nė velnio nerūpi, kad tu suaugusi. Jei tau reikia su manimi pasikalbėti, eime vidun. Pasikalbėsim.

— Ne, ačiū, — atsakė ji šaltai mandagiai. — Keliauk ir rūpinkis savo asmeniniais reikalais. Aš pasirūpinsiu savaisiais. Prašau atleisti, — išlaisvino pirštus. — Man reikia grįžti į bazę.

Ravena atpažino jo veide pyktį ir nusivylimą — tai, ką retai matydavo ir akimirksniu suprasdavo. Nusisuko nuo jo, nuėjo šalin, negalėdama susivaldyti. O širdį maudė, kaip pati sau sakė, dėl išdavystės.

Grįždama atgal jautė besitvenkiantį pyktį, kuris karčiai smigtelėjo, kai išgirdo pratrūkusią sireną. Bėgte įveikė likusį atstumą iki bazės, kur jau galėjo matyti krutančius parašiutininkus ir į pakilimo taką riedantį lėktuvą.

Įpuolė į pasirengimo kambarį, nustūmusi šalin kartėlį, kaip nustūmė stresą — kaip kažką, prie ko teks grįžti paskui ir gerai išnarstyti.

Čiupo iš spintelės įrangą Korčiui.

— Gaisras Pajete?

— Tas pats, — jis užsegė nusileidimo virvę reikiamoje kišenėje. — Zuliai skrenda į pagalbą!

Ji pažvelgė jam į akis.

— Sėkmės.

— Kortos taip ir pranašauja, — ir suprunkštęs nukrypavo prie laukiančio lėktuvo.

Tą pačią procedūrą atliko su Trigeriu, o Gulis padėjo Dobiui.

Po kelių minučių žiūrėjo, kaip lėktuvas pakyla be jos.

— Prasidėjo antrinis gaisras, — pasakė jai Gulis. — Aidaho vyrai jau ėmė retėti. Vienas iš jų antrosios grupės iššokęs pakibo, susilaužė ranką, dar du susižeidė ant žemės.

— Argi tu ne puikiai informuotas?

— Man patinka spėti kartu su esamais įvykiais. — Stebėdamas į dangų kylantį lėktuvą pakreipė savo beisbolo kepuraitę, kad snapelis mestų geresnį šešėlį. — Tokie dalykai kaip žaibas be lietaus Flatchedo apygardoje verčia ant menčių. O tu neužsibuvai pas tėtį.

— Ar tu mane šnipinėji?

— Tik naudojuosi skvarbiomis stebėjimo galiomis. Dar jos man sako, kad tu baisiai įniršusi.

— Man nepatinka tupėti ant žemės, kai esu tinkama šokti.

— Tu tebesi tvarkaraštyje, — priminė jis. — Ir?

— Kas ir?

— Kas dar tave baisiai įsiutino?

— Netrukus tą padarysi tu su savo skvarbiomis galiomis, todėl nukreipk jas kitur. — Ravena išdidžiai apsisuko eiti, tačiau buvo pernelyg susierzinusi, kad nutylėtų, todėl grįžo atgal. — Aš einu pasimatyti su savo tėvu, praleisti su juo šiek tiek laiko, pasikalbėti apie visą šitą šlamštą, nes mes visada taip darome. Kai nueinu, jis su mokiniu atlieka pirmą šuolį. Su mokiniu, kuris pasirodo esąs moteris. Raudonplaukė. Ir toji vos spėjusi atsidurti ant žemės tą pačią minutę šoka ant jo, kaip mano senas šuo Bačas šokdavo prie skraidančios lėkštės. Tada jis ją apsuka ratu, o paskui bučiuoja. Bučiuoja ją tiesiog ten, rimčiausiai įsisiurbęs į lūpas, apsikabinęs, be abejonės, nepamiršęs liežuvio.

— Šaunu. Taigi... labai stengiuosi suprasti visą pasakojimą ir mėginu išsiaiškinti, kas tave įsiutino?

— Ar aš tau ką tik nesakiau, kad tėvas bučiavo tą raudonplaukę?

— Sakei, bet man labai sunku suprasti, kodėl tu pratrūkai. Elgiesi tarsi niekada nemačiusi, kaip tavo senukas bučiuoja moterį.

Kai ji nieko neatsakė, tik stovėjo išplėtusi degančias mėlynas ledines akis, jis nustebęs nuoširdžiai susijuokė.

— Rimtai? Tu rimtai nesi mačiusi jo bučiuojančio moterį? Tas vyras turėjo būti nežmoniškai apdairus. — Gulis vėl patylėjo, palingavo galvą ir patapšnojo jai per petį. — Liaukis, Ra. Juk neketini man pasakyti mananti, kad jis iš tiesų neprisilietė lūpomis prie moters per — kiek tau iš tikrųjų metų?

— Jis nevaikšto į pasimatymus.

— Sakei, kai jis nuėjo į pasimatymą su kliente išgerti... Aha. Dabar mano neįveikiami dedukciniai įgūdžiai prisidėjo prie skvarbių stebėjimo galių, tad viską apibendrinus tai turėtų būti ta pati moteris.

— Ji *sako* esanti mokyklos direktorė. Ir akivaizdžiausiai aišku, kad jie kartu miega.

— Spėju, kvietimas pas direktorę į kabinetą tavo tėtukui įgavo visai kitą prasmę.

— Atsiknisk.

— Vajė, — jis pagavo Raveną už rankos, kai ji gręžėsi sprukti. — Tu pavyduliauji? Tu tikrai pavyduliauji, kad tavo tėvas susidomėjo moterimi?

Karštis — pasipiktinimas, sutrikimas — plūstelėjo į skruostus.

— Tai šlykštu ir netiesa.

— Tu siunti, pavyduliauji ir esi nuoširdžiai įsižeidusi, kad tavo tėvas užmezgė romantiškus santykius su moterimi. Tai nėra šlykštu ir netiesa, Ravena, tačiau aš labai stebiuosi, nes tai apgailėtina ir savanaudiška, — kažkas labai panašaus į nusivylimą, kurį ką tik matė tėvo veide, praslinko Gulio veidu. — Kada jis paskutinį sykį tūžo ant tavęs, kad su kažkuo susidėjai?

Dabar ji pasijuto apgailėtinai ir tai tik pakurstė jos pasipiktinimą.

— Mano jausmai ir mano santykiai su tėvu — ne tavo reikalas. Tu nė velnio nenumanai nei apie juos, nei apie mane. Ir žinai ką, man jau ir taip bjauriai bloga nuo to, kad viskas ant manęs griūva, pradedant Dole ir jos kvailu kerštu ir baigiant siaurašikne specialiąja agente, pradedant tėvo nusivylimu ir baigiant tavo nieko verta nuomone apie mane. Todėl gali tiesiog...

Veriama sirena nukirto jos žodžius.

— Panašu, kad aš su savo nieko verta nuomone turiu eiti. — Gulis nusisuko ir grįžo į pasirengimo kambarį.

Tai jau buvo daug daugiau negu ji įstengė pakelti, galvojo Ravena, žvelgdama į šiaurėn nuskrendantį lėktuvą.

— Jeigu ir toliau taip bus, jiems teks išsiųsti ir mus.

Ji dirstelėjo į Metą.

— Jei man ir toliau taip seksis, gavęs dar vieną iškvietimą, Mažasis Lokys mane išbrauks ir išsiųs Mardžę. O tu kaip nusiritai į dugną?

— Jam atrodo, kad aš per daug susirūpinęs dėl Dolės ir dėl savo dukterėčios. Gal ir taip.

— Apgailestauju. Aš nepagalvojau.

— Viskas gerai. Vis dar tikiuosi, kad jie pasakys, jog visa tai buvo klaida, — rankose laikydamas kepurę jis suko ir suko ją, užmiršęs prisidengti savo kviečių spalvos plaukus.

— Žinai, neteisinga, kad mergytė neteko tėvo dar nė negimusi, o paskui netrukus neteko ir mamos.

Jis pasisuko į Raveną, ir toji pamanė, kad jis atrodo nepakeliamai jaunas ir pažeidžiamas.

— Ir negali būti teisinga, — atsiliepė ji.

— Bet viskas, aš manau, viskas visada tiesiog negali būti taip, kaip mes norime. Man atrodo... kaip lemtis, — jis kiek palinko prie jos, kai ji ranka apsikabino jį per liemenį. — Tikriausiai tau sunkiau, — pasakė, — negu man.

— Man?

— Tu ją radai. Jeigu ten ji. Net jeigu ir ne ji, radai, kad ir kas ten buvo. Baisu, kad tai tu ją radai.

— Mes abu susitvarkysime, Metai.

— Ir aš sau taip sakau. Vis galvoju apie Šailą ir sakau sau: kad ir kas nutiktų, mes užtikrinsim, kad jai viskas būtų gerai.

— Breikmanai ir tavo šeima ja pasirūpins.

— Taip. Na, manau, eisiu į dirbtuves, pamėginsiu užimti galvą kuo nors kitu.

— Geras sumanymas. Ir aš ateisiu po kelių minučių.

Ji pirmiau nuėjo į savo kambarį ir užsirakino. Nors ir žinojo, kad tai savigaila ir kad beprasmiška, atsisėdo ant grindų, atsirėmė į lovą ir gerai išsiverkė.

16

Įšsiverkusi liovėsi pykti ir savęs gailėtis. Skeliantį galvos skausmą priėmė kaip kompromisą ir išgėrusi vaistų apsišlakstė veidą šaltu vandeniu.

Viena iš problemų, kai esi tikra šviesiaplaukė ir šviesaus gymio, mintijo ji įdėmiai apžiūrinėdama save veidrodyje, kad nusižliumbusi atrodai taip, kaip per marlę būtum smarkiai nudegusi saulėje.

Dar pašlakstė, tada sumirkiusi išgręžė rankšluostį. Atsigulusi aukštielninka ant lovos dešimčiai minučių užsidengė juo veidą — tegul vaistai ir vėsa atlieka savo darbą.

Taigi persistengė, galvojo. Reikėtų trenkti sau plyta.

Atsiprašys tėvo už kišimąsi į jo reikalus, jei jau turi tokių reikalų ir nenori, kad ji kištųsi.

Ir ji tikrai labai tikėjosi tokio paties mandagumo iš vieno greitakojo, karštagalvio pirmamečio, todėl geriau tegu jis saugiai sugrįžta.

Vėl apžiūrėjo veidą ir nutarė, kad pakaks. Gal ir neatrodo geriausiai, bet ir ne taip, kaip pastarąsias dvidešimt minučių, kai gulėjo ant grindų ir bliovė lyg koks didelis kūdikis.

Eidama į operacijų centrą susižinoti apie brigadų padėtį, pamatė ją pasitikti einančią specialiąją agentę Dičiko.

— Panele Trip.

— Klausykite, žinau, kad turite dirbti savo darbą, bet mes išleidome dvi grupes. Aš einu į operacijų centrą ir neturiu laiko kalbėtis apie jau aptartus dalykus.

— Apgailestauju, tačiau man vis tiek reikia su jumis pasikalbėti, kaip ir su kitais brigados nariais bei personalu. Nustatyta, kad palaikai, kuriuos vakar suradote, tikrai Dolės Breikman.

— Po velnių, — Raveną supykino ir ji pirštais pasitrynė kaktą. — Po velnių! Kaip? Kaip ji mirė?

— Kadangi kai kurias smulkmenas praneš per vakaro naujienas, galiu jums pasakyti, kad mirties priežastis buvo sprando lūžis, gali būti nukritus.

— Nukritus? Reikėtų kristi tikrai smarkiai ir labai nepatogiai. Tai nėra atsitiktinumas, juolab kad ji paliko automobilį vienoje vietoje, o mirė kitoje.

Dičiko veidas liko abejingas, akys ramios.

— Šis žmogžudystės tyrimas atliekamas kartu su padegimo tyrimu. Jūsų nuojautos arba skaičiavimai, pasirodo, buvo visiškai taiklūs.

— O taiklūs reiškia, kad mane įtariate.

— Dar nesu pasirengusi ką nors išskirti kaip įtariamąjį, bet dėl įvykio laiko jūs turite alibi. Faktas tas, kad jūsų santykiai su auka buvo priešiški. Tai sritis, kurią turiu ištyrinėti.

— Tyrinėkite. Pabūkite Magelanu. Nenorėjau turėti dėl jos problemų. Jei būčiau galėjusi trinktelėti gėdingąją kiaulių kraujo dieną, būčiau tą ir padariusi. Ir ji to nusipelnė. Ji turėjo būti apkaltinta dėl mūsų įrangos suniokojimo ir praleisti šiek tiek puikaus laiko kalėjime. Bet nemanau, kad turėjo mirti dėl kurio nors iš tų išpuolių. Ji buvo...

Ravenos kalbą nutraukė sunkvežimis, kuris riaumodamas ir mėtydamasis į šonus ūmai pasuko į ją. Ji čiupo Dičiko už rankos patraukti į save, o Dičiko griebė ją norėdama apsaugoti.

Sunkvežimis žviegdamas sustojo, sukeldamas kelio dulkių debesis.

— Jėzau Kristau! Ką, po velniais, čia... — ir nutilo pažinusi šokantį iš sunkvežimio Leo Breikmaną, Dolės tėvą.

— Mano duktė negyva, — tarė jis ir sustojo, mėsingas plaštakas sugniaužęs į kumščius pabalusiais krumpliais. Kūnas drebėjo po buvusios valstijos krepšinio komandos marškinėliais, o platus ir atšiaurus veidas buvo įraudęs.

— Pone Breikmanai, apgailestauju...

— Tu kalta. Iš jos nieko neliko, tik apdegę kaulai, ir tu dėl to kalta.

— Pone Breikmanai, — Dičiko įsiterpė tarp Ravenos ir Breikmano, bet Ravena žingtelėjo į šalį atsisakydama skydo. — Jau jums paaiš-

kinau, kad aš ir visi mūsų darbuotojai padarysime viską, kas įmanoma, kad nustatytume jūsų dukros žudiką. Turite važiuoti namo ir pasilikti su žmona ir dukraite.

— Jūs juk dangstysite. Jūs dirbate tiems patiems žmonėms. Jei ne šita, mano dukra šiandien būtų buvusi gyva. — Kai jis parodė į ją pirštu, sulig tuo aštriu kaip ašmenys dūriu Ravena pajuto kunkuliuojantį sielvartą. — Ji privertė Dolę išmesti iš darbo, nes toji negalėjo pamiršti, kaip ji leido žūti Džimui Breineriui. Ji privertė išmesti ją iš darbo, todėl Dolei reikėjo trenktis jo ieškotis net į Florensą. Jeigu ji ir nenužudė mano mergaitės savo rankomis, tai taip įvyko tik per ją. Manai, kad esi tokia svarbi? — toliau niršo ant Ravenos. — Manai, gali lepintis po tėvo sparneliu ir vaikyti žmones vien todėl, kad tavo pavardė Trip? Tu pavydėjai mano mergaitei, pavydėjai, nes Džimas tave dėl jos paliko, ir negalėjai to pakelti. Leidai jam žūti, kad tik jinai jo neturėtų.

— Leo, — prisiartinęs su būriu vyrų kreipėsi Mažasis Lokys. — Apgailestauju dėl Dolės. Mes visi liūdime dėl tavo netekties. Tačiau turiu tavęs paprašyti dabar važiuoti iš čia.

— Kodėl tu neatleidi jos? Kodėl neišspiri iš bazės kaip šiukšlės, kaip išmetei mano mergaitę? Dabar mano mergaitė negyva, o ji stovi čia tarsi visa tai būtų *niekis*.

— Dabar netinkamas metas tau čia būti, Leo, — Mažasis Lokys kalbėjo tyliai, ramiai. — Turi važiuoti namo ir būti su Airina.

— Neaiškink, ko man reikia. Tai mažylei reikia mamos. Ir nė vienas iš jūsų nė velnio apie tai nenuraukiate. Jūs sumokėsite už viską, kas nutiko mano Dolei. Brangiai sumokėsite jūs visi.

Jis nusispjovė ant žemės ir įsiropštęs į sunkvežimį trenkė durelėmis. Ravena matė, kaip jam ant skruostų pasipylė ašaros, kai jis pasuko vairą ir nuvažiavo.

— Ra.

— Ne dabar, Mažasis Loky. Prašau.

— Dabar, — nukirto jis ir tvirtai ranka apkabino pečius. — Eisi kartu su manimi vidun. Agente Dičiko, su Ravena pasikalbėsite vėliau.

Dičiko apžvelgė glaudžiai sustojusių vyrų sieną kaip barikadą ir nuėjo į pastatą paskui Raveną.

Viduje Mažasis Lokys nusivedė ją į savo kabinetą ir uždarė duris.

— Sėskis, — paliepė.

Jai atsisėdus persibraukė rankomis per plaukus ir atsirėmė į savo darbo stalą.

— Žinai, kad Leo Breikmanas geras šikšnius net palankiausiomis aplinkybėmis.

— Taip.

— O dabar aplinkybės labiau negu šūdinos.

— Aš supratau. Turi būti kas nors kaltas, o Dolė kaltino mane viskuo, tad ką čia geriau pasirinksi. Aš supratau. Jeigu ji pripasakojo jam ir kitiems žmonėms, kad buvau susidėjusi su Džimu, o paskui jis mane paliko, tai kodėl gi tėvui nepatikėti, kad taip pasielgiau su jo vaiku? Ir kad būtų visiškai aišku: mudu su Džimu niekada...

— Manai, aš tavęs nepažįstu? Pasikalbėsiu su Dičiko ir viską paaiškinsiu.

Ravena trūktelėjo pečiais. Po Breikmano išpuolio jautė, kaip vėl surakino nugarą.

— Ji arba tuo patikės, arba ne. Nesvarbu. Man viskas gerai, ar beveik viskas gerai. Tu neturi laiko būti man aukle, Mažasis Loky, kai mūsų brigados išsiųstos. Apgailestauju dėl Breikmano, — pasakė ji, — bet tai paskutinis kartas, kai jis pasinaudojo manimi kaip emocine bokso kriauše. Dolė buvo melagė, o tai, kad ji dabar negyva, nieko nekeičia, — ji atsistojo. — Sakiau tau šį rytą, kad man viskas gerai ir kad gerai jaučiuosi. Nemelavau, bet sakiau nevisišką tiesą. Dabar sakau. Niekas nesielgs su manimi taip kaip Dolė ir jos tėvas ir nevers manęs jaustis dėl to blogai. Nesu atsakinga už visą krūvą mėšlo, kurio jie privertė aplinkui. Turiu ir saviškio iki kaklo.

— Tikrai panašu, kad tau viskas gerai ir tu gerai jautiesi.

— Galiu padėti operacijų centre, jei nori, arba eiti į dirbtuves pasižiūrėti, ką reikia ten nuveikti.

— Eime pasižiūrėti, kaip sekasi mūsų berniukams ir mergaitėms.

DIČIKO UŽSUKO Į valgyklos virtuvę, bet nieko ten neaptiko, išskyrus raminamus ir kartu nuodėmingus aromatus. Jau ketino eiti į pietų salę, bet jos akis patraukė judesys už lango.

Pamatė virtuvės vadovę Mardžę, ravinčią įspūdingo daržo lysvę.

Mardžė, išgirdusi atsiveriant užpakalines duris, atsisuko, pakėlė platų šiaudinės skrybėlės, kurią buvo užsimaukšlinusi ant virtuvinės skarutės, kraštą.

— Labai gražūs raudonėliai.

— Jie gerai auga. Ieškote manęs ar tiesiog vaikštinėjate?

— Norėčiau kelias minutes su jumis pasikalbėti. Ir su kita virėja, Lina Dorčester.

— Išleidau Liną popietei namo, nes ji buvo nusiminusi. Grįš apie ketvirtą. — Mardžė įmetė piktžoles į plastikinį kibirėlį prie kojų, tada nusišluostė rankas. — Neblogai būtų išgerti limonado. Norėtumėte?

— Jeigu nebus per sunku.

— Jeigu būtų, nedaryčiau. Galite čia prisėsti. Daug laiko praleidžiu virtuvėje gražiomis dienomis, todėl visada, kai tik galiu, stengiuosi pabūti lauke.

Dičiko atsisėdo ant vienos iš sodo kėdžių, žvalgėsi po daržą, į tai, kas buvo toliau už jo. Dideli angarai ir šoniniai pastatai, kiek atokiau — tako vingis. Ir kylantys, besitęsiantys debesų supami kalnai.

Mardžė grįžo nešina limonadu ir lėkštute sausainių su stambiais šokolado gabaliukais.

— O. Užkabinote didžiausią mano silpnybę.

— Visi kokią nors turi. — Mardžė padėjo padėklą, patogiai atsisėdo ir nusispyrė sodo batelius guminiais padais. — Nugirdom, kad ten Dolė. Išleidau Liną, nes ją labai nuliūdino žinia. Jiedvi nebuvo geriausios draugės. Dolė su merginomis nedraugavo, bet jiedvi kartu kurį laiką dirbo ir dažniausiai gerai sutarė. Linos švelni širdis, ji viską priima labai jautriai.

— Ir jūs dirbote su Dole tuo pačiu metu. Buvote jos viršininkė.

— Teisybė. Ji mokėjo gaminti — turėjo miklias rankas ir niekada nepridarė man virtuvėje bėdų. Jos problema, ar viena iš jų, buvo ta, kad mylėdavosi ji siekdama savo tikslų ir seksą vertino kaip mainus, — Mardžė pasiėmė sausainį, atsikando. — Vyrai čia stiprūs, drąsūs. Reikėtų gerokai pasistengti, kad nepastebėtum, kokie jų kūnai. Dolė labai ir nesistengdavo. Daugelis iš jų dar ir jauni, — tęsė ji toliau,— ir dauguma toli nuo namų. Jie rizikuoja gyvybe, savo galūnėmis ir dirba kaip

jaučiai kartais kelias dienas iš eilės sunkiausiomis sąlygomis. Jeigu turi progą užsiristi ant nuogos moters, nedaug kas atsisakytų. Dolė tą progą suteikė daugeliui iš jų.

— Galbūt iš apmaudo? Kai moteris suteikia vienam vyrui progą, tada apsisukusi tokią pačią galimybę suteikia kitam, natūralu, kad priima apmaudas.

— Nepažįstu nė vieno, kuris būtų kada nors Dolę vertinęs rimtai. Taip pat ir Džimas. Žinau, ji sakė, kad jis ketino ją vesti, ir žinau, kad melavo. Arba paprasčiausiai fantazavo. Švelniau pasakius, tiesiog fantazavo.

Nors ir kitokiais žodžiais, Mažasis Lokys pareiškė tokią pačią nuomonę.

— Ar Džimas rimtai vertino Raveną Trip?

— Ra? Na, ji padėjo jam mokytis, kai buvo naujokas, ir dirbo kartu... — Mardžė staiga nutilo, kai suprato žodžio *rimtai* reikšmę. Atsilošė kėdėje ir juokėsi, kol paskaudo šonai. Mostelėjo ranka, gurkštelėjo limonado, kad nusiramintų. — Nežinau, kaip jums šovė tokia mintis, agente Dičiko, bet jeigu Džimas būtų bent pamėginęs ką *rimtai* su Ra, ji būtų nuspriegusi jį kaip musę. Jis flirtavo su kiekviena moterimi, net ir su manimi. Toks jau jis buvo ir elgėsi labai nuoširdžiai. Tačiau tarp jųdviejų su Ra nieko nebuvo, išskyrus tai, kas vyksta tarp jų visų. Draugystė, kurią, manau, suprastų vienam mūšyje kovęsi kariai. Negana to, Ravena niekada nesusidėdavo su niekuo iš savo padalinio — iki šio sezono. Iki Guliverio Kario. Aš tiesiog sužavėta, kaip jis sukasi.

— Leo Breikmanas sako, kad Ravena su Džimu draugavo, kol jis viską nutraukė, norėdamas būti su Dole.

Mardžė atsigėrė limonado ir pažvelgė į kalnus, kaip pirmiau Dičiko.

— Leo sielvartauja, ir man dėl jo su Airina skauda širdį, bet jis klysta. Panašu, kad šitaip kalbėjo Dolė.

— O kam?

— Norėdama sutirštinti spalvas ir apjuodinti Raveną. Jau minėjau, kad Dolė nedraugavo su merginomis. Ji bendravo su Lina, Lina nekėlė grėsmės. Lina ištekėjusi ir laiminga, ir vyrai apie ją paprastai

galvoja kaip apie seserį ar dukrą. Dolė Raveną visada laikė konkurente, maža to — ji žinojo, kad Ravena laiko ją... pigia, sakykim taip.

— Akivaizdu, kad jos nesutarė.

— Iki Džimo žūties jos viena kitą dar pakentė. Abi pažįstu nuo vaikystės. Ravena vargu ar pastebėdavo Dolę. Dolė Raveną visada pastebėdavo. Ir jeigu jūs vis dar tebemanote, kad Ravena turi ką nors bendra su tuo, kas nutiko, tai švaistote laiką, kurį verčiau skirtumėte ieškoti tikrajam nusikaltėliui.

Dičiko pamanė, kad laikas nėra švaistomas, jeigu *ką nors* išsiaiškini.

— Ar ką nors žinote apie tai, kad Dolė ieškojosi darbo Florense?

— Ne. Nežinau, kam jai reikėjo ten ieškotis. Daug kur ir čia būtų ją pasamdę bent jau vienam sezonui. — Mardžė sunkiai atsiduso. — Nedaviau jai rekomendacijos. Atėjo jos pamokslininkas, mėgino priversti mane ją parašyti. Man tai nepatiko, ir vis tiek nebūčiau rašiusi. Ji jos nenusipelnė po tokio poelgio. Apgailestauju, jeigu jai pasirodė, kad dėl to turi išvažiuoti iš Misulos ieškotis darbo. Tačiau yra daug vietų, kur būtų gavusi jo ir be rekomendacijos. — Mardžė minutėlę pasėdėjo tylėdama. Tik žvelgė į kalnus. — Ar ji važiavo iš ten, kai taip atsitiko? Iš darbo Florense?

— Tai dar turėsiu išsiaiškinti. Nemėgstu pataikauti, bet žinokite, jog atvirai sakau — tai skaniausi sausainiai, kokius kada esu valgiusi.

— Įdėsiu jums keletą.

— Neatsisakysiu.

AIDAHE BRIGADA gaisrą suvaldė saulei leidžiantis. Šiaurėje mūšis vyko dviem frontais, o parašiutininkai puolė kirviais ir pjūklais, buldozeriais ir gaisrinėmis žarnomis.

Ji galėjo jį matyti. Išėjusi laukan įkvėpti oro, Ravena galėjo matyti ugnį ir dūmus, ir figūras geltonomis striukėmis, kaip ginklais mojuojančias įrankiais.

Jeigu jie iškvies dar vieną grupę, jeigu jiems reikės pagalbos ar pastiprinimo, Mažasis Lokys siųs ją. Ir ji bus pasirengusi.

Nugara nutirpo žybtelėjus priekiniams žibintams, išnirus artėjan-

čio sunkvežimiuko siluetui. Tada vėl atsipalaidavo, kai pamatė, kad tai ne Leo Breikmanas sugrįžo užsipulti jos dar kartą.

Iš sunkvežimiuko išlipo Lukas ir žengė artyn.

Dar piktas, pastebėjo ji. Vis dar įširdęs.

Jis tai įrodė suėmęs ją už pečių ir supurtęs.

— Kodėl man nepasakei, kas dedasi? Kad radai palaikus, apie Dolę, apie *ką nors*.

— Aš maniau, tu žinai.

— Taigi nė velnio aš nežinojau.

— Buvai užsiėmęs.

— Nepliaukšk man niekų, Ravena. Nusileidusi parašei žinutę: VISKAS GERAI.

— Ir buvo viskas gerai. Nesusižeidžiau.

— Ravena.

— Nenorėjau tau rašyti tokios žinutės ar pasakoti telefonu. Nuėjau rytą su tavimi pasikalbėti apie tai, bet...

Jis prisitraukė ją prie savęs ir apsikabino.

— Mane įtaria.

— Liaukis, — sumurmėjo Lukas ir prispaudė jai prie viršugalvio lūpas.

— Miškų tarnybos agentė mane apklausė du kartus. Kivirčijausi su Dole, o paskui visam tokiam dideliam plote tenai užmyniau tiesiai ant jos palaikų. Šiandien čia buvo atvažiavęs Leo Breikmanas.

Ji išsikrovė, viską išklojo ir išsiliejo, nes jis buvo čia ir apgins kaip visada.

— Leo iš sielvarto kone pamišo. Jo vietoje nė nežinau ką daryčiau, — net negalėjo pagalvoti apie tai. — Jie ras, kas taip padarė. Gal tada palengvės, kaip jie sako, nors, prisiekiu, nežinau, ar tai įmanoma.

— Jis išvažiuodamas pravirko. Man atrodo, kaip tik tą akimirką lioviausi gailėjusi savęs, nes iš tiesų per ilgai gailėjausi.

— Niekaip nepavyks greitu laiku to užmiršti.

— Ketinu siekti rekordo. Tėti, dėl to, kas nutiko anksčiau. Aš apgailestauju.

— Ir aš, — jis numojo ranka. — Taigi vėl viskas tobula.

— Visiškai.

— O kur tas vaikinas, su kuriuo tu vaikštinėji?

— Jis Flatchede prie gaisro.

— Eime pasižiūrėsime operacijų centre, kaip jiems sekasi.

— Noriu, kad jis ir jie visi sugrįžtų saugiai. Nors ir pykstu ant jo. Labiausiai todėl, kad, mano manymu, jis dėl keleto dalykų yra teisus.

— Nekenčiu, kai taip nutinka. Be to, kas jis manosi esąs, kad būtų teisus?

Ji susijuokė ir padėjo jam ant peties galvą.

— Ačiū.

JI BUDĖJO OPERACIJŲ CENTRE, padėjo koreguoti žemėlapį, stebėdama brigados pažangą ir gaisro vingius bei posūkius, ir žiūrėjo, kaip radare blyksi žaibų išlydžiai.

Kažkuriuo metu po antros valandos, kai griausminga perkūnija nusiautėjo virš bazės, o šiaurėje Gulis su brigados draugais įropojo į palapines, Ravena krito į lovą.

Ir kone iš karto ėmė sapnuoti.

Perkūnijos grumėjimas virto variklių riaumojimu, vėjo ūžavimas — oro gūsiais pro atviras lėktuvo duris. Kad Džimas nervinasi, ji matė jo akyse, girdėjo balse ir blaškydamasi lovoje įsakė sau jį sustabdyti. Susisiekti su baze, įspėti stebėtoją, pasikalbėti su gaisravietės vadovu.

Su kuo nors.

— Yra kaip yra, — pasakė Džimas dabar sklidinomis širdgėlos akimis. — Juk žinai, tokia mano lemtis.

Ir iššoko jai įkandin paskutiniam šuoliui. Į ugnies nasrus, suriko pervertas jos ilčių.

Šį kartą ji nusileido viena, už nugaros niurnėjo liepsnos, gerklinis urzgesys stiprėjo, o žemė pradėjo dundėti. Kiek įkabina nubėgo šlaitu, karštis nusvilino odą, kai nėrė pro besiplaikstančius dūmų kamuolius.

Aklai ieškodama šaukė Džimą — galimybė buvo, galimybė visada yra. Plazdančių liepsnelių vėriniais ugnis kopė į medžius, mirtinu šokiu plaikstėsi pažeme. Ir tada kažkas pašaukė ją vardu.

Ji šoko į kitą pusę ir šaukdama, kol ėmė degti gerklė, įžengė į

išdagą. Apanglėjusios šakos kyšojo iš rusenančių židinių, modamos nelyginant kaulėti pirštai. Stuobriai, nuvirtę ir styrantys, už dūmų uždangos atrodė juda ir linguoja. Išdegusiai žemei traškant po kojomis ji toliau bėgo savo vardo aido link.

Stojo tyla lyg sulaikius kvėpavimą. Ji stabtelėjo toje garso kišenėje sunerimusi, sutrikusi. Akimirką pasijuto pakliuvusi į nespalvotą nuotrauką. Niekas nejudėjo, net kai puolė bėgti. Žemė po kojomis tylėjo.

Pamatė jį gulintį ant plikai ugnies išdegintos žemės veidu į vakarus, tarsi būtų įsitaisęs stebėti saulėlydžio. Kai pašaukė jį vardu, jos balsas suaidėjo galvoje. Apsvaigusi iš palengvėjimo klestelėjo šalimais.

Džimai. Ačiū Dievui.

Išsiėmė radiją, tačiau kaip ir oras aplinkui aparatas atsakė tyla.

Aš suradau jį! Atsiliepkite kas nors. Kas nors padėkite man!

— Jie negali.

Ji atšlijo, kai Džimo balsas perplėšė tylą, kai po antveidžiu atsimerkė jo akys, kai po antveidžiu lūpos išsikreipė šiurpia šypsena.

— Mes čia sudegsime. Visi čia sudegsime.

Po antveidžiu įsiplieskė ugnis. O kai ji įkvėpė oro rėkti, jis griebė jai už rankos. Ugnis prilydė jos kūną prie jo.

Ji klykė ir nesiliovė klykusi, liepsnoms prarijus juos abu.

RAVENA IŠŠLIAUŽĖ iš lovos ir nuklupinėjo prie lango. Atplėšusi springdama rijo vidun plūstantį orą. Audra, nuslinkusi į rytus, nusinešė su savimi lietų ir grumančią perkūniją. Kol ji sapnavo baisų sapną, debesys prasisklaidė ir dangus nusigiedrijo. Ji žvelgė į žvaigždes, kad atsipeikėtų, mėgino nusiraminti žiūrėdama į vėsų skaidrų žibėjimą.

Bloga diena, ir daugiau nieko, galvojo. Išgyveno blogą dieną, kuri nulėmė blogą naktį. Dabar jau baigta, viskas praėjo. Eik ilsėtis.

Tačiau langą paliko atvirą, norėjo, kad oras dvelktų ir grįžus į lovą, ir dar kiek pagulėjo atmerktomis akimis žiūrėdama į žvaigždes.

Ėmus snūduriuoti, kažkur giliai smegenyse sukirbėjo nelyginant koks sapnas. Užuot jį įsileidusi, toliau galvojo apie žvaigždes. Stengėsi išsaugoti mintyse tą vėsų skaidrų žibėjimą ir nugrimzdo į ramų, be sapnų miegą.

*

RYTUI ĮPUSĖJUS Ravena su komanda nušoko Flatchede baigti gesinti gaisro. Buvo dėkinga už darbą ir už rutiną, kad ir nuobodžią, tačiau negalėjo paneigti kiek nusivylusi, kad jai atvykus, Gulis ir jo komanda jau buvo iškeliavę.

Kol dirbo savo darbą, agentė Kimberlė Dičiko dirbo savąjį. Ji susitiko su Kvinoku papietauti Dvyliktajame greitkelyje. Jis įslydo ant suolelio priešais ją ir linktelėjo.

— Agente.

— Leitenante. Ačiū, kad atvažiavote susitikti.

— Jokių problemų. Tik kavos, — pasakė padavėjai.

— Eisiu tiesiai prie reikalo, jei nieko prieš, — pratarė Dičiko, kai padavėja grįžo pripilti jau padėto puodelio ir nuėjo šalin.

— Sutaupysim laiko.

— Jūs pažįstate teritoriją geriau už mane ir geriau už mane pažįstate žmones. Daugiau žinote apie ryšius, trintį ir visai neseniai apklausėte auką dėl vandalizmo. Man praverstų jūsų pagalba.

— Departamentas visada mielai bendradarbiauja, juolab kad po jūsų prašymo man nebereikės eiti pas jus ir mėginti įsibrauti vidun. Arba dirbti už nugaros, jeigu atsisakytumėte.

— Sutaupysime laiko, — pakartojo ji, — ir išvengsime problemų. Turite gerą vardą, leitenante.

— Kaip ir jūs. Ir, pasak Ravenos Trip, mudu abu puošniai rengiamės.

Dičiko šyptelėjo.

— Gražus kaklaraištis.

— Ačiū. Atrodo, nepatingėjome ir pasistengėme vienas kitą patikrinti. Mano manymu, tai jūsų jurisdikcija, agente Dičiko, bet auka yra viena iš maniškių. Abu gausime, ko norime, greičiau, jeigu suvienysime savo jėgas. Galėtumėte papasakoti man, ko ieškote, ir galbūt galėsiu pateikti kokių įžvalgų.

— Iš pradžių pakalbėkime apie auką. Maniau, perpratau ją peržiūrėjusi įkalčius, atlikusi apklausas ir stebėdama. Svarbiausia mano

išvada, kad Dolė Breikman buvo melagė iš prigimties ir darė tai sąmoningai, be to, pati save apgaudinėjo.

— Neginčysiu tokios išvados. Dar ji buvo ūmi ir kartu, sakyčiau, puoselėjo savyje blogus jausmus. Buvo linkusi kaupti neigiamas emocijas, patirtas nuoskaudas, kunkuliavo viduje, o paskui, pratrūkusi, ji elgdavosi neprognozuojamai.

— Kai žuvo Džimas Breineris, išvažiavo, — tarė Dičiko, — nors tuo metu jai labiausiai reikėjo namų ir šeimos paramos ir tai jai būtų buvę naudingiausia.

— Ji susikivirčijo su tėvu.

Dičiko atsilošė.

— Įdomu.

— Sužinojau iš ponios Breikman, kai buvo nusiaubta bazė. Išgirdusi apie Džimo žūtį Dolė sugrįžo namo ir kaip tik tada prisipažino tėvams besilaukianti ir kad metė darbą. Breikmanui labai nepatiko. Jiedu susikibo ir jis pasakė kažką panašaus, kad ji neštų savo sėdynę atgal į bazę, susigrąžintų darbą arba susirastų ką nors kitą, ant kieno sprando galėtų veltėdžiauti. Dolė susirinko daiktus ir iškūrė. Dar truputį pagudravęs sužinojau, kad ji papildomai pasičiupo ir penkis šimtus dolerių tėvų santaupų juodai dienai.

— Su penkiais šimtais toli nenuvažiuosi.

— Motina kartkartėmis siųsdavo jai pinigų. O kai Dolė gimdydama paskambino iš Bozmeno, Breikmanai išvažiavo susitaikę.

— Kūdikiai — puiki priemonė.

— Dolė pareiškė tapusi išganyta ir jiems visiems grįžus namo ėmė vaikščioti į tą pačią bažnyčią kaip ir motina.

— Tėvo Leitelio bažnyčią. Žinau ir kalbėjausi su juo. Jis manė, kad man būtina pasakyti, jog Leo Breikmanas bažnyčios nelanko. — Ji pagalvojo apie tai, ką Mardžė sakė prie limonado ir sausainių. — Negaliu teigti, kad man patiko jo būdas. Pasyviai agresyvus, — pridūrė, ir Kvinokas pritardamas linktelėjo. — Regis, tėvui Leiteliui atrodo, kad Mažajam Lokiui, Ravenai Trip ir visiems kitiems pritrūko krikščioniško gailestingumo paklydusiai sielai. Kad ir koks atšiaurus, bet man labiau patiko nuoširdus Leo Breikmano sielvartas ir įniršis.

— Kad ir koks tėvo Leitelio būdas, Airina Breikman teigia, kad

jis padėjo jiems visiems trims — jai, jos vyrui ir Dolei — susitaikyti, kai ji sugrįžo. Tačiau Dolė, paskambinusi tėvams pagalbos, visiškai neužsiminė, ir aš tik pašniukštinėjęs išsiaiškinau, kad Bozmene tarėsi dėl privataus įvaikinimo, turėjusio padengti jos išlaidas.

— Ji planavo atsisakyti mergytės?

— Ji vienintelė žinojo apie savo planus, tačiau kai prasidėjo gimdymas, nesusisiekė nei su įtėviais, nei su akušere, kuriai tie sumokėjo. Nuvažiavo kiton miesto pusėn į ligoninės priimamąjį ir pasakė savo Misulos adresą. Kai būsimieji įtėviai sužinojo, kas nutiko, ji jau buvo pakeliui namo. Kadangi po gimdymo motinos turi teisę apsigalvoti, jie nedaug ką galėjo padaryti.

Dičiko atsivertė užrašų knygelę.

— Turite jų pavardes?

— Taip. Pasakysiu jas, bet nemanau, kad paaiškės, jog kuris nors iš tų žmonių pasekė Dolę iki čia ir nužudė, o paskui sukėlė miško gaisrą.

— Gal ir ne, bet turėjo tvirtą motyvą.

— Tebesvarstote dėl Ravenos Trip?

Dičiko atsilošė, padavėjai priėjus pripilti jų puodelių.

— Leiskite papasakoti jums apie Raveną Trip. Ji ūmi. Įspūdingai tvirta — turi fizinės galios ir valios jėgos. Labai nemėgo Dolės asmeniškai ir apskritai. Jos alibi užtikrino vyras, su kuriuo šiuo metu miega. Vyrai tokiu atveju gali meluoti. — Dičiko nutilo ir šaukštelio galiuku pakabinusi cukraus įsibėrė į kavą. — Dolė teigė, kad Ravena siuto ant jos, nes Breineris dėl jos metė Raveną. Ji pagarsėjusi melagė, — pridūrė Kvinokui nespėjus įsiterpti. — O Ravena Trip nemeluoja. Iš tikrųjų ji labai tiesmuka. Jei Dolė būtų gavusi antausį, būčiau pirštu parodžiusi į Raveną Trip. Tačiau žmogžudystės vieta prie greitkelio, sulaužytas sprandas, padegimas? Tai nesiderina su tuo, ką išsiaiškinau. Kad ir kas ją nužudė ir nutempė į mišką, tikriausiai tikėjosi, kad ugnis ją sudegins ir liks tik pelenai ar bent jau tiek, kad palaikų ilgai nesurastų. Būtų nepaprastai kvaila Ravenai pranešti apie radinį, o ji nekvaila.

— Pritariu.

— Nepamiršau aukos ir šiek tiek laiko praleidau mėgindama patikrinti jos teiginį, kad turėjo darbą Florense. Iki šiol man nepavyko to įrodyti. Ėmiau palei greitkelį tikrinti tokias vietas kaip ši, tačiau

neradau nieko, kas būtų ją pasamdęs ar prisimintų atvažiavus ieškotis darbo. Ir žinodama jos istoriją, svarstau: kam jai vargintis ieškoti darbo, jeigu neseniai padėjo dešimt tūkstančių dolerių dviem dalimis po penkis tūkstančius — atsekiau iki Meto Breinerio — į Lolo banką. Ne savišką banką, — pridūrė Dičiko, — todėl imu manyti, kad ji nenorėjo, kad kas nors apie tai žinotų. Greičiausiai net ir jos tėvai.

Jis dar neprisikasė iki pinigų, bet pinigai visada ką nors reiškia.

— Ji tikriausiai vėl planavo sprukti.

— Dolė turėjo dar vieną įprotį. Tai buvo vyrai. Ir kaip tik dėl to ketinu pradėti tikrinti motelius palei kelią nuo Florenso iki Misulos. Gal ji nutarė išmėginti kitą brolį Breinerį.

— Seksas, pinigai ir kaltė, — Kvinokas linktelėjo. — Trys motyvai. Norite pradėti?

17

Gulis sėdėjo ant lovos pasidėjęs nešiojamąjį kompiuterį. Atsakė į asmeninius elektroninius laiškus, pridėjo keletą nuotraukų, kurias nufotografavo tą rytą kalnuose stovykloje. Sutvarkė verslo reikalus ir dabar atsivertė savo miesto laikraštį, norėdamas peržvelgti sporto skiltį.

Žinojo, kad parašiutininkų lėktuvas sugrįžo, todėl spėliojo, kada Ravena pasibels į jo duris.

Ji pasibels, galvojo jis, jau vien ginčui pratęsti nuo tos vietos, kur jiedu baigė. Nebuvo iš tų, kurios vangstosi ir išsisukinėja; net jeigu ir būtų, yra kone visiškai neįmanoma išvengti jo ir išsisukti dirbant toje pačioje bazėje.

Jis gali palaukti.

Iš smalsumo *Google* tinkle panaršė apie sukelto gaisro tyrimą, ir kol pervertė gautus rezultatus, svarstė, ar nepatraukus į poilsio kambarį susižinoti kaip kas ir gal pasiteirauti, ar Dobis nenorėtų nuvažiuoti į miestą.

Visada lengviau laukti, jei esi užsiėmęs, galvojo jis. Tada dėmesį patraukė vienas straipsnis. Į beldimą atsakė išsiblaškęs.

— Atidaryta.

— Atrakinta tai dar neatidaryta.

Jis pakėlė akis. Ravena atsirėmė į staktą.

— Jau atidaryta.

Palikusi duris atlapotas ji įėjo vidun ir pakreipusi galvą pasižiūrėjo į ekraną.

— Mokaisi padeginėti?

— Tokia miško gaisrų specifika. Dabar pasirodė aktualu. Kaip sekėsi užbaigti?

— Palikote žiaurią netvarką, — perkėlė žvilgsnį nuo ekrano prie jo veido. — Girdėjau, reikalai buvo pradėję komplikuotis.

— Buvo akimirkų, — jis nusišypsojo. — Pasiilgau tavęs.

— Nes aš tokia žavi ar taip žavingai atrodau?

— Dėl visko ką paminėjai, — jis išjungė kompiuterį. — Gal pasivaikščiokim, palydėsim saulę.

— Taip, gerai.

Kai jiedu išėjo laukan, ji išsiėmė iš kišenės akinius nuo saulės.

— Tai, kad buvau nustebusi ir nelaiminga, jog tėtis susidėjo su moterimi, kurios nepažįstu ir apie kurią jis man nepasakė, dar nereiškia, kad pavyduliavau.

— Ar taip dabar vadinsime? Nustebusi ir nelaiminga. Aš sakyčiau, pasipiktinusi ir įsiutusi.

— Čia tas pats kaip nustebusi, — paaiškino ji.

— Tiek jau to, — nutarė Gulis, — nes ko gero tikrai nugyvenai visą savo gyvenimą nepamačiusi, kaip jis bučiuojasi.

— Nemanau, kad labai persūdžiau.

— Ar aš sakiau, kad labai?

— Ir neatsiprašinėju liepusi tau nesikišti.

— Tuomet nebūsiu toks malonus ir nepriimsiu nepasakyto atsiprašymo. Ir neatsiprašinėju už savo nuomonę, kad labai smarkiai persūdei.

— Tada turbūt lygiosios.

— Beveik. Velnias, koks saulėlydis.

Ji stovėjo draugę su juo ir stebėjo, kaip saulė grimzta prie vakarinių viršūnių, kaip panyra į savo išlietą raudonos, aukso ir švelnios levandos spalvų jūrą.

— Neprivalau jos pamėgti ir esu visiškai tikra, kad neprivalau ja pasitikėti.

— Na, tu ir užsispyrusi, Ravena.

— Gal. Bet jau tokia esu.

Tyla, mąstė Gulis, galima išreikšti nuomonę lygiai taip pat lakoniškai kaip ir žodžiais.

— Girdėjau, kad tave buvo užsipuolęs Dolės tėvas.

— Buvo ir pražuvo.

— Nemanau.

— Ar tu ir vėl kišiesi, Guli?

— Jeigu tau patinka taip vadinti. Gali užjausti žmogų dėl to, ką jam šiuo metu tenka išgyventi, ir gal jam šį kartą pavyks apsiginti. Tačiau užtenka apie tai kalbėti. Niekas neužsipuls mano merginos.

— Tavo merginos? Nesu tavo mergina.

— Mes čia ar ne mes stovime kartu ir grožimės saulėlydžiu? Ir ar nėra labiausiai tikėtina, kad šį vakarą galiausiai mudu nuogi atsidursime lovoje?

— Nesvarbu, kad susikivirčijom.

— Nesvarbu, kad tave kur, — jis paėmė ją už smakro ir prisitraukė bučiniui. — Štai kodėl tu mano mergina.

— Po paraliais, Guli, per tave man panižo nugarą.

Pralinksmėjęs jis pakasė ją, paskui apsikabino Raveną per pečius ir nusivedė.

— Tai dėl vėliau. Pas tave ar pas mane?

Šviesai švelnėjant ji nusiėmė akinius nuo saulės ir ėmė sūpuoti už kojelės.

— Kai kurie žmonės bijosi arba vengia pasitikėti.

— Tik ne tu.

— Ne, ne aš. Tavo laimei, aš to noriu. Nagi... — ji krūptelėjo kažkam aštriai pliaukštelėjus ore. — Jėzau, ar čia...

Oras sušvokštė iš plaučių, kai Gulis pargriovė ją ant žemės ir užgulė ant viršaus.

— Nejudėk, — įsakė ir pamatė, kaip už šešių pėdų į žemę įsmigo kulka. — Laikykis manęs. Risimės.

Tą pačią minutę, kai jos rankos jį apsivijo, jis atsistūmė kūnu, pajuto, kad ji padarė tą patį, tad jie nevikriai nusirito per žemę pasislėpti už vieno iš džipų, pastatytų prie angaro.

Pokštelėjo trečias šūvis, virš galvos dzingtelėjo metalas.

— Iš kur šaudo? Gali pasakyti?

Gulis papurtė galvą ir ją užgulęs laukė kito šūvio. Tačiau sekundėms bėgant tyla tęsėsi, kol ją nutraukė riksmai ir kojų trepsėjimas.

— Dėl Dievo meilės, gulkit! Į priedangą! — šūktelėjo jis. — Kažkas šaudo!

Dobis puolė prie džipo, nėrė.

— Pataikė? Ar tu... po velnių, Guli, tu kraujuoji.

Ravena suspurdėjo po juo.

— Pasitrauk, traukis. Leisk pažiūrėti.

— Tik susibraižiau į asfaltą. Manęs nepašovė. Nurimk.

— Graižtvinis šautuvas, — Dobis susigūžęs pritūpė. — Supratau, kad graižtvinis, kai tik iššovė. Greičiausiai štai ten už tų medžių. Gerai dar, kad jis šūdinas šaulys, nes judu buvot kaip dvi tupinčios antys. Stovinčios antys.

— Ei! — suriko Trigeris nuo tolimo angaro kampo. — Ką nors sužeidė?

— Mums viskas gerai, — atsiliepė Ravena. — Neikit čia. Jis gal dar laukia, kol kas išeis į atvirą vietą.

— Mažasis Lokys iškvietė policiją. Kol kas likit ten, kur esate.

— Supratau. Lipk nuo manęs, Guli.

— Gerai tave parvertė, — pakomentavo Dobis, kai Gulis nuo jos nusirito. — Žinai, mokykloje jis žaidė futbolą. Buvo pagrindinis puolėjas.

— Argi neįdomu? — sumurmėjo Ravena pasukusi Gulio ranką apžiūrėti kruvinai nubrozdintos alkūnės ir dilbio. — Prisivarei čia smėlio.

— Krepšinis man patiko labiau, — nerūpestingai tarė Gulis. — Tačiau pritrūko ūgio varžytis. Buvau greitas, bet lioviausi augti pasiekęs šešias pėdas, o paskutiniais mokslo metais ūgtelėjau dar du colius. O štai beisbolą, tą tai mėgstu labiausiai. Anais laikais turėjau gana neblogą ranką.

Gal taukšdamas niekus mažiau galvoja apie tuos nubrozdinimus, pagalvojo ji, nes gelti turėjo pragariškai.

— Maniau, buvai bėgimo žvaigždė.

— Tą moku geriausiai, bet man patiko sportuoti, tad domėjausi viskuo. Be to, man patiko rinkti vertinimo raides. Baigiau mokyklą turėdamas keturias raides.

Ravena atidžiai pasižiūrėjo į jį blėstančioje šviesoje.

— Kiurksome čia už šito džipo, slepiamės nuo kažkokio pakvaišėlio su šautuvu, ir tuo metu tu giriesi mokyklinėmis šlovės dienomis?

— Taip stumiam laiką. Be to, mano šlovės dienos buvo labai įspūdingos, — jis nubraukė jai nuo skuosto žemes. — Viskas mums gerai.

— Jeigu judu čia imsite seilėtis, aš kitos vietos nesiieškosiu, — Dobis atsirėmė į padangą. — Kad bent alaus turėčiau.

— Kai tik ši interliudija baigsis, — pasakė jam Gulis, — pirmas vaišinu aš.

— Jau maniau, eisiu į poilsio kambarį, pasimėgausiu priešais televizorių alumi. Tik išėjau laukan minutėlei ir *pykšt! pykšt!*

— Ir puolei į atvirą lauką, užuot grįžęs atgal? — tiesiai paklausė Ravena.

— Nežinojau, ar kuriam iš jūsų nekliuvo, kai judu abu išėjote.

Ravena persisvėrė per Gulį ir pabučiavo Dobį į lūpas.

— Ačiū.

— Aš tai tavęs nebučiuosiu. Jo nebėra, — pridūrė Gulis. — Dingo po trečio šūvio.

— Tikiuosi, — pritarė Dobis. — Dabar visai prietema. Pažeme jis neįžiūrės, nebent turi šiluminį taikiklį.

— Traukiam, — pasiūlė Ravena ir atsitūpė ant kulkšnių. — Jei būtų norėjęs mus nušauti, būtų apėjęs ratu tamsoje ir nupylęs čia sėdinčius.

— Ji teisi. Nebėkit tiesia linija. Taip sakoma filmuose, — patikslino Gulis. — Į bendrabutį?

— Į bendrabutį, — pritarė Dobis.

Nespėjus abiem vyrams nė susivokti, Ravena stryktelėjo kaip bėgikė nuo starto kaladėlių ir nuskriejo nelyginant sprinterė.

— Kad ją kur.

Gulis leidosi jai įkandin — galėjo pasivyti, galėjo pralenkti, abu tą žinojo. Tačiau laikėsi už nugaros, sekdamas iš paskos kaip šešėlis.

— Mes grįžtam! — šūktelėjo Ravena ir smuko pro duris.

— Ką, po velnių, sau galvojai? — stvėręs ją Gulis apsuko aplinkui. — Šitaip šokai į priekį?

— Aš galvojau, kad nebūsi mano gyvoji priedanga du kartus per dieną. Esu dėkinga ir už vieną — nesu kvaila.

— Neturi spręsti už mane.

— Lygiai kaip ir tu už mane.

Jiedu šaukė vienas ant kito, o visi kiti šaukė aplink juos. Kol Libė veriamai sušvilpė.

— Nutilkit! Užsičiaupkit, po galais. Visi! — Išpuolusi iš dušo persibraukė rankomis per varvančius plaukus. — Guli, tu taškai ant grindų kraują. Kas nors paimkit pirmosios pagalbos rinkinį ir sutvarkykit jį. Farai pakeliui. Gerai, farai jau čia, — pasitaisė išgirdusi sirenas. — Mažasis Lokys liepė visiems likti viduje, kol... kol ką nors sužinosim.

— Eikš, Guli, — Dženisė paplekšnojo jam per užpakalį. — Pabūsiu tau slauge Bete.

— Ar visi apsižiūrėjo? — paklausė Ravena.

— Čia, valgykloje ir operacijų centre viskas gerai. — Jantris išėjo į priekį ir suėmė ją į tokį tvirtą glėbį, kad kone sutraškėjo šonkauliai. — Žiūrėjau televizorių. Maniau, atsakomoji ugnis. Paskui Trigas bėgdamas pro šalį sako, kad kažkas šaudo, o tu išėjusi, — jis paleido ją. — Kas per velnias, Ra?

— Aš irgi nežinau. Kam prireikė į mus šaudyti?

— Psichai kažkokie, — gūžtelėjo pečiais Dobis. — Gal vienas iš „vyriausybė — mūsų priešas" tipų. Užsirovėt ten ant tų kariuomenės atskalūnų.

— Trys šūviai — ne kažin koks iššūkis.

— Būtų kaip tik, — pratarė Trigeris, — jei vienas iš jų būtų užkliudęs tave arba Gulį.

— Tavo tėvas apie tai išgirs, Ra, — užsiminė Jantris. — Verčiau skambink jam dabar, kol dar nežino, ir pasakyk, kad viskas gerai.

— Taip, tiesą sakai, — ji dirstelėjo į Gulio kambarį prieš nueidama į savąjį skambinti.

Širsdamas Gulis kentė aštrų skausmą, kol Dženisė valė žaizdas ir nubruožtą odą.

— Kas, po galais, jai negerai?

— Kadangi susitepusi tik tavo krauju, nedaug kas. Numanau, kad klausi apie jos mąstymą ar elgesį, bet tau reikėtų būti konkretesniam.

— Kaip gali ta, kuri išmokyta žaisti komandoje, kuri *žaidžia* ko-

mandoje devyniasdešimt nuošimčių savo gyvenimo, likusius dešimtį būti visiškai kitokia?

— Pirma, ugniagesiai parašiutininkai dirba kaip komanda, bet tu kuo puikiausiai žinai, kad mes turime mąstyti, veikti ir reaguoti individualiai. Tačiau jeigu kalbėsime apie Raveną, tai gynybinis mechanizmas, išdidumas ir instinktyvus nepasitikėjimas.

— O dėl ko jai reikia gintis?

— Kad išdidumas nesubliūkštų ir kad jos pasitikėjimas nebūtų išduotas. Aš manau, ji puikiai susidorojo su tuo, kad motina vaikystėje ją paliko. Tačiau nemanau, kad kas nors turėtų visą gyvenimą likti vienišas. Gerai, teks imtis pinceto kelioms smiltelėms iškrapštyti. Keik mane nesivaržydamas.

Jis pasakė „šūdas" ir sugriežė dantimis.

— Turi pasitikėti kas kartą, kai stovi prie durų. Stebėtoju, pilotu, savimi. Velnias, kiekvieną kartą išeidamas iš namų turi pasikliauti lemtimi, kad nepasiųs ant tavęs lekiančio autobuso. Jeigu negali šokti kartu su kitu žmogumi, galiausiai liksi vienas. Man regis, jai visada atrodė, kad gali. Ji turi tėvą, mus, aplink ją — glaudus žmonių ratas. Bet ar rimtas, visiškai atsidavęs? Ji nėra tikra, ar apskritai jais tiki, dar labiau savimi, — nukritęs į dubenį cinktelėjo žvirgždelis. — Dirbau su Ravena daug laiko. Apskritai ji uždeganti optimistė. Ji visada žino, kaip dirbti šį darbą. Bet asmeniniame gyvenime ji — gniuždanti pesimistė, kuriai nėra sudėtinga gyventi šia akimirka, nes ji vis tiek netrunka praeiti.

— Ji klysta.

— Niekas jai to dar neįrodė, — Dženisė dirstelėjo į Gulį. — O tu galėtum?

— Jeigu mirtinai nenukraujuosiu nuo tavo sadistiškos operacijos.

— Man atrodo, tu pirmasis vyrukas, kuris bent pamėgino įrodyti jai, kad klysta. Todėl nesusimauk, — įmetė į dubenį dar vieną žvirgždelį. — Manau, tai ir viskas. Štai čia netekai šiek tiek odos, Guli, — pasakė tepdama antiseptiku. — Alkūnes susitrenkei padoriai, bet galėjo būti kur kas blogiau.

— Nesiskundžiu tuo, kaip viskas baigėsi, bet vis svarstau, kaip čia nesibaigė dar blogiau.

Išgirdęs beldimą į duris, jis pakėlė akis. Kaip ir anksčiau, Ravena stovėjo atsirėmusi į staktą, tik dabar rankose laikė du butelius alaus.

— Atnešiau pacientui alaus.

— Gal ir praverstų, — Dženisė tvarstė nubrozdintą dešinę alkūnę. — Kas girdėti?

— Farai apšvietė teritoriją kaip per Kalėdas. Jei ką ir rado, tai dar nepasipasakojo.

— Gerai. Kiek galėjau, tiek aptvarkiau, — Dženisė pasiėmė dubenį, prikrautą kruvinų tvarsčių ir vatos tamponų. — Išgerk dvi ibuprofeno ir pasikviesk mane rytą.

— Ačiū, Dženise.

Keldamasi ji spustelėjo jam koją.

— Tikras narsuolis, — pasakė ir išėjo.

Ravena įėjo vidun, pasiūlė alaus.

— Nori pasiginčyti?

Žiūrėdamas į ją nugėrė didelį gurkšnį.

— Taip.

— Rinkis temą.

— Pradėkim nuo pastarosios — kodėl pasileidai viena per atvirą lauką?

— Mes nutarėme grįžti į bendrabutį, aš taip ir padariau.

— Iš mūsų trijų aš greičiausias ir labiausiai patyręs nukreipti ir išvengti ugnies, jei būtų šaudę.

— Sakiau, man patinka per didelis pasitikėjimas savimi, bet mintis, kad pavyks išvengti kulkų, gali nuvesti pernelyg toli. Galiu savimi pasirūpinti pati ir pasirūpinu, Guli. Darau tą kiekvieną dieną. Ir ketinu daryti toliau.

Jis manėsi esąs kantrus ir protingas vyras. Tačiau Ravena dabar perpildė tą kantrybės taurę.

— Kad gali savimi pasirūpinti, yra viena iš patraukliausių tavo savybių. Tu beprotė. Susitvarkyti šokinėjant parašiutu per gaisrą ar apskritai — ne problema. Čia buvo visai kas kita.

— Kodėl?

— Ar seniau į tave kas nors šaudė?

— Ne. O į tave?

— Tai buvo pirmas kartas mums abiem ir akivaizdžiai tokios aplinkybės, kur turėjai leisti man tavimi pasirūpinti.

— Nenoriu, kad manimi kas nors rūpintųsi.

— Žinai, tai tiesiog kvaila. Dženisė pasirūpino manimi, tačiau mano išdidumas ir savigarba dėl to nenukentėjo ir nesumenko.

— Ką nors sutvarstyti nėra tas pat kaip užgriūti, tarsi tai būtų granata, kurią reikia uždengti savo kūnu, kad išgelbėtum vyrukus apkasuose. Ir pasižiūrėk į save, Guli. Aš nė neįsidrėskiau, nes tu prisiėmei sunkiausią dalį, kai ridenomės, užuot leidęs man prisiimti savąją.

— Aš ginu tai, kas man rūpi. Jeigu tau dėl to kyla bėdų, pyksimės.

— Aš ginu tai, kas man rūpi, — šveitė ji jam atgal.

— Ar tu gini draugą ugniagesį parašiutininką, ar mane?

— Tu *esi* draugas ugniagesys parašiutininkas.

Jis žengė arčiau.

— Ar dėl to, ką dirbu, ar dėl to, kas esu. Ir nemėgink svaidytis žodžiais „esi tas, ką darai", nes aš esu kur kas ir daugiau, ir mažiau, ir dar begalė kitokių dalykų. Kaip ir tu. Tu man rūpi, Ravena. Tu juokiesi kaip mergina iš seno Laukinių Vakarų salūno, tu naktiniame danguje žvalgaisi į žvaigždynus ir kvepi persikais. Ir aš kiek įstengdamas rūpinuosi tavimi, bebaime, sumania, nepavargstančia moterimi, kuri rizikuoja savo gyvybe juostoje kas kartą, kai pasigirsta sirena.

Apdairumas apniaukė jos žvilgsnį.

— Nežinau, ką pasakyti, kai tu šitaip kalbi.

— Ar žiūrėdama į mane matai tik vieną iš dirbančių su tavimi parašiutininkų? Tik tai?

— Ne, — ji trūkčiojamai iškvėpė. — Ne, ne tik tai, bet...

— Sustok prie ne, — jis padėjo plaštaką jai ant kaklo. — Padaryk mums abiem paslaugą ir sustok prie ne. Kol kas to užtenka.

Ji prisispaudė prie jo, tvirtai apsivijo rankomis liemenį, kai jųdviejų lūpos susitiko. Pajuto, kaip trinka pusiausvyra, nelyginant susverdėjus ant aukštos atbrailos. Ir kartu kažkas suplastėjo po širdimi ir gerklės apačioje. Apsikabino tvirčiau, norėjo pajusti karštį, jaudulį, įsitikinti, kad jiedu gyvi ir sveiki.

Nieko daugiau, tik tiek, pasakė sau. Nieko daugiau ir nereikia.

— Nepakanka vien užeiti į kambarį, — iš tarpdurio prabilo Trigeris. — Kartkartėmis derėtų užsidaryti duris.

— Eik sau, — pasiūlė Gulis ir vėl nugrimzdo į bučinį.

— Apgailestauju, jie nori, kad ateitumėt į poilsio kambarį.

— Kas tie „jie"? — tiesiai paklausė Ravena ir krimstelėjo Guliui į apatinę lūpą.

— Leitenantas ir trys farai. Jeigu judviem neįdomu išsiaiškinti, kas, po galais, į jus *šovė* šį vakarą, galiu jiems pasakyti, kad jums, na, pasimatymas.

Gulis pakėlė galvą.

— Tuoj ateisim. — Pasižiūrėjo į Raveną, plaštakomis nuslydo per pečius ir rankomis žemyn. — Paskui eisim pas mane, — pasakė. — Mūsų apsisprendimas buvo šiurkščiai nutrauktas. Pas mane, nes arčiau poilsio kambario.

— Neblóga priežastis, — ji paėmė alų, vieną butelį padavė jam. — Užbaikim tuos reikalus, kad galėtume užsidaryti duris.

Poilsio kambaryje sėdėjo Dičiko su Kvinoku ir Mažuoju Lokiu. Paprastai tokiu vakaro metu ant sofų ir krėsluose drybsantys žmonės žiūrėdavo televizorių arba susirinkdavo prie vieno iš staliukų palošti kortomis. Kas nors mikrobangų krosnelėje birzgindavo picą arba spragindavo kukurūzus. Ir kas nors visada norėdavo pasikalbėti apie gaisrus.

Tačiau dabar televizoriaus ekranas buvo juodas ir tylus, ant sofų — tuščia.

Mažasis Lokys atsistojo iš už stalo, greitai priėjo ir apkabino iš eilės Gulį ir Raveną.

— Judu sveiki. Tai svarbiausia. Dabar reikia nutverti tą niekšą.

— Ar jau ką nors rado? — paklausė Ravena.

— Jei iš pradžių galėtume išgirsti jūsų pareiškimus, — Dičiko mostelėjo į stalą, — tai padėtų mums susidaryti aiškesnį vaizdą.

— Vaizdas aiškus, — atrėmė Ravena. — Kažkas į mus šovė. Nepataikė.

— O kai rašote ataskaitą apie gaisrą, ar tiek ir užtenka: „Kilo gaisras. Mes jį užgesinome?"

— Jeigu paprasčiausiai pradėtume nuo pradžių, — Kvinokas

taikiai iškėlė rankas. — Liudininkas Dobis Karstainas sako, kad išėjo iš bendrabučio apie pusę dešimtos. Po kelių minučių pastebėjo judu vaikštinėjančius drauge tarp mokymų aikštelės ir angaro maždaug trisdešimt jardų nuo medžių. Ar taip ir buvo?

— Maždaug taip, — iniciatyvos ėmėsi Gulis, nes jam pasirodė, kad Dičiko Raveną suerzino. — Mes išėjom pasivaikščioti, pasiėmėm porą alaus, stebėjom saulėlydį. Aiškiau žinosite, kur buvome, kai rasite butelius. Numetėm juos išgirdę šūvius. — Ir viską jiems nuosekliai papasakojo. — Dobis sakė, kad jam panašu į graižtvinį šautuvą, — tęsė toliau, — ir šaudė iš tos pusės, kur auga medžių. Jis užaugo medžiodamas Kentukio kaime, todėl aš linkęs manyti, kad gali būti teisus. Mes nieko neįžiūrėjome. Pirmas šūvis paleistas apie saulėlydį. Viskas truko tikriausiai apie dešimt minučių. Atrodė, kad ilgiau.

— Gal judu turėjote kokių nemalonumų, gal kas nors grasino? — Kai Ravena kilstelėjo antakius, Dičiko palenkė galvą. — Be Leo Breikmano.

— Mes čia kiek per daug užsiėmę, kad veltumės į ginčus su vietiniais ar turistais.

— Iš tikrųjų pavasarį įvyko incidentas su jumis, pone Kari, panele Trip ir su ponu Karstainu.

— Tikriausiai tada, kai Ravena papriešta ravo vienam iš trijų storžievių dėl netinkamo elgesio, o jie pamalonino savo išdidumą pulku užpuolę Dobį, kai tas išėjo iš baro.

— Ir tu iškaršei jiems kailį, — užbaigė Ravena. — Geras buvo vakaras.

— Lygiai taip pat jums atrodė, kad jie neva prisidėjo prie mūsų pasirengimo kambario nuniokojimo, — tęsė Gulis. — Gana sunku įsivaizduoti, kad jie čia sugrįžtų. O dar sunkiau įsivaizduoti kurį nors iš jų slapta stebintį mus iš miškelio ir imantį šaudyti, vos tik mes išeiname pasivaikščioti. Mes dažnai bėgiojame pirmyn atgal. Kartu, atskirai. Dar keisčiau atrodo, kad tie mulkiai važiavo iš Ilinojaus šitiek kelio ir jiems ėmė ir pasisekė, nes mudu su Ra kaip tik tuo metu išėjome ir suteikėme galimybę pasipraktikuoti šaudyti į taikinį.

— Iš kur žinote, kad jie iš Ilinojaus? — paklausė Dičiko.

— Nes mačiau sunkvežimiuko numerius — pasitikrinau juos, kai nusiaubė pasirengimo kambarį.

— Man to nesakei.

Atsakydamas Ravenai Gulis gūžtelėjo pečiais.

— Nieko ypatingo neradau, kad tau sakyčiau. Dičkis — o jis buvo pagrindinis — Rokforde turi garažą. Jis tikras šiknius ir kelis kartus užsirovė dėl smurtavimo: muštynės baruose — jo specifika, bet nieko rimta, — vėl gūžtelėjo, kai Dičiko į jį sužiuro. — Internetas. Gali rasti ką tik nori, jeigu ieškai.

— Gerai. Judu neseniai susidraugavote, — tarė Dičiko. — Ar kas nors galėjo dėl to įsižeisti? Kas nors, su kuo draugavote prieš tai?

— Neskiriu pasimatymų moteriai, kuri į mane šautų, — dirstelėjo į Raveną. — Bent jau iki šiol to nedariau.

— Nupyliau visus buvusius savo meilužius, tad tavo likimas jau nulemtas.

— Gal grįžkime prie to, nuo ko pradėjau, — jis uždėjo plaštaką Ravenai ant rankos. — Tai galėjo būti vietinis, smarkiai griežiantis dantį ant vieno iš mūsų ar abiejų arba apskritai ant visos bazės. Arba pamišėlis, norėjęs pašaudyti federalinėje valdoje.

— Teroristas?

— Manau, teroristas būtų panaudojęs daugiau amunicijos, — atsakė Gulis agentei Dičiko. — Tačiau kad ir kaip žiūrėsi, jis buvo prastas šaulys. Arba labai geras, siekęs tik išgąsdinti ir įbauginti.

Ravenos žvilgsnis paaštrėjo.

— Apie tai nepagalvojau.

— Aš daug galvojau. Negaliu prisiekti, bet manau, kad arčiausiai pataikiusi įsmigo maždaug už šešių ar septynių pėdų nuo ten, kur mes sugriuvom ant žemės. Tai nėra saugus atstumas, turint omenyje kulkas, bet vis dėlto atstumas. Kita, atrodo, kabino metalą — angarą. Gerokai virš galvų. Galbūt pasirodys, kad tai tik porelė pernelyg įsidrąsinusių vaikų. Parašiutininkai manosi esantys tokie kieti, priverskim juos pridėti kelnes. Tai tik teorija, — pareiškė, kai Ravena užvertė akis.

— Leitenante, — įžengė uniformuotas policininkas.

— Sveikas, Bari.

— Ra. Džiaugiuosi, kad tu sveika. Pone, radome ginklą arba tai, kas, mūsų manymu, yra ginklas.

— Kur?

— Maždaug už dvidešimties jardų miškelyje. „Remington 700“, mechaninė spyna. Specialiosios laidos. Jis buvo paslėptas po lapais.

— Kvaila, — sumurmėjo Ravena. — Kvaila jį ten palikti.

— Dar kvailiau, jei ant buožės yra vardinė plokštelė, — pridūrė Mažasis Lokys. — Praeitą rudenį buvau medžioti su Leo Breikmanu, jis turėjo specialiosios laidos septynišimtąjį. Labai juo didžiavosi.

Ravenos ranka po Gulio plaštaka susigniaužė į kumštį.

— Labai daug teorijų.

Kai Dičiko ir Kvinokas išėjo apžiūrėti ginklo, Mažasis Lokys žengė prie kavavirės.

— Žinai, — pratarė Ravena, — ji tiek primelavo savo tėvui. Primelavo, ir tai paskatino jį ateiti čia su ginklu ir pamėginti mane nudėti.

— Gal iš dalies tu teisi, — Mažasis Lokys atsisėdo su kava, atsiduso. — Melai paskatino jį ateiti čia su šautuvu, bet kaip sakiau, aš medžiojau su Leo. Mačiau, kaip iš to šautuvo patiesė bėgantį elnią už trisdešimties jardų. Jei būtų norėjęs įsegti tau kulką, būtų įsegęs.

— Tuomet spėju, kad man šiandien sėkminga diena.

— Kažkas jo viduje nutrūko. Aš jo neteisinu, Ra. Nėra kaip to pateisinti. Tačiau kažkas nulūžo. Ką, po galais, dabar darys Airina? Dukra nužudyta, vyrą tikriausiai pasodino, mergytę reikia prižiūrėti. Ji dar nė nepalaidojo Dolės, o dabar šitai.

— Man jų gaila. Jų visų.

— Taip, baisiai apgailėtina padėtis. Ketinu pasiteirauti, gal policija turi kokių naujienų.

Ir išėjo palikęs nepaliestą kavą.

18

Pernelyg įsiaudrinusi, kad nusėdėtų, Ravena pašoko, perėjo kambarį, dirstelėjo pro langą ir apsisukusi grįžo. Gulis užsikėlė pėdas ant kėdės, nuo kurios ji pakilo, ir nutarė išgerti Mažojo Lokio pamirštą kavą.

— Aš noriu ką nors *veikti*, — pasiguodė Ravena. — Tik sėdėti čia atrodo neteisinga. Kaip gali taip sėdėti?

— Aš šį tą veikiu.

— Gerti kavą jokia veikla.

— Aš sėdžiu, geriu kavą. Ir aš mąstau. Galvoju, jeigu ten Breikmano šautuvas ir jeigu juo šaudė pats Breikmanas, argi galėjo taip sau stovėti tarp medžių ir manyti, kad tu šmėkštelėsi taikiklyje?

— Nežinau, ar jis taikėsi į mane. Jis siunta ant visų mūsų, tik ant manęs labiausiai.

— Gerai, gal ir taip. — Jam kava pasirodė karti, panoro trupučio cukraus kartumui permušti, tačiau patingėjo keltis jo pasiimti. — Taigi Breikmanas stovi miškelyje su šautuvu ir stebi bazę. Jam pasiseka — štai mudu ateinam. Jeigu jis toks geras šaulys, kaip pasakojama, kodėl prašauna?

— Nes šauti į žmogų turėtų būti visiškai kas kita negu į elnią. Nes jaudinosi. Arba negalėjo prisiversti nušauti mane ar mus ir todėl nutarė mirtinai išgąsdinti.

— Irgi įmanoma. O kam palikti šautuvą? Kam po lapų krūva palikti specialiosios laidos ginklą, kuris yra brangus, kuriuo jis rūpinosi taip, kad net pritvirtino vardinę plokštelę? Kam palikti po visko, juk turėjo žinoti, kad farai iššniukštinės?

— Panika. Impulsas. Greičiausiai jis blaiviai nebemąstė. Paslėpti, nešdintis, grįžti jo vėliau. Ir gal dar porą kartų iššauti. — Ravena nutilo,

trindama įsitempusį sprandą pasižiūrėjo į Gulį. — O tu manai, kad į mus šovė ne Leo Breikmanas?

— Aš manau, kad būtų įdomu sužinoti, kas galėjo pasinaudoti jo šautuvu. Kas būtų norėjęs pridaryti jam rūpesčių ir nebūtų graužęsis, kad taip elgdamasis prigąsdins tave. — Jis siurbtelėjo kavos. — Tačiau gali būti ir taip, kad Breikmanas pakluso impulsui, o paskui susijaudino ir supanikavo.

— Vadinasi, dar daug ką reikia apgalvoti.

Gulis privertė Raveną pagalvoti apie kitas alternatyvas, tad ji klestelėjo į Mažojo Lokio vietą. Ir galvojimas *yra* veikla, priminė sau.

— Manau, kad paimti ginklą galėjo ir žmona, bet man labai sunku įsivaizduoti ją taip besielgiančią. Be to, nesu girdėjusi, kad kada būtų medžiojusi ar šaudžiusi į taikinį. Ji verčiau pardavinėtų pyragus per atlaidus. Vis dėlto lengviau patikėti, kad galėjo supanikuoti, nes ji veikiau ramaus, net baikštaus būdo. Jei teko žengti pirmuosius žingsnius ir jei ji iš tikrųjų čia atvažiavo su šautuvu, visa tai paaiškinama. O gal tai dvigubas blefas, — garsiai svarstė. — Jis paliko šautuvą provokuodamas: ei, ar tikrai čia pilna kvailių? Tik nežinau, ar jis taip darytų. Ne itin pažįstu tuos žmones. Mes ne per daugiausia bendravom, net kai Dolė čia dirbo. Todėl aš nežinau, ar kas nors griežia dantį ant Breikmano arba taip gerai pažįsta, kad pakištų kaip atpirkimo ožį. Būtų lengviau, jei tai būtų buvęs pats Breikmanas. Tuomet viskas baigtųsi ir nebereikėtų įtarinėti kitų.

— Vis tiek tai farų reikalas. Galime nesukti sau galvos.

— Mane erzina, kai nieko negali daryti. Kas nužudė Dolę — tai svarbiausias klausimas. Jėzau, Guli, o jeigu tą padarė jos tėvas?

— O kam?

— Nežinau. — Ravena pėdomis užsikabino už kėdės kojų ir pasilenkė į priekį. — Tarkim, jie susikivirčijo. Tarkim, jai grįžtant iš Florenso — jeigu ten dirbo, kaip pati sakėsi, — nuleidžia padangą. Skambina tėvui, kad atvažiuotų pakeisti. Negaliu įsivaizduoti Dolės su kryžminiu raktu ir keltuvu. Jis atvažiuoja, ir jiedu dėl ko nors susiginčija, pavyzdžiui, kad ji užkrovė mažylę vien tik motinai, gal kad vaiką vertina labiausiai ar kad ištempė jį iš namų tokiu nakties metu. Situacija tampa nebevaldoma. Ji krinta, griūva ir nusilaužia sprandą. Jam

pasimaišo protas — įverčia jos kūną į sunkvežimį. Turi sugalvoti, ką daryti, nusprendžia sunaikinti įkalčius — visa kita žinome. Jis pažįsta teritoriją, žino takus ir yra pakankamai stiprus ją panešti.

— Įtikinama, — pritarė Gulis. — Gal prisipažįsta žmonai, ir štai turim antrą dalį. Yra ir kita hipotezė.

— Klok.

— Tu sakei, kad Dolės gerai nepažinojai, tačiau turi susidariusi apie ją konkrečią nuomonę. Džimas žuvo praeitą rugpjūtį. Netrukus liepa. Ar ji iš tų, kurios gali išbūti metus be vyro?

Ravena pražiojo burną, užsičiaupė, tada atsilošė.

— Ne. Ir kodėl pati apie tai nepagalvojau? Ne, niekaip nebūtų taip ilgai ištvėrusi be vyro. Turint tai galvoje, dabar aiškėja, kad apsimetinėjo su tuo „aš atradau Jėzų".

— Gal dabartinis vaikinas gyvena Florense. Galbūt dėl jo susirado ten darbą ar bent taip sakė. O gal jie paprasčiausiai susitikinėjo motelyje prie Dvyliktojo kelio ar apylinkėse.

— Meilužiai susiginčija, ir *jis* ją nužudo. Jeigu tik yra toks *jis*. Betgi turėjo būti — juk čia Dolė. Arba sužino jos tėvas — ir taip toliau. Tačiau jeigu ji turėjo vieną Florense, kam jai grįžti čia? Kodėl paprasčiausiai nepersikėlė ten, kad būtų su juo? Nes jis vedęs, — pasakė Ravena, Guliui nespėjus nė pakomentuoti. — Ji nuolat kvailiodavo su vedusiais vyrais.

— Jeigu taip, tai labiau tikėtina, kad jis Misuloje. Ji grįžo čia, gavo darbą bazėje — norėjo būti arčiau to, su kuriuo miega. Tarkim, jis vedęs arba yra kokių kitų priežasčių, kodėl jie negali atvirai rodytis. Tuomet tenka susitikinėti kur nors atokiau nuo tų vietų, kur žmonės tave gali atpažinti.

— O tu išmanai, ką kalbi.

— Čia kaip žaidimas. Stengiesi patekti į kitą lygmenį, — jis vėl paėmė ją už rankos. — Tik čia ne personažai, o tikri žmonės.

— Vis tiek geriau sužaisti iki galo. Ir dar vienas dalykas. Dolė nebuvo tokia sumani ar protinga, kaip jai patikdavo galvoti. Jei su kuo nors miegodavo, visada palikdavo užuominų. Gal Mardžei. Dažniausiai Linai. Ji lankė bažnyčią, tai gal dar kas nors žinojo, su kuo tenai susidraugavo.

— Būtų įdomu sužinoti.

— Būtų, — Ravena vėl norėjo judėti, veikti ką nors daugiau negu tik galvoti. — Kodėl neiname laukan pasižiūrėti, kas vyksta?

— Gera mintis.

— Man atrodo, Kvinokui aš patinku. Gal jis pamėtės mums porą kąsnelių.

Jiedviem išėjus laukan, ji pastebėjo Barį, žingsniuojantį prie savo patrulio automobilio.

— Ei, Bari. Gal leitenantas Kvinokas kur nors netoli?

— Jiedu su agente Dičiko ką tik išvažiavo. Ar tau ko nors reikia, Ra?

Ji greitai žvilgtelėjo į Gulį.

— Tikrai praverstų šiek tiek nusiraminti. Šiąnakt geriau miegočiau.

— Galiu tau pasakyti, kad mūsų rastas ginklas priklauso Leo Breikmanui. Leitenantas su Dičiko važiuoja pas jį pasikalbėti.

— Pasikalbėti.

— Toks pirmas žingsnis. Turėjau pritarti Mažajam Lokiui, kai jis pasakė jiems, kad Leo nepaprastai geras šaulys. Nežinau, ar nuo to jausies geriau, tačiau nemanau, kad jis į tave taikėsi.

— Nesijaučiu ir blogiau.

— Jis klydo kaltindamas tave dėl to, kas nutiko Dolei. Kai kurie žmonės paprasčiausiai negali susitvarkyti su savo gyvenimu.

— Norėjau paklausti leitenanto Kvinoko, ar sužinojo, kur Dolė dirbo. Gal kas nors, su kuo ten susipažino ar susitiko, ją ir nužudė?

Baris padvejojo, paskui gūžtelėjo pečiais.

— Nepanašu, kad ji būtų dirbusi. Tau nėra ko nerimauti, Ra.

— Bari, — ji padėjo jam ant plaštakos ranką. — Liaukis. Aš esu į tai labiausiai įpainiota, noriu to ar ne. Ką ji ten veikė, kad grįžo tuo keliu atgal, jeigu neturėjo darbo?

— Negaliu tvirtai atsakyti — ir neturėčiau atsakyti. — Jai tebežvelgiant jam į akis jis išpūtė skruostus. — Žinau tik tiek, kad rytoj su kažkuo padirbėti iškviestas policijos dailininkas. Kalbama, kad tai kambarinė iš motelio Dvyliktajame kelyje. Kad ir kas jis būtų, jeigu mes jį nustatysime, leitenantas ketina su juo pasikalbėti.

— Ačiū, Bari, — žengė arčiau jo apkabinti. — Eirinai pasisekė, kad turi tave. Perduok jai tą nuo manęs.

— Perduosiu. O tu nesirūpink. Mes tave saugom.

Bariui sėdant į automobilį, Gulis susikišo rankas į kišenes.

— Tu jo neužsipuolei, kai pasakė, kad tave saugo.

— Farai turėtų saugoti visus. Negana to, Baris turi leidimą. Jis buvo mano pirmas vaikinas. Iš tiesų mes vienas kitam buvom pirmi, tokio scenarijaus nerekomenduočiau, nebent abu turi nemenką humoro jausmą. Tai buvo keletą metų prieš jam sutinkant Eiriną, savo žmoną ir dviejų vaikų motiną.

— Mano pirmoji buvo Beka Rodes. Metais vyresnė ir patyrusi. Viskas praėjo gana sklandžiai.

— Ar tu tebedraugauji su Beka Rodes?

— Nemačiau jos nuo mokyklos.

— Matai? Humoras laimi. Dolė visai nedirbo Florense, — pridūrė Ravena. — Mūsų trumputė sesija „o kas jeigu" nukrypo į šalį. Vyriškis, motelis — gal net žudikas. — Ji užvertė galvą ir pažvelgė dangų. — Nesijaučiu tokia niekam tikusi ir persekiojama. O tai daug reiškia. Pasikalbėsiu su Lina pačia pirma pasitaikiusia proga, nes noriu sužinoti, ar Dolė nepaliko kokių užuominų.

Laikas viską atidėti vienai nakčiai, nutarė Gulis ir padėjo jai ant pečių ranką.

— Surask ir man vieną žvaigždyną. Tik ne Ratus. Net ir aš galiu juos surasti. Dažniausiai.

— Gerai. Štai ten matai *Ursa Minor*, — ji paėmė jo ranką ir ja nubrėžė žvaigždes jungiančias linijas. — Dabar jo žvaigždės nėra labai ryškios, bet jeigu trauksi tolėliau į vakarus, sujungsi taškus ir pasuksi į pietus — jis apsisuks aplink Mažuosius Grįžulo Ratus, matai? Štai. Tai Slibinas. Drakonas. Regis, jis visai tinka ugniagesių parašiutininkų porelei.

— Aha, supratau. Vėsoka. Bet kad jau turime savo žvaigždyną, tereikia susitarti dėl savo dainos.

Jis palengvino jai naštą, pamanė ji. Jokios abejonės.

— Tu kupinas sumanymų, Guliveri.

— Tik todėl, kad manyje slypi tikros gelmės.

— Velnias, — ji pasisuko į jį ir abudu pamalonino ilgu mieguistu bučiniu. — Eime į lovą.

— Skaitai mano mintis.

*

— AR RADOTE MANO mergaitės žudiką? — užsipuolė Leo tą pačią akimirką, kai atidarė duris.

— Gal užeikime vidun ir atsisėskime, — pasiūlė Kvinokas.

Jiedu su Dičiko važiuodami aptarė, kaip kalbėsis. Kaip buvo sutarę, vadovauti apklausai ėmė Kvinokas. — Ponia Breikman, mes norime pasikalbėti su jumis abiem.

Airina Breikman prisidėjo abi rankas prie širdies.

— Dėl Dolės. Jūs žinote, kas nuskriaudė Dolę.

— Tyrimą atliekame keliomis kryptimis, — Dičiko kalbėjo griežtai ir aiškiai. Jiedu su Kvinoku elgėsi ne visai kaip geras ir blogas faras, bet veikiau kaip abejingas ir gailiaširdis faras. — Yra keli dalykai, kuriuos turime su jumis išsiaiškinti. Iš pradžių, pone Beikmanai...

Kvinokas plaštaka palietė jos ranką.

— Gal mes visi galėtume atsisėsti? Žinau, vėlu, bet būtume dėkingi, jei skirtumėte mums šiek tiek laiko.

— Mes atsakėme į klausimus. Leidome naršyti po Dolės kambarį, po jos daiktus, — Leo pabalusiais per sąnarius krumpliais toliau stovėjo užtvėręs duris. — Mes rengėmės eiti miegoti. Jeigu neturite nieko naujo mums pasakyti, tiesiog palikite mus ramybėje.

— Ramybės nebus, kol nesužinosime, kas su Dole taip pasielgė, — Airinos balsas pakilo, nutrūko. — Eik miegoti, jei nori, — pasakė ji savo vyrui su pasidygėjimo atspalviu balse. — Aš pasikalbėsiu su policija. Lipk viršun ir pagrūmok kumščiais prieš Dievą, pažiūrėk, ar padės. Prašom užeiti.

Ji žengė į priekį, smulki moterėlė, kuri stumtelėjo kresną savo vyrą šalin taip, kad tas žingtelėjo atatupstas ir nukabino galvą kaip subartas vaikas.

— Aš tiesiog pavargęs, Rine. Aš baisiai pavargęs. Ir tu visiškai sulysai, prižiūrėdama mažylę ir ja rūpindamasi.

— Iš mūsų neprašoma pakelti daugiau, negu galime panešti, tad ištversime. Gal norite kavos ar arbatos, ar dar ko nors?

— Nesirūpinkite, ponia Breikman, — Kvinokas atsisėdo svetai-

nėje ant krėslo, išmarginto mėlynomis ir raudonomis gėlėmis. — Žinau, kaip jums sunku.

— Mes nė negalime jos palaidoti. Sako, kad jums dar reikia šiek tiek ją palaikyti, todėl negalime savo dukros krikščioniškai palaidoti.

— Atiduosime iš karto, kai tik galėsime. Ponia Breikman, kai pastarąjį kartą kalbėjomės, jūs sakėte, kad Dolė gavo virėjos darbo Florense.

— Teisybė, — ji užlaužė rankas sterblėje — darbininkės rankas su lygiu aukso žiedu ant piršto. — Jai atrodė, kad po to išpuolio bazėje nebenori dirbti Misuloje. Aš manau, ji buvo sutrikusi. Ji buvo sutrikusi, Leo, — nukirto Airina, tam žiojantis prieštarauti, — ar turėjo būti.

— Jie niekada jos dorai nevertino.

— Tu gi žinai, kad tai netiesa, — ji kalbėjo ramiau, trumpam palietė jo ranką. — Negali jos žodžių dabar, kai jos nebėra, vertinti kaip tiesos, nes žinai, kad Dolė nesakydavo nė pusės jos ar dar mažiau. Jie tenai suteikė jai galimybę, — kreipėsi ji į Kvinoką, kai Leo ilgam nutilo. — O tėvas Leitelis ir aš už ją laidavome. Bet ji užtraukė gėdą sau ir mums. Gavo darbo Florense, — tęsė Airina, suvaldžiusi drebančias lūpas. — Ji buvo gera virėja, ta mūsų mergaitė. Mėgo gaminti maistą nuo mažens. Galėjo būti gera darbininkė, kai tam atsidėdavo visomis mintimis. Dirbti buvo sunku, ypač auginant mergytę, bet užmokestis geras, ir ji sakė, kad galės daug pasiekti.

— Kai pastarąjį kartą kalbėjomės, jūs neprisiminėte restorano pavadinimo, — įsiterpė Dičiko.

— Man regis, ji niekada jo neminėjo, — Airina vėl suspaudė lūpas. — Buvau ant jos supykusi, kad užsipuolė Raveną Trip ir kad pridarė nemalonumų man. Sunku pakelti, kad mudvi su Dole buvome susipykusios, kai ji žuvo. Sunku pakelti.

— Turiu jums pasakyti, jums abiem, kad mes su agente Dičiko teiravomės ar lankėmės visuose restoranuose, užkandinėse ir kavinėse nuo čia iki pat Florenso, bet Dolė nebuvo įsidarbinusi nė viename iš jų.

— Nesuprantu.

— Ji restorane nedirbo, — gyvai atsiliepė Dičiko. — Negavo darbo ir tą naktį, kai žuvo, išvažiavo ne į darbą.

— Tikrai į dirbą, — paprieštaravo Leo.

— Žūties naktį, išvakarėse ir dar vakarą prieš tai Dolė po kelias valandas praleido „Aukšto dangaus“ motelio kambaryje Dvyliktajame greitkelyje.

— Meluojate.

— Ša, Leo, — Airina vėl sugniaužė rankas.

— Keli liudininkai atpažino ją nuotraukoje, — tęsė Kvinokas. — Apgailestauju. Tas valandas ji praleido ne viena. Ten ji susitikinėjo su su tuo pačiu vyriškiu. Turime liudininkę, su kuria darbuojasi mūsų policijos dailininkas, stengdamasis atkurti jo veidą.

Ašaroms riedant per veidą Airina linktelėjo.

— Baiminausi, kad gali taip būti. Širdimi jaučiau, kad melavo, bet ji mane taip nuliūdino. Stengiausi nekreipti dėmesio. Tiesiog eik sau, galvojau tada. Eik sau ir daryk ką nori, o mergaitę aš užauginsiu. Tada po... po to, kai taip nutiko, viskas išdulkėjo man iš galvos. Pasakiau sau, kad esu žiauri ir priekabi, abejinga motina. Žinojau, kad ji melavo, — pasakė atsisukusi į savo vyrą. — Pažinau visus ženklus. Bet negalėjau leisti sau tuo patikėti, kai jos netekau. Tiesiog negalėjau priimti į širdį.

— Ar numanote, su kuo ji susitikinėjo?

— Prisiekiu, nė nenutuokiu. Bet dabar manau, kad kurį laiką susitikinėjo. Pažįstu tuos ženklus. Kaip ji šnabždėdavosi telefonu arba pasakydavo, kad jai reikia išvažiuoti pasivažinėti ir pravėdinti galvą arba išbėgti su reikalais, ir klausdavo, ar galėčiau pažiūrėti Šailą. Ir sugrįždavo namo su tuo žvilgsniu akyse. — Ji trūkčiojamai iškvėpė. — Ji nebebūtų pasikeitusi, — apsipylusi ašaromis Airina įsikniaubė veidu Leo į petį. — Gal ir nebegalėjo.

— Kam mums visa tai reikia žinoti? — rūsčiai paklausė Leo. — Kam viską pasakojate? Jūs nepaliekate mums net vilties.

— Apgailestauju, bet Dolė buvo su tuo pačiu vyriškiu ir tą naktį, kai žuvo, todėl turime sužinoti kas jis ir apklausti.

— Jis ją nužudė. Tas vyras, kuriam ji atsidavė, tas vyras, dėl kurio mums melavo.

— Mums reikia jį apklausti, — pakartojo Kvinokas. — Jeigu bent numanote, su kuo ji susitikinėjo, mums reikia žinoti.

— Ji mums melavo. Mes nieko nežinom. Duokit mums ramybę.

— Yra dar vienas dalykas, pone Breikmanai, kurį reikia aptarti, — tęsė pokalbį Dičiko. — Maždaug pusę dešimtos šį vakarą bazėje išėjo pasivaikščioti ir buvo apšaudyti Ravena Trip ir Guliveris Karis.

— Mes čia niekuo dėti.

— Priešingai, prie bazės paslėptas miškelyje rastas „Remington 700", specialiosios laidos šautuvas. Ant apsodo pritvirtintoje plokštelėje išgraviruota jūsų pavardė.

— Jūs kaltinate mane mėginimu nušauti tą moterį? Atėjote į mano namus pasakyti, kad mano duktė melagė ir paleistuvė, o aš — žmogžudys?

— Tai jūsų šautuvas, pone Breikmanai, ir jūs neseniai grasinote panelei Trip.

— Mano duktė buvo *nužudyta*, o toji... Mano šautuvas seife. Nebuvau jo paėmęs jau keletą savaičių.

— Tuomet prašytume jį parodyti.

Dičiko atsistojo.

— Parodysiu, bet paskui keliaukite iš mano namų.

Jis pašoko, nulėkė į virtuvę ir atplėšė duris į rūsį.

Arba į vyro urvą, pamanė Dičiko, nusekusi įkandin. Ant plokštėmis išmuštos sienos virš didžiulio gulimo krėslo ir sofos minkštu apmušalu lyg privačiam žvėryne kabojo negyvų žvėrių galvos. Šalia stalo priešais sofą matėsi per daugelį metų batų kulnais išgremžti randai, o kitoje pusėje stovėjo milžiniškas plokščiaekranis televizorius.

Kambaryje puikavosi senovinis šaldytuvas, priglobęs, kaip ji įsivaizdavo, įvairiausių gėrimų, darbastalis šoviniams sprausti į dėtuves, lentyna, kurioje buvo dėžės su molinėmis lėkštelėmis — taikiniais, medžioklinės liemenės, skrybėlės — ir keista, pamanė ji, kelios įrėmintos šeimos nuotraukos, iš jų viena didelė mielos mergytės su rožiniu kaspinu, juosiančiu jos pliką galvelę.

Kamuolio dydžio lempa, kompiuteris ir krūvos popierių buvo padėta ant įsprausto į kertę pilko metalinio stalo. Virš jo kabojo Leo ir keleto kitų vyrų prie, jos manymu, 747 orlaivio nuotrauka ir priminė jai, kad jis aerodrome dirbo mechaniku.

O prie šoninės sienos stovėjo didelė šaunamųjų ginklų spinta oranžinėmis durimis.

Skleisdamas karščio ir pasipiktinimo bangas Leo nužygiavo prie seifo, pasukiojo rankenėlę, rinkdamas skaičių derinį, ir atplėšė duris.

Dičiko ginklai negąsdino; iš tikrųjų ji jais pasikliovė. Bet nedidukas arsenalas viduje privertė išplėsti akis. Graižtviniai, šratiniai šautuvai, pistoletai — su mechaninėmis spynomis, pusiau automatiniai, revolveriai, lygiavamzdžiai, taip pat su optiniais taikikliais. Visi žvilgėjo, kaip žvilga gerai išvalyti, gerai sutepti ir gerai prižiūrimi ginklai.

Tačiau įdėmiai apžiūrėjusi ji nepamatė minėto ginklo, ir jos ranka kilstelėjo prie saviškio, Leo Breikmanui greitai ir sunkiai sušnopavus.

— Turite puikią ginklų kolekciją, pone Breikmanai, tačiau atrodo, kad jums trūksta „Remington 700".

— Kažkas jį pavogė.

Ji ranka sugniaužė savo ginklo rankeną, kai jis atsisuko įraudusiu veidu ir sugniaužtais kumščiais.

— Kažkas čia įsilaužė ir jį pavogė.

— Nėra įrašo, kad pranešėte apie įsilaužimą, — įsiterpė Kvinokas.

— Nes aš *nežinojau*. Kažkas mus pakišinėja. Turite rasti, kas mus pakišinėja.

— Pone Breikmanai, dabar jums teks eiti su mumis, — ji nenorėjo versti vyriškio, vylėsi, kad ir neteks, bet buvo pasirengusi, jei prireiktų.

— Jūs neišsivesite manęs iš mano namų.

— Leo, — ramiai tarė Kvinokas. — Neapsunkinkit visko dar labiau. Arba eikite ramiai ir mes kartu apie tai pasikalbėsime, arba man teks jus surakinti ir išsivesti jėga.

— Leo, — Airina tiesiog susmuko ant laiptų. — Leo, Dieve mano.

— Aš nieko nepadariau, Airina, Dievas mano liudininkas. Niekada gyvenime tau nemelavau, Rina. Aš nieko nepadariau.

— Tuomet eime ir apie tai pasikalbėsime, — Kvinokas žengė žingsnį arčiau ir padėjo ant virpančio Leo peties ranką. — Pasistenkime išsiaiškinti iki galo.

— Kažkas nori mus pakišti. Niekada nešaudžiau į jokį žmogų nei bazėje, nei kur kitur, — nusipurtė Kvinoko ranką. — Aš eisiu pats.

— Gerai, Leo. Taip bus geriausia.

Sustingusiomis kojomis jis nužingsniavo prie laiptų. Sustojo, pasiekęs paėmė savo žmoną už rankų.

— Airina, per visą savo gyvenimą niekada nešoviau į jokį žmogų. Man reikia, kad manimi patikėtum.

— Tikiu tavimi, — tačiau taip sakydama ji nuleido akis.

— Dabar užsirakink. Grįšiu, kai tik viską išsiaiškinsime.

RAVENA SUŽINOJO naujienas kitą rytą, vos įžengusi į valgyklos virtuvę.

Lina padėjo į šalį karštą skardą su blynais ir stvėrė Raveną į glėbį.

— Džiaugiuosi, kad tau viskas gerai. Džiaugiuosi, kad visi sveiki.

— Aš irgi.

— Nė nežinau, ką galvoti. Nežinau, nė ką pasakyti, — purtydama galvą vėl paėmė skardą. — Turiu pastatyti ant bufeto.

Prie viryklės Mardžė iš keptuvo išėmė šoninę, padėjo nuvarvėti, paskui žingtelėjo tolėliau įpilti stiklinę sulčių. Padavė jas Ravenai.

— Gerk, tau naudinga, — paliepė, tada nusisuko iš orkaitės išimti skardos su ką tik iškeptais sausainiais. — Praeitą naktį jie išsivedė Leo Breikmaną.

Ravena išgėrė sultis.

— Gal žinai, ką jis pasakojo?

— Daug nežinau, bet girdėjau, kad jie praeitą naktį ilgai su juo kalbėjosi ir dar jį tebelaiko. Žinau, kad jis sakosi to nepadaręs. Jaučiuosi kaip Lina. Nežinau, ką galvoti.

— Man atrodo, šautuvą numesti buvo kvaila. Be to, farai atliks kriminalinę ekspertizę, nes surado bent jau vieną kulką. Kita vertus, turėdamas tokius įgūdžius ir tokiu atstumu jis galėjo visas tris suvaryti į mane.

— Nekalbėk taip.

Mardžės balsui virptelėjus, Ravena priėjo ir paglostė jai nugarą.

— Bet nesuvarė, todėl galėjau čia ateiti ir išgerti morkų, obuolių, kriaušių ir pastarnokų sulčių.

— Nepaminėjai burokėlių.

— Ak, štai kas ten buvo. Su sultimis jie skaniau negu lėkštėje.

Mardžė nuėjo paimti kartoninio padėklo su kiaušiniais.

— Eik vidun ir papusryčiauk. Turiu papenėti pulką alkanų burnų.

— Norėjau tavęs paklausti. Norėjau paklausti judviejų abiejų, — pasakė Linai grįžus su tuščiu kubiliuku. — Ar Dolė su kuo nors susitikinėjo? Ar neprasitarė, kad su kuo nors draugauja?

— Puikiai žinojo, kad man girdint verčiau tokių dalykų nepasakoti, — tarė Mardžė, — juolab kad nuolat kartojo gedinti beveik kaip kokia našlė ir besiguodžianti tik Dievu ir dukrele. Tačiau abejoju, ar per pertraukėlę išėjusi laukan ir kalbėdama mobiliuoju telefonu kikendavo paskambinusi anekdotų numeriu.

— Man ji nieko nesakė, bent jau atvirai, — įsiterpė Lina. — Tačiau porą kartų minėjo, kaip man pasisekė, kad mano vaikai turi tėtį, ir kokia ji įsitikinusi, kad ir jos dukrelei reikia tėčio. Sakė, labai daug laiko meldžiasi ir labai tiki, kad Dievas jį atsiųs, — Lina sukrutėjo akivaizdžiai nesmagiai. — Nepatinka pasakoti apie ją tokius dalykus, tačiau taip kalbėdama ji pasirodė klastinga, supranti? Ir aš pamaniau, kad ji jau nusižiūrėjo kandidatą. Nelabai gražiai, bet kaip tik taip ir pagalvojau.

— Farams nepapasakojai?

— O jie tik paklausė, ar ji neturėjo vaikino ar panašiai. Pasakiau, kad nieko apie jį nežinau. Nebūčiau galėjusi patvirtinti, jog ji tokio ieškosi. Manai, kad reikėjo?

— Pasakei jiems, ką žinai. Turbūt eisiu pabėgioti apetitui sužadinti. — Pamatė, kaip Lina prikando lūpą. — Farai turi šautuvą ir Breikmaną. Negaliu gyventi užsidariusi. Grįšiu išalkusi.

Ji išėjo laukan. Perbėgęs šiurpulys, kai pažvelgė į medžius, tik surakino nugarą. Negalėjo toliau gyventi nerimaudama, kad nešiojasi ant nugaros taikinį. Užsidėjo akinius nuo saulės — tuos pačius, kuriuos Korčius surado ten, kur Gulis ją parvertė — ir leidosi prie takelio.

Galėjo bėgti keliu, svarstė, tačiau šuolių tvarkaraštyje buvo įrašyta pirmojoje grupėje. Debesys virš kalnų patvirtino per rytinį pasitarimą girdėtą prognozę. *Cumulus overtimus*, galvojo žinodama, kad tvenkdamiesi debesys gali įskelti žaibus. Tad gali tekti šokti šiandien ir turėti iš to naudos.

Dėl visa pikta geriau likti bazėje.

— Labukas, — Gulis pasivijo ją lengva ristele. — Bėgiojame?

— Maniau, turi ką veikti.

— Sakiau, noriu kavos ir gal trupučio kalorijų. Ir kad turėtum laiko paplepėti su Mardže bei Lina. Visas tris mylias?

— Aš... — už jo ji pamatė Metą, Korčių ir Trigerį išeinančius iš valgyklos ir pasukančius jos pusėn. Jos akys susiaurėjo. — Tai gal Lina nuėjo į valgomąją salę ir paskelbė, kad aš patraukiau prie takelio?

— O kaip tu galvoji?

Tada išvirto Dobis, Stovičius ir Gibonsas.

— Gal iškvietė ir jūrų pėstininkus? Man nereikia kaimenės asmens sargybinių.

— Čia matai tik žmones, kuriems tu rūpi. Ar dėl to bambėsi?

— Ne, bet nesuprantu, kodėl... — Jantris, Libė ir Dženisė pasirodė nuo treniruoklių salės pusės. — Dėl Dievo meilės, dar po minutės čia susirinks visas padalinys.

— Nenustebčiau.

— Pusė iš jūsų nė nepasirengę bėgti! — šūktelėjo ji.

Trigeris su džinsais ir auliniais prisiartino pirmasis.

— Ir per gaisrą nebūnam pasirengę bėgioti.

Ji pasvarstė.

— Puiki gynyba.

— Jei tu bėgi, bėgam visi, — pasakė jai Korčius. — Bent jau tie, kurie neturi kitokių darbų. Mes nubalsavom.

— Aš negavau balso. — Ji bakstelėjo pirštu į Gulį. — Tu gavai?

— Man šį rytą teko saviškį pridėti prie vienbalsio sprendimo, tad tavo balsas nebeaktualus.

— Puiku, dabitos. Bėgam.

Ji nuėjo ant takelio ir vos ant jo užmynusi tą pačią minutę visu greičiu nulėkė į priekį. Vien norėdama pasižiūrėti, kas dar pasivys, be Gulio, kuris prisiderino prie jos žingsnis į žingsnį. Girdėjo, kaip už nugaros trepsi ir dunksi pėdos, paskui kaip šūkalioja ir švilpia, kai pasidavusi Libė išsuko šalin.

— Nebūk beširdė, Ra! — šūktelėjo ji. — Čia yra ir tokių senolių kaip Jantris.

— Ką vadini senoliu? — paspaudęs jis ties posūkiu šiek tiek atsiplėšė nuo viso būrio.

— Šleivoja kaip Korčius su savo auliniais.

Pralinksmėjusi Ra dirstelėjo per petį ir pamatė, kaip Korčius iškėlė didįjį pirštą, o Dobis jį erzindamas pradėjo bėgti atbulas.

Ji truputį sulėtino tempą, nes jis kiek šlubavo, o paskui vos atgaudama kvapą ėmė kvatotis, kai pro šalį prarisnojo Gibonsas, ant pečių pasisodinęs ore rankomis mosuojančią Dženisę.

— Pamišėlių gauja, — nusprendė Ravena.

— Taip. Geriausia mano pažįstama pamišėlių gauja. — Gulio šypsena praplatėjo, kai Pietietis prapūškavo pro šalį su Dobiu ant kupros. — Nori pajodinėti?

— Geriau pastatysiu tau ant kupros pusantros šimtinės. Parodyk jiems, kaip tai daroma, Greitakoji. Žinau, kad nori.

Jis plekštelėjo jai per sėdynę ir nuskriejo kaip kulka — skambant linksmų šūksnių, pašaipų ir švilpimų chorui.

Kai Ravena įveikė tris mylias, Gulis, išsitiesęs ant žolės ir pasirėmęs alkūnėmis, stebėjo reginį. Gerai pasismaginusi ji sustojo, rankomis įsirėmė į klubus ir ėmė stebėti jį. Ir pamatė atvažiuojantį tėvą.

— Gerai, kad jis neatlėkė čia anksčiau, — pasakė, — gal ir pats buvo išėjęs į bėgimo takelį.

— Kertu lažybų, kad gali įsirengti ir saviškį.

— Taip, gali, — ji nužingsniavo prie tėvo stengdamasi nerūpestingai šypsotis. Tačiau jo veido išraiška parodė, kad tuo neatsipirks.

Stvėręs dukrą į glėbį smarkiai priglaudė prie savęs.

— Man viskas gerai. Juk sakiau tau, viskas gerai.

— Praeitą vakarą neatvažiavau pats pažiūrėti, nes prašei manęs nevažiuoti, sakei, kad teko kalbėtis su policija, ir nori išsimiegoti. — Atsitraukė, ilgai žiūrėjo į veidą. — Bet man reikėjo pamatyti pačiam.

— Tuomet gali liautis nerimauti. Policija sulaikė Breikmaną. Rašiau tau žinutę, kad jie rado jo šautuvą ir nuvažiavo jo pričiupti. Ir pričiupo.

— Noriu jį pamatyti. Noriu pažiūrėti jam į akis ir paklausti, ar tikisi skriausti mano dukrą ir negauti grąžos. Noriu paklausti prieš nuleisdamas jam kraują.

— Vertinu tavo jausmus. Tikrai. Bet jis manęs nenuskriaudė ir nenuskriaus. Pažiūrėk į tą gaują, — ji mostelėjo į takelį. — Atėjau čia pabėgioti, ir jie visi čia sulėkė iš įvairiausių savo skylių.

— Visi už vieną, — sumurmėjo jis. — Man reikia pasikalbėti su tavo vaikinu.

— Jis nėra mano... Tėti, man ne šešiolika.

— Vaikinu man vadinti lengviausia. Pusryčiavai?

— Dar ne.

— Keliauk, ir aš pameilikausiu Mardžei, kad mane pamaitintų drauge su tavimi, kai baigsiu kalbėtis su tavo vaikinu.

— Tiesiog vadink jį vardu. Turėtų nebūti sunku.

Lukas tik nusišypsojo ir pakštelėjo ją į kaktą.

— Tuoj ateisiu, po minutėlės.

Jis pasuko prie Gulio, sumušė rankomis su Gibonsu, paplekšnojo per nugarą Jantriui, kai tasai pasilenkė atgauti kvapo.

— Noriu minutėlę su tavimi šnektelėti, — tarė Guliui.

— Žinoma, — Gulis atsistojo. Kilstelėjo antakius, kai Lukas nuėjo nuo viso pulkelio šalin, tačiau nusekė įkandin.

— Girdėjau, kad pasirūpinai Ravena.

— Būčiau dėkingas, jeigu jai to nesakytumėte.

— Gerai žinau, užtat sakau tau. Sakau, kad esu tau dėkingas. Ji visas mano pasaulis. Ji man visa visata. Jeigu tau kada ko prireiks...

— Pone Tripai...

— Lukas.

— Lukai, pirma, kiek suprantu, kone kiekvienas būtų padaręs tai, ką aš padariau — ir nedidelis čia daiktas. Jei Ravenos instinktai būtų įsijungę pirmi, ji būtų mane parvertusi ir aš būčiau atsidūręs po ja. O antra, padariau tai ne dėl to, kad liktumėte man skolingas paslaugą.

— Gerokai nusibrozdinai rankas.

— Jos užgis ir dėl jų manęs iš tvarkaraščio neišbraukė. Taigi. Nedidelis nuostolis.

Lukas linktelėjo, pažvelgė į medžius.

— Ar turėčiau klausti, kokie tavo ketinimai mano dukros atžvilgiu?

— Dieve, turiu vilties, kad ne.

— Nes, mano manymu, jeigu tu taip elgiesi tik dėl smagumo, tai

mano kalbos, kad esu tau skolingas, tavęs nesustabdys. Tad vis tiek ketinu tau grąžinti paslaugą, nori to ar ne. Ir dar šis tas, — jis vėl pasižiūrėjo Guliui į akis. — Jeigu tu su ja rimtai, nesileisk atstumiamas. Turėsi išsilaikyti, kol ji tavimi patikės. Ją sunku įtikinti, tačiau kai patiki, visiškai. Taigi, — Lukas padavė Guliui ranką. — Ketinu papusryčiauti su savo mergaite. Ateisi?

— Taip. Netrukus, — apsisprendė Gulis.

Minutėlę pastovėjo vienas, stengdamasis suvokti tai, kad Geležinis Žmogus Tripas ką tik jį palaimino. Ir galvodamas, kaip dabar reikėtų elgtis.

Mąstydamas apie tai neskubėdamas žingsniavo į valgyklą. Sirena užkaukė vos spėjus ją prieiti. Keiktelėjęs prarastą progą papusryčiauti, Gulis apsigręžė ir nubėgo į pasirengimo kambarį.

19

Po keturiasdešimt aštuonių valandų kautynių su du šimtus akrų apėmusiu gaisru Biverhedo nacionaliniame miške, po kelių gerų bandymų mažai kas pasikeitė. Prarijusi paskutinį nukniauktą sumuštinį Ravena kūrė padegamuosius užtaisus kartu su savo komanda, iš paskutiniųjų besistengiančia atmušti šėlstančią ugnį, kol ta nenusirito į vakarus.

Galva kryptį keitė tris kartus per dvi dienas, urgzdama ant chemikalų lietaus ir spjaudydama jį lauk.

Pradinė ataka po apmaudžios klaidos virto aršia užtrukusia kova.

— Guli, Metai, Libe, jūs prie židinių. Korčiau, Dobi, mes trauksime į vakarus, versim visus stuobrius. Kasim, pjausim ir gesinsim. Sustabdysim ją čia.

Stumdami, spirdami, varydami priešinę ugnį į rytus, nė vienas nesikalbėjo. Aplinkui ties kiekvienu coliu į pergalę tvyrojo vien dūmai, karštis ir triukšmas. Kada, galvojo Ravena, kada, po galais, nuo jų nusisuko sėkmė?

Nukirstas stuobrys driokstelėjo žemėn. Ji prisitaikė suraikyti jį mažesnėmis trinkomis. Jie kasė ir tampė šakas bei nuodėgulius toliau nuo žalumos į išdagą ir vertė nelyginant kaulų krūvą.

Neduoti jai ėsti, galvojo Ravena. Tiesiog neduoti ėsti.

Minutėlę atsitiesė pailsinti nugarą.

Matė, kai tai nutiko — taip greitai, kad nespėjo nei sušukti, nei juo labiau liuoktelėti artyn. Aštri kaip peilis atskala atšoko iš įpjovos, kurią kapojo Korčius, ir šovė tiesiai jam į veidą.

Metusi savo pjūklą puolė prie jo kaip tik tą akimirką, kai jis aiktelėjo iš išgąsčio ir skausmo ir neteko pusiausvyros.

— Ar blogai? Labai blogai? — šaukė ji stvėrusi jį svirduliuojantį. Pati matė skruoste, pusę colio žemiau dešinės akies, styrantį galiuką. Kraujas nuvarvėjo per veidą.

— Kad jį kur velnias, — sustenėjo. — Ištrauk.

— Laikykis. Tu tik laikykis.

Atskubėjo Dobis.

— Ką judu čia... Jėzau, Korčiau, kaip čia, po velniais, prisidirbai?

— Palaikyk jam rankas, — paliepė Ravena, naršydama savo kuprinėje.

— Ką?

— Užeik už nugaros ir palaikyk rankas. Garantuoju, skaudės, kai trauksiu. — Įsispyrė batais abipus Korčiaus kojų ir nusimovė dešinę pirštinę. Pirštais suėmė už rantytos atskalos, kyšančios jam iš skruosto. — Dabar sulig trim. Pasiruošk. Viens, du...

Trūktelėjo ties dviem ir pamatė, kaip plūstelėjo kraujas, kaip sustiklėjo jo akys. Mikliai prispaudė prie žaizdos iš kuprinės išimtą marlės tamponą.

— Turi nemenką skylę veide, — pasakė jam.

— Tu sakei sulig trim.

— Taigi, na, pamečiau skaičių. Dobi, palaikyk tamponą, spausk. Reikia išvalyti.

— Nėra laiko, — paprieštaravo Korčius. — Tiesiog sutvarstyk. Pasirūpinsim tuo paskui.

— Dvi minutės. Atsiremk į Dobį. — Numetė kruviną tamponą šalin, užpylė ant žaizdos vandens, vildamasi išplauti smulkias skeveldras. — Ir pasistenk nežviegti kaip mergiotė, — pridūrė ir po vandens iš karto šliūkštelėjo gerą dozę peroksido.

— Po paraliais, Ra! Po paraliais, šūdas!

Ji palaukė, kol peroksidas išputos purvą ir šapus, paskui nuplovė jį vandeniu. Ant kito tampono užtepė antibiotikų tepalo, pridėjo dar vieną ir priklijavo ant, jos vertinimu, stiklo rutuliuko dydžio žaizdos skruoste.

— Galime išsiųsti tave į bazę.

— Apsieisi. Aš nesipakuosiu. Čia tik sumauta rakštis.

— Kur jau, — Dobis pakėlė trijų colių medžio atskalą. — Jeigu esi penkiasdešimties pėdų ūgio. Pasaugosiu ją tau.

— Viešpatie aukštielninkas, kaip sumauta raketa. Į mane pataikė medinė raketa. Tiesiai į veidą. Mano sėkmė, — pasakė pasidygėjęs, — visą sezoną buvo šūdina, — numojo į ištiestą Ravenos ranką. — Galiu ir pats atsistoti.

Minutėlę pasvirduliavo, tada atgavo pusiausvyrą.

— Išgerk ibuprofeno iš savo vaistinėlės. Jei tikrai viskas gerai, eik žvalgytis židinių. Su pjūklu nebedirbsi, Korčiau. Pats žinai. Eik, arba man teks pranešti apie sužeidimą operacijų centrui.

— Nepaliksiu čia visko, kol ji nenugaiš.

— Tada eik. Jeigu iš tos skylės tavo grėsmingam veide per tamponus ims kraujuoti, tegu kas nors iš komandos pakeičia.

— Taip, taip, — palietė pirštais tvarstį. — Gal manai, kad koją nusipjoviau, — subambėjo, bet patraukė per juostą.

Kai nuėjo užtektinai toli, ji išsiėmė radiją ir susisiekė su Guliu.

— Korčius traukia pas tave. Truputėlį susižeidė. Tegu vienas iš jūsiškių ateina pas mane, o jis užims jo vietą.

— Supratau.

— Gerai, Dobi, užvesk pjūklą. Ir saugokis medžio raketų. Man daugiau dramų nebereikia.

Priešinė ugnis laikėsi. Praėjo dar dešimt valandų, bet pranešimai, atėję nuo galvos iki uodegos, informavo, kad ugnis apribota.

Ravenai beeinant į stovyklą dangų nušvietė saulėlydžio gaisai. Jie priminė su Guliu stebėtą saulės laidą. Kulkas ir aklą neapykantą. Puolė valgyti, vildamasi pajusti tą džiaugsmą, kuris visada apimdavo, kai ugnis paklusdavo.

Jantris atsisėdo greta.

— Prisikimšim pilvus maisto prieš imdamiesi baigiamųjų darbų. Operacijų centras po ranka turi aštuonis. Spręsti tau, nes Korčius tavo komandoje, bet man atrodo, kad jam reikia demobilizuotis ir deramai apžiūrėti žaizdą.

— Pritariu. Ketinu vykti su juo. Jeigu jie gali atsiųsti aštuonis, išleiskim aštuonis ir iš stovyklos.

— Ir aš taip galvoju. Pasakysiu tau, Ra, aš jau per senas šitiems dalykams, bet vis imu ir pagalvoju. Kai ateis sezono pabaiga, galbūt paprašysiu tavo tėtį darbo.

— Velnias. Taigi čia Korčius su skyle veide.

Jis pažvelgė į vakarus, besileidžiančią saulę, juodą kalną.

— Manau, norėčiau patirti, ką reiškia sėdėti savo paties priebutyje vasaros vakarą, gerti alų kokios moters draugijoje, jei tokią turėčiau, ir negalvoti apie gaisrą.

— Visada galvosi apie gaisrą, o sėdėdamas priebutyje norėsi būti čia.

Jis patapšnojo jai per kelį ir atsistojo.

— Gal ateis laikas ir sužinosime.

Kad imtų pakuotis, jai teko su Korčiumi susibarti. Ugniagesiai parašiutininkai, galvojo ji, žaizdomis didžiuojasi arba vertina jas kaip iššūkį.

Skrisdamas namo jis raukėsi.

— Suprantu, kodėl jis taip nusiteikęs, — Gulis įsitaisė prie Ravenos. — O tu kodėl?

— Tikriausiai su tuo kažkaip susijusios šešiasdešimt valandų gaisre.

— Ne. Dėl to tu tik greičiau subjūri ir tampi jautresnė, tačiau tai nėra blogos nuotaikos priežastis.

— Štai to aš ir nesuprantu, kietuoli. Kodėl vos po poros mėnesių manai, kad taip gerai mane pažįsti. Ir dar: kodėl tiek daug laiko praleidi užsiimdamas žmonių psichoanalize.

— Ir viena, ir kita visiškai aišku. Dėl vieno — tai gal ir vos pora mėnesių, bet žmonės, kurie gyvena ir dirba kartu ypač sunkiomis aplinkybėmis, paprastai pažįsta ir supranta vienas kitą greičiau už tuos, kurie kartu negyvena. Be to, mudu kartu miegame, ir tai kilsteli mokymosi kreivę. Antra, — jis išsiėmė maišelį gliaudytų žemės riešutų, pasiūlė jai, o kai toji tik piktai dėbtelėjo, gūžtelėjo pečiais ir ėmė krimsti pats. — Antra, — pakartojo, — žmonės mane domina, todėl man patinka juos perprasti.

Jis triauškė riešutus. Kad ir kokia jos nuotaika ar tos nuotaikos priežastys, Gulis nebuvo nusiteikęs derintis ir gadinti savosios. Artimiausioje jo ateityje šmėžavo karštas dušas ir karštas maistas, o paskui lova su geidžiama moterimi.

Ar galima norėti daugiau?

— Tu pradedi galvoti apie tai, kas laukia bazėje. Apie visą tą šlamštą, dėl kurio dabar neturėjome kada nerimauti. Kas bus, jeigu farai pateikė kaltinimus Breikmanui, surado Dolės žudiką, kol mes ge-

sinome gaisrą? O jei ne, kas bus toliau? — pasižiūrėjo į Korčių, kuris knarkė pasidėjęs ant kuprinės galvą, o naujas tvarstis ant suodino veido švietė kaip sniegas. — Ir dar nerimauji, ar smarkiai Korčius susižalojo. Ir dar dėl to, ką kalbėjaisi su Jantriu prieš mums demobilizuojantis.

Minutėlę ji nieko nepasakė.

— Erzina, kad viską žinai, — atlošusi galvą užsimerkė. — Šiek tiek numigsiu.

— Keista, o aš maniau, kad gerai, kai tave kas nors supranta.

Ji pramerkė vieną akį, ramią, mėlyną kaip kristalas.

— Nesakiau, kad viską supranti.

— Čia tai tu mane pričiupai.

Gulis irgi užsimerkė ir užsnūdo.

RAVENA, PADĖJUSI savo reikmenis, patraukė tiesiai į bendrabutį. Kad nusiramintų, Gulis nutarė kai ką sutvarkyti. Gal ji įsivaizduoja, kad tai reiškia „ja pasirūpinti“, o tai jai baisiai nepatiktų, tačiau jis pakeitė savo darbotvarkę ir susirado Mažąjį Lokį.

Palaukė operacijų centre, kol tas tarėsi su baigiamųjų gaisro gesinimo darbų vadovu.

— Turi minutę?

— Pirmą kartą per tris dienas turiu kelias. Einu lauk, — paskelbė Mažasis Lokys, tada linktelėjo galva į duris. — Ko norėjai?

— Gal papasakosi man, kaip čia klostėsi reikalai, kad galėčiau perduoti Ravenai.

— Nežinau, ar jie viską man pasako, bet pirmiausia susiraskime kur atsisėsti.

KAI SUSIVYNIOJUSI Į rankšluostį Ravena išėjo iš vonios, vis dar suodinas Gulis sėdėjo ant grindų.

— Ar sugedo tavo dušas?

— Nežinau. Dar nebuvau.

— Turiu dar daug ką nuveikti, todėl karšto sekso dalį teks nukelti iki vakaro.

— Tau rūpi tik vienas dalykas, Švede. Tai man patinka, tačiau tų dalykų yra daugiau kaip vienas.

Ji atidarė stalčių, pasiėmė jogos kelnes ir marškinėlius.

— Pateiksiu tau santrauką, — pradėjo Gulis. — Trigeris nutempė Korčių į ligoninę. Žaizda švari. Jokios infekcijos, bet ganėtinai gili. Jam patarė atlikti plastinę operaciją ir šiek tiek pasispyriojęs jis rytą sutiko važiuoti į miestą tartis dėl jos. Nori išsaugoti gražų veidelį.

— Tai gerai, — ji užsitempė kelnes ir apsivilko marškinėlius, nesivargindama ieškotis apatinių, o Guliui tai dar labiau patiko. — Ir bus smagu traukti jį per dantį dėl plastinės operacijos, — pridūrė eidama į vonią pakabinti rankšluosčio. — Turėtume iš to pasidaryti šiokią tokią pramogą.

— Kad jau taip nutiko, Trigeris pasiūlė jam nusisiurbti nuo sėdynės riebalus.

— Gera pradžia.

— Leo Breikmanui pateikė kaltinimus.

Jis pastebėjo, kaip ji krūptelėjo, tada perėjusi kambarį atsisėdo ant lovos krašto.

— Taip. Gerai.

— Dėl šautuvo, grasinimų ir todėl, kad jis negali tiksliai pasakyti, kur buvo tuo metu, kai mus apšaudė. Prisipažino, kad jiedu su žmona susikivirčijo ir jis išvažiavo maždaug porai valandų pasivažinėti. Parsirado prieš pat farams pasirodant prie durų.

— Žmona jį gindama galėjo meluoti.

— Jis jos neprašė. Šį tą pasakė policija, šį tą papasakojo Mardžė. Galėčiau išskirstyti, kas ką, bet kaip visažinis galiu teigti, kad Mardžės informacija tokia pat svari kaip ir policijos.

— Gal tu ir teisus.

— Jiedu susikivirčijo, kad jis atvažiavo į bazę ir tave užsipuolė. Apskritai dėl Dolės. Manau, vaiko netektis tėvus arba sucementuoja, arba visai išskiria.

— Mano tėvas turėjo brolį. Jaunesnį. Tikriausiai žinai, nes domėjaisi Geležiniu Žmogumi.

Gulis nieko nesakė, leido kalbėti jai.

— Jis mirė būdamas vos trejų nuo kažkokios keistos infekcijos. Ir

šiaip niekada nebuvo itin geros sveikatos, taigi jiems nepavyko jo išgydyti. Spėju, tai sucementavo mano senelius. Ar Breikmanas prisipažino?

— Ne. Jis teigia sukiojęsis ratais, tiesiog važinėjęs šunkeliais ir kad kažkas įsilaužęs paėmė jo šautuvą. Kad kažkas jį šmeižia. Jo žmona galiausiai įtikino jį kreiptis į advokatą. Šiandien svarstė užstatą. Jam sumokėti įkeitė savo namus.

— Jėzau.

— Jis daugiau čia nebegrįš, Ra.

— Aš ne dėl to. Jai tenka pakelti daugiau, negu kas nors galėtų, o nepanašu, kad būtų ką nors blogo padariusi. Nė nežinau, kaip ji visa tai ištveria.

— Jai tenka ištverti dar daugiau. Nustatyta, su kokiu vyriškiu Dolė susitiko motelyje Dvyliktajame kelyje tą naktį, kai žuvo. Su kuo susitikinėjo keletą kartų per pastaruosius mėnesius. Su tėvu Leiteliu.

— Jų pastoriumi? Dėl Dievo... — staiga nutilusi Ravena atsilošė. — Dolė susitikinėjo su savo motinos *padre* ir visą laiką pasakojo, kad buvo apšviesta Viešpaties Dievo ar kieno ten. Suprantama, — iš karto pridūrė. — Dabar jau suprantama. Dievas atsiųs. Štai ką ji pasakė Linai. Jos mažylei reikia tėvo, ir Dievas jį atsiųs.

— Nemanau, kad Dievas buvo nusiteikęs atsiųsti Dolei vedusį vyrą, kuris jau turi tris vaikus. Leitelis viską neigia, visai teisėtai piktinasi, ir kol kas, šiaip ar taip, jo žmona jį užstoja. Farai triūsia stengdamiesi išsiaiškinti.

— Jie susitiko tą naktį, kai Dolė buvo nužudyta. Ji norėjo tėvo savo vaikui, o Dolė visada gaudavo tai, ko norėdavo. Gal paspaudė, gal pagrasino papasakoti jo žmonai, sužlugdyti jį kongregacijos akyse. Ir jis ją nužudė.

— Logiška, — pritarė Gulis.

— Bet vis tiek neaišku, kodėl jos ten nepaliko, kodėl nutempė į mišką, sukėlė gaisrą. O keisčiausia, kad pirmą kartą nužudė žmogų. Tikriausiai sunku padarius kažką panašaus išlikti racionaliam. Guli... Jeigu jiedu su Dole visą šį laiką kaitino paklodes — o jis dar prieš tai daugelį metų pamokslavo poniai Breikman — jis galėjo lankytis ir jų namuose, — ji pakėlė galvą. — Ar tu ir apie tai pagalvojai?

— Svarsčiau. Manau, kokį vieną ar du sekmadienius jis pas juos

pietavo, galbūt jiedu su žmona nešė indus su maistu į lauką, norėdami ten surengti vasaros iškylą ar panašiai. Jis turbūt žinojo, kaip patekti vidun, galėjo žinoti seifo kodą ar netgi jį surinkti. Be to, tai būdas nukreipti farų dėmesį į Breikmaną. Bent kad pagalvotų apie tai. Visi žinojo, kad Breikmanas ūmus žmogus, smurtingo būdo vyras, ir jau kartą buvo išgrūdęs savo dukrą iš namų, aršiai su ja susiginčijęs. Gali būti. Visai galimas daiktas. Žiūrėk, tavo nuotaika pasitaisė.

Ji šyptelėjo.

— Visažinis. Tris dienas žinojau, kad viskas, ką dariau, buvo reikšminga, svarbu ir reikalinga. O grįžusi vėl pasijutau nieko verta. Grįžau ir negaliu nė velnio padaryti. Negaliu visko paimti į savo rankas, todėl pamaniau, kad palengvės, jei viską apgalvosiu ir suprasiu, ką galėčiau nuveikti. Arba jeigu pasikalbėsiu apie tai su kai kuo, kas mane supranta, — vėl šyptelėjo. — Bent jau iš dalies.

— Žinai, galėčiau sėdėti ir kiaurą naktį žiūrėti į tave. — Visą iš aukso ir grietinėlės ir kvepiančią kaip vaismedžių sodas vasarą. Miela šitaip grįžti po užtrukusių kautynių. O ką, jeigu aš nusiprausiu ir mudu nueisime pasiieškoti vėlyvos vakarienės?

— Skamba labai patraukliai.

— Puiku, — jis atsistojo. — Galiu pasinaudoti tavo dušu?

Ji nusijuokė, mostelėjo į vonios kambarį. Kadangi turėjo šiek tiek laiko, nutarė paskambinti kitam ją suprantančiam vyrui.

— Labas, tėti.

ELA ATSIGRĘŽĖ, Lukui atidarius terasos duris. Ji išėjo laukan, kai suskambo jo mobilusis, leido jam pasikalbėti vienam ir pasigrožėjo lempučių, kuriomis nusagstė liaunas svyruoklės slyvos šakeles, švieselėmis.

— Viskas gerai?

— Taip. Ravena tik norėjo pasakyti, kad jai viskas gerai, ir papasakoti, kas vyksta.

— Ar yra kas naujo?

— Ne visai, — gurkšnodamas iš taurės vyną, kuriuo jiedu mėgavosi vakarieniaudami, Lukas pirštais glostė jos ranką. Jai patiko, kaip jis ją liesdavo — dažniausiai tarsi užsitikrindamas, kad ji greta.

Jis linktelėjo pagalvojęs tą patį.

— Jei manai, kad būtų tinkama, gali pasakyti jai, kad apgailestauju dėl dukters netekties, apgailestauju dėl to, ką jai tenka išgyventi.

— Aš tave ir save nuliūdinau, o maniau, kad esu laiminga.

— Žmonės būdami kartu turi dalytis ir liūdesiu, ir laime. Noriu... dalytis su tavimi ir tuo, ir tuo.

Beveik, pamanė ji, kai pilve sparneliais suplastėjo plaštakės. Jie jau abu beveik pasirengę tai pasakyti. Ar ji sakė esanti laiminga? Ji jautėsi palaiminta.

— Pasivaikščiokime mėnesienoje, — pasiūlė Ela. — Sode. Pabaigsime gerti vyną ir pasiglamonėsime.

— Tu visada kupina geriausių sumanymų.

PASINAUDOTI NEGYVOS moters telefonu išvilioti vyrą į mirtį atrodė... teisinga. Dievo žmogus turėtų tai suprasti, turėtų pritarti nuostatai „akis už akį". Tačiau Leitelis buvo ne Dievo žmogus, o apgavikas, melagis, svetimoteriautojas, mergišius.

Iš esmės tai pats Leitelis ir nužudė Dolę. Suviliojo ją, išvedė iš kelio — arba viliojo ir išvedė ji, o jis neabejotinai sekė.

Jis turėjo ją mokyti, patarti jai, padėti tapti doru žmogumi, garbinga moterimi, gera motina. Tačiau užuot tai daręs, išdavė savo žmoną, šeimą, Dievą, Bažnyčią — kad pasimylėtų su viena iš ištikimų savo dukrų.

Jo mirtis bus teisingumas, atpildas ir šventas kerštas.

Žinutė labai paprastai atliko savo darbą.

ten buvau ne as turi ateiti atnesk pinigu niekam nesakyk dar pirma reikia pakalbeti ka daryti susitinkam prie Lolo perejos Lankytoju centre 373 pl 2 vartai SKUBU Galiu tau padeti Dole

Žinoma, vyras, kuris netrukus mirs, paskambino mirusiai moteriai. O kai niekas neatsiliepė, atsakė žinute, iš kurios sklido šokas, panika ir reikalavimai. Visai lengva suprasti.

turiu akis i aki paaiskinti tada padarysiu viska ka liepsi kai žinosi ka zinau nebegaliu rasyti jie supras

Jis ateis. Jei ne, ras kitų būdų.

Planuoti žmogžudystę ne tas pat, kas planuoti nelaimingą atsitikimą. Kaip viskas atrodys?

Automobilis pririedėjo dešimčia minučių anksčiau, važiavo lėtai. Šliaužė pagalbiniu keliu.

Kai pagalvoji, lengva. Visai lengva. Ar derėtų iš pradžių pasikalbėti? Ar derėtų mirštančiajam žinoti, kodėl jis miršta? Kodėl degs pragaro liepsnose?

Jis pašaukė Dolę, visiškoje nakties ramybėje balsas nuskambėjo šiurkščiu šnabždesiu. Prie vartų sėdėjo savo automobilyje, mėnesienoje išryškėjo siluetas.

Mirtis laukė kantriai.

Jis išlipo, apsižvalgė į dešinę, į kairę, dar kartą pakvietė Dolę vardu. Toliau žingsniavo keliu.

Taip, iš tikrųjų lengva.

— Akis už akį.

Leitelis atsigręžė ir jo veidą iškreipė siaubas, kai šešėlis išėjo į mėnesieną.

Pirmoji kulka įsmigo į patį kaktos vidurį, maža juoda skylutė siaubą pavertė beprasmiu išgąsčiu. Antroji pervėrė širdį, ir ištryško tik menka srovelė kraujo, kuris juodai blizgėjo mirguliuojančioje šviesoje.

Lengva. Tvirta ranka, teisinga širdis.

Jokio sukrėtimo, jokio sielvarto, niekas nesudrebėjo.

Tempti kūną toli, tačiau tą reikėjo padaryti deramai, ar ne? Tai, ką daryti verta, verta padaryti gerai. O miškas naktį būna toks gražus, toks paslaptingas. Ramus. Taip, kurį laiką ramus.

Visos pastangos nuėjo vėjais tą akimirką, kai kūnas atgulė ant jau paruošto laužo.

Tėvas Leitelis nebeatrodė taip gerai, nebeatrodė toks pamaldus, drabužiai ir kūnas buvo subjauroti ir purvini nuo tempimo.

Tereikėjo spragtelėti žiebtuvėliu ir nusiųsti jį į pragarą.

Liepsnos pašoko ūždamos ir rydamos degalus su deguonimi. Degindamos kūną taip, kaip degs siela. Įsivyravo rimtis, o ugnis kilo ir plėtėsi.

Kaip jautiesi, kai žudai ir degini?

Jautiesi teisus.

20

Gaisras graužėsi į rytus, rydamas mišką ir pievą, įniršusi iš alkio jo galva su godžia piktdžiuga išdriekė kūną per dvi valstijas.

Gulis kabindamasis nagėmis į suktaspyglę pušį užkopė aukštyn, į suodinai raudoną dangų. Prakaitas varvėjo veidu ir merkė skarelę, kurią užsirišo kaip naujųjų laikų gangsteris, kai suleido pjūklo dantis į žievę ir medieną. Trinkos sviro ir krito žemėn, o jis leidosi žemyn.

Ugnis, kurią jie stengėsi užspeisti, riaumodama savo giesmę šoko, mitriai liuoksėjo medžiais į viršų, nuberdavo šakas liepsnelėmis.

Jis nusileido ant žemės, atsisagstė diržus, tada nuėjo prie pjovimo juostos.

Žinojo, kad Ravena dirba prie galvos. Brigadoje pasklido žinia, kad dėl kintamo vėjo Aidaho parašiutininkai turėjo du kartus atsitraukti.

Girdėjo, kaip nusirito gausmas, per dūmus pamatė šmėstelėjusį transportinį lėktuvą. Iki šiol drakonas chemikalus, regis, gurkė kaip saldainį.

Gulis nebeskaičiavo, kiek žvėries pilve praleido valandų nuo tada, kai tą rytą nugaudė sirena. Dar tą patį rytą žvelgė Ravenai į akis, jai judant po apačia, jautė, kaip po juo kyla ir leidžiasi jos kūnas. Dar tą patį rytą liežuviu skanavo šiltą nuo miego jos odą.

Dabar rijo dūmus. Juto sujudant žemę, kai griūdavo dar vienas paaukotas medis. Žvelgė priešei į akis ir pažino jos geidulius.

Kai pasidėjo pjūklą norėdamas nuryti vandens gurkšnį, nežinojo tik vieno — diena buvo ar naktis. Ir ar tai svarbu? Vienintelis esamas pasaulis egzistavo toje nuolatinėje raudonoje sutemoje.

— Judam į rytus, — Dobis išbėgo iš dūmų paraudusiomis iš po skarelės akimis. — Gibonsas vedasi mus į rytus, pakeliui kasimės juos-

tą. Žarnos ją sustabdė prie dešiniojo sparno prie Pako upės, o purvas kiek apmaldė.

— Gerai, — Gulis pasiėmė savo įrangą.

— Aš pasisiūliau su tavim eiti išdegintu ruožu į pietus, palei kraštą gesinti židinius ir kerplėšas ir traukti prie galvos.

— Koks tu dėmesingas, kad įtraukei į savo misiją ir mane.

— Kam nors reikia tą padaryti, sūnau, — tos paraudusios akys juokėsi. — Kelionė ilgesnė, bet kertu lažybų — prie galvos ateisim anksčiau už visą brigadą ir į tikrą veiksmą pateksime greičiau.

— Gal. Aš prie galvos ir noriu būti.

— Kautis sėdynė prie sėdynės su savo moterimi. Kūprinam.

Židinukai skleidėsi kaip gėlės, sproginėjo kaip granatos, žiburiavo kaip seklūs klanai. Vėjas bendrininkavo, tirštino dūmus, nešiojo skraidančias žiežirbas.

Gulis juos troškino, užkasinėjo, gesino, plakė ir sunkiai dirbdamas vis susijuokdavo iš Dobio duodamų židiniams vardų.

— Sumautas direktoriaus pavaduotojas Brevsteris! — trypė Dobis besiraitančias liepsnas. — Laikinai mane pašalino už rūkymą tualete.

— Bjauri ta vidurinė mokykla.

— Pagrindinė. Aš anksti pradėjau.

— Pratinai plaučius prie savo gyvenimo darbo, — priėjo išvadą Gulis ir ėmėsi kito.

— O šis — suknista Džidžė Džaper. Ji metė mane dėl beisbolo žaidėjo.

— Vidurinėje?

— Pernai. Tas niekšas žaidžia mažąjį beisbolą. Ar gali aną užgesinti? Mažąjį beisbolą. Kas jis toks apskritai?

— Tau be jos geriau.

— Tikrų tikriausiai. Na, kapitone, manau, mes apsaugojom šią liniją, ir rekomenduoju iš čia traukti žvalgantis į šiaurę. Aš tebeieškau senio pono Koterio, kuris šaudė į mano šunį vien todėl, kad gyvulėliui patiko šikti jo petunijose.

— Mudu senį poną Koterį negyvai užplumpinsim.

— O, čia tai tikras draugas.

Jie suvalgė priešpiečius, pietus, pusryčius — kas, po galais, žino? — greitai eidami kimšo šokolado plyteles, traškučius su žemės riešutų sviestu ir dalijosi vieninteliu obuoliu iš Gulio kuprinės.

— Man patinka šis darbas, — pasakė jam Dobis. — Nemaniau, kad patiks. Žinojau — galiu dirbti ir dirbsiu. Galėjau įsivaizduoti. Tačiau nežinojau, kad man reikia būtent jo. Nė nežinojau, ko man apskritai reikia.

— Jeigu tave kas užkabina, tai žinai, kad kaip tik to tau ir reikia, — tai, Gulio manymu, tiko ir ugniagesiams parašiutininkams, ir moterims.

Žuvę medžiai stovėjo tarsi juodi griaučiai retėjančiuose dūmuose. Tarp jų švaistėsi vėjas, versdamas juos dejuoti, keldamas pelenus, kurie sūkuriavo kaip fėjų dulkės.

— Čia kaip viename iš tų pasaulio pabaigos filmų, — apibendrino Dobis. — Kur sumautas meteoritas beveik viską sunaikino, liko tik mutantai maitėdos ir saujelė narsių karžygių, besistengiančių apginti nekaltuosius. Galėtume būti tie karžygiai.

— O aš jau maniau, kad būsiu mutantas, bet tiek to. Pažiūrėk, — Gulis rodė į rytus, kur virš liepsnų liežuvių raudonai žaižaravo dangus. — Niekaip negaliu suprasti, kaip viso to nekęsdamas vis dar galvoju, kad tai gražu.

— Taip jaučiuosi galvodamas apie tą sumautą Džidžę Džeiper.

Juokdamasis, kažkodėl visai patenkintas, kad karšta ir kad pats yra toks pat murzinas kaip ir keistai brangus bičiulis, Gulis eidamas stebėjo ugnį — jos kvėpavimą, spalvas ir atspalvius, formas.

Impulso pagautas iš kuprinės išsiėmė fotoaparatą. Nuotrauka neperteiks gąsdinamo didingumo, tačiau žiemą jį primins. Tikrai primins.

Dobis įžengė į kadrą, užsimetė ant peties kirvį, pražergė kojas, nutaisė žiaurią veido išraišką.

— Nagi, fotografuok. „Drakono žudikas".

Iš tiesų, galvojo Gulis, nutaisydamas objektyvą, pavadinimas atrodė ir vykęs, ir tinkamas. Padarė du kadrus.

— Nusigraužk alkūnes, Džidže.

— Kaip pirštu į dangų! Nagi, sūnau, negaiškim.

Jis pasipūtėliškai nužirgliojo, kol Gulis saugiai susidėjo fotoaparatą.

— Guli.

— Ką? — užtraukęs savo kuprinę jis žvilgtelėjo į Dobį ir pamatė jį sustingusį beveik tokia pačia poza, tik atsisukusį nugara. — Kamera padėta, gražuoliuk.

— Tu verčiau ateik čia. Pažiūrėk.

Sunerimęs dėl jo tono Gulis greitai prisiartino, sužiuro, kur rodė Dobis.

— Ar čia tai, apie ką galvoju?

— Tai šūdas.

Kaip niūrus kelrodis ant apanglėjusio tako gulėjo palaikai.

— Jėzau, Guli, panašu, kad mutantai čia jau apsilankė, — Dobis žingtelėjo kelias pėdas šalin, atsirėmė rankomis į kelius ir išvėmė visas energines plyteles.

— Kaip Dolė, — sumurmėjo Gulis. — Išskyrus...

— Kristau, jaučiuosi kaip mergiotė. Išverčiau visus priešpiečius, — po suodžių sluoksniu išbalęs kaip drobė Dobis trūktelėjo gurkšnį vandens ir išspjovė. — Jis pakūrė ugnį, tas gaidys, tiesiai čia. Kaip ir su Dole. — Dar kartą praskalavo, išspjovė, tada atsigėrė. — Čia jis viską padarė.

— Taip, tik aš manau, tą darydamas nenorėjo paslėpti kūno ar jo sunaikinti. Gal kaip tik norėjo, kad surastume arba kad atkreiptų dėmesį, arba todėl, kad tam kalės vaikui patinka ugnis. Ir čia ne taip kaip su Dole, nes panašu, kad šis turi kulkos skylę kaktoje.

Apsikabinęs save rankomis Dobis vėl priėjęs dirstelėjo.

— Dieve, tikriausiai tu teisus.

— Tikriausiai man reikėjo kirsti su tavim lažybų, — Gulis išsiėmė radiją. — Nes vargu ar mes pateksim į veiksmo vietą pirmiau už visą brigadą.

Kol jie laukė, Dobis iš kuprinės išsiėmė du buteliukus Kentukio burbono ir išgėrė gurkšnį.

— Kaip manai, kas jis toks? — paklausė ir padavė antrąjį buteliuką Guliui.

— Gal mes susidūrėm tik su kokiu nors žmogžudžiu padegėju,

kuris atsitiktinai pasirenka aukas. Bet labiau tikėtina, kad tai susiję su Dole.

— Jėzau, būk maloningas, tikiuosi, čia ne jos mama. Tikrai tikiuosi, kad čia ne jos mama. Kam nors reikia pasirūpinti vaiku.

— Mačiau jos motiną tą dieną, kai ji su pamokslininku atėjo padėkoti Mažajam Lokiui, kad vėl priėmė Dolę į darbą. Ji nedidukė kaip ir Dolė. Manau, tas, kas čia guli, per aukštas. Ganėtinai aukštas, manyčiau.

— Gal jos tėtis.

— Gal.

— Jei nebūčiau pasiūlęs mūsų savanoriais, kas nors kitas būtų juos suradęs. Jie tiesiai ant suknisto tako. Ravena sakė, ir Dolė taip gulėjo. Tiesiai ant tako. Jei ne mes, juos būtų suradę reindžeriai. Taip ir imi galvoti, ką ugnis gali su tavimi padaryti, jei tik turi galimybę.

Gulis žvelgė į raudoną, juodą ir atkakliai besišvaistančią auksinę liepsną. Ir maukė burboną.

Reindžeriai leido jiems vėl prisidėti prie kautynių. Visą kelią iki urzgiančios, spragsinčios galvos Gulio įsiūtis augo. Jis kaupė tą įsiūtį puolimui, todėl kiekvienas kirvio smūgis maitino jo pyktį. Mūšis vyko ne su Dievu, ne su gamta ar lemtimi, bet su žmogumi, kuris sukelia gaisrą iš malonumo, tikslingai arba todėl, kad yra silpnas.

Tas valandas, kol virė kautynės, jam nerūpėjo priežastys. Jam rūpėjo tik visa tai užbaigti.

— Atsikvėpk, — pasakė jam Ravena. — Mes ją pričiupom. Turėjai pajausti. Atsipūsk, Guli. Čia ne vieno žmogaus šou.

— Atsipūsiu, kai ji nugaiš.

— Klausyk, žinau, kaip jautiesi. Puikiai žinau, kaip...

— Aš nenusiteikęs būti protingas, — nustūmė jos plaštaką sau nuo rankos ir dėbtelėjo karščiuojančiomis ir niršiomis akimis. — Aš nusiteikęs tą kalę nudėti. Abiejų traumas galėsime aptarti paskui. O dabar leisk man dirbti savo darbą.

— Gerai, puiku. Mums reikia vyrų prie keteros kasti juostai, kol ji pasibalnojusi vėją neperšoko prie šviežio mitalo ir vėl nepradėjo augti.

— Gerai.

— Pasiimk Dobį, Metą, Libę ir Stovičių.

*

NAKTIS, PAMANĖ JIS — arba gal rytas — kai nusivilko prie upokšnio. Ugnis drebėjo mirties agonijoje, kosėjo ir springo. Virš galvos pro besisklaidančius dūmus viltingai mirktelėjo žvaigždės.

Jis nusitraukė batus, kojines ir sumerkė pervargusias kojas į palaimingai vėsų vandenį. Už nugaros sušneko prikimę nuo dūmų ir adrenalino balsai. Juokai, pašaipos, ilgų kautynių prisiminimų nuotrupos. Ir numanomas klausimas — kas per velnias? — apie tai, ką juodu su Dobiu surado.

Dar laukė darbas, bet iki aušros pakentės. Ugnis prigulė ne pailsėti. Ji prigulė luktelėti.

Ravena prisėdo greta ir ant kelių numetė maisto davinį.

— Jie atsiuntė į stovyklą neblogą siuntinį, tad aš pagaminau tau pietus.

— Moters darbai nesibaigia.

— Dabar labiau nusiteikęs būti protingas, kaip suprantu.

— Man reikėjo perdegti.

— Žinau, — ji trumpam palietė jo ranką, paskui pasiėmusi šakutę pradėjo šlamšti jautienos troškinį. — Įkrėčiau čia truputį pagarsėjusio Dobio tabasko padažo. Geras priedas.

— Aš jį fotografavau. Stovintį išdagoje, o už jo ugnį ir dangų. Neįtikima. Paprasčiausiai fotografavau jį ir tuoj pat juos suradome. Iš pradžių neėmiau į galvą, bet kai mus leido eiti pas jus, viskas tiesiog ėmė manyje augti. Jėzau, net negalvojau apie kažkokį vyruką, kuris nušautas į galvą sudegė iki kaulų.

— Nušautas?

Gulis linktelėjo.

— Taip, bet aš apie jį negalvojau. Aš tegalvojau apie tai, kas atsitiko, ir apie mus. Apie visas netektis ir praradimus, grėsmę, prakaitą ir kraują. Ir kam, Ra? Ir jeigu negalėjau uždaužyti to, kas visa tai sukėlė, tai bent galėjau atsiteisti su ugnim.

— Metas leisdamasis pakibo. Viskas gerai, bet galėjo baigtis blogiau. Kuolas storumo sulig mano ranka vos nepataikė į Elfę, kai turėjome trauktis, o Jantris pasikirto kirviu blauzdą — neužteko pabrinku-

sio kelio. Vienas iš Aidaho brigados nesėkmingai krito, susilaužė koją. Niršai teisėtai.

Jiedu kurį laiką pasėdėjo tylėdami.

— Jie reikalauja, kad judu su Dobiu rytą grįžtumėt, nes Dičiko ir Kvinokas pageidauja su jumis pasikalbėti.

Jis pasižiūrėjo į ją dėkingas — užtektinai dėkingas, tad neprasižiojo, jog ji juo pasirūpino.

— Būtų gerai.

— Suprantu, esi pavargęs, tad pataupysiu tau laiką. Nestatyk palapinės, gali pasinaudoti manąja.

— O taip dar geriau. Man patinka šis darbas, — pasakė po akimirkos galvodamas apie Dobį. — Tiksliai nežinau kodėl, bet dėl to, ką daro tas niekšas, man šis darbas patinka dar labiau. Policija turi jį rasti, sugauti ir sutramdyti. Tačiau juk tai mes tvarkome viską, ko tas prakeiktasis pridirbo. Juk mes darome viską, kad ir kiek mums tai kainuotų, kad nebūtų dar blogiau. Gamta ir visa, kas gyvena joje ir iš jos, jam nieko nereiškia. Mums ji šį tą reiškia. — Pasižiūrėjo į ją ir paskui lėtai pasilenkęs stebėtinai švelniai pabučiavo į lūpas. — Suradau tave miškuose, Ravena. Tai nepaprastai daug.

Ji nusišypsojo kiek neužtikrintai.

— Nebuvau pasiklydusi.

— Ir aš nebuvau. Bet ir aš visai taip pat buvau surastas.

Eidami prie netoli pastatytų palapinių jiedu susitiko Libę.

— Kaip laikaisi, Guli?

— Gerai, nes išgirdau, kad išsisuksiu nuo baigiamųjų darbų. Nematei Dobio?

— Mačiau, jis ką tik nuėjo gulti. Jautėsi... manau, žinai kaip. Mudu su Metu truputį kartu pasėdėjome, kai kiti sugulė. Jis laikosi neblogai.

— Šiandien šauniai dirbai, Barbe, — pagyrė ją Ravena.

— Niekada ir neketinau kitaip. Labanakt.

Ravena žiovaudama įlindo į palapinę ir jau nebepajėgdama mąstyti, nejausdama kūno avėsi batus.

— Nežadink manęs, nebent užpultų lokys. Iš tikrųjų nežadink net tada.

Ji nusirengė iki marškinėlių ir kelnaičių. Kai nusirangė prie miegmaišio, Gulis pasvarstė:

— Žinai, prieš trisdešimt sekundžių maniau, kad esu pernelyg pavargęs pasikasyti net savo paties sėdynę. O dabar jaučiuosi vėl kupinas energijos.

Ji pramerkė vieną akį ir vėl užsimerkė.

— Daryk, ką tik nori. Tik darydamas manęs neprižadink.

Jis šypsodamas įsiropštė greta jos, priglaudė prie jos jau glebų nuo miego kūną. Kai užsimerkė, galvojo apie ją, apie nieką daugiau, tik apie ją, ir ramiai nugrimzdo į tamsą.

TVIRTAI PRISPAUSTAS prie šakumo jos kelis jį pabudino. Gulis sužvairavo akimis prieš atsimerkdamas. Atsitraukęs palengvino smarkų spaudimą į dabar net tvinkčiojančias sėklides.

Ar ji specialiai, spėliojo jis, ar tai tik atsitiktinumas? Šiaip ar taip, šūvis tobulas.

Ravena nesukrutėjo, kai jis išsirito apsimauti kelnių, švarių kojinių ir apsiauti batų. Neužsisegęs kelnių ir nesusiraišiojęs batų išropojo į švelnią ryto šviesą.

Niekas ir niekur nejudėjo. Kita vertus, kiek jis žinojo, kitose palapinėse miegojo po vieną — ir nė vienam į pautus nebuvo įbestas kelis. Jeigu kartais juos turėtų.

Jis atsistojo, kruopščiai susitvarkė, tada patraukė toliau nuo stovyklos ištuštinti pūslę. Iš karto po to bus kava ir reikės prisikimšti pilvą, nutarė jis. Kadangi nubudo pirmas, tai reiškė, kad pirmas pasirinks ir pusryčių davinį. Atsisės kur nors nuošaliau, gal prie upokšnio, paliks Raveną palapinėje pamiegoti ir pasimėgaudamas ramiai, atsiskyrėliškai, kad ir prastai, pavalgys, kol...

Stabtelėjo ir sužiuro. Žvelgė į pievą, žėrinčią karališkai raudonais laukiniais lubinais. Tarp jų pažeme sklaidėsi silpnutė migla, todėl atrodė, kad jie plūduriuoja siauroje baltoje upėje, o daugybė skaisčiai mėlynų drugelių šoka virš jų ryškių iečių.

Nepalietė, pamanė jis. Ugnis jų nepalietė. Jie ją sustabdė, ir dabar migloto ryto šviesoje žydėjo pievų gėlės ir šoko drugeliai.

Taip gražu, galvojo, taip gyva, nelyginant nuostabiausias meno kūrinys. Gal netgi dar gražiau. Ir jis prisidėjo apsaugodamas juos ir medžius už jų, ir viską, kas buvo dar toliau.

Jis plūkėsi dūmuose ir alpiame įraudusiame ore, ėjo per mirtimi dvokiančią išdagą. Iki šios vietos, kur klestėjo gyvybė, kur ji vešėjo ramiai ir natūraliai maloni.

Iki čia, kur slypėjo visi atsakymai kodėl.

IŠTEMPĖ RAVENĄ IŠ stovyklos ir nusivedė prieš jiems ruošiantis išvykti.

— Mums reikia eiti, — priešinosi ji. — Jei nunešime sėdynes į lankytojų centrą, jie nuveš mus į bazę. Švarūs kūnai, švarūs drabužiai. Ir, *Dieve*, aš noriu kokakolos.

— Čia už ją geriau.

— Nieko nėra geriau už kokakolą iš pat ryto. Tavo įprotis maukti kavą viską gadina.

— Tik pasižiūrėk, — mostelėjo jis. — Čia geriau už viską.

Ji buvo mačiusi pievų, buvo mačiusi laukinių lubinų ir jų suviliotų drugelių. Žiojosi tą išrėžti, suirzusi dėl kofeino stokos, bet jis atrodė toks... priblokštas.

Ir suprato. Žinoma, suprato. Kas gali būti geriau?

Tačiau vis tiek turėjo jam niuktelėti — kartą alkūne į šoną ir kartą žodžiais:

— Ir vėl tas posaldis romantiškas nukrypimas.

— Stovėk ten ir nejudėk. Padarysiu nuotrauką.

— Tai velnias. Jėzau, Guli, pasižiūrėk į mane.

— Tą man patinka daryti labiausiai.

— Jei nori nufotografuoti moterį gėlių pievoje, susirask kokią švariais žvilgančiais plaukais ir gėlėta balta suknele.

— Nebūk kvaila, atrodai kaip tik. Nes prisidėjai, kad ji čia išliktų. Ši nuotrauka atsvers tą, kurią nufotografavau su Dobiu išdagoje. Ji rodo, kaip, kodėl ir kas vyksta tarp tų dviejų dalykų.

— Romantiškas dykinėjimas, — pakartojo ji. Tačiau ją sujaudino

toji tiesa ir kad jiedu abu ją žino. Tad užkišo už priekinių kišenių nykščius, atstatė klubą ir nusišypsojo jam ir jo fotoaparatui didžiule plačia šypsena.

Jis nufotografavo, lėtai nuleido aparatą ir tiesiog spoksojo į ją lygiai taip pat kaip į pievą. Priblokštas.

— Dabar pasikeiskim. Nufotografuosiu ir tave.

— Ne. Čia tik tu. Dobis išdagoje, ugnis siaučia jam už nugaros, o jis pasakoja man, kaip jam patinka šis darbas, ką jame atrado. Ir tu, Ravena, saulės šviesoje, ir išsaugotas grožis tau už nugaros. Tu esi nepasiekiama svajonė.

— Liaukis, — kiek sumišusi ji trūktelėjo pečiais, žengė prie jo. — Tu tikriausiai apsvaigęs.

— Tu esi atsakymas man dar nė neuždavus klausimo.

— Guli, tu mane trikdai, kai pradedi šitaip kalbėti.

— Manau, tau teks pradėti prie to pratintis. Aš gana smarkiai... pradėjau tavim rūpintis. Kol kas užteks ir šitiek, nes manau, kad yra daugiau, ir apie tai dar reikia labai gerai pagalvoti.

Ji ne tik sutriko, bet dar kiek ir supanikavo:

— Guli, labai... rūpintis tokiais žmonėmis kaip mes — tokiais kaip aš — rizikinga.

— Nemanau. Man patinka iššūkiai.

— Nes tu trenktas.

— Tai tu trenkta, kad dirbi tokį darbą.

Ji negalėjo dėl to ginčytis.

— Mums reikia eiti.

— Dar vienas dalykas.

Suėmęs ją už pečių prisitraukė. Pirštais nuslydęs per veidą padovanojo abiem bučinį už pievas ir vasaros šviesą, už drugelių plasnojimą ir paukščių čiulbesio muziką.

Nebejausdama žemės po kojomis ji atsidavė tam bučiniui, apsalo. Krūtinėje skausmingai suspurdėjo širdis.

Ir pirmąkart gyvenime joje suvirpo ilgesys.

Netvirtai atsitraukė šalin.

— Karšta.

— Nesiliauk sau to kartojusi. — Gulis apkabino ranka Ravenos pečius lengvai pereidamas prie draugiško glėbio.

Vyras, pamanė ji, gali apsvaiginti.

DIČIKO IR KVINOKAS išėjo iš operacijų centro vos autobusams įvažiavus į bazę.

— Būtų gerai, jeigu jie leistų pirmiau mums nusiprausti, — pareiškė Gulis, tada išlipo iš autobuso ir linktelėjo policininkui ir federalei. — Kur norite kalbėtis?

— Mums užleido Mažojo Lokio kabinetą, — atsakė jam Kvinokas.

— Klausykit, prie valgyklos lauke yra stalų. Ne pro šalį šiek tiek prasivėdinti ir šio to užkąsti, kol kalbėsimės. Tikiuosi, Dobis man pritartų.

— Tu teisus, sūnau. Ar jau žinote, kas tas negyvėlis?

— Apie tai ir pasikalbėsime, — atsakė jam Dičiko.

— Mes pasirūpinsime jūsų įranga, — Ravena mostelėjo Metui su Dženise. — Nesukit sau dėl jos galvos.

— Būsiu dėkingas, — dirstelėjo į ją Gulis.

— Ar mes įtariami? — panoro sužinoti Dobis, jiems pasukus prie valgyklos.

— Dar nepadarėm jokių apibendrinimų, pone Karstainai.

— Atsipalaiduok, — patarė Kvinokas. — Neturime jokios priežasties jūsų įtarinėti. Galite mums papasakoti, kur buvote praeitą naktį prieš išskrisdami į gaisrą nuo vienuoliktos vakaro iki trečias nakties, jei norite.

— Aš? Su Libe, Jantriu ir Trigeriu lošiau kortomis beveik iki pusiaunakčio. Paskui mudu su Trigu išgėrėme likusį alų. Manyčiau, sugulėm apie pirmą.

— Aš buvau su Ravena, — tarė Gulis ir nutilo.

— Norėtume pasikalbėti apie tai, ką pasakėte reindžeriams įvykio vietoje, — Dičiko atsisėdo už lauko staliuko, išsiėmė užrašų knygutę, mažąjį diktofoną. — Norėčiau įrašyti.

— Dobi, kodėl tau nepradėjus. Nueisiu pažiūrėti, ko Mardžė mums galėtų prikrauti. Ar judu ko nors norite? — paklausė Gulis.

— Būčiau nieko prieš ko nors šalto, — atsakė jam Kvinokas, o Dičiko linktelėjo prisiminusi limonadą.

— Bus gerai. Na, pone Karstainai...

— Gal galite liautis mane vadinę ponu? Tiesiog Dobis.

— Dobi.

Jis papasakojo, kas nutiko, ką matė, darė, ką jau pasakė reindžeriams.

— Žinote, išdagoje ir taip jautiesi kaip siaubo filme, o dar pridėkite šitai. Gulis sakė, kad gali būti susiję su Dole.

— Tikrai? — paklausė Dičiko.

— Juk gali būti, ar ne? — Dobis pasižiūrėjo į vieną, paskui į kitą. — Ką?

— Dobi, kodėl tame ruože buvote tik jūs su ponu Kariu?

Atsakydamas į Dičiko klausimą Dobis gūžtelėjo pečiais, ir kaip tik tada pasirodė Gulis, dviem žingsniais aplenkęs Liną. Abu nešė padėklus.

— Beveik visų tenai reikėjo prie galvos, teko kasti juostą, bet kažkas vis tiek turėjo palei sparną gesinti židinius. Tai aš pasiūliau savanoriais save su Guliu.

— Jūs pasiūlėte ponui Kariui eiti tuo keliu?

— Taip. Eiti reikėjo toliau, bet man patinka sunkus darbas. Mudu su Guliu kartu gerai dirbame. Ačiū, — nusišypsojo Linai, kai toji priešais jį padėjo prikrautą lėkštę. — Tikrai skaniai atrodo.

— Mardžė liepė pasilikti vietos vyšnių pyragui. Pasakykite man, jei tik ko nors prireiks.

— Sutaupykime šiek tiek laiko, — Gulis atsisėdo. — Mes ėjome tuo keliu, nes žvalgėmės židinių. Pamatai židinį, užgesini ir eini toliau. Dirbome savo darbą ir ėjome į rytus visos brigados link. Gaisras irgi judėjo į rytus, bet vėjas keitėsi, todėl pasislinko sparnai. Radome palaikus, nes ėjome skersai išdeginto ploto prie tolesnio sparno; jei kartais kokie židiniai staiga įsidegtų, turėjome juos sunaikinti. Jeigu nebūtų išsiplėtę, o mes nebūtume jų sunaikinę, lankytojų centras būtų atsidūręs ugnies kelyje. Niekas to nenorėjo. Aišku?

— Tiksliai taip. — Dobis iš kišenės išsiėmė tabasko buteliuką, nukėlė viršutinę bandelės dalį ir truputį pašlakstė ant krienų, kurių Mardžė prikrovė ant jautienos kepsnio.

Gulis papurtė galvą, kai Dobis padažo buteliuką pasiūlė ir jam.

— Man ir taip skanu. Taip, aš iš tikrųjų svarsčiau, ar tas kūnas nesusijęs su Dole. Gali būti, kad susidūrėme su žudiku piromanu, kuris renkasi atsitiktines aukas, bet aš labiau linkęs tikėti, kad šie dalykai susiję.

— Šitas nušautas, — įsiterpė Dobis pilna burna. — Neįmanoma nepamatyti kulkos skylės.

— Per šį gaisrą susižeidė parašiutininkai. Važiuodamas čia nugirdau, kad sužaloti du elitinės brigados ugniagesiai, kuriuos pats pažįstu. Mačiau nusiaubtus daugybę akrų miško. Noriu, kad kaltas dėl to asmuo atsakytų, ir dar noriu žinoti, kodėl jis vėl ėmėsi žmogžudystės. Nes vėl galiu tik spėlioti, kad deginti jam buvo tiek pat svarbu kaip ir žudyti. Antraip tam nėra jokios priežasties. Reikšminga buvo pati ugnis.

— Įdomūs spėliojimai, — pakomentavo Dičiko.

— Kadangi mes jau pasakėm jums, ką žinome, beliko spėlioti. Ir kadangi nė vienas iš jūsų neatrodo itin kvailas, turiu daryti išvadą, kad jūs jau pasismaginote tomis pačiomis spėlionėmis.

— Jis truputį suirzęs dėl to, kad sėdi čia ir plepa su farais, užuot maudęsis duše su Švede.

— Jėzau, Dobi, — sudraudė Gulis, o paskui nusijuokė. — Taip, suirzęs. Tad jeigu mane jau įvertinote, gal galite mums pasakyti, ar atpažinote palaikus.

— Ta informacija... — Dičiko pagavo Kvinoko žvilgsnį ir garsiai iškvėpė. — Laukiam patvirtinimo, nes pagalbiniame kelyje palei lankytojų centrą radome tėvo Leitelio automobilį. Jo žmona negali mums pasakyti, kur jis yra, nes jo nerado nei namie, nei bažnyčioje, kai šįryt atsikėlė.

— Kažkas nušovė pamokslininką? — tiesiai paklausė Dobis. — Čia jau tikra velniava.

— Breikmanų pamokslininką, — pridūrė Gulis. — O kalbama, kad Dolė aplinkui jį sukiojosi. Girdėjau, Leo Breikmanas paleistas už užstatą.

— Geriau tas kalės vaikas čia nebepasirodytų.

Dičiko dirstelėjo į Dobį, bet visą dėmesį nukreipė tik į Gulį.

— Mes pasikalbėsime su ponu Breikmanu šią popietę po dukters laidotuvių.

— Aš nusiunčiau porą vyrų jo stebėti, — pridūrė Kvinokas. — Turime jo registruotų ginklų sąrašą ir dar kartą patikrinsime ginklų seifą.

— Būtų visai kvaila savo paties ginklais, o dar registruotais, žudyti vyrą, kuris barškino jo dukrą ir pamokslavo žmonai.

— Nepaisydami to, mes tiriame kiekvieną galimybę. Ir mes galime spėlioti, pone Kari, — pridūrė Dičiko. — Tačiau turime dirbti su faktais, duomenimis ir įkalčiais. Nužudyti du žmonės, tai svarbiausia. Tačiau neužmiršti ir miško gaisrai. Aš dirbu Miškų tarnybai. Patikėkite manimi, mums svarbu viskas, — ji atsistojo. — Ačiū už pokalbį, — blankiai šyptelėjo Guliui. — Apgailestauju dėl dušo.

— Kodėl, agente Dičiko, — tarė Kvinokas jiems nuėjus, — man atrodo, kad jūs ką tik mestelėjote smagią aštrią pastabą. Jaučiu viduje šilumą.

— Tai pasidžiaukite ja. Laidotuvės paprastai viską atvėsina.

PROTRŪKIS

Visada degti skaidria kaip brangakmenis liepsna,
išlaikyti tą ekstazę yra gyvenimo sėkmė.

Walter Pater

21

Ravena stūmė laiką. Užsibuvo duše, neskubėdama rinkosi šortus ir marškinėlius, tarsi tai būtų buvę svarbu. Netgi skyrė kelias minutes makiažui ir apsidžiaugė, kad dykinėjimas pavertė ją mergina.

Laiko turėjo užtekti, nutarė ji, ir išėjo ieškoti Gulio.

Kai išėjo iš savo kambario, ir Metas išėjo iš saviškio.

— Oho, — vylingai kilstelėjo antakį, pamačiusi jį apsirengusį tamsia eilute bei pasirišusį kaklaraištį. — O maniau, kad aš gerai atrodau.

— Ir atrodai.

— Tai ką, turi karštą pasimatymą? Eini į vestuves, laido... — ūmai nutilo ir mintyse save subarė. — O, Dieve, Metai, aš pamiršau. Nepagalvojau. Tu eini į Dolės laidotuves.

— Pamaniau, kad turėčiau, jei jau grįžom iš gaisro.

— Tu eini ne vienas? Eičiau su tavimi, bet tikriausiai esu žmogus, kurį šiandien Breikmanai norėtų matyti mažiausiai.

— Viskas gerai. Aš tik... jaučiu, kad turiu atstovauti Džimui, supranti? Nenoriu, bet... mažylė, — pirštais perbraukė neklusnius saulės išbalintus plaukus. — Labiau norėčiau tebebūti gaisre, kad nereikėtų eiti.

— Pasikviesk ką nors eiti kartu. Dženisė sugrįžo su mumis arba Korčius eitų, jeigu gali vaikščioti. Arba...

— Mažasis Lokys eina, — Metas susikišo rankas į kišenes, vėl jas ištraukęs pirštais patapšnojo per šlaunis. Ir skausmingai priminė jai Džimą. — Ir Mardžė su Lina.

— Tuomet gerai, — ji priėjo, pataisė jam kaklaraištį, kad ir be reikalo. — Teisingai elgiesi savo šeimos atžvilgiu. Jei norėsi paskui pasikalbėti ar tiesiog išsikalbėti, būsiu netoli.

— Ačiū, — jis uždėjo jai ant rankos plaštaką, o ji pasižiūrėjo jam į akis. — Ačiū, Ravena. Žinau, ji pridarė tau daug bėdų.

— Nevarbu. Metai, tikrai nesvarbu. Šiandien daug kam sunki diena. Štai kas svarbu.

Jis stipriai suspaudė jai ranką.

— Geriau jau eisiu.

Kai Metas nuėjo, Ravena apsisuko ir nužygiavo į poilsio kambarį. Tysodamas ant sofos Korčius per televizorių žiūrėjo kažkokią muilo operą.

— Mergina sako šitam vaikinui, kad užtaisė jai vaiką, nors neužtaisė, nes jis myli jos seserį, bet tratina ją — tą, kuriai neužtaisė vaiko, tai ji įberia kažko jam į taurę nuėjusi pas jį į namus pasakyti, kad sesuo jį apgaudinėjo, nors toji taip nedarė. — Nugėrė gurkšnį energinio gėrimo. — Moterys — tikros šlykštynės.

— Ei.

— Faktas yra faktas, — niūriai atsiliepė jis. — Tai va, aš prirakintas prie lovos. Popietei prastumti galiu spoksoti šitą niekalą, nes daktarai liepė gulėti. Turiu prasimuliuoti dar dieną, kol vėl būsiu gražuolis.

Ji atsisėdo, apžiūrėjo tvarstį ant jo veido.

— Na, nežinau. Dėl skylės tavo veidas tapo įdomesnis ir ne taip matyti, kad akys pernelyg arti viena kitos.

— Mano akys kaip angelo. Ir kaip vanago. Kaip angelo vanago.

— Metas eina į Dolės laidotuves.

— Taip, žinau. Jis užsirišo Jantrio kaklaraištį.

— Mums reikėtų surasti dar porą žmonių, kad nueitų su juo. Libė pasiliko baigiamiesiems darbams, bet Dženisė sugrįžo.

— Tegu būna kaip yra, Ra. Negali sutvarkyti kiekvieno sumauto reikalo. — Kai ji nieko neatsakė, jis sušnypštė pro dantis. — Klausyk, Mažasis Lokys eina kaip bazės atstovas, ir Mardžė su Lina, nes kartu su ja dirbo. Metas, na, jis dabar kaip ir giminaitis Džimo vaikui ir apskritai. Bet mes su Mažuoju Lokiu apie tai pasikalbėjom. Dėl to, kaip čia viskas su Dole pasibaigė, turbūt geriausia laikytis minimumo. Gal bus lengviau Dolės mamai.

— Gal, — pritarė ji, tačiau suraukusi antakius toliau jį tyrinėjo.

Pažinojo tą veidą, su skyle ar be jos, ir tas dideles kupranugario akis. — Kas darosi?

— Nieko, išskyrus tai, kad tu pertraukei mano muilo operą. Okidė jau beveik pasiekia savo, kai Peitonas sužino, kad ji mausto jį dėl turto.

Ji pažindavo paniurėlius vos prisėdusi šalia.

— Tu blogai nusiteikęs.

— Įsitaisiau sumautą skylę veide ir spoksau muilo operas, tada ateini tu ir imi kabinėtis dėl mirusios Dolės ir jos laidotuvių, — metė jai piktą žvilgsnį viena akimi. — Eik, susirask ką nors kitą ir erzinkis.

— Ir eisiu.

Ji pasitraukė.

— Moterys — šlykštynės, — vėl subambėjo jis su slopinamu kartėliu, ir šis ją pristabdė. — Mums be jų geriau.

Ji nutarė nepriminti jam, kad taip jau nutiko, jog ir ji moteris.

— Visos ar kuri nors labiausiai?

— Žinai apie tą, su kuria draugavau pastarąją žiemą.

Kadangi jis minėjo ją kokį šimtą kartų, rodė jos nuotrauką, Ravena puikiausiai žinojo.

— Vikę, aišku.

— Ji turėjo atvykti po poros savaičių su vaikais. Planavau pasiimti keletą dienų pavežioti aplinkui. Vaikai buvo taip susidomėję baze.

Buvo, dingtelėjo Ravenai.

— Kas nutiko?

— Būtent. Nežinau. Ji apsigalvojo, ir viskas. Nemano, kad tai geras sumanymas — aš turiu savo gyvenimą, ji turi savo. Ji mane apmovė, štai kas. Iš tikrųjų nė nepasakė man kodėl, tik kad turi galvoti apie vaikus, kad jai reikia patvarių, garbingų santykių ir panašaus šūdo, — jis atsisuko ir įsmeigė piktas suglumusias akis į Raveną. — Niekada jai nemelavau. Pasakojau viską kaip buvo, ir ji sakė, kad viskas gerai. Net kad didžiuojasi tuo, ką aš veikiu. O dabar viską nubraukė tiesiog šitaip. Ir dar supyko. Ir... verkė. Ką, po velnių, aš padariau?

— Sakyčiau... prisirišimo prie tokios profesijos žmonių kaip mūsų teorija skiriasi nuo praktikos. Sunku.

— Tai aš turėčiau viską mesti? Daryti ką nors kita? Būti kitoks? Tai neteisinga.

— Ne, neteisinga.

— Ketinau paprašyti už manęs tekėti, kai atvažiuos.

— Velnias. Apgailestauju.

— Ji dabar su manimi nė nesišneka. Vis palieku jai žinučių, bet ji neatsako. Neleis man pasikalbėti ir su vaikais. O aš iš proto kraustausi dėl tų vaikų.

— Parašyk laišką.

— Ką parašyti?

— Niekas neberašo laiškų. Parašyk jai laišką. Papasakok, kaip jautiesi. Viską išdėstyk.

— Šūdas, nesu pratęs.

— O dėl to bus tik geriau. Jeigu užsikabinai tiek, kad nori ją vesti, dar ir kokį laišką parašysi.

— Nežinau. Gal. Velnias.

— Moterys — šlykštynės.

— Tikra teisybė. Parašyti laišką, — pakartojo įsispoksojęs į savo energinį gėrimą. — Gal. Pakalbėkim apie ką nors kita. Jei ir toliau kalbėsiu apie ją, vėl mėginsiu jai paskambinti. Tai žemina.

— Kaip tie beisbolo klubai?

Jis sušnarpšė.

— Man reikia daugiau negu beisbolo, kad pamirščiau savo širdperšą, juo labiau kad tie klubai šiemet dar prastesni nei moterys. Susilaukėm žmogžudystės ir padegimų. Girdėjau, rado dar vieną, dar vieną kūną. O kas sukėlė gaisrą? Geriau jau farai jį sugautų, kol nesudegino pusės Vakarų Montanos. Stora piniginė miela mums visiems, tik niekas nenori šitaip jos prisikimšti.

— Jis nusiaubė ir nemažą Aidaho plotą. Baisu, — pridūrė Ravena. — Mes žinome, kad ugnis gali mus praryti, kai einame į ją. Žinome, kad gamtai, šiaip ar taip, nė velnio nerūpiu. Bet einame žinodami viena: kažkas žudo žmones ir padeginėja mišką gal net norėdamas pamatyti, kaip sudega kuris nors iš mūsų. O gal ir jam tik nusišikti. Štai kas baisu. Baisu, nes nežinai, ar jis jau užbaigė savo darbą, ar kitą kartą sirena nuaidės ir vėl per jį. — Ravena pamatė, kad atėjo Gulis. — Ką pasakė farai? — iš karto paklausė jo.

— Dar oficialiai nepaskelbta, bet visai galimas daiktas, jog tai, ką tenai aptikome, tėra garbiojo Leitelio likučiai.

Korčius nustėro.

— Kunigo?

— Greičiausiai, — Gulis sudribo į krėslą. — Rado jo automobilį, bet niekas neranda jo paties. Tad arba mes suradom, arba jis pabėgo. O po laidotuvių jie ketina pasikalbėti su Breikmanu.

— Mano, kad tas jį nudėjo ir padegė? — paklausė Korčius. — Bet... argi tai nereiškia... gal jie galvoja, kad jis nužudė Dolę ir... Jos pačios tėvas? Eik jau.

— Nežinau, ką jie galvoja.

— O ką tu galvoji? — pasiteiravo Ravena.

— Vis dar svarstau. Kol kas galvoju, kad mes susidūrėme su kažkuo, kas rimtai supyko ir mėgaujasi ugnimi. Man reikia nusiprausti.

Ravena nusekė įkandin į jo kambarį.

— Kodėl sakai, kad jam patinka ugnis? Ja pasinaudoti — viena, o mėgautis — visai kas kita.

— Kad jau tu apsirengusi — ir, tarp kitko, gerai atrodai, — tai spėju, neketini nutrinti man nugaros.

— Ne. Kodėl sakai, kad jis mėgaujasi ugnimi?

Gulis nusitraukė marškinius.

— Kai žuvo Dolė, aš pagilinau pažintį su padegėjais.

— Taigi, tu mokaisi. Toks jau esi.

— Man patinka mokytis, — tęsė Gulis nusiaudamas batus. — Padegėjų esama visokių. Yra pasipelnytojų — tarkime, tokių, kurie sudegina nuosavybę draudimui gauti, arba padegėjų, kurie pakuria ugnį už atlygį. Mūsiškis ne toks.

— Padega norėdamas paslėpti kitą nusikaltimą. Ir aš šiek tiek susipažinau, — pasakė ji, kol jis movėsi kelnes. — Žmogžudystė yra tikrų tikriausias kitas nusikaltimas.

— Gal su Dole taip ir buvo, — jis nuogas nuėjo į dušą, atsuko vandenį. — Netyčia ar tyčia, supanikavo, panoro paslėpti. Bet dar kartą taip daryti, kai pirmą kartą nepavyko? — Palindo po čiurkšlėmis ir iš palengvėjimo pratisai sudejavo. — Šlovė vandens dievams.

— O gal šituo aną tik imitavo. Kažkas norėjo nudėti Leitelį. Breik-

manas turėjo motyvą, ir Leitelio žmona taip pat, jei sužinojo apie jį su Dole. Kas nors iš jo parapijos, kas jautėsi supykęs ir išduotas. Ir jie pamėgdžiojo viską taip, kaip buvo su Dole, kad atrodytų susiję. Motyvas tai tas pats.

— Gali būti.

Ji atitraukė dušo užuolaidą.

— Tai logiškiausia.

— Ateini ar ne, blondine? — katės akys nuslydo jos kūnu. — Aš dar pasilieku.

Ji užtraukė užuolaidą.

— Trečiasis tipas nelimpa, Guli. Padegėjas, kuris sukelia gaisrus ir stebi, kaip viskas pleška. Žmogžudystės čia nelimpa.

— Gal jis daro ir viena, ir kita.

— Jau gana blogai, jei padeginėja, kad paslėptų žmogžudystes. Labai blogai. O taip, kaip galvoji tu, dar blogiau.

— Žinau. Jeigu teisingai supratau tai, ką išgirdau iš farų, jie irgi galvoja panašiai.

Ji atsirėmė rankomis į kriauklę, įsižiūrėjo į savo pačios atspindį.

— Nenorėčiau, kad tai būtų mano pažįstamas.

— Tu visų nepažįsti, Ra.

Ne, visų ji nepažįsta, ir ūmai pasijuto nepaprastai dėkinga, kad pažįsta tik keletą žmonių, kurie susiję su Dole ir Leiteliu.

Bet... o ką, jeigu jis vienas iš jų?

— Kur galėtų vykti Dolės laidotuvės? — susidomėjo ji. — Jie negalėjo planuoti atsisveikinimo ponios Breikman lankomoje bažnyčioje net ir prieš pastarąjį įvykį.

— Mardžė sakė, kad atsisveikinimas vyksta šarvojimo salėje. Jie didelės minios nesitiki.

— Dieve, — ji užsimerkė. — Nekenčiau jos kaip hemorojaus, bet kaip dabar visa tai slegia.

Jis užsuko vandenį ir atitraukė užuolaidą.

— Žinai, ko tau reikia? — siekė rankšluosčio.

— Ko man reikia? Nagi, leisk atspėsiu.

— Prasiblaškyti. Tau reikia pasivažinėti automobiliu nuleistu stogu ir porcijos ledų.

— Tikrai?

— Taip, tikrai. Tvarkaraštyje mudu esame trečioje grupėje, taigi galime nulėkti į miestą ir susirasti ledainę.

— O aš kaip tik žinau, kur tokia yra.

— Nuostabu. Gražiai atrodai. Galiu pasikviesti savo merginą ledų.

— Baik, Guli.

— Mhm, — apsivyniojo rankšluosčiu aplink liemenį ir vis dar varvėdamas stvėrė ją pabučiuoti.

— Tu mane sušlapinai!

— Pasimylėkim. Gerai, jeigu jau to nori.

Jam pavyko praskaidrinti niaurią nuotaiką, ir ji susijuokusi atrėmė:

— Aš noriu ledų. — O kadangi jau sušlapo marškinėlius, suėmė delnais jo veidą ir pabučiavo. — Iš pradžių apsirenk, didysis išlaidautojau. Aš nueisiu į operacijų centrą ir įsitikinsiu, ar turime porą laisvų valandų.

DOLĖS BREIKMAN NUOTRAUKOS — nuo pat jos gimimo iki žūties buvo sustatytos šypsenos forma. Iš šonų jas rėmino gubojų šakelėmis sušvelnintos rausvos rožės. Uždengto karsto nupoliruotą žvilgesį dengė šiltos rožinės spalvos užklotas ir baltos chrizantemos.

Airinos prašymu užsakiusi jos pasirinktas gėles, Ela dar nupirko rausvų ir baltų lelijų. Nurodė dar truputį pertvarkyti kitas gėles, tad net tokia kukli dovana nedidelę patalpą pripildė aromato.

Airina, išbalusi ir tuščiomis akimis, apsirengusi visiškai juodai, sėdėjo ant tamsios vyšninės spalvos sofos su seseria, moterimi, kurią Ela šiek tiek pažinojo ir kuri atvyko iš Bilingso su sutuoktiniu. Tasai, sustingęs ir paniuręs, sėdėjo kitoje siauros patalpos pusėje ant tokios pačios sofos kartu su Leo.

Iš garso kolonėlių sklido gedulo muzika. Niekas nekalbėjo.

Savo gyvenime, pamanė Ela, dar nebuvo mačiusi tokio liūdno liudijimo, kad taip tragiškai buvo nutrauktas trumpas gyvenimas.

Ji perėjo kambarį, paėmė glebias savo draugės rankas.

— Airina.

— Gėlės labai gražios.

— Iš tiesų.

— Esu dėkinga, kad pasirūpinai jomis už mane, Ela.

— Buvo visai nesunku.

Airinos sesuo linktelėjo Elai, tada atsikėlusi prisėdo prie vyro.

— Nuotraukos atrodo taip žavingai. Puikiai jas parinkai.

— Dolei visada patikdavo fotografuotis. Net mažai, — pasakė ji Elai atsisėdus šalia, — žiūrėdavo tiesiai į fotoaparatą. Nežinau, kaip tą padaryti. Nežinau, kaip palaidoti savo mergaitę.

Nieko nepasakiusi — ką čia pasakysi? — Ela apkabino Airiną.

— Man liko nuotraukos. Man beliko gausybė nuotraukų. Štai tą, kur Dolė su mažyle, gavau pačią paskutinę. Mano sesuo Kerė netrukus atneš mažylę. Ji man padėjo, kai atvažiavo iš Bilingso. Ji atneš Šailą. Žinau, Šaila nesupras ir neprisimins, bet pamaniau, jai derėtų čia būti.

— Suprantama. Žinai, kad gali man skambinti bet kada ir dėl bet ko.

— Nežinau, ką daryti su jos daiktais, drabužiais.

— Padėsiu juos sutvarkyti, kai būsi pasirengusi. Dabar atėjo tėvas Misas.

Airinos plaštaka įsikabino Elai į ranką.

— Aš jo nepažįstu. Gerai, kad tu paprašei jo ateiti į apeigas, bet...

— Jis malonus, Airina. Jis bus malonus Dolei.

— Leo nenorėjo jokio pamokslininko. Po visko, kas... — jos akys vėl apsiblausė. — Negaliu apie tai galvoti. Išsikraustysiu iš proto, jeigu dabar apie tai galvosiu.

— Negalvok. Prisimink gražutę mergaitę iš nuotraukų. Leisk man atvesti tėvą Misą. Manau, jis paguos tave. Pažadu.

Nors Ela buvo ne itin uoli bažnyčios lankytoja, tačiau Misas ir švelnus jo būdas jai patiko. Airinai dabar reikia švelnumo.

— Labai tau ačiū už viską, Robertai.

— Nereikia dėkoti. Sunki diena, — atsakė jis žvelgdamas į karstą. — Diena, kuri pakerta motinos tikėjimą. Tikiuosi, galėsiu jai padėti.

Vesdama jį prie Airinos, Ela pamatė įeinančius tris mokyklos darbuotojus. Ačiū Dievui, pagalvojo. Bent kas nors atėjo. Palikusi Airiną su Misu, nuėjo imtis sunkesnių pareigų, nes vyresnė Airinos sesuo, regis, nenorėjo ar negalėjo užsikrauti atsakomybės.

Pagaliau atėjo jaunesnioji Airinos sesuo su mažyle, vyru ir dviem savo vaikais.

— Kere, ar norėtum, kad paimčiau mažylę? Man rodos, Airinai reikia tavo pagalbos.

Žmonėms susibūrus į grupeles, mezgėsi tylūs pokalbiai, o Ela mylavo putlutę skaisčiaakę našlaitę.

Staiga ant kojų pašoko Leo.

— Jums nėra čia ko veikti. Neturite teisės čia būti.

Išgirdusi šiurkštų jo toną Šaila sudrebino lūpytę verkti. Ela raminamai ją pašnekino ir atsigręžusi pamatė nedidelę grupelę iš bazės.

— Po to, ką padarėte? Kaip elgėtės su mano mergaite? Nešdinkitės. Nešdinkitės visi *lauk*!

— Leo, — kitoje kambario pusėje Airina suzmeko į sofą. — Liaukis. Liaukis, — ir užsidengusi rankomis veidą prapliupo balsu raudoti.

Nekreipdama dėmesio į Leo Mardžė nužygiavo tiesiai prie Airinos, atsisėdusi apkabino ir leido moteriai verkti sau ant peties.

— Pone Breikmanai, — Airina pamatė, kaip rausvaskruostis šviesiaplaukis jaunuolis išėjo į priekį ir sukando dantis taip smarkai, kaip Leo sugniaužė kumščius. — Štai ta mergaitė turi tiek pat mano kraujo, kiek ir jūsų, o Dolė buvo jos mama. Prieš metus aš palaidojau brolį. Mudu abu netekome artimųjų, mums Šaila tik ir beliko. Mes atėjome pareikšti Šailos mamai savo pagarbos.

Įniršis Leo skruostus dar labiau patamsino. Vieną siaubingą akimirką Ela įsivaizdavo blogiausia. Kumščius, kraują, sumaištį. Tada įėjo leitenantas Kvinokas su moterimi, ir Leo akyse trumpai šmėstelėjo baimė.

— Laikykis nuo manęs atokiai, — tarė jis jaunuoliui. Metui, suprato Ela, Metui Breineriui.

— Čia tavo dėdė, — sušnabždėjo Ela. — Čia dėdė Metas. Dabar viskas gerai.

Leo atsuko nugarą ir nuėjęs taip greitai, kiek tik leido siauri kambario pakraščiai, sunėrė ant krūtinės rankas.

Ela priėjo prie Meto.

— Gal palaikysite? Norėčiau išsivesti Airiną įkvėpti gryno oro.

— Mielai. — Meto akys sudrėko, kai mažylė putlute rankute palietė jo veidą.

— Ji truputį panaši į Džimą, — tyliai prakalbo Lina. — Kaip manai, Metai? Ji panaši į Džimą?

Meto gerklė sujudėjo, kai jis linktelėjo, kai palenkęs galvą prisiglaudė skuostu prie Šailos skruostelio.

— Eime su mumis, Airina, — Mardžės padedama Ela pastatė Airiną ant kojų. — Eime trumpam su mumis.

Kol jiedvi vedėsi raudančią moterį laukan, Ela išgirdo, kaip malšindamas nemalonią įtampą kambaryje suskambo švelnus Miso balsas.

RAVENA LAIŽĖ braškinius ledus ir vaikštinėdama su Guliu mėgavosi gatvės eismo keliamu ūžesiu.

— Čia netikri ledai, — tarė jam.

— Riešutiniai ledai su klevų sirupu ne tik tikri, tai vyriški ledai.

— Nes su klevų sirupu. Bet jis kaip pagardas. Kaip garstyčios. Valgytum garstyčių ledus?

— Neatsisakyčiau bet kokių, net ir tavo mergaitiškų braškinių ir sluoksniuotų.

— Šitie atgaivina. — Kaip ir kelionė, pagalvojo ji. Ilga betikslė kelionė vingriais keliais, o dabar lėtas, nerūpestingas pasivaikščiojimas žalumos šešėlyje po bulvaro medžiais į vieną iš miesto parkų.

Turėdama dvi iš keturių pertraukos valandų, ji galėjo sau leisti vaikštinėti, atsipalaiduoti. Nebent jų kišenėse suskambėtų telefonai, kviesdami grįžti į bazę.

O kol kas džiaugėsi atokvėpiu, ledais, draugija ir palaimingai reta laisva vasaros popiete.

— Nekreipsiu dėmesio į tavo ledus su sirupu, nes sumanymas buvo išties geras. Prieš dvidešimt keturias valandas murkdėmės žvėries pilve, o dabar slampinėjame kaip porelė turistų.

— Todėl slampinėti dar labiau verta.

— Žinai ką, jei nereikės gesinti gaisro, būtų smagu šį vakarą užbaigti tekilos rungtynes. Galėtume prieš grįždami prigriebti butelį gero gėrimo.

— Tu tiesiog nori nugirdyti ir manim pasinaudoti.

— Dėl to man nereikia tavęs nugirdyti.

— Staiga pasijutau pigus ir prieinamas. Man patinka.

— Gal galėtume įtraukti ir Korčių. Jam ne pro šalį būtų prasiblaškyti, — ji viską papasakojo Guliui.

— Laiškas — neblogas sumanymas. Jam derėtų juo pasinaudoti.

— Gal tu gali jam padėti?

— Aš?

— Moki gražių žodžių.

— Nemanau, kad Korčius norėtų, jog vaidinčiau Sirano jo Roksanai.

— Matai? — ji bedė pirštu jam į ranką ir prasčiokišku akcentu pridūrė: — Viską iškalei iš knygų.

— Ravena?

Ji apsidairė išgirdusi savo vardą. Jausdamasi kebliai, kiek suirzusi ir ne visai žinodama, kas bus toliau, Ravena nuleido ledus.

— A, taip. Sveiki.

Ela pasiliko sėdėti ant suolelio.

— Miela tave matyti. Girdėjau, kad grįžote šį rytą, — Ela nusišypsojo Guliui. — Aš esu Ela Freizer, Ravenos tėvo draugė.

— Guliveris Karis, — jis žengė žingsnį į priekį ir padavė ranką. — Kaip laikotės?

— Atvirai? Nelabai gerai. Ką tik išėjau iš Dolės šermenų, ten viskas susiklostė taip blogai, kaip tik galite įsivaizduoti. Norėjau pasivaikščioti ir atitokti, paskui pamaniau, kad galiu ir pasėdėti. Čia taip gražu. Bet nepadeda.

— O kodėl jūs buvote... Tiesa, ponia Breikman dirba jūsų mokykloje, — prisiminė Ravena.

— Taip. Ir mes pastaruosius dvejus metus ar panašiai draugavome.

— Kaip ji... kvaila klausti, kaip ji laikosi, ar viskas gerai. Negali būti gerai.

— Blogai ir, atrodo, gali būti dar blogiau. Ten buvo ir policija, jie po apeigų išsivedė apklausti Leo. Airiną užgriuvo baisiausias košmaras. Sunku matyti, kaip draugė turi visa tai išgyventi, ir žinoti, kaip mažai ar net visai negali padėti. Ir aš atsiprašau, — atsipeikėjo ji ir papurtė galvą. — Jums dabar, neabejoju, labai retas ir branginamas laisvalaikis, o aš visai nusiminusi.

— Jums reikia ledų, — nusprendė Gulis. — Kokių norėtumėt?

— Oi, ne, aš...

— Ledai, — pakartojo jis, — tikrai pataiso nuotaiką. Kokius mėgstate?

— Jau geriau kokius nors išsirinkite, — patarė jai Ravena. — Antraip jis tiesiog neatstos.

— Mėtinius su šokolado gabaliukais. Ačiū.

— Tuoj grįšiu.

Dabar dar kebliau, pamanė Ravena Guliui nurisnojus atgal ledų kioskelio link.

— Jūs tikriausiai matėte grupelę iš bazės.

— Taip. Leo iškėlė sceną, kuri galėjo tapti nevaldoma. Bet tuoj pat atėjo policija, ir liko tik siaubinga įtampa, apmaudas, sielvartas, užslopintas įtūžis. Ir viskas, — ji užsimerkė. — Užtenka. Gal atsisėsi? Žinai, tavo žavusis vyriškis pasišalino ne vien dėl ledų, bet ir duodamas mums kelias minutes pasikalbėti.

— Greičiausiai. Jam patinka įsukti reikalus.

— Jis nuostabus ir, man regis, ryžtingas bei mielas. Vyrui tai patrauklus derinys, — Elai pasisukus ant suolo, jiedvi pasijuto sėdinčios veidu į veidą. — Jautiesi su manimi nejaukiai dėl mano santykių su tavo tėvu.

— Aš jūsų nepažįstu.

— Ne, nepažįsti. O aš jaučiuosi tarsi pažinočiau tave, bent jau truputį, nes Lukas visą laiką apie tave tik ir kalba. Jis taip tave myli ir taip tavimi didžiuojasi. Tikriausiai žinai, kad nėra nieko, ko jis dėl tavęs nepadarytų.

— Jausmai abipusiai.

— Žinau. Lygiai taip pat žinau, kad tau liepus rinktis tave ar mane, neturiu nė menkiausios galimybės.

— Aš neketinu...

— Tik leisk man pabaigti, nepakankamai mane pažįsti, todėl ne itin mėgsti. Ir kodėl turėtum? Tačiau mudvi turime šią progą, todėl pasakysiu tau, kad tavo tėvas yra nuostabiausias, pats mieliausias ir labiausiai jaudinantis vyras, kokį man teko pažinti. Aš žengiau pirmą žingsnį — jis labai drovus. O Dieve, — ji prispaudė ranką prie širdies,

jos veidą apšvietė mirguliuojanti saulės šviesa. — Tikėjausi, mudu susipažinsime, vaikščiosime į pasimatymus, džiaugsimės vienas kito draugija. Taip ir buvo. Tik visai nesitikėjau, kad įsimylėsiu.

Kovodama su daugybe prieštaringų jausmų Ravena spoksojo į savo tirpstančius ledus.

— Tu tokia jauna. Iš aš žinau, kad tau taip neatrodo. Bet tu tokia jauna, todėl negali suprasti, kad mano amžiaus žmogus gali taip pat smarkiai įsimylėti, kaip ir tavo amžiaus. Bet aš įsimylėjau ir žinau, kur slypi galia, Ravena. Turiu vilties, kad tu suteiksi man galimybę.

— Jis niekada... jis su niekuo nedraugavo po mano motinos.

— Žinau. Todėl man labai labai pasisekė. Štai ateina Gulis. Iš čia, kur sėdžiu, matau, kad mums abiem labai pasisekė.

Gulis greitai žvilgtelėjo į Raveną, paskui pasižiūrėjo į Elą.

— Štai.

— Kaip greitai.

— Mes jį vadinam Greitakoju, — nelabai žinodama, ką daryti, Ravena puolė gaudyti varvančius ledų lašus.

— Ačiū. — Paragavusi pirmą kartą Ela nusišypsojo, paragavo dar kartą. — Tu buvai teisus, jie pataiso nuotaiką. Sėskis į mano vietą, — tarė atsistojusi. — Manau, dabar jau galiu pasivaikščioti. Buvo malonu su tavimi pasikalbėti, Ravena.

— Taip. Su jumis taip pat. — Lyg ir, pamanė Ravena Elai nuėjus šalin.

Gulis atsisėdo, pažiūrėjo jai pavymui.

— Ji karšta.

— Jėzau Kristau. Ji pakankamai sena būti tau motina.

— Mano teta irgi karšta. Vyrui nebūtina norėti permiegoti su moterimi, kad tą pripažintų.

— Ji prisipažino, kad myli mano tėvą. Ką man pasakyti? Padaryti? Kaip man jaustis?

— Ji turi puikų skonį, — jis paplojo jai per šlaunį. — Turi leisti tiems pakvaišusiems vaikučiams tvarkytis šituos reikalus patiems. Be kita ko, mano pirmasis įspūdis: ji man patiko.

— Nes ji karšta.

— Karštumas yra atskiras klausimas. Ji čia sėdėjo sielvartaudama

dėl draugės netekties, nerimavo dėl tos draugės ir dėl to, kas dar jos laukia. Ji įsijautusi ir užjaučia. Pyksta ant Leo Breikmano, vadinasi, blaiviai protauja ir nemoka veidmainiauti. Pasakė tau, ką jaučia tavo tėvui, nors ganėtinai aišku, kad tu nesikraustai iš proto dėl šitos draugystės. Tam reikia drąsos ir garbingumo.

— Gal tu galėtum būti jos kampanijos vadybininku? — pasišaipė Ravena. — Ji atskleidė visas kortas, ir tai buvo nuovoku. Aš turiu įtakos. Tad prie jos dorybių sąrašo gali pridėti, kad ji nuovoki.

— Ar tau labiau patiktų matyti tėvą su kokia nors kvaile, savanaude, kietaširde ir veidmaine?

— Ir tu ne mulkis. Velnias, nusipirkim du butelius tekilos. Galėčiau šį vakarą gerai prisišnioti.

— Kas sako, kad aš girtuoklis?

JUODVIEM GRĮŽUS Į bazę, Ravena pasiieškojo Meto ir rado jį sėdintį ant lovos krašto ir besiraišiojantį sportbačius.

— Girdėjau, buvo gana blogai.

— Buvo, bet galėjo būti ir blogiau. Kodėl jis nori suversti kaltę mums su Mažuoju Lokiu ir, po paraliais, Mardžei su Lina, kad Dolė sudegė? Ji pati kalta.

Gerai, pamanė ji, jis supykęs, o ne prislėgtas.

— Nes žmonės bjaurūs ir paprastai nori, kad dėl visokių nesąmonių kalti būtų kiti.

— Per prakeiktas šermenis? Jis ėmė rėkti ant mūsų ir grasinti per savo dukters šermenis.

— Per mano motinos laidotuves jos tėvai su manimi net nešnekėjo. Tikrai nebūtų leidę sau su manimi garsiai šnekėti.

— Tu teisi. Žmonės bjaurūs.

— Poilsio kambaryje paskui surengsime tekilos maukimo varžybas. Tu irgi trečioje grupėje, rezervuoju tau laisvą įėjimą.

Na, bent jau nusišypsojo.

— Tu gi žinai, kad negaliu su tavimi varžytis. Einu pabėgioti. Truputį atvėsiu, — užsimaukšlino kepuraitę. — Tačiau bent jau pamačiau mergaitę ir net kelias minutes ją palaikiau ant rankų. Manau,

mano tėvai turėtų pasikalbėti su advokatu apie globą ar teises ir visa kita.

— Tai atsakingas ėjimas, Metai.

Greitai timptelėjęs kepuraitės snapelį jis piktai pašnairavo į Raveną.

— Ji ir mūsų giminaitė. Nenoriu skaudinti ponios Breikman. Manau, ji geras žmogus. Tačiau jeigu tas mulkis, už kurio ji ištekėjusi, keliaus į kalėjimą, kaip ji viena pasirūpins Šaila? Kaip sumokės už visus tuos dalykus, kurių Šailai prireiks, iš atlyginimo už savo darbą mokyklos užkandinėje?

— Sunki padėtis, ir, na, aš žinau, kad tu jau davei Dolei pinigų mažylės poreikiams.

Blyškiai mėlynos akys tapo neįžvelgiamos.

— Tai mano pinigai ir mano kraujas.

— Žinau. Šaunuolis, kad norėjai pasirūpinti Šailos išlaidomis ir šitaip pavaduoti Džimą.

Jis kiek atsipalaidavo.

— Tai buvo teisinga.

— Ir ne visada lengva teisingai pasielgti sunkiomis aplinkybėmis. Man atrodo, pasikvietus advokatus viskas dar labiau susipainios. Bent jau dabar.

— Juk kalbėtis neskauda. Visi turėtų padaryti tai, kas geriausia mergaitei, taip?

— Turėtų. Aš... tikriausiai nesu tinkamas žmogus ko nors panašaus paklausti. Gal, nežinau, Metai, o jeigu atvažiuotų tavo mama... jeigu ji su ponia Breikman apie viską pasikalbėtų, jiedvi galėtų sutarti, kas geriausia, kas teisinga.

— Gal. Mažylė panaši į Breinerius, žinai? Net Lina taip sako. Man reikia apie tai pagalvoti.

Jiems reikėtų pasikalbėti, nutarė Ravena, kai jis išėjo bėgioti. Metas, jo šeima, Breikmanai, jiems visiems reikėtų apie tai pagalvoti. Tačiau ji žinojo, ką reiškia būti vaiku, apie kurį visi galvoja.

Nebuvo lengva juo būti.

22

Ravena žiūrėjo, kaip Dobis skausmingai nurijo dešimtą taurelę. Jo akys sustiklėjo po aštuntos, o dabar skruostai įgavo blankų liguistai melsvą atspalvį.

— Čia buvo dvidešimta.

— Tik dešimta, Dobi, — pasakė jam Korčius, oficialiai skaičiuojantis taškus.

— Visko matau po du, vadinasi, dvidešimt, — juokdamasis kaip pakvaišęs kone nuvirto nuo kėdės.

Dženisė, oficiali pilstytoja, pripylė vienuoliktą taurelę Jantriui.

— Patirtis, — tarė šis ir sklandžiai ją išmaukė. — Štai kas svarbiausia.

Ravena šyptelėjo, nulaižė nuo rankos druską ir išgėrė saviškę.

— Norėčiau padėkoti būsimam pralaimėtojui, kad persirito per dešimtį taurelių.

— Nėra už ką, — Gulis nugurkė vienuoliktą.

— Aš susipilu dar vieną, — Stovičius pakėlė savo stikliuką, narsiai tai įrodė ir kaip be kaulų susmuko ant žemės.

— Ir tas iškrito, — Korčius išbraukė Stovičių lentoje.

— Aš neiškritau, — Stovičius mostelėjo ranka nuo grindų. — Aš visiškai sąmoningas.

— Tu palikai savo kėdę nepaprašęs pertraukos pasisioti, tai ir iškritai.

— Kas paliko kėdę?

— Einam, Pjūkle, — Gibonsas pakišo rankas Stovičiui po pažastimis ir ištempė iš po stalo.

Dobis prieš pasiduodamas prisikasė iki tryliktos.

— Čia užsieninis alkoholis, štai kodėl taip yra. Turėtų būti namie brandintas burbonas. — Nuslydo ant žemės ir keturiomis nuropojęs prigulė prie parpiančio Stovičiaus.

— Pirmamečiai. — Jantris išlenkė keturioliktą, tada nuleido galvą ant stalo ir sudejavo: — Mamyte.

— Pasiduodi? — paklausė Korčius, ir Jantriui tepavyko parodyti jam didįjį pirštą.

Ravena su Guliu liko vienas prieš vieną, ir Dženisė padalijo jiems gėrimą.

— Čia viskas, kas liko, daugiau nebėra.

— Reikėjo pirkti tris butelius, — Ravena primerkė vieną akį, nusitaikė, ir susidaužė su Guliu taurelėmis. — Su trim?

Kas kambaryje dar liko sąmoningas, paskaičiavo iki trijų, o paskutiniams lašams pranykus džiaugsmingai sušuko.

— Ir lygiosios, — paskelbė Korčius.

— Didžiuojuosi, kad judu pažįstu, — Dženisė uždėjo abiem ant pečių rankas. — Ir linkiu geriausios kloties per rytojaus pagirias.

— Gulio jos nekamuoja.

Jis kiek kvailokai nusišypsojo Ravenai į akis.

— Šįkart gali būti išimtis. Eime girto sekso, kol jos neprasidėjo.

— Gerai. Girtas seksas visiems! — ji mostelėjo rankomis ir sudavė beveik miegančiam Jantriui per veidą. — Oi.

— Nieko, man to reikėjo. Visi gyvi?

— Negyvėliai negali šitaip triukšmauti, — Ravena mostelėjo į duetu knarkiančius Stovičių su Dobiu ir svyruodama atsistojo. — Paskui mane, eržile.

— Aš su blondine, — Gulis svirduliuodamas nusekė jai įkandin.

— Mes tą padarysim, — ji sugraibė jo marškinėlius, kai tam iš trečio karto pagaliau pavyko koja uždaryti duris. — Iš karto, kai kambarys liausis sukęsis.

— Įsivaizduokim, jog darome tai karuselėje.

— Nuogi karnavale, — kvatodamasi ji įveikė marškinius, bet susverdėjo. Kai jis stvėrė ją, jie abu skaudžiai parvirto ant grindų.

— Man regis, skaudėjo, bet dėl žemės traukos šitaip geriau.

— Gerai, — Gulis nusirito nuo Ravenos grumdamasis su jos drabužiais. — Geriau būtų tekilą lakti nuogiems. Paskui nereikėtų nusirenginėti.

— Dabar apie tai pagalvojai. Oopa! — ji pakėlė rankas, padėdama jam nurengti palaidinę. — Duok man, duok man, — reikalavo ji, kojomis apsivyniodama jam aplink liemenį, rankomis aplink kaklą, ir apžiojo jo burną.

Įkarštis pradegino tekilos ūką, įkaitino pojūčius. Pasaulis ritosi ir sukosi, tačiau ji išliko tvirtai prie jo prisispaudusi. Sukaustytas Gulis tenkino jos aistringą norą bučiuotis, kol pamanė, kad aptems protas.

Apkaustai trūko. Užsiritusi ant jo Ravena kandžiojo, stvarstė, glaustėsi, paskui vėl nusirito.

— Nusirenk, — paliepė. — Ištratinsiu tave.

Šnopšdami iš skubėjimo jiedu nusimetė batus, drabužius. Drabužiams dar krintant žemėn puolė vienas kitą. Grumdamiesi, sudrėkusia ir slidžia oda, voliojosi po grindis. Daužydami kelius ir alkūnes ir vis skambant jos juokui. Mėnesiena jos rasotą odą nuliejo sidabru, švytinčiu ir prabangiu, neatsispiriamu.

Dusdama iš malonumo, apžavėta svaigulio Ravena atlošė galvą, kai jis nėrė į ją.

— Imk mane, kaip nori.

Ir jis ėmė, Dieve, ėmė, pripildė ją, išsunkė, kai toji prisispaudė dar. Įžiebti ugnį, galvojo ji, pulti tiesiog į liepsnų šerdį. Eikvojo karštį, kol tas paprasčiausiai ją išsėmė.

— Karuselė, — sumurmėjo. — Vis dar sukasi. Pasilik čia.

Šį kartą prieš jiedviem užmiegant pati prisitraukė jį prie savęs.

JĄ PRIŽADINO kitokia ugnis, ugnis, kuri žudė, medžiojo ir naikino. Ugnis urzgė už nugaros lyžčiodama žemę jai bėgant. Ji nuskriejo per išdagą, tačiau toji ją atsivijo, nuginė į kapines, kur mirusieji ant žemės gulėjo nepalaidoti. Ir laukė jos.

Džimas užvertė akis apanglėjusios kaukolės akiduobėse.

— Mane nužudė.

— Apgailestauju. Aš labai apgailestauju.

— Ir žudoma toliau. Drakono karštinė dar smarkesnė. Dar nebaigta. Bus dar daugiau. Ugnis negali to išdeginti. Bet gali pamėginti.

Ugnis kvėptelėjo jai už nugaros ir ji nuo to kvėpavimo plykstelėjo kaip pakura.

— EI, EI, — Gulis pasodino Raveną purtydamas už pečių. — Pabusk.

Ji plėšėsi nuo jo gaudydama orą, tačiau jis dar tvirčiau ją apsikabino. Negalėjo aiškiai jos matyti, tačiau jautė ir girdėjo. Virpėjimą ir drebulį, šaltą prakaitą, kaip švilpė oras jai stengiantis kvėpuoti.

— Susapnavai košmarą, — pasakė jis dabar ramiau. — Ir labai blogą. Viskas baigta.

— Negaliu kvėpuoti.

— Gali. Ir kvėpuoji, tik per greitai. Pradėsi dusti, jei nesiliausi. Lėčiau, Ravena.

Nors ji papurtė galvą, jis ėmė trinti jai pečius, pereidamas prie sprando, kur raumenys buvo įtempti ir kieti lyg geležiniai.

— Tai panikos priepuolis. Tu gi žinai, kad viskas tik tavo galvoje. Kvėpuok lėčiau.

Dabar, kai jo paties akys apsiprato, jis pamatė jos akis, plačias kaip pasauliai. Ji prispaudė ranką prie krūtinės, kurią, kaip jis įsivaizdavo, spaudimas slėgė nelyginant priekalas.

— Iškvėpk, lėtai iškvėpk. Lėtai iškvėpk, lėtai įkvėpk. Štai šitaip. Atsipalaiduok. Dar kartą, palengva. Viskas gerai. Ir dar įkvėpk, iškvėpk. Aš einu atnešti tau vandens.

Paleidęs ją nusirito prie šaldytuvo, čiupo butelį.

— Negerk godžiai, — įspėjo. — Mudu viską darome lėtai, — jai nurijus pirmą gurkšnį, atitraukė butelį. — Palengva.

— Gerai. — Ji dar kartą ramiau gurkštelėjo. Pagaliau liovėsi, vėl ėmė normaliai kvėpuoti, labiau valdytis, mažiau drebėti. — Ojoj.

Jis palietė jos veidą, pasilenkęs įsirėmė kakta į kaktą. Šiurpulys, kurį buvo užgniaužęs, dabar krėtė jį visą.

— Tu mirtinai mane išgąsdinai.

— Ir aš išsigandau. Aš nešaukiau, ne? — klausdama pasižiūrėjo į duris.

Tik pamanyk, dingtelėjo Guliui, ji nerimauja, kad sutrikdys brigadą.

— Ne. Atrodė, lyg ir mėginai, tačiau nepajėgei.

— Buvau gaisre. Prisiekiu, jaučiau, kaip svyla oda, užuodžiau, kaip dega plaukai. Siaubas, kaip baisu.

— Ar dažnai tu juos sapnuoji?

Dabar, kai baisiausia praėjo, Gulis galėjo šiek tiek ją pašnekinti — ir pats nusiraminti. Pasislinkęs arčiau patrinti jai nugaros ir pečių, palietė lūpomis jos kaktą.

— Niekada jų nesapnuodavau. Tik vieną kartą pabaisą spintoje, kai buvau maža. Tačiau ėmiau sapnuoti po Džimo. Kaskart vis jo šuolį, paskui kaip jį suradom. Žiemą sapnai pasitraukė, tačiau vėl sugrįžo prasidėjus sezonui. Ir vis baisesni.

— Suradai dar vieną gaisro auką, kurią pažinojai. Tai galėjo juos ir paskatinti.

— Džimss ėmė sapnuose su manimi kalbėti, kažkaip nesuvokiamai perspėti. Žinau, tai mano protas kalba jo lūpomis, bet negaliu perprasti.

— Ką jis sakė šiąnakt?

— Kad dar nesibaigė. Kad dar bus. Manau, aš nerimauju, kad bus, tikriausiai dėl to ir sapnuoju.

— O kodėl nerimauji?

— Vajėzau, Guli, o kas išliktų ramus?

— Ne, būk konkretesnė.

— Būti konkretesnei pusę kažkelintos paryčiais, kai išgyvenau panikos priepuolį?

Irzulys jos intonacijoje jį pristabdė.

— Pasistenk.

— Aš *nežinau*. Jei žinočiau, aš... Dolė ir Leitelis akivaizdžiai susiję. Galimybė, kad jie abu įsipyko kažkokiam žmogžudžiui padegėjui, yra kone niekinė. Jeigu čia tik atsitiktinumas, turim priežastį rimtai nerimauti. Tačiau taip nėra, ir jie tikriausiai suims Breikmaną už visus šūvius. Bet...

— Bet tau labai sunku patikėti, kad jis būtų padegęs savo paties dukros kūną. Man irgi.

— Taip, tačiau tai užvis įtikimiausia. Jis išsiaiškina, kad Dolė ne tik meluoja, bet dar įtraukė ir pamokslininką. Tada supanikuoja ir padaro visa kita. Kažkas jame nutrūko, — ji prisiminė, kaip ašaros riedėjo jo veidu. — Jis apšaudė mus, nužudė Leitelį. Byla baigta.

— Bet tu tuo netiki. Todėl...

— Todėl, — pakartojo ji ir prunkštelėjo.

— Teisingai. Todėl tu sapnuoji košmarus, kur Džimas — o jis susijęs ir su tavimi, ir su Dole — išsako tai, ką tu galvoji, bent jau pasąmonėje.

— Ačiū, daktare Froidai.

— Ir tavo penkiasdešimt minučių baigėsi. Turi dar porą valandų numigti.

— Mes vis dar ant grindų. Grindys buvo pačios nuostabiausios, bet miegoti geriau lovoje.

— Lovoje geriau.

Jis atsikėlė ir paėmęs už rankos pakėlė ją. Paskui, kad prajuokintų, pakėlė ant rankų. Ji ir susijuokė.

— Aš šį sezoną gal kiek ir numečiau, bet vis tiek nesu lengva.

— Tikrai, — paguldė Raveną ant lovos. — Kitą kartą tu mane kelsi, — išsitiesė greta. — Vienas dalykas — panašu, kad tavo košmaras išbaidė visas galimas tekilos pagirias.

— Visada yra šviesioji pusė.

Jis prisiglaudė ją ir švelniai glostė nugarą, kol pajuto, kad ji užmigo.

PO RYTINIO pasitarimo Ravena susiruošė pabėgioti, pakilnoti svarmenų ir ėmėsi jėgos jogos pratimų su Guliu dėl draugijos. Jai teko pripažinti, kad atsirado žmogus, spėjantis kartu su ja, negana to, dar ir praskaidrinantis nusistovėjusią kasdienę tvarką.

Kartu užsuko ir į valgyklą, kur Dobis smaksojo priešais lėkštę skrebučių ir, kaip pažino Ravena, stiklinę garsiųjų Mardžės pagirių vaistų.

— Mmm, tik pažvelk į tas dideles riebias dešreles, — Ravena trinktelėjo šildytuvo dangtį. — Nieko nėra geriau už kiaulės taukus rytą.

— Primušiu tave, kai galva nebesproginės ir galėsiu pajudėti.

— Pagirios? — lipšniai paklausė ji. — Dievuliau, aš jaučiuosi *puikiai*.

Gal ir jautė buką erzinamą maudulį kaukolės gilumoje, tačiau viską pasvarsčius ji pigiai atsipirko.

— Primušiu tave ir visus tavo giminaičius. Ir naminius gyvūnėlius.

Ji tik nusišaipė sėsdamasi su kupina lėkšte.

— Nelabai norisi valgyti šį rytą?

— Pabudau ant grindų su Stovičium. Turbūt niekada nebevalgysiu.

— Kaip Stovičius? — paklausė Gulis.

— Kai paskutinį kartą jį mačiau, jo akys sruvo krauju, o jis pats ropojo į savo kambarį. Jei kada dar pakelsiu tekilos taurelę, nušaukit mane. Taip bus gailestingiau.

— Išgerk, — patarė Ravena. — Nuo šito nepašoksi ir neužplėši *O, koks gražus rytas*, tačiau šiek tiek atlėgs.

— Jis rudas. Ir man atrodo, ten kažkas juda.

— Paklausyk manęs.

Tas pasiėmė tabasko padažą, kurį Lina laikė ant stalo kaip tik jam, ir Ravena jau žiojosi sakyti, kad jo neprireiks, bet šyptelėjo sau ir kibo į dešrelę.

Dobis dosniai pašlakstė gėrimą stiklinėje, greitai ryžtingai linktelėjo.

— Užsiversti, ir viskas, — sumurmėjo. Užsimerkė ir greitai išgėrė.

Jo akys išsprogo, o veidas iš pagiringo pilko staiga tapo raudonas kaip vėžys.

— Velnias, kaip dega!

— Degina kaip sraigtasparnio deglas, — slopindama juoką Ravena dar atsikando dešrelės. — Gali apsvilinti ir kelias smegenų ląsteles, tačiau kraujotaką išdegina ganėtinai. Tu apvalytas, mano vaike.

— Jis nepradės kalbėtis su dievais, ką? — paklausė Gulis.

— Velnias, kaip degina. *Čia* tai gėrimas. Tereikia taurelės burbono. Varge, net suprakaitavau.

Gulis pakerėtas žiūrėjo, kaip išraudęs Dobio veidas išrasojo prakaitu.

— Turbūt išvalo toksinus. Kas ten per velnias?

— Ji nesako. Bet iš numirusių prikelia ypatingaisiais pusryčiais „Judėk laisvai“ — sklidina stiklinė vandens, tada išgeri šitą, suvalgai skrebutį ir dar vandens.

— Tarkim, kad aš jau ir pabėgiojau.

— Taip, — linktelėjo Ravena Dobiui. — O iki priešpiečių beveik pasijusi žmogumi ir galėsi valgyti. Kas nors turėtų atvilkti čia Stovičių ir Jantrį. Labas, Korčiau, — tarė tam įėjus. — Gali atitempti čia apgailėtinas Stovičiaus ir Jantrio sėdynes ir supilti jiedviem Mardžės pagirių priešnuodžio?

Tas nieko neatsakė, tik atsisėdo ant gretimos kėdės ir atsisuko tiesiai į ją.

— Mažasis Lokys ką tik sulaukė naujienų iš farų. Reindžeriai atkniso ginklą, pusiau užkastą, už kelių jardų nuo tos vietos, kur rado pamokslininko automobilį. Patikrino. Jis Breikmano.

— Na, štai, — Ravena gausiai užsitepė mėlynių uogienės ant pusrytinės bandelės. — Manau, turime atsakymą.

— Šį rytą pas jį nuvažiavo. Ir jo nėra, ir sunkvežimio nebėra.

Uogienė nuvarvėjo nuo peilio, kai ji įsispoksojo į jį.

— Nori pasakyti, kad Breikmanas išvažiavo ne į darbą.

— Ne. Atrodo, jis susiruošė stovyklauti — pasiėmė šratinį ir medžioklinį šautuvus ir visą krūvą šaudmenų. Žmona sako nežinanti, kur jis patraukė ar kad apskritai išvažiavo. Nežinau, ar jie ja tiki, ar ne, bet iš to, ką sako Mažasis Lokys, niekas, regis, visiškai nenutuokia, kur jis.

— Girdėjau, jį norėta suimti vakar po laidotuvių.

— Apklausai — taip. Tačiau jis turi advokatą ir visa kita, ir kol jie nebuvo radę ginklo, Ra, jie šitam mėšle nieko prieš jį neturėjo.

— Dėl Dievo meilės, — pratrūko Gulis. — Argi jie jo nesekė?

— Nežinau. Ničnieko apie tai nežinau, Guli. Bet Mažasis Lokys reikalauja, kad liktum bazėje, Ra, nebent mus iškvies į gaisrą. Jam būtų ramiau, kad kuo daugiau sėdėtum viduje, kol sužinosim, kas per šūdas. Ir nenori girdėti jokių atsikalbinėjimų.

— Darbuosiuos dirbtuvėse.

— Jie nutvers jį, Ra. Ilgai netrukę.

— Žinoma.

Jis nerangiai paplekšnojo jai per ranką.

— Išversiu Jantrį ir Stovičių. Bus smagu matyti, kaip jiems iš ausų virsta dūmai, kai išgers pagirių vaistų.

Korčiui išėjus, tvyrančioje tyloje Dobis atsikėlęs įsipylė sau kavos.

— Turiu pasakyti, nes labai tave gerbiu. Ir kadangi Gulį gerbiu dar labiau už tave. Jeigu aš pasitraukčiau į kalnus, jei turėčiau įrangos, po galais, net ir be jos, tačiau jeigu turėčiau įrangos, gerą ginklą, gerą peilį, galėčiau gyventi tenai ištisus mėnesius. Niekas manęs nerastų, jei aš nenorėčiau, — Ravena prisivertė valgyti toliau. — Jie suras jo sunkvežimį, bet jo neaptiks. Jis pranyks Biterute arba Uoliniuose kalnuose. O žmona praras namą. Įkeitė jį užstatui sumokėti, o jis viską sušiko. Netikiu, kad jis taip padarė — ar bent ne Dolei. Bet jis pabėgo ir paliko žmoną su dukraite kapanotis kaip nori. Jis jas paliko.

— Tikiuosi, jis susimaus, — Ravena pašoko ant kojų. — Tikiuosi, jis susimaus, jie jį pagaus ir įmes į cypę visam likusiam gyvenimui. Būsiu dirbtuvėje, siūsiu suknistus krepšius.

Jai išdrožus Dobis susivertė į kavą tris kaupinus šaukštelius cukraus.

— Kaip ketini elgtis, sūnau?

— Nemanau, kad Breikmanas čia sugrįš arba kad jam dabar rūpi Ravena.

— Mmhmm. Ką darysi?

Jis pasižiūrėjo į jį. Kartais labiausiai neįtikimas asmuo tampa patikimiausiu bičiuliu.

— Kol mes bazėje, kas nors visą laiką su ja būna. Užsitikrinsime, kad daug veiklos turėtų viduje. Tačiau Ravenai reikia išeiti. Jei uždarysim, ji sprogs. Manau, mums reikia pakeisti tvarką. Paprastai bėgiojame anksti rytais. Dabar bėgiosime vakarais.

— Jei visi nešiotų kepuraites ir akinius nuo saulės, iš toli būtų sunkėliau pasakyti, kas yra kas. Bėda ta, kad tos moters sudėjimas labai skiriasi nuo kitų. Sunku paslėpti tokią dovaną. Nemanau, kad kuriam laikui leistųsi perkeliama į Vest Jeloustouną ar gal į Aidahą.

— Ne. Jai atrodytų, kad bėga. Viską meta.

— Gal. O gal ir ne, jei kartu važiuotum ir tu.

— Ji dar tiek nepribrendo, Dobi.

Dobis sučiaupė lūpas ir gerdamas kavą stebėjo Gulį.

— O tu jau?

Gulis užsižiūrėjo į savo pusiau suvalgytus pusryčius.

— Sumauti lubinai.

— Kas per lubinai?

Gulis tik papurtė galvą.

— Taip, aš jau, — tarė stodamasis. — Velniai griebtų.

Gulis išlėkė lauk, kai dar prakaituoti po treniruotės įžengė Pietietis, Gibonsas ir Dženisė.

— Čia dabar kas? — klustelėjo Gibonsas.

— Sėskitės, berniukai ir mergaitės, aš jums papasakosiu.

PUTODAMAS PYKČIU Gulis surado Mažąjį Lokį, lauke prie angaro bešnekantį su vienu iš pilotų.

— Kaip, po velniais, tai nutiko?

— Manai, aš neklausiau to paties? — atrėžė Mažasis Lokys. — Manai, aš nepykstu?

— Man nerūpi, ar tu pyksti. Man reikia atsakymų.

Mažasis Lokys kryptelėjo nykščiu į šoną, nuėjo nuo angaro prie vieno iš pagalbinių kelių.

— Jeigu nori pašokdinti kieno nors sėdynę, susirask farą. Tai jie viską sukniso.

— Noriu žinoti kaip.

— Nori žinoti kaip? Aš tau pasakysiu kaip, — Mažasis Lokys pakėlė delno dydžio akmenį, pakilnojo. — Prie Breikmanų namo jie patupdė du farus. Šūdas, tikriausiai vartė pornografinius žurnalus ir rijo spurgas, — susirado kitą akmenį, pakilnojo. — Mano sumautas brolis dirba faru Helenoje, ir aš žinau, kad tuo mėšlu neužsiima. Bet tegu jį galai.

Gulis pasilenkęs pakėlė akmenį ir padavė jam.

— Toliau.

— Ačiū. — Nusviedęs jį Mažasis Lokys pasukiojo petį. — Jie stovėjo priešais, stebėjo namą. Breikmano sunkvežimis stovi už kampo po stogeliu. Tad jis naktį jį pasikrovė, tada nusistūmė tiesiai per užpa-

kalinį kiemą, tvoroje iškirpo sunkvežimio dydžio skylę, tada nusistūmė jį tiesiai per kaimyno kiemą iki kelio. Paskui vienas Dievas žino kur nuvažiavo.

— O farai iki pat šio ryto nepamatė, kad sunkvežimio nebėra.

— Ne, nė velnio jie nematė.

— Gerai.

— *Gerai*? Ir viskas?

— Čia atsakymas. Man geriau sekasi atsakymai. Ji trečioje grupėje. Ar gali ją paskirti į operacijų centrą, jei mus iškvies į gaisrą?

— Taip, — Mažasis Lokys pasiėmė dar vieną akmenį, paspoksojo į jį ir vėl nusviedė. — Galvojau apie tai. Tik norėjau palaukti, kol atvės.

— Aš jai pasakysiu.

— Ji pagarsėjusi pasiuntinių žudikė. Štai dėl ko siunčiau Korčių, — vangiai šyptelėjęs pridūrė Mažasis Lokys. — Jis ką tik nuo sužeistųjų suolelio, todėl pamaniau, kad su juo elgsis atlaidžiai.

— Todėl tu ir viršininkas.

Padaręs lankstą pro bendrabučius Gulis pasiėmė kokakolos, pasvarstė ir, nors labai skeptiškai buvo nusiteikęs dėl maskuotės, pasiėmė kepuraites ir akinius nuo saulės.

Pakeliui į dirbtuves išsiėmė mobilųjį telefoną ir paskambino Lukui.

Dauguma padalinio žmonių treniravosi ar tebepusryčiavo, todėl dirbtuvėje rado tik saujelę dirbančių kartu su Ravena. Ji įsiuvas po įsiuvo tikrino kupolą.

— Aš dirbu, — pasakė trumpai.

Jis pakraipė kokakolos skardinę.

— Žinai, atrodai baisiai ištroškusi.

— Labai dirbu, — pincetu išpešė kelis į audinį įstrigusius pušies spyglius.

— Gerai, pats išgersiu, — atkimšo skardinę. — Mažajam Lokiui tavęs reikės operacijų centre, jei kils gaisras.

Ji lūkuriavo.

— Jis manęs ant žemės nepaliks.

— Aš to nesakiau. Tu trečioje grupėje, tad jeigu milžiniško gaisro nesulauksim, greičiausiai po pirmo iškvietimo nešoksi. Esi kvalifikuota operacijų centro vadovo pavaduotoja, ar ne?

Ji paėmė iš jo kokakolą, šiek tiek nugėrė.

— Taip, — atidavė jam skardinę ir vėl ėmėsi apžiūros. — Ačiū, kad man pranešei.

— Nėra už ką. Dabar apie susiklosčiusias aplinkybes.

— Nenoriu ir man nereikia, kad patikintum, saugotum, patarinėtum ar...

— Jėzau, užsičiaupk. — Gulis užvertė galvą į lubas ir dar kartą gurkštelėjo.

— Tai *tu* užsičiaupk.

Jam teko šyptelėti.

— Man kaip nuo žąsies vanduo, o prie tavęs viskas limpa. Ar tikrai nori taip smarkiai įklimpti? Nemanau, kad tavo problema Breikmanas.

— Manęs jis nejaudina. Galiu savimi pasirūpinti ir nesu kvaila. Turiu labai daug ką veikti čia, dirbtuvėse, treniruoklių salėje, kai negesinu gaisro.

Ji kruopščiai pašalino šakelę, pažymėjo nedidelę vieno colio įplėšą ir nuleido viršūnę, norėdama apžiūrėti aukštesnes parašiuto kupolo dalis.

— Praėjusią naktį Breikmanas paspruko nuo dviejų policininkų: išstūmė sunkvežimiuką per užpakalinį kiemą, išpjovė tvorą ir nuvarė per kitą kiemą iki kelio. Susikrovė viską, ko prireiks gyventi miškuose. Vadinasi, ir jis nekvailas.

— Ir nekvailas. Tai gerai.

— Tačiau *dukart* numetė ginklus taip, kad juos būtų lengva rasti. Revolverį, registruotą jo vardu, ir šautuvą su vardine plokštele. Tai jau ganėtinai kvaila.

— Tu vėl apie tą patį, kad jis čia niekuo dėtas.

— Apie tą patį. Norėčiau apie kitką, bet mes daugiau nieko neturime. Nežinome, nei kas, nei kodėl. Visai nieko. Kita vertus, dar aš manau, kad vargu ar kas nors dabar ketina pasinaudoti tavimi ar baze ir pasimokyti šaudyti į taikinį. Vargu ar to užtenka, tačiau guodžia.

— Nes būtų kvaila kam nors į mane šaudyti, kai Breikmanas paspruko ir farai žino, kokius ginklus pasiėmė su savimi. — Ne, ji ne kvaila, priminė ji sau, tačiau pernelyg supykusi, kad blaiviai mąstytų. Gulio, regėjos, toji problema nekamavo. — Tačiau jeigu tai ne jis, Guli, tai kodėl kažkas stengiasi, kad šitaip atrodytų?

— Nes yra šiknius? Nes labai nori tuo įtikinti? Nes nori matyti, kaip jis klimpsta. Gal ir visos trys priežastys. Bet svarbiausia — tu turi būti — ir esi — sumani, tik aš nemanau, kad turi dėl to taip jaudintis.

Ji linktelėjo, apžiūrėjo viršūnės strengą, tada ventiliacines angas.

— Aš ir nesijaudinu. Aš nirštu.

— Tada jaudiniesi nesąmoningai.

— Gerai jau, gerai.

Apžiūrėjo kiekvienos siūlės viršutinę dalį, paskui priešinversinį tinklą. Ten pažymėjo prairusią siūlę. Gulis laukė, kol ji prie laisvagalio prikabino apžiūros kortelę.

— Manau, turiu paskambinti tėvui. Kalbos sklinda, ir jis ims nerimauti.

— Prieš ateidamas kalbėjausi su juo. Mes viską aptarėm.

— Jis buvo atvažiavęs? Kodėl jis...

— Aš jam paskambinau.

Ji ūmai į jį atsisuko.

— Ką tu darei? Ką sau galvojai skambindamas mano tėvui prieš man...

— Tai vadinama vyrišku įsipareigojimu. Niekada to nesuprasi. Tikiu, kad moterys pajėgios lygiai tiek pat kaip vyrai, nusipelnė vienodo atlyginimo — ir kad vieną dieną gal anksčiau, o gal ir vėliau, mano nuomone, tinkama moteris galės ir bus laisvo pasaulio vadovė. Tačiau tu negali iki galo suprasti, ką reiškia vyrui įsipareigojimo ritualas, kaip ir vyrai negali suprasti, kodėl didžioji dauguma moterų pamišusios dėl batų ir kitokio apavo.

— Nesu pamišusi dėl batų, todėl nemėgink teisintis kažkokiais kultūriniais ar... ar lyties pagrindais.

— Turi tris poras parašiutininko batų. Užtenka dviejų. Turi keturias poras bėgimo batelių. Juk ir dviejų per akis.

— Trečią porą parašiutininko batų įsigijau prieš išmesdama pirmąją, todėl neturiu jų per daug. Ir turiu keturias poras bėgimo batelių, nes... tu stengiesi atitraukti mane nuo esmės.

— Taip, bet aš dar nebaigiau. Dar tu turi žygio batų — dvi poras — tris poras sandalų ir tris tikrai seksualių aukštakulnių. Ir čia tik bazėje. Dievas žino, ką turi savo spintoje namuose.

— Tu skaičiavai mano batus? Ir dar postringauji apie apsėdimą.

— Aš tik stebiu. Lukas prašė, kad jam paskambintum, kai tik galėsi — parašyk jam, palik žinutę, jeigu bus ore — ir jis šį vakarą atvažiuos tavęs aplankyti. Apsidžiaugė, kad saugau tavo užnugarį. O tu saugai maniškį, ką? — paklausė Gulis jai nespėjus kirsti atgal.

Todėl Ravena tik atsiduso:

— Taip. Įveikei mane savo argumentais ir griežta batų kritika. Dėl kurių aš *nesu* apsėsta.

— Dar turi gerą tuziną porų auskarų — nė vienų nesegi nuolat. Bet juos galime aptarti ir kitą kartą.

— O, eik sau. Eik ko nors mokytis.

— Galėtum pamokyti mane taisyti parašiutus. Noriu gauti licenciją.

— Gal. Grįžk po valandos ir mes... — Sustūgo sirena, ir ji atsitraukė. — Turbūt nieko nebus. Aš pereinu į operacijų centrą.

— Einu su tavimi. Štai, — jis padavė jai kepuraitę ir akinius, tada užsidėjo saviškius, kol toji nepatikliai juos žiūrinėjo.

— Kas čia?

— Maskuotė, — nusišiepė. — Dobis nori, kad užsidėtum. Suteikim jam progą, antraip dar internetu užsakys dirbtinius ūsus ir klouno nosis.

Ji užvertė akis, tačiau paklausė.

— Ir ką, ar dėl to atrodysim kaip dvyniai? Kur tavo papai?

— Tu juos turi, ir galėčiau pasakyti, kad jie įspūdingai atrodo.

— Neimsiu ginčytis. Vis dėlto visiems reikėtų liautis rūpintis Ravena ir imti dirbti savo darbus.

Ketvirtą popiet ji išvyko gesinti gaisro.

23

Liepos mėnesį ištisai degė. Buvo karšta ir sausa, miškai užsiplieksdavo, įsiliepsnodavo nuo žaibo išlydžių, dėl aplaidumo, nuo vėjo gūsio nuneštos paklydėlės kibirkšties.

Kiauras aštuoniolika dienų ir naktų zuliai šokinėjo ir gesino gaisrus Montanoje, Aidahe, Kolorade, Kalifornijoje, abiejose Dakotose, Naujojoje Meksikoje. Žmonės neteko svorio, susigyveno su skausmu, išsekimu, žaizdomis, kovėsi kanjonuose, kalnagūbriuose, miškuose.

Per nuolatines kautynes mažai liko laiko galvoti apie tai, kas vyko ne gaisruose. Vargu ar Leo Breikmano medžioklė, trunkanti jau trečią savaitę, kam nors rūpėjo, kai priešas šaudė patrankos sviedinio dydžio nuodėguliais arba virš didelėmis pastangomis sukurtų kliūčių švaistėsi sūkuringais vėjais.

Ravenos brigada plušo ant Blekmoro kalno šlaito nelyginant batalionas, puolantis patį pragarą. Greta užsiplieskęs vienas medis spjaudėsi kibirkštimis kaip liepsnojančiais konfeti. Jie griovė degančius medžius nesustodami, pjovė ir kirto žemai nulinkusias šakas, kad liepsnos kaip gyvatės negalėtų jomis kopti.

Negalima leisti jai kopti, galvojo Ravena, kol jie kapojo ir kasė. Negalima jai leisti įsisukti į viršūnes.

Negalima leisti jai laimėti.

Tad jie skynėsi kelią šlaitu aukštyn išdegusiame ore, o prakaitas liejosi sūriais upeliais.

Kai Gulis atkopė juosta prie jos, nusmaukusi kaklaskarę Ravena įsipylė į perštinčią gerklę vandens.

— Juosta laikosi, — jis parodė nykščiu sau per petį. — Keletas ži-

dinių peršoko, bet mes juos nučiurškėme. Gibonsas ketina porą palikti apačioje pasižvalgyti, o kitus atsiųsti tau.

— Gerai sumanė.

Dar kartą atsigėrė, apsidairė ir per dūmus suskaičiavo geltonas liemenes bei šalmus. Kairėje pasaulis švytėjo klaikia oranžine šviesa, kartkartėmis plykstelėdamas liepsna, kuri nušviesdavo užgrūdintą pavargusį veidą, išryškindavo kontrastą.

Tokią akimirką ji juos mylėjo, mylėjo visus kone dievobaimingai. Kiekvieną sėdynę ir alkūnę, galvojo ji, kiekvieną pūslytę ir nudegintą žaizdą.

Jos akys sužėrėjo, kai ji pažvelgė į Gulį.

— Geriausias darbas iš visų.

— Jei neprieštarauji, kad badaujam, prakaituojam ir ryjam dūmus.

Išsišiepusi ji užsimetė ant peties kirvį.

— O kas prieštarautų. Traukiam aukščiau. Mes čia tebetiesiam juostą, tai... — Ravena ūmai nutilo, griebė jį už rankos.

Čaižomas vėjo jis išsiveržė iš oranžinės sienos. Liepsnos liežuvis rangėsi ir šoko smigdamas į orą kokį šimtą pėdų. Per kelias sekundes klykdamas kaip mirties šmėkla jis su šaknimis išplėšė du medžius.

— Ugnies velnias. *Bėkit!* — ji parodė juostos priešakį, o vėjas bloškė į veidą žaizdro karštį. Griebusi radiją ir stebėdama liepsnos sūkurio stulpą, suriko visai brigadai: — Į viršų, į viršų! Judinkit subines! Gibonsai, ugnies velnias pietų sparne! *Saugokis*!

Auksinės šviesos viesulas, tiek pat nuostabus kiek ir siaubingas, riaumodamas artinosi prie juostos, spjaudėsi liepsnomis, svaidėsi degančiomis nuolaužomis. Oras pleišėjo nuo jo kaukimo, nuo plaučius svilinančio karščio. Ji matė, kaip pargriuvo Metas, matė, kaip Gulis jį nutempė, perėmė jo svorį. Viena akimi stebėdama ugnies velnią pribėgo, pakišo petį po kita Meto ranka.

— Tik kulkšnis. Man viskas gerai.

— Judam! Judam!

Jis vinguriuodamas artinosi prie jų. Jie niekaip jo neaplenks, pamanė ji, juolab su šlubčiojančiu ir klumpančiu tarp jų Metu. Metui už nugaros Gulio ranka suėmė ją už alkūnės, ir ji tai pat suėmė Guliui už alkūnės.

Štai taip. Vien tik paragindama save ji kepurnėjosi į įkalnę. Nėra kada griebtis išgyvenimo paketo, asmeninės priešgaisrinės priedangos.

— Čia! — Gulis timptelėjo ją kartu su Metu į dešinę ir dar penkias brangias pėdas. Stumtelėjo po didžiuliu rieduliu pirmiausia ją, paskui Metą ir iš paskos įropojo pats.

— Na, štai, — iškvėpė Gulis ir pasauliui skylant pusiau žiūrėjo Ravenai į akis.

Akmuo sprogo ir ištiško aplinkui kulkų lietumi. Per juodus kaip derva dūmus Ravena pamatė, kaip liedamas ugnies bei kibirkščių srautą virto užsidegęs medis.

— Kvėpuok greitai ir negiliai, Metai, — stvėrusi jo ranką stipriai suspaudė. — Greitai ir negiliai.

— Ar taip jautėsi Džimas? — ašaros ir prakaito lašai ritosi jo veidu. — Ar šitaip jis jautėsi?

— Greitai ir negiliai, — pakartojo ji. — Per kaklaskarę kaip asmeninėje priedangoje.

Akimirką kitą karštis sustiprėjo taip beprotiškai, kad Ravena ėmė spėlioti, ar tik jie patys neužsiliepsnos kaip tas medis. Išsilaisvino kitą ranką, susirado Gulio plaštaką. Ir laikė.

Tada vėjas liovėsi staugti.

— Vėsta. Viskas gerai. Viskas gerai? — pakartojo šįkart klausdama.

— Ar ką nors matai? — paklausė Gulis.

— Dūmai pradėjo šiek tiek sklaidytis. Turim daug židinių. Židinių, jokios sienos, jokio velnio, — pasislinko kiek galėdama. — Traukis už manęs, Metai, noriu apsižvalgyti, kas ten lauke. — Pasisuko pro Gulį, atsargiai iškišo galvą pasižiūrėti laukan, į viršų. — Į viršūnes neperšoko, siena nepajudėjo. Tik židiniai. Jėzau, Guli, tavo striukė smilksta, — puolė gesinti rankomis, tam stengiantis iš jos išsinerti. — Nudegei? — klausė ji. — Ar jis tave palietė?

— Nemanau, — Gulis atbulas išropojo lauk. — Žemė dar karšta. Saugokitės.

Išsikepurnėjusi Ravena pasiėmė radiją. Ją kvietė Gibonsas.

— Čia Ra, Gulis, Metas. Mums viskas gerai. Mes saugūs. Ar visi sveiki? Ar visi atsiliepė?

— Dabar jau visi, — jo balse pasigirdo palengvėjimas. — Kur jūs, po galais?

Ji stovėdama apžvelgė teritoriją, kad galėtų pasakyti tikslesnes koordinates.

— Metas susižalojo kulkšnį. Mudu su Guliu sudorosime židinius, bet sprukdami pametėm didesnę įrangos dalį, todėl... Tiek to, — pratarė išgirdusi riksmus, pro dūmus pamačiusi geltonas striukes. — Kavalerija jau čia.

Pribėgo Dobis su ant kulnų minančiu Trigeriu.

— Jėzau Kristau, ir kodėl nesukėlėte mums visiems širdies smūgio ir iš karto nepribaigėte? — čiupo Gulį, patapšnojo per nugarą. — Kas, po velnių, jums nutiko?

— Šiek tiek pašokome su velniu. Geriau imkime šituos židinius, kad vėl netektų sprukti.

Trigeris pritūpė prie Meto, laikydamas apdegusį ir aplamdytą šalmą.

— Radau tavo makaulės apdangalą, antroke. Tu laimės šunsnukis, — kietai prispaudė Meto galvą prie savęs, jausdamas palengvėjimą ir prisirišimą. — Laimingas kalės vaikas. Še suvenyrą, — padėjo šalmą prie Meto ir nuskubėjo padėti Dobiui gesinti židinius.

— Apžiūrėkim kulkšnį, — Ravena priklaupė atvarstyti jo bato.

— Maniau, mums galas. Ir man būtų buvęs galas, jeigu judu su Guliu nebūtumėte manęs čia atvilkę. Jūs išgelbėjot man gyvybę. Patys galėjot jos netekti.

Ji atsargiai čiuopė išbrinkusią čiurną.

— Mes zuliai. Kai vienas iš mūsų suklumpa, mes jį pasiimam. Nemanau, kad ji lūžusi. Tik gana smarkiai patempta ir pelnys tau trumpas atostogas. — Pasižiūrėjo į jį ir nusišypsojusi ėmėsi tvarstyti. — Laimės šiknius.

Nors Metas ir protestavo, bet buvo evakuotas, o likusi brigada atmušė ugnį ir galiausiai ankstyvo ryto valandomis užgesino. Per baigiamuosius darbus dar prireikė visą dieną kasti, plakti ir pilti vandenį.

— Tu pasisiūlei pasilikti ir patvirtinti, kad gaisras užgesintas, — pasakė Ravena Guliui.

— Man derėtų liautis su visais tais pasiūlymais.

— Su manimi. Kiti pakuojasi.

— Tada ne taip ir blogai.

— Turime gatavo maisto, šaltą kalnų upokšnį, į kurį alaus fėja panardino šešių alaus pakuotę.

— O žmonės sako, kad ji neegzistuoja.

— Ką tie žmonės išmano? Norėjau šitą gaisrą išbūti iki galo ir tikriausiai pailsėti. Tai ar tau tinka?

— O kaip tu manai?

— Tuomet keliaujam, pradedam apžiūrą, kol saulė nenusileido.

Jie lėtai ėjo išdegintu plotu, dairydamiesi dūmų ir rusenančių pelenų.

— Norėjau palaukti, kol jis baigsis — visai pasibaigs, prieš ketindama šį tą pasakyti, — prabilo Ravena. — Nemanau, kad mums būtų pavykę pergudrauti ugnies velnią. Jei nebūtum pastebėjęs tų riedulių, greitai reagavęs, mums būtų baigęsi kaip tam jau pagarsėjusiam Meto šalmui.

— Neplanavau tavęs prarasti. O jei būtum buvusi mano pusėje, akmenis būtum pamačiusi pati.

— Man patinka taip galvoti. Buvo gražu, — pasakė ji po minutėlės ir pagarbiai. — Gal ir beprotiška taip kalbėti ar galvoti apie tai, kas iš tiesų galėjo pražudyti, bet buvo gražu. Tas besisukantis ugnies stulpas — kaip iš ano pasaulio. Tam tikra prasme, manyčiau, taip ir yra.

— Kartą tokį pamačius viskas keičiasi, nes žinai, kad negali jo įveikti. Tada bėgi, slepiesi ir meldiesi, o jei išgyveni, kurį laiką visos tikro gyvenimo nesąmonės nė velnio nereiškia.

— Kurį laiką. Turbūt dėl to ir norėjau dar pasilikti, pabūti ilgėliau. Ten laukia vienos nesąmonės. Ir Leo Breikmanas vis dar ten. Jis ne ugnies velnias, bet tebėra ten, — atsiduso. — Kiekvieną kartą, kai sulaukiame iškvietimo, vis svarstau, ar nerasime dar kokių palaikų. Jo, kieno nors kito. Nes jis kažkur ten. O jeigu tuos gaisrus sukėlė ne jis, tai tas, kas taip padarė, irgi tenai.

— Praėjo trys savaitės. Tai ilgas laikotarpis.

— Bet neatrodo, kad viskas baigta.

— Ne, neatrodo.

— Tas sumautas laukimas, — Ravena mostelėjo. — Gal tu ke-

liauk ta kryptimi, o aš šita. Apeisim didesnį plotą ir susitiksime stovykloje, — ji pasižiūrėjo į laikrodį. — Tarkim, pusę septintos.

— Kaip tik kokteiliukui ir užkandžiams.

Į LAUKYMĘ PRIE šniokščiančio upokšnio ji atėjo pirma. Stovyklavietėje, kurioje kaip avilyje praeitą vakarą dūzgė labai pavargusios ir labai murzinos bitės, dabar tvyrojo tyla kaip bažnyčioje ir mirguliavo vakaro saulės šviesa. Ji susidėjo įrangą, patikrino, ar yra šešios skardinės alaus ir šešios kokakolos, kurių paprašė Mažojo Lokio parūpinti.

Šioje atokioje kalno vietoje verčiau išgerti jų, suprato ji, negu geriausio šampano prašmatniausiame Montanos restorane.

Ar kur nors kitur.

Nuėjusi prie kuprinės pasiėmė mažus skysto muilo ir šampūno flakonėlius.

Viena saulėkaitoje nusiavė batus, nusimovė kojines, nusirengė įkyrėjusius darbo drabužius. Upokšnis buvo vos iki kelių gilumo, bet vėsi vandens tėkmė teikė tikrą palaimą. Atsisėdo ir srovei kunkuliuojant aplinkui žvelgė į iškilusius medžius, plytintį dangų.

Maudydamasi neskubėjo, kaip kita moteris neskubėtų karštoje kvapnioje sūkurinėje vonioje, mėgavosi vėsa, švara ir vandens tekėjimu, kuris tolyn plukdė putas.

Prisitraukusi kelius, apsikabino juos rankomis, prisiglaudė prie jų skruostu ir užmerkė akis.

Atsimerkė pajutusi ant savęs šešėlį ir tingiai nusišypsojo Guliui. Tada pamatė fotoaparatą.

— Nefotografuok manęs šitaip. Ar man reiks sudaužyti tą daiktą?

— Čia mano asmeninei kolekcijai. Tu kaip iš pasakos, Ravena. Upokšnio deivė. Kaip vanduo?

— Šaltas.

Jis irgi nusiavė batus.

— Man praverstų šaltis.

— Tu pavėlavai — jau turbūt beveik septinta.

— Šiek tiek nuklydau.

— Radai naujų židinių?

— Ne, visur ramu. Tačiau radau štai ko, — jis pakėlė butelį su vandeniu, pilną pievų gėlių.

— Žinai, kad čia turi ne gėles skainioti, — papriekaištavo, bet nepajėgė sulaikyti šypsenos.

— Kad jau jas išgelbėjom, pamaniau, kalnas galėtų kelias padovanoti. Taip, baisiai šaltas, — pasakė įlipęs į vandenį. — Ir kaip gera.

Ji iškrapštė muilo flakonėlį, kurį buvo įkišusi tarp akmenų, pamėtėjo jam.

— Muilinkis. Atrodo, tarsi būtume vieni du pasaulyje. Nenoriu, kad būtume tik du žmonės pasaulyje — kas virs valgyti? — bet dabar labai gera.

— Girdėjau paukščius išdagoje. Jie grįžta bent jau pasižiūrėti, kas čia, po galais, nutiko. O miške laukymėje, kur rinkau gėles, mačiau briedžių kaimenę. Gal čia mes ir vieninteliai žmonės, bet gyvybė grįžta.

— Einu apsirengti, kol nesustingau.

Ji atsistojo, vanduo nuvarvėjo jos kūnu, saulėje sublizgęs virto smulkiais deimančiukais.

— Oho, — tarstelėjo Gulis.

— Už tai ir už butelį pievų gėlių, manyčiau, nusipelnei alaus, — jau pašiurpusi nuėjo nusišluostyti, sušildyti odos ir jos nusausinti. — Vakarienei turime spagečių su mėsos padažu, vaisių, trapučių ir sūrio aptepo bei kekso.

— Dabar ir kartono gabalą patenkintas suryčiau, tad visa tai skamba nuostabiai.

— Užkursiu laužą, — pasakė jam rengdamasi. — O tu paimk alų, kai išlipsi. Manyčiau, kokteiliukas ir užkandžiai bus... o, šūdas.

— Jo nevalgysiu net ir dabar.

— Nejudėk. Arba judinkis *labai* greitai.

— Kodėl?

— Gyvybė grįžta... kartu ir storašiknis lokys kitame krante.

— O, kad mane galas...

Gulis lėtai atsigręžęs pamatė, kaip tas storašiknis lokys šleivoja prie upokšnio.

— Čia turbūt tavo svajonė pildosi, bet man atrodo, kad tu geriau lipk iš vandens.

— Šlamštas. Mesk į jį ką nors, — patarė Gulis nesistodamas, pamažu traukdamasis per vandenį.

— Pavyzdžiui, ką, šiurkščius žodžius? Šūdas, šūdas, jis į mus spokso.

— Pasiimk vieną kurį kirvį. Tegu mane galas, jei jis sumanys suėsti mane nuogą.

— Neabejoju, kad kur kas maloniau tą patirti apsirengusiam. Jis neketina mūsų ėsti. Jie ėda uogas ir žuvis. Lįsk iš vandens, kad nepagalvotų, jog tu didelė žuvis.

Gulis išlipo, atsistojo šnairuodamas į lokį ir lokio apžiūrinėjamas.

— Traukis. Lėtai. Jis turbūt pas mus tik užsuko ir netrukus eis sau, bet dėl visa pikta.

Nespėjus Ravenai nusigauti prie įrangos, lokys atsuko jiems nugarą. Pritūpė, pasituštino ir nušleivojo iš kur pasirodęs.

— Na, manyčiau, jis parodė, ką apie mus galvoja, — visa gerkle kvatodama Ravena bejėgiškai šleptelėjo ant žemės. — Tikras vyras pasivytų ir priverstų sumokėti už tokį įžeidimą — o jau tada galėčiau pasirūpinti tavo žaizdomis.

— Kaip blogai, kad su manimi prasidėjai, — Gulis abiem rankomis persibraukė per varvančius plaukus. — Dieve, kaip man reikia to alaus.

GATAVI MAKARONAI ir alus prie spragsinčio laužo Guliui atokiame kalnų miške buvo tiek pat romantiška kaip ir puikus vynas krištolo taurėje žvakių šviesoje. Ir smagumo atžvilgiu įprastas puošmenas lenkė visa mylia.

Ji atsipalaidavo pirmą kartą per kelias savaites, galvojo jisai, džiaugdamasi gerai atlikto darbo vaisiais ir jų išsaugotu nuošaliu kampeliu.

— Ar tavo šeima mėgsta stovyklauti? — paklausė ji.

— Nelabai. Mano teta yra labiau „ar ten bus kambarių tarnyba?“ tipo. Keliaudavau su keliais bičiuliais. Mes važiuodavom pakrante, išsirinkdavome vietą. Visada galvojau važiuoti į rytus, pasukti prie Apalačų tako, bet taip ir nebuvau dar ten užsukęs.

— Ten būtų gerai. Mes daugiausiai poilsiaudavome Montanoje.

Šiaip ar taip, čia tiek visko daug. Tėtis taip suplanuodavo laiką, kad kiekvieną vasarą turėtų dvi iš eilės laisvas dienas, ir pasiimdavo mane. Niekada nežinodavome, kada jas paims, tad visada viskas įvykdavo netikėtai.

— Taip dar šauniau, — pareiškė Gulis , o Ravena tiesiog suspinduliavo.

— Iš tikrųjų. Kol neįstojau į padalinį, ir į galvą neateidavo, kad tais laikais stovyklavimas gamtoje jo nelabai traukdavo. Įsivaizduoju, tėčiui būtų labiau pravertusi toji kambarių tarnyba.

— Pirmiausia vaikai, taip? Visuotinė tėvų taisyklė.

— Tikriausiai. Aš mąsčiau apie Dolę ir jos tėvą ir apie tai, kaip jie vienas kitą draskė. Ar Dolė tokia tapo dėl pakantumo stokos, ar dėl to, kad ji tokia buvo, kai nebeliko pakantumo?

— Vargu ar yra vienareikšmis atsakymas.

— Veikiau viskas supuolė, — pritarė ji. — O ar tau neįdomu, ko ji panoro iš Leitelio? Yra daugybė nevedusių vyrų, su kuriais būtų galėjusi draugauti. Jis buvo beveik penkiolika metų vyresnis ir nepasakytum, kad koks eržilas.

— Gal jis buvo labai geras lovoje.

— Taip, tyli kiaulė ir panašiai, bet reikia sugulti į lovą, kad sužinotum. Vedęs vyrukas su trimis vaikais. Dievo tarnas. Jeigu tikrai planavo suvystyti jį iki „sutinku", tai negi nepagalvojo, koks bus jos gyvenimas? Pamokslininko žmonos ir trejetuko pamotės? Kažkaip per daug sudėtinga.

— Gal ji tik norėjo kažką įrodyti. Vedęs Dievo tarnas, trijų vaikų tėvas, o ji galvoja — galiu jį turėti, jei tik norėčiau.

— Sunku suprasti,— pareiškė Ravena. — Vienos nakties nuotykį tai dar įsivaizduočiau. Panižo, pademonstravai talentus bare, pakabinai vieną iš bandos niežuliui numalšinti. Bet nesuprantu, kam griauti šeimą dėl įrantos ant lovos rėmo?

— Tai tu gal ir nesupranti. — Gulis atkimšo dvi paskutines alaus skardines. — O čia panašu į vyresnio vyriškio istoriją. Jis tikriausiai būtų linkęs jai nuolaidžiauti ir būtų tikrai dėkingas, kad tokio amžiaus ir išvaizdos moteris norėjo su juo miegoti. Taip būtų galima paaiškinti abiejų elgesį.

Ji pakreipė galvą.

— Žinai, tu teisus. Vyrukas, kiek pasibodėjęs santuoka, ir skurstanti vieniša jauna motina. Visai įmanoma. Kita vertus, Leitelis galėjo būti skalikas, sumedžiojęs pusę savo parapijos moterų, o Dolė buvo paskutinė.

— Jeigu taip, farai išsiaiškins, jei dar neišsiaiškino. Sekso niekada nereikėtų paleisti iš akių.

— Gal jie jau bus šitą reikalą išpainioję, kai mes grįšime, — ji atsilaužė gabaliuką kekso. — Niekas daug apie tai nekalba, tačiau visi galvoja. Mažasis Lokys daugiausiai, nes jam reikia rūpintis visais, visus vertinti, dėl kiekvieno nerimauti.

— Taip, jis daug ką tvarko. Ir jam puikiai pavyksta.

— Per mano pirmąjį sezoną mes turėjome tokį Butstrapą. Viskas jam buvo gerai, jis gana sklandžiai vadovavo, bet galėjai pasakyti, net naujokas galėjo pasakyti, kad jis jau viena koja pensijoje. Turėjo trobelę Vašingtono valstijoje ir norėjo būti tik ten. Visi žinojo, kad vadovauja paskutinį sezoną. Jis laikėsi atokiai, jei supranti, ką noriu pasakyti, ir ypač nuo pirmamečių.

Gulis linktelėjo, paragavo kekso. Ambrozija.

— Jis nenorėjo suartėti. Nenorėjo daugiau užmegzti jokių asmeninių ryšių.

— Manau, greičiausiai taip ir buvo. Tada viską perėmė Mažasis Lokys. Žinai, koks jis. Jis ne tik vadovas, bet ir vienas iš mūsų. Visi žino: jei reikia paniurgzti ar paverkšlenti arba nuleisti garą, galima eiti pas jį. Be to, jis žino, jog kartkartėmis į ruošiamą siuntinį reikia įdėti šešių alaus skardinių pakuotę.

— Tai bent Mažasis Lokys.

— Tikrai, — ji pakreipė galvą, kai jiedu susidaužė skardinėmis. — Man patinka su tavimi mylėtis.

Katės akys žybtelėjo laužo šviesoje.

— Galiu ir nespėti su tokiais loginiais šuoliais.

— Rimtai. Sezonui įpusėjus man atrodo, kad kito tokio panašaus ir nebuvo. Žmogžudystės, padegimai, sąmyšis ir aš *nuolat* galiu mylėtis.

— Tikėkimės, pastarasis elementas bus vienintelis, kuris pereis į antrą sezono pusę.

— Būtų gerai. Svarbiausia, Guliveri, nors man tikrai patinka su tavimi mylėtis, dar aš suprantu, kad jei mylėtis liausimės...

— Nusikąsk liežuvį.

— Jeigu liausimės, — tęsė ji juokdamasi, — man vis tiek patiks sėdėti su tavimi prie laužo, gerti alų ir apie ką nors kalbėtis.

— Kaip ir dabar. Tik aš noriu mylėtis.

— Tinka mums abiem. O be to mano minėto *nuolat*, dar geriau, kad tu neturi slapto noro, jog aš būčiau kitokia — mažiau susijusi su darbu ir labiau linkusi prie prašmatnių apatinių.

Jis išsiėmė cigarą, prisidegė. Išpūtė ilgą dūmą.

— Man patinka prašmatnūs apatiniai. Čia tik tarp kitko.

— Tau nekliūva, kad aš pradėjau tave mokyti ir galiu įsakinėti per gaisrą, — paėmė jo pasiūlytą cigarą ir pasimėgavo aštriu skoniu. — Nes tu žinai, kas iš tikrųjų esi, ir tai svarbu. Negaliu tavęs vaikyti, ir tai taip pat svarbu. O be to, tu atnešei man gėlių butelyje.

— Aš apie tave galvoju, — paprastai pasakė jis.

Ji vėl užsitraukė cigaro, duodama laiko jausmams nurimti, tada grąžino jam.

— Aš žinau, ir tai dar vienas sezono elementas. Ir yra dar vienas. Manyčiau, dalykas tas, Guli, kad ir tu man rūpi.

Jis paėmė ją už rankos.

— Žinau. Bet miela girdėti, kad taip sakai.

— Visažinis, — tebelaikydama jo ranką užvertusi galvą pasižiūrėjo į žvaigždėmis nusėtą dangų. — Miela būtų čia pasilikti porai dienų. Nei jaudintis, nei galvoti.

— Sugrįšime pasibaigus sezonui.

Ji negalėjo galvoti apie tokią tolimą ateitį. Kitą mėnesį, susimąstė ji, kitais metais? Tolima kaip žvaigždės. Neperžvelgiama kaip dūmai. Jos galva, visada geriausia susitelkti ties dabartimi.

PRIEŠ AUŠRĄ GULIS nugrimzdęs į sapną plaukiojo po kriokliu. Giliai panėrė į žydrą skaidrų tvenkinį, ant kurio paauksinto dugno saulės spinduliai liejo mirguliuojančius takus. Virš galvos vanduo plūkė vandenį vienoda prislopinta mūša, o Ravena, lygiai tokia paauksinta ir žvilgančia kaip smėlis oda, tokiomis pat skaidriomis ir vėsiomis kaip tvenkinys akimis, plaukė jo link.

Jų rankos susivijo, lūpos susitiko, jo pulsas plakė kaip vandens mūša.

Gulėdamas prie jos, ranka tingiai glostydamas jos klubą galvojo, kad toliau sau ramiai sapnuoja. Išniro į paviršių sapne ir iš sapno, o vandens šniokštimas nesiliovė.

Girdėjosi palapinėje, kai atsimerkė. Nusišypsojęs tamsoje papurtė Raveną.

— Ei, ar girdi?

— Ką? — intonacija, mieguista ir irzli, atitiko grąžos duotą niuksą. — Ką? — pakartojo aiškiau. — Lokys? Grįžo?

— Ne. Klausyk.

— Nenoriu... Lietus, — sėsdamasi dar stipriau jį stumtelėjo. — Lyja! — Ravena nuropojo prie palapinės angos ir atvertė kampą. — O, taip, mažuli! Lyk lyk, lietuti. Ar tu *girdi*?

— Taip, bet šią akimirką mane kiek blaško tai, ką matau.

Jis matė, kaip ji žybtelėjusi akimis pasižiūrėjo per petį ir nusišiepė. O tada iššoko iš palapinės ir pratisai džiaugsmingai sušuko.

Kas per velnias, pamanė jis, ir įkandin išlindo pats.

Ji atmetė rankas, pakėlė veidą.

— Čia ne audra ir ne trumpa vasaros liūtis. Čia tai, ką mano seneliui patinka vadinti pyla. Ir labai laiku! — Ravena mosavo rankomis, kraipė klubus, aukštai kilojo kojas. — Nagi, Guli! Šokam! Šokam lietaus dievo garbei!

Ir jiedu šoko drauge nuogi lietingoje sutemoje prieš aušrą, o paskui jis nusitempė ją į palapinę lietaus dievą pagerbti savaip.

Vienodas, merkiantis lietus laistė ištroškusią žemę, tad kelionė namo buvo labai šlapia. Ravena ir toliau džiūgavo su kiekvienu žingsniu ir kiekviena mylia.

— Gal tai ženklas, — kalbėjo ji lietaus lašams varvant jų apsiaustais, lašant nuo kepurių snapelių. — Galbūt čia vienas iš posūkio taškų ir reiškia, kad blogiausia viso to šlamšto dalis praeity.

Gulis manė, kad sausą vasarą daugoka šito tikėtis iš vieno gero lietaus, tačiau jis niekada neprieštaraudavo vilčiai.

24

Ravena neleido naujienai, kad Leo Breikmanas vis dar laisvėje, išmušti jos iš pusiausvyros ir verčiau pasirinko Gulio puspilnės stiklinės nuostatą, nes kone mėnesį nebuvo padegėjo sukeltų gaisrų ir neįvyko susijusių žmogžudysčių.

Gal farai ir visai jo neras, niekada neišaiškins tų nusikaltimų, tačiau tai negalėjo ir nebūtų galėję pakeisti jos gyvenimo.

Jiedviem su Guliu grįžtant, dvylikos žmonių komanda iššoko į gaisrą Šošonų apygardoje, juodu abu grąžinti į šuolių tvarkaraštį, kai tik užsiregistruos.

Toks gyvenimas, mąstė ji, perdėliodama ir pertvarkydama savo įrangą. Treniruojiesi, ruošiesi, dirbi, paskui ir vėl tvarkaisi.

Be to, kai geriau pagalvojo, skųstis negalėjo. Sezonui artinantis prie rugpjūčio, ji nebuvo susižeidusi, numetė tik apie dešimt svarų, jai pavyko išlaikyti gerą kovinį svorį ir ji pateisino Mažojo Lokio pasitikėjimą, įrodžiusi juostoje esanti patikima gaisravietės vadovė. O svarbiausia, prisidėjo gelbstint daugybę gamtos rezervatų akrų.

Jai visa tai pavyko ir dar ji užmezgė, kaip teko sau pripažinti, tikrus santykius, todėl turėjo pagrindą švęsti ir neliko jokių priežasčių kabinėtis prie nemalonių dalykų.

Nusprendė taip ir padaryti ir valgykloje pasilepinti kuo nors saldaus.

Rado Mardžę vėsiame drėgname ore pjaunančią žolelių derlių.

— Mes su savim parsinešėme lietų, — tarė Ravena. — Jis sekė mus visą kelią atgal. Nesiliovė, kol parskridom Misulą.

— Tai pirmas kartas per kelias savaites, kai nereikėjo laistyti daržo. Sumerkė dirvą kaip reikiant — kiaurai. Bet gali dar jo prireikti. Atnešė ir tų bjaurybių uodų, — Mardžė pavaikė juos pakėlusi pintinę. Truputį

savadarbio vabzdžių repelento pasipurškė ant delnų, patapšnojo veidą ir oras pakvipo eukaliptais ir mėtomis. — Spėju, ieškai ko užkrimsti.

— Ko nors su daug cukraus.

— Galiu padėti, — Mardžė pakreipė galvą. — Gana gerai atrodai, kaip keletą valandų per lietų keliavusi moteris.

— Greičiausiai todėl, kad gana gerai jaučiuosi.

— Ir tai visai nesusiję su vienu tokiu dailiu žaliaakiu parašiutininku.

— Na, jis keliavo kartu. Žalos nepadarė.

— Man šiokia tokia atgaiva, — virtuvėje Mardžė pastatė pintinę su žolėmis ant spintelės. — Stebėti meilės romanus. Tavo, tavo tėvo.

— Nežinau, ar tai... Mano tėvo?

— Netyčia susitikau Luką ir jo draugę per fejerverkus ir kitą kartą prieš porą dienų daigyne. Ji padėjo jam pasirinkti augalų.

— Augalų? Tu kalbi apie mano tėvą? Luką augalų žudiką Tripą?

— Apie tą patį, — kalbėdama Mardžė atpjovė didžiulį šokoladinio torto gabalą. — Ela padeda jam įsiveisti gėlyną. Pradžiai nedidelį. Jis ieškojo atramų pavėsinei.

— Pavėsinei? Kalbi apie... — Ravena smiliais ore nubrėžė lanką. — Liaukis. Tėčio sodininkavimo įgūdžiai prasideda ir baigiasi vejos šienavimu.

— Viskas keičiasi, — ji padėjo tortą priešais Raveną ir pastatė aukštą stiklinę pieno. — Taip ir turėtų būti, antraip mes tiesiog kiurksotume toje pačioje vietoje. Smagu matyti jį spindintį ne dėl parašiutų ar variklių. Turėtum būti laiminga dėl jo, Ravena, juo labiau kai dabar aplinkui mus šviesios spalvos blanksta.

— Aš tiesiog nežinojau, ir viskas. O kas tokio blogo kiurksoti toje pačioje vietoje, jeigu toji vieta gera?

— Net ir gera vieta įsipyksta, ypač jei kiurksai tenai viena. Brangute, vienas ir vienišas turi tą pačią šaknį. Valgyk savo tortą.

— Nesuprantu, kaip tėtis gali būti vienišas. Jis visada turi tiek daug veiklos. Turi tiek draugų.

— Ir nė vieno iš jų nelieka, kai užgesina šviesą — iki pastarojo meto. Jeigu nepastebi, kad jis kur kas laimingesnis, kai atsirado Ela, tai tu tiesiog nekreipi dėmesio.

Ravena galvojo ką atsakyti ir pastebėjo Mardžės veidą, kai virėja nusisuko prie kriauklės nuplauti žolių. Akivaizdžiai nekreipė dėmesio, suprato Ravena, antraip būtų pastebėjusi liūdesį.

— Kas negerai, Mardže?

— Et, tiesiog sunkus metas. Kai kam sunkesnis. Žinau, tau tikriausiai būtų labai gerai daugiau nei matyti Leo Breikmaną, nei apie jį girdėti. Ir nė trupučio tavęs dėl to nesmerkiu. Tačiau Airiną tai gniuždo.

— Jeigu jis grįžtų arba jeigu būtų surastas, tikriausiai sėstų į kalėjimą. Nežinau, ar taip jai būtų geriau.

— Žinoti visada geriau. O kol kas jai teko ieškotis kito darbo, nes atlyginimo mokykloje neužtenka sąskaitoms padengti. Ypač po to, kai įkeitė namą užstatui gauti. O įsidarbinusi negali prižiūrėti anūkės.

— Ar šeima negali jai padėti?

— Turbūt nelabai. Čia ne tik pinigai, bet ir laikas, energija, būtiniausi reikmenys. Pastarąjį kartą, kai ją mačiau, atrodė visiškai išsekusi. Ji jau linkusi pasiduoti, ir aš nežinau, ar dar ilgai išsilaikys.

— Apgailestauju, Mardže. Iš tikrųjų. Mes galėtume surengti rinkliavą. Spėju, tai tik trumpam užkištų skylę, bet juk vaikas Džimo. Visi padarys, ką gali.

— Jeigu nuoširdžiai, Ravena, aš nemanau, kad ji priims. Negana viso to, ji apjuodinta iki sielos gelmių. Tai, ką padarė jos vyras su dukra, krinta ant jos. Nemanau, kad ji galėtų paimti iš mūsų pinigus. Pažįstu Airiną nuo jaunystės ir ji vos gali pakelti į mane akis. Man net širdis plyšta.

Ravena atsikėlė, atpjovė dar vieną, mažesnį, torto gabalą ir įpylė dar stiklinę pieno.

— Ir tu sėskis. Suvalgyk torto. Mes tai sutvarkysim, — pridūrė. — Visada yra būdų, jei tik labai nori.

— Norėčiau taip galvoti, bet nežinau, ar ilgai Airina pajėgs ištempti.

ELAI NULIPUS LAIPTAIS, Airina toliau sėdėjo ant sofos susmukusiais pečiais, nuleidusi akis. Ela sąmoningai nutaisė nerūpestingą šypseną.

— Ji užmigo. Prisiekiu, tai meiliausia mergytė, Airina. Tokia linksma ir guvi. — Ji neužsiminė, kiek praleido laiko lankstydama ir

išiminėdama skalbinius iš pintinės prie lovelės ar apie netvarką paprastai švariuose Airinos namuose. — Ji privertė mane užsimanyti dar vaikaičių, — tyčia džiugiai tęsė Ela. — Ketinu išvirti mums arbatos.

— Virtuvėje netvarka. Nežinau net, ar turiu arbatos. Nenusigavau iki parduotuvės.

— Nueisiu pažiūrėti.

Mažos virtuvėlės, kuri Elai visada atrodydavo jauki ir žavinga, kriauklėje kūpsojo indai. Kone tuščiose spintelėse, ištuštėjusiame šaldytuve aiškiai reikėjo papildyti atsargas.

Bent jau tą ji gali padaryti.

Surado arbatos dėžutę, užkaitė virdulį. Kai ėmėsi krauti indaplovę, įšliurino Airina.

— Aš per daug pavargusi net gėdytis savo virtuvės būklės ar matydama, kaip tu mazgoji mano lėkštes.

— Čia nėra ko gėdytis, ir užgautum mūsų draugystę, jeigu imtum gėdytis.

— Didžiuodavausi savo namais, bet dabar jie nebe mano. Banko. Jie dabar tik vieta gyventi, kol nebeliks ir tos.

— Nekalbėk taip. Viską tu įveiksi. Tu tiesiog išsekusi. Jei leistum man pasiimti mažylę dienai ar dviem, turėtum galimybę atgauti kvapą. Juk žinai, man tas patiktų. Paskui galėtume susėsti ir, jei norėtum, peržvelgti tavo finansinę padėtį, pasižiūrėti, ar ra... — nutilo, kai atsisukusi pamatė Airinos veidu riedančias ašaras. — Ak, atsiprašau. Atsiprašau, — padėjusi lėkštes nuskubėjo apkabinti Airinos.

— Negaliu, Ela. Tiesiog negaliu. Nebegaliu daugiau kovoti. Nebėra jėgų.

— Tu tiesiog labai pavargai.

— Pavargau. Aš pavargau. Mergaitei kalasi dantukai, ir kai ji naktimis nerimsta, guliu ir galvoju, kad tik ji liautųsi. Kad pati nurimtų ir duotų man ramybę. Atiduodu ją bet kam, kas tik gali pažiūrėti kelias valandas, kol dirbu, ir net dirbdama papildomai nepajėgiu sumokėti namo įmokų, kol dar ko nors neparduosiu.

— Leisk tau padėti.

— Kuo gi man padėsi? Sumokėsi mano sąskaitas, užauginsi dukraitę, išlaikysi mano namą? — sunkūs žodžiai skambėjo negyvai. — Ar

ilgai, Ela? Kol sugrįš Leo — jeigu tik sugrįš. Kol pareis iš kalėjimo, jeigu į jį sės?

— Viskuo, ko tik tau prireiks, kad išbristum, Airina.

— Žinau, linki man gero, tačiau nematau, kaip galėčiau išbristi. Norėjau juo tikėti. Jis mano vyras, ir aš norėjau juo tikėti, kai man tvirtino, kad yra nekaltas.

Nelikus ko pasakyti stojo tyla, ir Airina žvalgėsi po kambarį.

— Dabar paliko mane štai taip, paliko vieną ir pakeliui iš bankomato pasiėmė pinigus, kurių man reikia. Kuo man dabar tikėti?

— Sėskis prie stalo. Arbata tėra smulkmena, bet vis šis tas.

Airina atsisėdo, pasižiūrėjo pro langą į kiemą, kur kadaise mėgo triūsti. Kiemą, kuriuo Leo paspruko, pabėgo nuo jos.

— Žinau, ką žmonės kalba, nors man girdint nepraveria burnos. Leo nužudė tėvą Leitelį, o jeigu nudėjo jį, tai greičiausiai nužudė ir Dolę. Savo paties kūną ir kraują.

— Žmonės sako ir galvoja daug negerų dalykų, Airina.

Airinos skruostikauliai po oda iššoko pernelyg smarkiai ir per du mėnesius pasendino ją dešimtmečiu.

— Aš dabar viena iš jų. Gal ir sunku prisipažinti, tačiau taip galvoju. Prisimenu, kaip juodu su Dole kivirčydavosi, šaukdavo vienas ant kito, kalbėdavo siaubingus dalykus. Ir vis tiek... Jis ją mylėjo. Žinau, — įsispoksojo į arbatą, kurią Ela pastatė priešais. — Gal mylėjo per daug. Gal net labiau už mane. Tad tie dalykai, kuriuos ji darė ir sakė, jį žeidė dar labiau. Žeidė smarkiau kaip mane. Meilė per minutę gali pavirsti kuo nors baisiu.

— Nežinau, ką atsakyti. Tačiau žinau, kad nepavyks atsakymų atrasti nevilty. Aš manau, kad dabar tau geriausia galvoti tik apie mažylę ir save, daryti tai, ką turi daryti, kad judviejų gyvenimas, kol atrasi tuos atsakymus, būtų kuo geresnis.

— Taip ir darau. Šį rytą prieš eidama į darbą paskambinau poniai Breiner. Šailos kitai močiutei. Ji su vyru ketina atvažiuoti iš Nebraskos pasiimti Šailos.

— Ak, Airina.

— Jai taip geriausia, — ji nusišluostė ašarą. — Ta brangi mergytė nusipelnė daugiau negu dabar galiu jai duoti. Dėl viso to, kas nutiko, ji

nekalčiausia, vienintelė iš mūsų visų tikrai nekalta. Ji nusipelnė geresnės už mane, nes aš didesnę dalį dienos palieku ją su draugėmis ir kaimynėmis, geresnės už mane, nes aš vos pajėgiu ja pasirūpinti net tada, kai čia būnu. Nebesu tikra, ar ilgai dar galėsiu išlaikyti stogą jai virš galvos, juo labiau nupirkti drabužių ar sumokėti vaikų gydytojui, — balsas užlūžo ir ji gurkštelėjo arbatos. — Meldžiausi ir kalbėjausi apie tai su tėvu Misu. Jis malonus, Ela, kaip tu ir sakei.

— Jis su savo bažnyčia galėtų tau padėti, — pasakė Ela, bet Airina papurtė galvą.

— Širdyje žinau, kad negaliu suteikti Šailai gero gyvenimo, kai viskas taip susiklostė, ir negaliu jos pasilikti žinodama, kad yra tinkamesnė šeima. Negaliu leisti jai spėlioti, ar senelis nėra priežastis, kodėl ji neturi mamos.

Ela pasiekusi suėmė rankomis Airinos plaštakas.

— Žinau, kaip nelengva tau buvo priimti tokį sprendimą. Žinau, kaip stipriai myli tą vaiką. Ar aš galiu ką nors padaryti?

— Tu nesakai, kad sprendimas negeras, savanaudiškas ar silpnavalis. Tai guodžia. — Ji atsiduso, gurkštelėjo arbatos. — Aš manau, jie geri žmonės. Ir ji sako — Keitė, jos vardas Keitė. Keitė sako, kad jie pabus Misuloje porą dienų ar panašiai, kad Šaila turėtų laiko prie jų priprasti. Ir pasakoja, kaip mes visi bendrausime, kad Šaila gyvenime galėtų turėti mus visus. Aš... aš paklausiau, ar jie galėtų pasiimti visus mažylės daiktus, lovelę ir viską, o Keitė atsisakė, klausė, argi nenoriu to pasilikti. Negi nenoriu, kad viskam susitvarkius Šaila atvažiuotų manęs aplankyti ir rastų viską jau parengta.

Ela suspaudė Airinos plaštakas tvirčiau, kai ašaros nukapsėjo į arbatą.

— Jie atrodo geri žmonės, ar ne?

— Aš manau, kad geri. Aš jais patenkinta. Tačiau jaučiu, kaip miršta dar viena mano dalis. Ir nežinau, kiek man beliko.

POKALBIS SU MARDŽE Raveną užvedė. Atėjo laikais, nusprendė ji, su tėčiu susėsti rimtam pokalbiui. Kadangi susėsti norėjo ne bazėje, nuėjo pas Mažąjį Lokį.

Pamatė išeinantį Metą.

— Sveikas. Jis ten?

— Taip. Ką tik paprašiau jo poros dienų savaitgalį, — Meto veidą nušvietė šypsena, kurią po Džimo nelaimės ji matydavo retai. — Atvažiuoja mano tėvai.

— Šaunu. Jie pamatys tave ir Džimo dukrytę.

— Maža to. Jie pasiims Šailą namo su savimi.

— Gavo globą? Taip greitai. Nemaniau, kad ji taip greitai sutvarkoma.

— Jie neturi advokato. Gal ir kalbėjosi apie jį, bet dar nesusirado. Ponia Breikman šį rytą paskambino mano mamai ir pasakė, kad jai reikia — kad nori — jiems atiduoti Šailą.

— O, — neilgai užtruko, pamanė Ravena ir pajuto smilktelėjusį gailestį. — Kaip smagu tavo šeimai, Metai. Tikrai. Poniai Breikman turbūt baisiai sunku.

— Taip, ir aš labai dėl jos apgailestauju. Ji gera moteris. Manau, tą įrodė šitaip pasielgdama, pirmiausiai galvodama apie Šailą. Jie ketina praleisti čia porą dienų, na, žinai, kad visi galėtų apsiprasti. Pamaniau, galėsiu padėti. Šaila mane pažįsta, todėl turėtų būti lengviau. Tarsi pavaduočiau Džimą.

— Manau, taip ir yra. Tavo pagalba labai reikalinga.

— Labiausiai dėl to, kad pabėgo Breikmanas? — šviesa jo veide niūriai užgeso. — Jis bailys. Nevertas daugiau anūkės net pamatyti, jei manęs paklaustum. Ponia Breikman turbūt per jį praras ir savo namą.

— Neatrodo teisinga, — pritarė Ravena, — vienam žmogui tiek daug netekti.

— Jei norėtų, galėtų persikraustyti į Nebraską ir būti arčiau Šailos. Turėtų ir, tikiuosi, persikels. Vis tiek nematau, kad čia galės gyventi po visko, kas nutiko. Jai derėtų persikelti į Nebraską, taip mažylė turėtų abi savo močiutes. O dabar man reikia paskambinti tėvams ir pasakyti, kad gavau laisvadienių.

Vienos šeimos tragedija kitai šeimai šventė, — priėjo prie išvados Ravena Metui nuskubėjus. Pasaulis negailestingas. Pasibeldė į Mažojo Lokio duris, kyštelėjo galvą.

— Turi dar vieną minutę ieškančiam laisvalaikio?

— Jėzau, kitą gaisrą mums turbūt reikės užpūsti ir užčiurkšti.

— Įdomi nauja strategija, bet man tereikia kelių valandų.

— Kada?

— Dabar pat. Norėjau susitikti su tėvu.

— Ūmai visiems parūpo susisiekti su šeimomis, — gūžtelėjo pečiais. — Laisvą vakarą duočiau. Pastebėti dūmai virš Pajeto ir toliau Aliaskoje. Denalio rajoną daužo sausi žaibai. Jeloustounas pasirengęs pradinei atakai ar antrai. Tikėkis rytoj šokti.

— Būsiu pasirengusi. — Pasuko prie durų, kol jis nepersigalvojo, tada sudvejojo. — Tikriausiai Metas pasakė, kodėl jam reikia išeiginių?

— Taip, — Mažasis Lokys pasitrynė akis. — Nė nežinau, ką ir galvoti. Turbūt geriausia, kad viskas taip baigiasi, bet atrodo visai kaip spyris moteriai į dantis po dviejų smarkių smūgių į pilvą.

— Vis dar jokios žinios apie Leo?

— Nieko, kiek žinau. Šiknius. Man bloga pagalvojus, kad jis galėjo visa tai padaryti. Važiavau su tuo šunsnukiu medžioti, net kartą leidausi su juo ir keliais kitais vyrais į ilgą žygį Kanadon.

— Ar pasakei policininkams apie visas vietas, kur jis mėgdavo važiuoti?

— Nurodžiau visas ir nepajutau nė kruopelytės kaltės. Šiknius, — pakartojo pasigardžiuodamas. — Airina — dora moteris. Ji to nenusipelnė. Tu geriau eik, kol viskas gerai klostosi. Jei sulauksim kvietimo iš Aliaskos, vyniosimės šiąnakt.

— Jau išėjau.

Uždariusi duris Ravena išsiėmė telefoną ir nutarė parašyti žinutę, vildamasi, kad taip pavyks įgyvendinti planus.

> Gavau porą valandų. Susitikim namuose. Gaminu aš! Tikrai noriu su tavimi pasikalbėti.

Dabar jai teko viltis, kad tėtis namuose turės ką nors, iš ko ji galės pagaminti valgyti. Užsuko į bendrabutį, pasiėmė raktus, tada stabtelėjo atvirame Gulio kambario tarpduryje.

— Aš porą valandų laisva, tad galiu keliauti susitikti su tėvu.

Gulis padėjo į šalį savo nešiojamąjį kompiuterį.

— Gerai.

— Yra keletas dalykų, kuriuos norėčiau su juo išsiaiškinti akis į akį, — sužvangino savo automobilio rakteliais. — Galimos situacijos Jeloustoune, Vajomingo link, Aliaskoje. Gali tekti pakilti prieš rytą. Neturėčiau ilgai užtrukti.

— Tai gal delsi norėdama sužinoti, ar neimsiu bambėti, kad iš bazės išvažiuoji be manęs?

— O gal man įdomu, ar neimsi.

— Aš ne toks. Bet gal tau bus įdomu, kad visai norėčiau kada nors papietauti su tavimi ir tavo tėvu, kai viskas aprims.

— Prisiminsiu. Susitiksime, kai grįšiu, — vėl sužvangino rakteliais. — Ei, ką tik prisiminiau, kad mano automobilyje mažai degalų. Gal galiu pasiskolinti taviškį?

— Taigi žinai, kur bazės degalinė.

— Turėjau pamėginti.

Įkalbės leisti jį pavairuoti prieš baigiantis sezonui, pasižadėjo sau žingsniuodama prie saviškio anaiptol ne tokio seksualaus „Dodge". Tik reikia susidaryti deramą puolimo planą.

Akimirką, kai išvažiavo iš bazės, kažkas joje pasikeitė. Jai patiko tai, kas vyksta, o važiuodama puikiu keliu pasijuto dar džiugiau. Viena, atitrūkusi nuo įtampos, tempo, dramų, net nuo bendravimo.

Galbūt šiek tiek, dingtelėjo jai, ypač nuo bendravimo. Trumpai pabus su savimi, mąstė ji, paskui pabus su tėvu.

Turėjo prisipažinti jaučianti ir kitokius jausmus. Jei Mažasis Lokys būtų spyręs ją paimti laisvo laiko, išmetęs iš šuolių tvarkaraščio, ji būtų kovusis su juo dantimis ir nagais. Paprašyta trumpa pertraukėlė buvo veikiau dovanėlė sau, ir dar tokia, kai pati pasirenki ir pakuotę, ir turinį.

Ir dar toks laisvalaikis tikriausiai priminė išvykas į gamtą, kurioms tėvas visada išplėšdavo laiko sezono laikotarpiu — šis vienas vakaras dviese su jos pagamintais pietumis namuose, kokiais abu dalijosi pusę metų. Už stalo sėdės tik jiedu ir gardžiuodamiesi padoriu valgiu nuoširdžiai šnekėsis.

Labai daug kas nutiko, jos galvoje sukosi gausybė dalykų. Vasara tiek daug priminė ir privertė galvoti apie motiną ir sunkius jausmus. Daugumos jų nusikratė, bet išliko plonytis lipnus sluoksnis, kurio taip ir nepavyko nulupti.

Jai patikdavo manyti, kad tas sluoksnis padėjo tapti tvirtesnei, stipresnei — ir ji tuo tikėjo, — tačiau dar ėmė nerimauti, ar jis nesukietėjo kaip koks šarvas.

Ar ji naudojosi juo teisintis, slėptis? O jeigu taip, ar tai sumanu, ar tiesiog kvaila?

Yra apie ką svarstyti šią trumpą vienatvės valandą ir dar kartu su vieninteliu asmeniu, kuris pažinojo ją kaip nuluptą, bet vis tiek mylėjo.

Kai sustojo priešais namą, paprastą baltą dviaukštį su dengtu priebučiu — kurį padėjo tėvui statyti būdama keturiolikos, — tiesiog sėdėjo automobilyje ir spoksojo.

Nuožulni veja net ir rytiniame kampe didelio seno klevo šešėlyje rodė, kokia nuožmi sausa vasara.

Tačiau priebutį iš abiejų trumpų laiptų pusių kaip sijonas juosė iš sodriai rudo mulčio virstančių gėlių lysvės. Ant kolonų šonuose nuo dekoratyvių gembių kabojo pintinės, o iš jų liejosi raudonų ir baltų gėlių bei žalių vijoklinių augalų pynės.

— Žiūriu, — garsiai pratarė lipdama iš automobilio, — bet vis dar niekaip negaliu patikėti.

Prisiminė savo jaunystės vasaras, kai močiutė tvarkydavosi su vazonais ir loveliais, o užpakaliniame kieme netgi sukasdavo daržovių ežią. Kaip ji keikdavo elnius ir triušius, kad kiekvieną mielą sezoną jas ištrypdavo.

Dar prisiminė tėvo gebėjimą nudaigoti net ištvermingiausius kambarinius augalus. O dabar sodino — ji nepažinojo nė pusės jų, tačiau gėlynas traukė akį aistringais, sodriais, įvairiausiais ryškiai raudonos ir purpuro spalvos atspalviais su keletu baltų potėpių.

Tad Ravenai teko pripažinti, kad gėlynai atrodė žaviai, sutvarkyti kūrybiškai, ko nesugalvotų atgrubnagis sodininkas Geležinis Žmogus Tripas.

Taip mintydama įėjo į namus.

Ir čia pribloškė skirtumas.

Gėlės? Nuo kada jos tėvas namuose merkia gėles? Ir žvakės — storos baltos kolonos, kurios, kai jas pauostė, švelniai kvepėjo vanile. Negana to, į svetainę jis nupirko naują kilimą — ryškiaspalvių kvadratų marginį, kurį patiesė ant neseniai nupoliruotų grindų. Ir jai teko pritarti, kad atrodė gana gerai, bet vis tiek...

Rankomis įsirėmusi į šonus ji ratu apėjo svetainę ir apatinė žiauna nusileido kone iki kojų pirštų. Ant seno kavos staliuko buvo paskleisti žvilgantys žurnalai. Namų ir sodo žurnalai, ir kada jos tėvas...

Kvailas klausimas, pripažino ji. Kai sutiko Elą.

Kiek nedrąsiai, galvodama, ką ras toliau, ji nuėjo į virtuvę, pakeliui kyštelėjusi nosį į tėvo namų kabinetą. Pikantiško atspalvio bambuko žaliuzės pakeitė kremines užuolaidas.

Bjaurias užuolaidas, prisiminė ji.

Tačiau vonios kambaryje laukė tikras atradimas. Jokio įprasto skysto muilo ant praustuvo krašto, jokių parudusių rankšluosčių ant kabyklos. Vietoj to blizgantis ir glotnus chromuotas dozatorius jai ant rankų purkštelėjo šlaką citrinomis kvepiančio skysčio. Apstulbusi nusimazgojo rankas, tada nusausino vienu iš gauruotų tamsiai mėlynų rankšluosčių, sudėtų ant kabyklos kartu su spanguolių spalvos plaušinėmis.

Jis prikrovė dubenį aromatinio džiovintų augalų mišinio — *aromatinio mišinio* — ir ant šviežiai dažytos sienos, kuri derėjo prie plaušinių, įrėmino kalnų pievos vaizdą.

Jos tėvo vonios kambaryje — spanguolių spalvos sienos. Ji turbūt niekada nebeatsikvošės.

Apstulbusi nuėjo į virtuvę. Ir ten sustojo visai praradusi amą.

„Švaru ir efektyvu" — toks buvo Tripų šūkis. Akivaizdu, kad nuo tada, kai ji paskutinįkart stovėjo šioje patalpoje, prie jo dar pridurta „išpuoselėta".

Ilga ovali lėkštė, jos manymu, bambukinė ir dar nematyta, globė rinkinį šviežių vaisių. Nedideliuose raudono molio vazonėliuose ant palangės už kriauklės augo žolelės. Metalinė vyno lentynėlė — pilna vyno lentynėlė, — pastebėjo ji, puošė šaldytuvo viršų. Jis pakeitė nudilusius kėdžių prie pusryčių stalo apmušalus, ir ji buvo visiškai tikra, kad žvilgančiuose žurnaluose iš bendrojo kambario jų spalva vadinama moliūgine.

Ant pietų stalo patiesti gulėjo du takeliai — irgi bambukiniai — su greta padėtomis į tūteles susuktomis servetėlėmis. Jeigu ir šitai dar visko nelenkė, tai baltų saulučių vazonas ir arbatinės žvakutės gintarinėje lėkštelėje tikrai peržengė visas ribas.

Ravena pasvarstė, ar neužlipus viršun, ir nusprendė, kad pirmiau

reikia išgerti ir kiek palaukti, kol atitoks nuo patirto šoko. Truputį, tarkim, gal metus, pamanė atidariusi šaldytuvą.

Šaunu, ten rado alaus, bent jau tai nepasikeitė. Bet jeigu jau jis turėjo pradėtą baltojo vyno butelį, užkimštą įmantriu kamščiu, tai pasitenkins ir juo.

Paragavo ir pasiskaičiusi etiketę buvo priversta pripažinti gerą jo kokybę.

Jautėsi labiau kaip namie ir mažiau kaip įsibrovėlė, kai kibo į darbą, išėmė atšilti vištų krūtinėles, lupo bulves. Gal ir pakraipė galvą, pro virtuvės langą pamačiusi sodo kėdes. Jis dažydavo jas kasmet, tačiau dar nebuvo išdažęs tokia raudona aitriųjų paprikų spalva.

Kai išgirdo jį pareinant, pietūs jau troškinosi didelėje keptuvėje. Ravena pripylė dar vieną taurę vyno.

Bent jau tėvas atrodė taip pat.

— Skaniai kvepia, — jis ją apkabino, stipriai priglaudė. — Nuostabiausias dienos netikėtumas.

— Aš jau išgyvenau jų keletą. Čia pripyliau tau, — padavė jam taurę vyno. — Kad jau dabar tu vyno mėgėjas.

Jis nusišypsojo, kilstelėjo į ją taurę.

— Visai neblogas daiktas. Ar mes turime truputį laiko pasėdėti lauke?

— Taip. Būtų gerai. Neblogai čia paplušėjai, — pasakė jiems einant į prieangį.

— Taisinėju po truputį. Ir ką manai?

— Spalvinga.

— Keliais žingsniais peržengia mano jaukumo ribą, — jis atsisėdo ant vienos ugnine spalva išdažytos sodo kėdės ir laimingas atsiduso.

— Tėti, tu sodini gėles. Tai peržengia visas tavo galimybių ribas.

— Ir aš dar jų nenumarinau. Su laistymo žarna.

— Atsiprašau?

— Įtaisiau laistymo žarną. Todėl jos ir neišdžiūva.

Vynas, laistymo žarnos. Kas per vienas šitas vyriškis?

Tačiau tada jis pažvelgė į ją, padėjo ant rankos plaštaką, ji pasižiūrėjo. Ir atpažino.

— Kas tavo galvoje, vaikuti?

— Daug kas. Kekėmis.

— Krauk jas man.

Ji taip ir padarė.

— Jaučiuosi taip, tarsi nebesiorientuočiau, kas darosi, arba negalėčiau suvaldyti. Šįryt maniau, kad galiu, paskui vėl viskas ėmė slysti. Vėl pradėjau sapnuoti Džimą, tik dar baisiau. Kita vertus, šį sezoną tiek visko įvyko, kad nė negalėčiau užmiršti. Čia per Dolę, dėl to, kas jai nutiko. O dar jos trenktas tėvas. O svarbiausia, jeigu jis nužudė ją ir pamokslininką, sukėlė gaisrus — ir tikriausiai sukėlė, tai kodėl mane labiau siutina ir pykdo, kad jis pabėgo ir paliko žmoną srėbti visą košę? Ir aš žinau atsakymą, — tarė ji stodamasi. — Žinau atsakymą ir *todėl* man taip pikta. Palikusi mus mano motina maniškiam gyvenimui įtakos nedarė. Aš tikrai baisiai to nenorėčiau. Esu per daug protinga, kad būčiau leidusis, po galais.

— Visada buvai protinga, — tarė jis ir ji atsisuko.

— Kadangi ėmiau bendrauti su Guliu, nelabai žinau, ar dar protingai galvoju. Tikrai, kur visa tai nuves? Ir kodėl apskritai apie tai galvoju, nes kam man norėti, kad kur nors vestų? O tu — tu sodini gėles ir geri vyną, ir net turi aromatinio mišinio.

Čia jam teko nusišypsoti.

— Jis maloniau kvepia už tuos elektrinius gaiviklius.

— Jis su uogomis ir baltomis gėlytėmis. O kol aš suku dėl jų galvą, Dolės mama atiduoda mažylę Breineriams, nes nebegali pati susitvarkyti. Gal taip ir geriausia, galbūt teisinga, bet aš jaučiuosi blogai ir man liūdna, o todėl ir vėl pikta, nes *žinau*, kad sieju su savimi, ir *žinau*, kad to vaiko padėtis visai kitokia negu maniškė. Man gali tekti rytoj šokti į gaisrą Aliaskoje, o aš galvoju apie moliūgo spalvos pagalvėles, kūdikį, kurio nesu nė mačiusi, ir vaikiną, kuris pliauškia apie buvimą su manimi po sezono. Kaip, po galais, visa tai nutiko?

Lukas lėtai palenkė galvą ir gurkštelėjo vyno.

— Daug visko čia pas tave. Nagi, pažiūrėkim, ką galime atsijoti. Man nemalonu girdėti, kad vėl sapnuoji košmarus, bet negaliu pasakyti, kad būčiau nustebintas. Bet kuris sezonas nuvargina, o šis anaiptol ne toks, kaip bet kuris kitas. Greičiausiai ne tu viena sapnuoji slogius sapnus.

— Nepagalvojau apie tai.

— Ar kalbėjaisi su Mažuoju Lokiu?

— Tik ne apie tai. Jeigu suverščiau jam savo įtampą, niekam geriau nebūtų. Todėl ir išliejau tau.

— Galiu pakartoti tai, apie ką mudu jau kalbėjome, kai ta nelaimė nutiko. Mes visi gyvename grėsmės akivaizdoje, treniruojame kūną ir protą jai sumažinti. Jei parašiutininkas praranda savitvardą, kartais jam pasiseka. O kartais ne. Džimui nepasisekė, ir tai tragedija. Sunkus smūgis šeimai, o brigada, kaip ir giminaičiai, yra šeima.

— Nesu seniau nieko praradusi. Jos aš neskaičiuoju, — tarė kalbėdama apie motiną. — Čia visai kas kita.

— Žinau. Tu nori jį išgelbėti, grįžti į praeitį ir išgelbėti. Bet tu negali, vaikuti. Manau, jeigu savo protą nukreiptum šia linkme, liautumeisi sapnuoti. — Lukas atsistojo ir viena ranka apkabino jos pečius. — Nežinau, ar iš tiesų galėsi nuraminti savo mintis, kol neišsispręs šis reikalas su Leo. Viskas tau prieš akis, todėl ir galvoje. Dolė kaltę dėl Džimio žūties stengėsi suversti tau, ir atrodo, kad prieš šuolį pasakiusi jam esanti nėščia sutrikdė jo psichologinę pusiausvyrą. Tada dėl Džimo ir dėl Dolės tave užsipuolė Leo, o farai mano, kad tai jis kaltas dėl jos žūties. Laikas pasinaudoti galva, Ra, — pabučiavo jai viršugalvį. — Ir nebeleisti atsakingiems žmonėms viso svorio versti ant tavęs. Apgailestauti dėl Airinos Breikman yra žmogiška. Gal mudu su tavimi šiuo atžvilgiu esame ir žmogiškesni už daugelį. Ela dabar tenai ir padeda jai tvarkytis, ir tai žinodamas aš jaučiuosi geriau.

— Tikriausiai gerai, kad ponia Breikman kažką turi greta.

— Aš turėjau tavo senelius ir labai daug ko iš jų išmokau. Turėjau draugų, darbą. O svarbiausia, turėjau tave. Kai kas nors išeina, palieka tavyje tuštumą. Kai kurie žmonės ją pripildo blogo ar gero ir apsipranta. Tačiau kai kurie tuštumą palieka atvirą, tada ji ilgai traukiasi, o kartkartėmis dar ją ir padrasko, kad visai neižsitrauktų. Man labai tas nepatinka, kaip ir tau, bet manau, kad mudu esame iš pastarųjų.

— Aš apie tai dažniausiai nė negalvoju.

— Kaip ir aš. Dažniausiai. O dabar sutikai tą vaikiną, turbūt pirmą, apie kurį apskritai man užsiminei, kad kelia tau problemų. O tai verčia mane pasidomėti, ar tu jam ką nors jauti, ko iki šiol tau pavykdavo išvengti. Ar tu jį įsimylėjai?

— Kaip galima atsakyti? — paklausė ji. — Ar kas gali žinoti? Ar tu įsimylėjai Elą?

— Taip.

Apstulbusi Ravena žingtelėjo atgal.

— Ir viskas? Juk negali taip... pokšt, ir įsimylėjau.

— Ji užpildė tuštumą, vaikuti. Nežinau, kaip tau paaiškinti. Niekada nemokėjau kalbėti apie šituos dalykus ir tikriausiai niekada nesugebėčiau tau tinkamai paaiškinti. Tačiau ji užpildė tą tuštumą, kuriai niekada neleidau visiškai užsitraukti, nes jei būčiau leidęs, būtų atsiradusi kita. Bet aš veikiau rinkčiausi šitą galimybę, užuot netekęs jos. Norėčiau, kad tu su ja susipažintum. Ji... — jis pakėlė rankas suimti kažkam nepasiekiamam. — Ji linksma ir sumani ir turi įprotį kalbėti, ką galvoja, bet tai veikiau nuoširdu, o ne užgaulu. Gali padaryti kone bet ką. Tau reikėtų pamatyti, kaip ji šoka. Prisiekiu, grynas malonumas. Virtuvėje nenusileistų Mardžei, ir nemėgink to kam pasakoti — išvadinsiu tave melage. Ji išmano apie vynus, apie knygas ir gėles. Turi savo įrankių dėžę ir žino, kaip jais naudotis. Užaugino puikius vaikus, o tie irgi augina savus. Ji klausosi, kai su ja kalbi. Gali išmėginti viską. Ji verčia mane jausti... Ji verčia mane jausti.

Štai kas, suprato Ravena. Jeigu žodyne būtų atvaizdas meilės apibrėžimui iliustruoti, tai būtų jos tėvo veidas.

— Turiu patiekti pietus ant stalo. — Ji nusisuko prie durų, tada grįžtelėjusi pamatė, kad jis žvelgia jai įkandin, o ta šviesa prigesusi. — Ar tu daugmaž prašaisi mano palaiminimo?

— Tikriausiai. Daugmaž.

— Bet kas, kas suteikia tau laimės — ir kas įkalbėjo nuplėšti tas bjaurias užuolaidas tavo kabinete — man tinka. Gali daugiau apie ją papasakoti, kai valgysime.

— Ra. Tai daugiau, negu galiu papasakoti.

— Juk tu dabar neprimėtei širdies formos pagalvėlių ant savo lovos, ar ne?

— Ne. O ką?

— Nes tai peržengtų mano pakantumo ribas. Prie viso kito galiu prisitaikyti. A, ir jokių nėrinių ant tualetinio popieriaus ritinio.

— Užsirašysiu pastabas.

— Geras sumanymas, nes tikriausiai turėsiu dar kelias.

Ravena nuėjo prie viryklės patenkinta, kad šviesa vėl sušvytėjo visu ryškumu.

25

Pajutęs norą pasižmonėti Gulis su knyga išsidrėbė poilsio kambaryje. Šitaip galėjo kartkartėmis paskaityti, įsitraukti į pokalbius, užmesti akį į beisbolą per televizorių ir stebėti pokerio lošimą, prie kurio dar netraukė prisidėti.

Arba tiesiog klausytis šurmulio aplinkui.

Turėdamas galvoje, kad bet kurią akimirką juos gali iškviesti, jis pasirinko imbierinį alų ir didelį pakelį traškučių užkandžio.

— Bijai prarasti galimybę? — šūktelėjo Dobis nuo pokerio staliuko.

— Žiauriai.

— Užribis? — pasipiktinęs pašoko nuo fotelio Trigeris, kai pakvietė antrą žaidėją. — Tas puolėjas buvo saugus per mylią. Užribis, kad mane galas! Ar tu matei? — prisispyręs paklausė.

Gulis nematė, tačiau buvo nusiteikęs ir taikiai, ir draugingai.

— Visiškai teisingai. Teisėjas šiknius.

— Jam reikėjo smarkiau išpūsti akis, jei nesugeba jomis naudotis. Kur tavo akmuo po kaklu šį vakarą?

Gulis patenkintas pervertė puslapį.

— Iškeitė mane į kitą vyrą.

— Moterys. Dar blogiau ir už teisėjus. Nei gyventi su jomis, nei su plyta nudėti.

— Ei, — Dženisė numetė dvi kortas ant pokerio staliuko. — Jei turiu papus, tai dar nereiškia, kad negirdžiu, bičiuli.

— Ai, tu ne moteris. Tu parašiutininkė.

— Aš parašiutininkė su papais.

— Jei nesirengi padėti jų į banką, — pasakė jai Korčius, — duodu tau penkias kortas.

— Jie verti kur kas daugiau kaip penkios.

Geriau nei šurmulys, pagalvojo Gulis, turbūt smagiau ir už knygą.

Kitoje kambario pusėje Jantris su ledo maišeliu ant kelio ir Pietietis tyliai įnikę žaidė šachmatais. Libė su ausinėmis ausyse kaip metronomas lingavo galva pagal muziką iš MP3 grotuvo ir sprendė kryžiažodį.

Visi bendrauja, mąstė jis. Susirinko apie pusė bazės parašiutininkų, kai kurie grupelėmis, kai kurie po vieną, dar keli išdrikę ant grindų, lipte prilipę prie Sent Luiso „Kardinolų" ir Filadelfijos „Filių" varžybų ekrane.

Laukimo nuotaika, pagalvojo jis. Visi žinojo, kad sirena gali pasigirsti bet kuriuo metu, pasiųsti juos į šiaurę, rytus, pietus, vakarus, kur bus daug bičiulystės, bet mažai laisvalaikio. Nebus kada užgaulioti teisėjų ar spręsti kryžiažodžių. Užuot susižėrę banką, kaip dabar gardžiuodamasis darė Korčius, jie knaisiosis tarp rūkstančių nuodėgulių ir pelenų.

Matė, kaip džiaugsmingai į viršų šovė Trigerio rankos bėgikui laimėjus tašką, matė, kaip Jantris numušė Pietiečio rikį, o Dobis numetė žetonus statymams padidinti, priversdamas Stovičių susilenkti ir iš pasipiktinimo suurgzti.

— Koks aštuonių raidžių žodis reiškia nuobodulį? — paklausė Libė visų kambaryje.

— TV reklamos, — pasiūlė Trigeris. — Turėtų jas uždrausti.

— Nuobodulys, o ne nuobodus. Be to, kai kurios iš jų juokingos.

— Ne visai.

— Nuobodis, — pasakė jai Gulis.

— Velnias, taigi žinojau.

— Jis gali postringauti visokiais gauruotais žodžiais, — neištvėrė Dobis.

Gulis tik nusišypsojo. Visai nejautė nuobodžio. Pasitenkinimas, pamanė jis, geriausiai apibūdintų jo dabartinę būklę. Jis pasirengęs veikti, kai reikės, o dabar tenkinosi poilsiu su draugais, mėgavosi šnekomis ir tauškalais laukdamas, kol jo moteris grįš namo.

Jis rado savo vietą. Tiksliai nė nežinojo, kada pirmąkart tai suprato. Gal pirmą sykį pamatęs Raveną. Gal pirmą kartą iššokęs su parašiutu. O gal tą naktį, kai išspardė kelias sėdynes.

O gal dairydamasis po lubinų pievą.

Nesvarbu.

Jam patiko jo darbas elitinėje ugniagesių brigadoje ir žmonės, su kuriais dirbo. Ar bent jau dauguma iš jų. Jis išmoko derinti kantrybę, veiklą ir ištvermę, išmoko mylėti kovą — įtūžį, žiaurumą, meistriškumą. Tačiau tai, ką rado čia, buvo daug daugiau ir gilumoje įžiebė neatsispiriamą meilę ir aistrą.

Žinojo, kad tysos poilsio kambaryje klausydamasis šnekų ir tauškalų sezonas po sezono tiek, kiek tik galės.

Įėjus Ravenai pamanė, kad lauks jos grįžtančios namo, kad ir kada bus išėjusi.

— Varge, krašto klubuose šiais laikais leidžiama žaisti bet kam, — klestelėjusi prie Gulio ji įkišo ranką į traškučių maišelį. — Koks rezultatas?

— Lygu, — pranešė Trigeris, — taškas į tašką per tą rimtai aklą teisėją. Penkto kėlinio pabaiga.

Ji nusičiupo Gulio alaus skardinę, bet pamatė, kad turščia.

— Tai ką, laukei manęs, kol grįšiu ir atnešiu dar?

— Nutvėrei.

Ji atsikėlė, pasiėmė kokakolos.

— Gerk šitą ir mėgaukis, — atsigėrė pati, tada padavė jam.

— Ačiū. Tai kaip gyvena mano akmuo po kaklu?

— *Kaip* tu mane pavadinai?

— Čia jis taip pasakė, — Gulis be gailesčio paskundė Korčių.

— Perkaręs Teksaso išpera. — Pakreipė galvą perskaityti knygos, kurią Gulis padėjo į šalį, viršelį. „Etanas Fromas"? Jeigu ją skaitei, tai esu nustebinta, kad neradau tavęs ištikto komos ir apsiseilėjusio.

Jis atidavė jai kokakolą.

— Maniau, kad dabar ji man, vyresniam, išmintingesniam ir labiau išprususiam, labiau patiks. Tačiau ji tokia pat nežmoniškai nuobodi kaip ir tada, kai buvau dvidešimties. Ačiū Dievui, tu grįžai, antraip mane būtų paralyžiavęs nuobodis.

— Tikrai?

— Toks Libės kryžiažodžio atsakymas. Kaip laikosi tėtis?

— Jis įsimylėjęs.

— Savo karštutę raudonplaukę.

Ravena suraukė antakius.

— Norėčiau, kad daugiau jos nebevadintum karštute raudonplauke.

— Vadinu taip, kaip matau. O kaip laikaisi tu?

— Man teko pamatyti lysves gėlių, kurias jis pasodino, vazose pamerktas puokštes, žvakes, aromatinį mišinį vonios kambaryje...

— Dievo Motina! Aromatinis mišinys vonios kambaryje! Mums *kuo greičiau* reikia suburti komandą ir eiti jo prigriebti. Jį dar galima perprogramuoti. Neprarask vilties.

Kadangi Gulis buvo užsikėlęs kojas Ravenai ant kelių, ji skaudžiai pasuko jam pirštą.

— Jis taip mikliai pakeitė visus namus. Pamaniau, turbūt Elos paveiktas. Jis turėjo tenkinti jos įgeidžius. Tačiau iš tikrųjų jie dabar stilingi ir turi šiek tiek žavesio. Ji papuošė namus smėlio, kaulo ir rudomis spalvomis. Ir jis laimingas. Ji teikia jam laimę. Ji pripildė tuštumą, kuriai jis negalėjo leisti užsitraukti — štai kaip jis pasakė. Ir tada aš supratau, kad ji buvo teisi aną dieną, kai susitikome mieste. Ledų dieną. Ji sakė, kad jei priversiu jį rinktis ją arba mane, jai neliks jokių galimybių. O jeigu būčiau taip padariusi, būčiau beveik tokia kaip mano motina ir pati apsivemčiau. Arba — arba, bičiuli, negali turėti abiejų.

— Betgi tu jo nevertei.

— Ne, neverčiau. Man teks prie to — prie jos — priprasti, bet ji įžiebė jame šviesą, tad manau, turėsiu ją pamėgti.

— Tu ūmi mergužėlė, Švede.

— Jeigu jį apmaus, nulupsiu jai nuo sėdynės odą buku skustuvu.

— Atrodo sąžininga.

— Ir dar šis tas. Man reikia išvaikščioti nemenką keptuvę maisto, kurį pagaminau, o paskui eisiu miegoti.

— Luktelėk minutėlę. Tu gaminai?

— Savo valgiaraštyje turiu visą tuziną patiekalų. Keturi iš jų yra klasikinių karštų sumuštinių su sūriu variantai.

— Vaikštant bus galima patyrinėti visai naują tavo pusę. Man reikia batų.

Gibonsas atėjo kaip tik tada, kai Gulis Editą Vorton numetė ant stalo kam nors kitam.

— Tikriausiai teks užbaigti kortų lošimą. Visiems reikia būti pasirengusiems. Tai dar neoficialu, tačiau atrodo, kad paleisime dvi grupes į Ferbanksą šiąnakt arba gal net lėksime tiesiai į gaisrą. Mažasis Lokys aiškinasi detales. Ir panašu, kad Bighorne rytoj prireiks pagalbos.

— Kaip tik tada, kai man vėl ėmė sektis, — pasiskundė Dobis.

— Nauji batukai mažylei, — priminė jam Korčius.

— Susižersiu dar porą bankų ir galėsiu nupirkti naujus batus nerydamas dūmų.

— Visi, kas pirmoje ir antroje grupėje, tegu verčiau pasitikrina įrangą, kol yra laiko, — pridūrė Gibonsas.

— Niekada nebuvau Aliaskoje, — pareiškė Gulis.

— Tai nuotykis, — Ravena numetė jo kojas sau nuo kelių.

— Man jie patinka.

JI SUKIŠO DAR kelias energines plyteles į savo kuprinę ir neilgai svarsčiusi įdėjo dvi skardines kokakolos. Verčiau tampys svorį, negu galuosis be jos. Persirengė laisvalaikio drabužius, kuriais vilkėjo važiuodama pas tėvą, ir kaip tik segėsi diržą, kai užgiedojo sirena.

Kartu su kitais nubėgo į pasirengimo kambarį ruoštis.

Įlipusi į lėktuvą tą pačią minutę užsiėmė vietą, susidėliojo įrankius ir išsitiesė pasidėjusi galvą ant savo parašiuto. Ketino per skrydį pamiegoti.

— Kokia ji? — Gulis kepštelėjo ją bato nosimi.

— Didelė.

— Tikrai. Girdėjau, žiemą ji dar ir šalta bei tamsi. Ar tai tiesa?

Kol kurdinosi kiti parašiutininkai, Ravena leidosi vibruojančių variklių liūliuojama.

— Šiuo metų laiku pilna dienos šviesos. Šokant ten reikia nerimauti ne dėl medžių. Dėl vandens. Ten jo daugybė, tad verčiau neprašok šuolio vietos ir nesileisk ant vandens. Ten daug vandens, daug žemės, kalnų. Nedaug žmonių — tai pranašumas, — pasimuginusi įsitaisė patogiau. — Aliaskos ugniagesiai parašiutininkai išmano savo darbą. Šį sezoną ten taip pat buvo sausa, todėl jie tikriausiai gana

smarkiai išretėjo, greičiausiai jaučia sezono vidurio nuovargį, — atsimerkusi pasižiūrėjo į jį. — Ji graži. Sniegas, kuris niekada nenutirpsta nuo milžiniškų viršūnių, ežerai ir upės, spindi vidurdienio saulė. Dar ten yra uodų, dydžio sulig tavo pirštu, ir lokių, tokių didelių, kaip šarvuotas sunkvežimiukas. Tačiau ugnis tokia pati. Nudedi tą kalę — išlieki gyvas. Visi grįžta namo, — užsimerkė. — Pamiegok šiek tiek. Prireiks.

Ji miegojo kaip akmuo, pabudo sustingusi kaip lenta. Ir dėkinga, kad juos išmes ties Ferbanksu, būrys spės atsipalaiduoti, pasistiprinti, o vadovai turės laiko sucementuoti strategiją.

Buvo apimti beveik keturi šimtai akrų ir vėjas vis įpūsdavo liepsnas, todėl jiems reikėjo palaikyti glaudų ryšį su Aliaskos komanda. Jai pavyko susiieškoti šaltos kokakolos ir išsaugoti abi saviškes kuprinėje, prieš atliekant paskutinio parašiutininko patikrinimą ir įsilaipinant.

— Tu teisi, — tarė Gulis jiems skrendant į pietvakarius nuo Ferbankso. — Gražu. Ir vos po vidurnakčio pagal vietos laiką, bet šviesu kaip rytą.

— Nepasiduok apžavams. Nesusikaupsi. Ir ji suris tave gyvą.

Jis turėjo pasilenkti, kad pirmą kartą užmestų akį į gaisrą, ir išlaikyti pusiausvyrą, kai lėktuvas pakliuvo į oro sūkurį ir ėmė kratytis.

— Dar vieni pragaro nasrai. Aš susikaupęs, — pridūrė, kai ji atidžiai jį nužvelgė.

Per besiplaikstančius dūmus matė baltas kalnų viršūnes. Denalio, šventojo kalno, miškai skaisčiai liepsnojo šiaurėje ir rytuose.

Jis toliau žiūrinėjo ir dėjosi atmintin, kai ji nuėjo į lėktuvo uodegą tartis su Jantriu ir Korčiumi, kuris dirbo stebėtoju. Kiti dabar prilipę prie langų žiūrėjo žemyn į tai, su kuo jie atskrido kautis.

— Pamėginsime laukymę tokiame beržyne, rytinę dalį. Aliaskos būrys pasinaudojo ja savo šuolio vietai. Korčius išmes vėjo nuonašos vėliavėles pasižiūrėti, kaip jos skris.

— Jėzau, matėt? — paklausė kažkas.

— Atrodo kaip protrūkis, — atsakė Gulis.

— Tai gerokai į vakarus nuo šuolio vietos. Visi išlikit ramūs! — sušuko ji. — Susitelkit, surimtėkit. Nepameskit galvų.

— Saugokit reikmenis! — šūktelėjo Korčius atidaręs duris.

Gulis stebėjo sklendžiančias vėliavėles, prisitaikė prie pasvyrančio ir šokčiojančio lėktuvo. Vėjas įpūtė vidun dūmų dvoko, kad jie paragautų, kas jų laukia.

Ravena atsistojo tarpdury, metė jam paskutinį šypsnį. Nėrė laukan, o įkandin po kelių sekundžių — Stovičius.

Atėjus eilei Gulis pasistengė lygiai kvėpuoti, išklausė, ką Korčius sako apie nuonašą. Užfiksavo mintyse laukymę ir rankai paplojus per petį išskrido.

Nuostabu. Čaižant vėjui dingtelėjo tik tiek. Stulbinamos baltos viršukalnės, neapsakomai sodriai mėlynas, spindintis ir sūkuriuojantis vanduo, pakili vasaros žaluma ir viso to priešingybė — klastingos juodos, raudonos ir oranžinės ugnies spalvos.

Jo parašiutas išsiskleidęs išsipūtė ir liovęsis kristi jis ėmė sklęsti, o Gibonsui, savo šuolio porininkui, iškėlęs parodė nykštį.

Pakliuvęs į karšto oro srautą, kuris stengėsi nutempti į pietus, priešindamasis stūmėsi atgal pro besiritančius dūmus. Jį vėl pagavo ir smarkiai trūktelėjo. Ir vėl pro dūmų miglą pamatė tą sodrų svajingą mėlį. Ir pagalvojo: nė velnio, kad jį kur galas, jokiu būdu nesileis į vandenį po Ravenos perspėjimo.

Jis užgulė stropus, pamatė ir pripažino, kad jau nepataikys į šuolio vietą, vėl prisitaikė.

Keikdamasis nuskriejo per beržyną. Nenusileido į vandenį, tačiau tik tik, nes trenkęsis į žemę vos į jį nenusirito.

Kiek susierzinęs rinko savo parašiutą, kai atskuodė Ravena su Jantriu.

— Tikrai maniau, kad jau burbuliuoji.

— Užkabino kažkoks netikęs srautas.

— Ir mane. Vos nepradėjau kvarkti. Džiaukis, kad nesušlapai ir neapšlubai.

— Įplėšiau savo kupolą.

— Neabejoju. — Tada ji nusišypsojo kaip ir prieš iššokdama. — Tai bent šuolis!

Kai visi parašiutininkai jau buvo ant žemės, Jantris sušaukė pasitarimą su Ravena ir Gibonsu, o kiti tvarkėsi su numestu kroviniu.

— Jie manė galėsiantys jį sudoroti, numetė keturiasdešimt pa-

rašiutininkų, ir pirmas dvi dienas atrodė, kad taip ir bus. Tada gaisras atsigręžė į juos. Keli protrūkiai, iškilo įrangos problemų, pora sužeistų.

— Įprastas jovalas, — tarstelėjo Gibonsas.

— Tiksliai. Aš derinsiuos su Aliaskos padalinių vadovu, Žemių valdymo biuru ir Miškų tarnybos vyrais. Paskraidysiu sraigtasparniu ir geriau apsižiūrėsiu, kas darosi. — Pakėlęs pagalį, ant žemės nupiešė apytikrį žemėlapį. — Gibonsai, pasiimk brigadą ir imkis darbo prie kairiojo sparno. Čia jie išarė mineralizuotą juostą. Štai čia susijungsi su Aliaskos brigada. Siurbliams vandens šaltinį turėsi čia. Švede, tu paimk dešinį, įsitvirtink, išdegink ir paskandink.

— Nutversim už uodegos, — tarė ji žiūrėdama į žemėlapį ant žemės. — Marinsim pilvą badu.

— Parodykit jiems, ką sugeba zuliai. Nutversim ją už geros vietos, pakratysim už uodegos ir prispausim prie galvos. — Jis pasitikslino laiką. — Turėtume pasiekti galvą per penkiolika ar šešiolika valandų, jeigu pajudinsim sėdynes.

Sutūpę beržynėlyje jie aptarė strategiją, detales, kryptis, o šuolio aikštelėje brigada iškrovė pjūklus, degtuvų dėžes, siurblius ir žarną.

Gibonsas pašoko ir mostelėjo kirviu į dangų.

— Čiumpam ją! — sušuko.

— Po dešimt žmonių kiekvienam. — Jantris suplojo rankomis kaip komandos kapitonas prieš svarbias varžybas. — Varom, zuliai.

Ir jie nužygiavo.

Kaip planuota, Ravena su savo komanda degikliais išdegino ruožą tarp šėlstančio dešiniojo sparno ir pagalbinio kelio, vertė stuobrius ir platino mineralizuotą juostą, judėdami į šiaurę nuo nusileidimo vietos.

Jei drakonas pamėgintų pasukti į rytus, peršoktų kelius ir leistųsi prie sodybų ir trobelių, pritrūktų mitalo ten nenusigavęs. Jie plūkėsi visą likusią nakties dalį iki pat įsidienojant prie spragsinčio ir urzgiančio sparno, besišvaistančio degančiomis šakomis, vėjo lanku nešamomis į išsausėjusią tundrą.

— Metas užkąsti, — paskelbė ji. — Einu pasižvalgyti po išdagą, pažiūrėsiu, gal paaiškės, kur Gibonso brigada.

Dobis išsiėmė iš kuprinės sumaigytą sumuštinį, pasižiūrėjo į kylančius dūmų ir ugnies stulpus.

— Didžiausias mano matytas.

— Čia jauniklis, — paaiškino Ravena, — betgi žinai, kaip sakoma apie Aliaską. Čia visi didesni. Pasistiprink. Prieš akis ilgas kelias.

Negalima leisti jiems ilgai poilsiauti, pamanė nueidama. Veiksmų darna ir jų aplinkybės buvo tiek pat gyvybiškai svarbu, kaip ir kirvis ar pjūklas, nes Dobis neklydo. Šis buvo pagrindinis, didesnis, apibendrino ji, negu tikėtasi ir, kaip pagal netolygų formavimąsi jau apskaičiavo, platesnis per kūną.

Ore tvyrojo pušų dervų kvapas, kurį kartino nuo durpingos, kaip ji įsivaizdavo, dar nelytėto miško paklotės nelyginant pilkais kaspinais besiraitančių dūmų tvaikas. Dabar sumaitoti pajuodę medžiai gulėjo kaip mūšio lauke kritę kariai.

Per triukšmaujančią ugnį ji nenugirdo jokio pjūklų garso, jokio žmogaus balso. Gibonsas nebuvo taip arti, kaip vylėsi, ir ji nebegalėjo sau leisti žvalgytis toliau.

Suvalgė bananą ir energinę plytelę, skubiais žingsniais grįždama pas savo žmones. Gulis gerdamas energinį gėrimą priėjo prie jos.

— Ką įsakysi, vade?

— Mes nutvėrėm ją už uodegos, kaip liepta, bet ji velniškai ilga. Reikės smarkiai pasispausti, jei norite spėti Jantrio nustatytu laiku. Tuoj prieisime vandens šaltinį. Jis turėtų būti maždaug už šimto jardų ir kiek vakariau. Nutaikysime į ją mažas žarnas, užpilsim ir paskandinsim, kaip Dorotė paskandino klastingą raganą, — ji paėmė iš jo buteliuką, nurijo gurkšnį. — Ji karštai liepsnoja, Guli. Kažkoks kabinetinis klerkas per ilgai delsė pakviesti daugiau kavalerijos, ir ji dabar pasibalnojo šitą vėją. Jeigu smarkiau jį pajodins, peršoks mums į užnugarį. Reikia neatitiesiant nugarų kastis prie vandens, priplakti ją prie žemės ir atmušti.

— Mes ir taip jų nebeatitiesiam.

Ir vis dėlto nugaras lenkti reikėjo dar smarkiau, kad pasiektų almantį kalnų upokšnį, o ugnis prisiartino svaidydamasi nuodėguliais kaip mokyklos kiemo padauža akmenimis, griaudėdama nuolatinėmis patyčiomis ir grasinimais.

— Dobi, Pjūkle, priplakit tuos židinius! Libe, Trigeri, Pietieti, stuobrius ir krūmokšnius. Visi kiti statykit siurblius, tieskit žarną.

Ji stvėrė vieną siurblį, prijungė prie jo degalų bako žarnelę, pritaisė sklendę. Skubėdama varvant prakaitui prijungė siurbimo vožtuvą, patikrino tarpinę, priveržė veržliarakčiu iš savo įrankių krepšio.

Reikia, galvojo ji, atmušti jį čia, antraip jie bus priversti grįžti tuo pačiu keliu ir ratu į rytus, atidavę šimtus akrų, rizikuodami leisti gaisrui šliaužti iš paskos ir dar toliau nustumti nuo galvos, nuo Gibonso. Nuo pergalės.

Uždėjo ant siurblio išmetamosios dalies Y formos vožtuvą, ėmėsi rankomis prisukinėti. Ir pamatė, kad jis sukiojasi kaip vamzdis.

— Nagi, nagi, — vėl pritaisė kaltindama save, kad paskubėjo, tačiau kai rezultatas buvo tas pats, atidžiau apžiūrėjo patį vožtuvą.

— Jėzau Kristau. Jėzau, jis nusidėvėjęs. Šito siurblio Y formos vožtuvo sriegis nusidėvėjęs.

Gulis pakėlė į ją akis nuo savo siurblio.

— Čia irgi tas pat.

— Maniškis geras! — Dženisė atsišaukė nuo trečio siurblio. — Jis vedasi.

— Įšildyk jį, paleisk.

Tačiau vienas siurblys nieko nepadarys, galvojo ji. Lygiai tiek pat naudos kaip ir iš sumautų rankinių gesintuvų.

— Mus išdūrė, — trenkė ji kumščiu per bevertį siurblį.

Gulis pagavo jos žvilgsnį.

— Niekaip negali būti, kad nusidėvėję vožtuvai tektų dviem siurbliams atsitiktinai.

— Negalime dabar dėl to sukti galvos. Laikysim ją su vienu, kiek tik galėsime, išnaudosim laiką pjaudami ir kasdami juostą. Apsisukę grįšim prie išartos mineralizuotos juostos, kurią kirtome, tada trauksimės į rytus. Prakeikimas, užleisti tiek ploto. Nebėra laiko prašytis daugiau siurblių ar žmonių. Kad bent turėčiau suknistos lipnios juostos, tai gal galėtume juos apvynioti.

— Lipnios juostos. Palauk, — Gulis atsitiesė ir nubėgo prie Dobio, kuris kastuvu žėrė žemes ant gęstančio židinio.

Ravena nustebo pamačiusi, kaip jis parbėga su lipnios juostos ritinėliu.

— Dobiui ji kaip tabasko padažas. Jis nežengia be jos pro duris.

— Ji gali padėti ir net gana ilgai.

Jiedu darbavosi kartu, uždėjo nusidėvėjusį vožtuvą, tvirtai apvyniojo ir įtaisė prie išmetamosios dalies. Ji papildomai užvyniojo dar vieną sluoksnį, užbaigė surinkinėti.

— Sukryžiuok pirštus, — pasakė Guliui ir patikrino. — Veikia, — sumurmėjo per skylutes švirkštelėjus vandeniui. — Nagi, veik. Lipni juosta gydo visas žaizdas. Laikyk pirštus sukryžiavęs. — Uždarė Y vožtuvą vienoje pusėje, atidarė prie sulankstomosios žarnos. — Jis turi veikti. Jis *veikia*, — pasitaisė ir nuspaudė jungiklį užvesti ir pašildyti varikliui. — Trigeri, prie siurblio! Dabar priverskim veikti kitą, — tarė Guliui.

— Keista, kad iš karto du, — pakartojo Gulis jiems tvarkant antrąjį.

— Tikrai. Kažkas smarkiai susimovė arba...

— Tyčia.

Ji leido tam žodžiui nusklęsti žvelgdama jam į akis.

— Užveskim šitą. Pakalbėsim apie tai, kai sutvarkysim šį jovalą.

Jie gaisrą atmušė, išlaikė ruožą, žarnomis nutiesę šlapią juostą, kastuvais iš karto mėtydami nuodėgulius atgal į ugnies ryklę. Tačiau Ravenos pasitenkinimą atmiešė verdantis pyktis. Atsitiktinai ar tyčia, aplaidumas ar kenkėjiškumas, bet ji savo komandai sukėlė pavojų, nes pasikliovė įranga.

Kai atėjo Jantrio numatytas susitikimo laikas, jie dar buvo per pusę mylios į pietus nuo galvos ir vilko ant nugarų keturiolikos sunkaus darbo valandų naštą. Ji daugumą savo brigados perkėlė į šiaurę, du pasiuntė atgal patikrinti jų išdegintų plotų ir dar kartą nuėjo per išdagą.

Neskubėdama nusiramino, per radiją susisiekusi su operacijų centru pranešė apie sugadintą įrangą ir ką yra nuveikę. Tačiau šį kartą perėjusi negyvą žemę Ravena išgirdo zvimbiančius pjūklus.

Ji nusekė pagal garsus, kol priėjo Gibonso juostą.

— Ar aš sakiau, kad čia jovalas? — Jis gana ilgam stabtelėjo rankove nusišluostyti kaktos. — Kas gali būti dar blogiau?

— Tas, kas čia vyksta. Esame susidūrę su viskuo, tačiau čia rimtai įklimpome. Mano dviejų siurblių vožtuvai nusidėvėję.

— Mėšlas. Mano trys pjūklai sugedę. Dviejų neveikia uždegamo-

sios žvakės, o vieno sukepusi starterio virvutė, kuri nutrūko vos patraukus. Mums reikėjo... — jis nutilo, o veidas atspindėjo Ravenos šoko ir įtarumo išraišką. — Kas per šūdas, Ra?

— Mums reikia pasitarti, bet aš turiu grįžti pas savo brigadą. Labai pasiseks, jei paimsim galvą per kitas tris valandas, kai šitaip klostosi.

— Ar toli rytuose esate?

— Kiek arčiau kaip už trečdalio mylios. Mes ją spaudžiame. Pasikalbėsime apie tai stovykloje. Gal vakare ją ir užspeisime, tačiau nepribaigsime.

— Būriui reikia pailsėti. Pažiūrėsim, kaip eisis. Susisiekim, jei nebaigsime anksčiau, tarkim, apie dešimtą.

— Gausi iš manęs žinių.

Ji aptiko savo žmones pagal pjūklų garsus kaip ir Gibonsą, rado juos pjaunančius juostą per melsvųjų eglių miškelį.

Jie be poilsio kovėsi beveik aštuoniolika valandų. Ravena matė, kad žmonės išsekę, tuščiomis akimis, įtemptais žandikauliais.

Padėjo plaštaką Libei ant rankos, palaukė, kol moteris nusiims ausines.

— Ilgoji pertrauka. Valandos. Pogulio metas. Perduok visai juostai.

— Garbė Jėzui Kristui.

— Pasižvalgysiu prie galvos, pasižiūrėsiu, kas mūsų laukia.

— Kad ir kas lauktų, išspardysiu sėdynę, jei tik pamiegosiu.

Ji mostelėjo Guliui.

— Einu pasižvalgyti prie galvos. Gali eiti drauge, bet praleisi poilsio valandą.

— Verčiau pasivaikščiosiu po mišką su savo moterimi.

— Tada einam.

Jie nuėjo per eglynėlį, o aplinkui parašiutininkai metė įnagius, gulėsi tiesiai ant žemės ar išsidriekė ant akmenų.

— Trys Gibonso pjūklai sugedę — dviejų neveikia uždegamosios žvakės, vieno nutriušusi starterio virvutė.

— Sakyčiau, dabar tai jau oficialus sabotažas.

— Nebus oficialus iki apžiūros, tačiau išties taip ir yra.

— Korčius buvo stebėtojas. Vadinasi, atsakingas už krovos darbus.

— Krova — skubus darbas, — priminė ji. — Jis neturi apžiūrinėti

kiekvieno vožtuvo ar uždegamosios žvakės. Jis tik užtikrina, kad viskas būtų sukrauta ir sukrauta tinkamai.

— Taip, tikra tiesa. Klausyk, man patinka Korčius. Nenoriu į nieką baksnoti pirštu, tačiau kai šitaip atsitiko? Turi būti vienas iš mūsų.

Ji nenorėjo to girdėti.

— Daug žmonių gali prieiti prie įrangos. Aptarnaujantis personalas, mechanikai, pilotai, valytojų komanda. Čia ne tik *kas*, po galais, čia ir *kodėl*, po galais.

— Dar viena gera mintis.

Ji jautėsi netvirtai, todėl kofeino ir cukraus injekcijai pasiėmė vieną iš savo brangių kokakolos skardinių ir išgėrė, kad kita energinė plytelė būtų dar skanesnė.

— Mes nebūtume pakliuvę į spąstus, — pridūrė. — Turėjome rasti laiko pasitraukti, pasiekti saugią zoną. Jei nebūtume pritaisę žarnų ir išlaikę juostos, mums vis tiek viskas būtų buvę gerai.

— Bet, — paakino jis.

— Taip, bet jeigu viskas būtų buvę kitaip, jei būtume ėmę taisyti ir turėję ištraukti žarnas... Ką nors iš mūsų galėjo sužeisti ar dar blogiau.

— Tad tas *kodėl* galėjo, pirma, viską sumauti ir pridaryti bėdų. Antra, suteikti ugniai pranašumo. Arba trečia — ką nors sužeisti ir dar blogiau.

— Man nepatinka nė viena iš šitų galimybių, — nuo kiekvienos iš jų jai darėsi bloga. — Tačiau turėdama galvoje šios vasaros įvykius bijau, kad jos gali būti visos trys. Mažasis Lokys įsakė atlikti išsamią įrangos apžiūrą iki pat batų spaustukų. — Nusimovusi pirštines pasitrynė pavargusias akis. — Nenoriu švaistyti energijos pykdama dėl to, — pasakė jam, — bent jau kol mūsų nedemobilizuos. Dieve, Guli. Žiūrėk, kaip ji dega.

Jie stabtelėjo minutę, sustoję sužiuro į ugnies sieną.

Ji ir seniau kovėsi su ugnim daugiau nei viename fronte. Žinojo kaip.

Bet niekada nesikovė su dviem priešais vienoje kovoje.

26

Ela stebėjo Luką per gražiai padengtą pusryčių stalą, kurį pastatė terasoje. Ji šiek tiek pasistengė — lietiniai ir atskirai kepti kiaušiniai ant geriausio jos porceliano, sultingų uogų asorti dailiuose stiklo dubenėliuose, šampano ir sulčių kokteilis „Mimoza“ aukštose laibose krištolo taurėse ir viena iš jos 'Nikko' mėlynųjų hortenzijų, nugrimzdusi žemoje kvadratinėje stiklo vazoje pačiame stalo viduryje.

Jai patikdavo kartkartėmis pasistengti, o Lukas paprastai parodydavo didelį dėkingumą. Net už šaltus dribsnius ir puodelį juodos kavos, pamanė ji, jis visada dėkodavo.

Tačiau šį rytą jis kalbėjo mažai, tik žaidė su maistu, kurį ji taip kruopščiai paruošė.

Ji svarstė, gal jis gailisi pasiėmęs laisvadienį pabūti su ja, nueiti pasidairyti po Misulos sendaikčių turgų. Tai ji sumanė, ir iš tiesų, argi koks nors vyras džiaugtųsi perspektyva praleisti dieną apsipirkinėjant?

— Man regis, tu norėtum šiandien veikti ką kita, Lukai, — pasakė ji, kai jis taip ilgai tylėjo.

— Ką? — pakėlė akis nuo lėkštės. — Atleisk.

— Jei galėtum rinktis, ką norėtum šiandien veikti?

— Atvirai? Būčiau Aliaskoje su Ravena.

— Tu tikrai dėl jos nerimauji, — ji paėmė jo ranką. — Žinau, tikriausiai nerimauji kiekvieną kartą, bet dabar, atrodo, labiau. Ar labiau?

— Kalbėjausi su Mažuoju Lokiu, kol tu gaminai pusryčius. Jis manė, kad turėčiau žinoti, — ne, jai viskas gerai. Jiems visiems viskas gerai, — pasakė, kai jos pirštai krūptelėjo jo delne. — Tačiau gaisras smarkesnis ir didesnis, negu manyta. Na, žinai, — pridūrė gūžtelė-

jęs. — Labiausiai man kelia nerimą paaiškėjęs faktas, jog jie nusigabeno keletą sugedusių įrankių ir technikos.

— Argi tie daiktai nėra apžiūrimi ir prižiūrimi? Taip neturėjo nutikti.

— Taip, jie patikrinami ir išbandomi. Ela, jie mano, kad tie įrankiai sugadinti.

— Nori pasakyti... O, Dieve, Lukai, nieko keista, kad tu nerimauji. Kas dabar bus?

— Jie patikrins įrangą, atliks tyrimą, apžiūrą. Mažasis Lokys jau liepė atlikti kruopščią visos bazės įrangos patikrą.

— Tai gerai, tačiau nepadės Ravenai ir visiems kitiems gaisre.

— Kai esi gaisre, pasikliauji savimi, savo brigada ir su Dievo pagalba savo įranga. Mano mergaitei galėjo būti riesta.

— Bet jai viskas gerai? Tu įsitikinęs?

— Taip. Jie dirbo beveik dvidešimt keturias valandas ir tik tada įsirengė stovyklą. Dabar ji miega. Jie užgesins gaisrą šiandien greitai, nes bus šviesu. Numesta daugiau technikos, siunčiama dar viena parašiutininkų grupė, daugiau elitinių ugniagesių. Dar vienas transportinis lėktuvas ir... — Jis nutilo, puse lūpų šyptelėjo, numojo ranka. — Gana kalbėti apie gaisrus.

Ela papurtė galvą.

— Ne. Papasakok iki galo. Noriu, kad man pasakotum viską.

— Susiklostė iš esmės paini padėtis. Delsta kviestis daugiau žmonių su įranga, nepastovus vėjas ir šimtu nuošimčių aktyvus perimetras. Gaisras susikuria klimatą, — tęsė jis ir nudžiugino ją, kai kalbėdamas atsipalaidavo tiek, kad kibo į lietinį. — Šitas sukėlė audrą, vis daužė juostą — tai reiškia, kad nauji židiniai įsidega ir plečiasi, trukdo gesinti. Pratrūksta liepsnomis, siekiančiomis aštuoniasdešimt pėdų virš galvos.

— Dievuliau.

— Įspūdinga, — pasakė jis ir nustebino Elą šypsena.

— Tu tikrai nori tenai būti, — ji prisimerkė ir bakstelėjo į jį pirštu. — Ir ne vien dėl Ravenos.

— Tikriausiai tai niekada iki galo nepraeis. Apskritai jie padarė gerą pažangą. Prieš akis laukia pasiutusi diena, tačiau iki vakaro jie pravirkdys jį kruvinomis ašaromis.

— Žinai, ką reikia daryti — be to, kad geriausia būtų pačiam nuskristi į Aliaską ir iššokti į Ravenos stovyklą? Tu turi važiuoti į bazę.

— Jiems manęs tenai nereikia.

— Gal tu ir pensininkas, bet vis dar Geležinis Žmogus Tripas. Lažinuosi, jie gali pasinaudoti tavo žiniomis ir patirtimi. O tu jausies arčiau Ravenos ir paties veiksmo.

— Mudu turim šiandienai planų, — priminė jis.

— Lukai, ar iki šiol manęs geriau nepažinai?

Jis pažvelgė į ją, pakėlė jos ranką prie lūpų.

— Tikriausiai pažinau. Tikriausiai ir tu mane pažįsti.

— Norėčiau taip galvoti.

— Kažin, kaip tu manai... norėjau paklausti, gal galėčiau čia atsikraustyti. Jei tik galėčiau su tavimi gyventi.

Prireikė minutėlės jai susiprotėti.

— Tu... tu nori gyventi kartu? Čia?

— Žinau, tu turi čia viską, ko nori, mudu draugaujame tik kelis mėnesius. Galbūt tau reikia...

— Taip.

— Taip?

— Sakau, turiu čia viską, ko noriu, tik tada, kai esi tu. Todėl taip, visiškai taip. — Pralinksminta buko jo žvilgsnio ji nusijuokė. — Ar greitai gali susipakuoti?

Lukas iškvėpė, paskui pasiėmęs kokteilį gerai atsigėrė.

— Maniau, sakysi, kad mums reikėtų dar šiek tiek palaukti.

— Tada nebūtum klausęs. O dabar turi laikytis.

— Laikytis moters, kuri mane pažįsta ir vis tiek nori, kad būčiau šalia. Niekaip negaliu suprasti, ką gyvenime padariau teisingai, — jis nuleido taurę. — Viską kalbu atvirkščiai, nes pirmiau man derėjo pasakyti... man derėjo pasakyti, kad aš myliu tave, Ela. Aš tave myliu.

— Lukai, — ji atsistojo ir apėjusi aplink stalą atsisėdo jam ant kelių. Suėmė rankomis veidą. — Ir aš tave myliu, — pabučiavo jį svaigdama. — Aš tokia laiminga, kad sūnus panoro, jog iššokčiau iš lėktuvo, — atsiduso prisiglaudusi skruostu jam prie skruosto. — Aš tokia laiminga.

*

JAM IŠĖJUS ELA perplanavo savo dieną. Reikėjo sutvarkyti vyrui kambarį. Savo vyrui. Palikti vietos drabužinėje, stalčiuose. Vietos vyriškiems daiktams. Namas, kurį sukūrė vien sau, taps bendras, įgaus jo dalelių, jo atspalvių.

Pati stebėjosi, kaip labai to norėjo, kaip norėjo pamatyti, kokie tie atspalviai bus, kai susilies.

Reikia sudaryti sąrašą, toptelėjo jai, ką derėtų nuveikti. Jis norės šiokios tokios vietos kabinetui, nutarė imdama sąsiuvinį ir parkerį užsirašyti. Tada pabarbeno parkeriu į stalą svarstydama, kuri erdvė tiktų labiausiai.

— Ak, kas galėjo pagalvoti! — juokdamasi metė parkerį ir šokdama apsuko virtuvę.

Reikia paskambinti vaikams ir pasakyti. Tačiau luktelės, kol kiek nusiramins, kad jie nepagalvotų, jog jai apsisuko galva kaip paauglei šokių vakarą.

Tačiau Ela kaip tik taip ir jautėsi.

Kai suskambo telefonas, bugio žingsneliu nuskubėjo prie jo ir prasiblaivė pamačiusi Airinos numerį.

Du kartus ramiai įkvėpė.

— Alio.

— Ela, Ela, ar gali atvažiuoti? Leo. Leo paskambino.

— Ramiau, — paprašė ji, kai Airina berte išbėrė žodžius. — Leo tau paskambino?

— Jis pasidavė. Jis policijos nuovadoje ir nori su manimi pasikalbėti. Jam leido man paskambinti, ir jis pasakė nieko ir apie nieką nekalbėsiantis, kol nepasišnekės su manimi. Nežinau, ką daryti.

— Nieko nedaryk. Tuoj atvažiuosiu.

Atjungė mobilųjį nuo kroviklio, bėgdama čiupo rankinę. Skubėdama pro duris paskambino Lukui.

— Aš važiuoju pas Airiną. Leo pasidavė.

— Kur? — paklausė jis. — Kur jis yra?

— Paskambino iš policijos nuovados. — Užtrenkusi automobilio dureles, perėmė telefoną, kad prisisegtų saugos diržą. — Sako, su niekuo nesikalbės, kol nepasišnekės su ja. Važiuoju kartu.

— Nesiartink prie jo, Ela.

— Nesiartinsiu, bet nenoriu, kad ji eitų viena. Paskambinsiu tau, kai tik grįšiu.

Uždarė telefoną, numetė jį ant rankinės ir įjungė atbulinę pavarą.

ALIASKOS KALNAGŪBRIS ir Denalio vaizdas praskaidrino nuotaiką. Dairydamasi stovykloje Ravena matė, kad kalno pozicija jiems palanki.

Brigados plušo iš širdies ir kaip įrodymą užsidirbo nudegimų, mėlynių, dieglių ir skaudulių. Ant menčių drakono nepaguldė, dar ne, bet žalos jam daug padarė. Ir šiandien — ji gerai ir aiškiai jautė — šiandien jie suvarys kalaviją tiesiai jam į širdį.

Žinojo, kad komanda apdaužyta, išvarginta, tačiau gavo geras keturias valandas pamiegoti ir net prisikimšo pilvus. Dabar turi daugiau technikos, daugiau žmonių, dar vieną gaisrinį automobilį ir du buldozerius, pamanė ji, tad jie galės skristi namo dar tą patį vakarą, leisti Aliaskai jį pribaigti ir imtis baigiamųjų darbų.

Miegas, pagalvojo ji, optimizmo pamatas.

Išgirdusi signalą, išsiėmė radiją.

— Ra, bazinė stovykla, kalbėkit.

— Mažasis Lokys, operacijos. Čia kai kas nori su tavimi šnektelėti.

— Kaip mano mergaitė?

— Sveikas, tėti, viskas gerai. Tiesiog stoviu čia galvodama ir žiūriu į druckį kalną. Norėčiau, kad čia būtum. Baigiau.

— Supratau. Gera girdėti tavo balsą. Sakė, kad vakar turėjai bėdų. Baigiau.

— Nieko tokio, ko nebūtume galėję pataisyti su lipnia juosta. Mes vakar ją nuvarginom, — kalbėdama stebėjo virš parko besitvenkiantį debesį ir iš žalių salelių kylančius dūmų kamuolius. Mes ateiname tavęs, pamanė. — Šiandien išspardysim jai subinę. Baigiau.

— Tai šaunuoliai. Ra, turiu čia šį tą, ką turėtum žinoti, — pratarė jis ir papasakojo apie Leo.

Baigusi kalbėti Ravena nuėjusi prisėdo prie Gulio.

— Tai bent vaizdelis, — pakomentavo jis. — Libė net įsimylėjo. Pliauškia, kad persikels čia. Paliks mus dėl Aliaskos padalinio.

— Kalnas žmones pavergia. Guli, Leo šį rytą pasidavė. Jis dabokléje.

Jis nužvelgė ją, tada dar atsigėrė kavos.

— Tuomet šiandien pasiutusiai gera diena.

— Tikriausiai, — ji sunkiai atsiduso. — Taip, tikriausiai. Padarykim ją dar geresnę — pribaikim tą drakoną.

— Girdžiu, — pasakė jis ir pasilenkė jos pabučiuoti.

AIRINĄ SUKRĖTĖ iki širdies gelmių, kai įėjusi į kambarį pamatė Leo, prirakintą prie vienintelio stalo. Jis sulyso, o išretėję, išsidraikę plaukai gulė ant skaisčiai oranžinių kalinio drabužių apykaklės. Jis nesiskutęs Dievas žino kiek laiko, pamanė ji, sukritęs veidas apžėlęs pasibaisėtinai žila barzda.

Jis atrodė baisiai. Kaip nusikaltėlis.

Kaip nepažįstamasis.

Ar tikrai jį matė vos prieš mėnesį?

— Airina, — jo balsas išlaužė tą vardą, o antrankiai sujudėjus bjauriai sužvangėjo.

Ji turėjo trumpam nusukti akis, susitvardyti.

Kambaryje, atrodė, trūko oro ir buvo pernelyg šviesu. Ji matė atspindį plačiame veidrodyje — vienpusiame, pamanė. Žiūrėjo „Įstatymą ir tvarką" ir žinojo, kam jo reikia.

Tačiau atspindys ją pribloškė. Kas toji moteris, toji sena kaulėta moteris nušiurusiais plaukais, nubrauktais nuo iškamuoto veido?

Čia aš, pamanė. Ir aš nebeatpažįstama.

Mes nebe tie, kas buvome. Nebe tie, kas turėtume būti.

Ar jie žiūri pro šiuos stiklus? Žinoma, žiūri. Stebi, teisia, smerkia.

Mintis sužadino, įžiebė išdidumą, kad ir kiek mažai jo teliko. Ji ištiesino pečius, kilstelėjo smakrą ir pažvelgė vyrui į akis. Nuėjo prie stalo, atsisėdo, bet nepaėmė jo ištiestų rankų.

— Tu mane palikai.

— Atleisk. Maniau, tau bus geriau. Jie manęs ieškojo suimti už *žmogžudystę*. Pamaniau, jei manęs nebus, tau bus geriau, o jie suras tikrąjį žudiką ir aš galėsiu sugrįžti namo.

— Kur tu buvai?

— Nuvažiavau į kalnus. Nuolat keičiau vietą. Turėjau radiją, todėl vis klausydavausi, ar jie ko nors nesuėmė. Tačiau nesuėmė. Kažkas su manimi šitaip pasielgė, Rene. Aš tik...

— Su tavimi? Su tavimi, Leo? Aš pasirašiau savo vardą prie taviškio, įkeičiau namą dėl užstato. Tu išvažiavai, o dabar aš netenku namų, nes net ir susiradusi dar vieną darbą neišgaliu sumokėti mokesčių.

Skausmas, ir jai pasirodė, tikras, perbėgo jo veidu.

— Nespėjau apie tai pagalvot. Nemąsčiau blaiviai. Tiesiog maniau, kad tau su mažyle bus geriau, jei išvažiuosiu. Nepagalvojau...

— Nepagalvojai, kad būsiu viena nežinodama, kur mano vyras, ar jis miręs, ar gyvas? Nepagalvojai, kad man reikės prižiūrėti mergaitę, apmokėti sąskaitas, atsakinėti į klausimus, nė nespėjus palaidoti savo dukters kaulų po žeme.

— Mūsų dukters, Rene, — po barzda jo skruostai paraudo ir jis trenkė kumščiu per stalą. — Ir jie mano, kad aš nužudžiau savo paties mergaitę. Kad sulaužiau jai sprandą ir sudeginau kaip šiukšlę šiukšlinėje. Ar ir tu taip galvoji? Ar taip?

— Aš lioviausi galvoti, Leo, — ji girdėjo savo balsą ir pamanė, kad jis toks pat pilkas kaip ir plaukai ar veidas. — Turėjau liautis vien dėl to, kad išgyvenčiau nuo vienos dienos iki kitos, nuo vieno ruošos darbo iki kito, nuo vienos sąskaitos iki kitos. Netekau dukters, vyro, praradau tikėjimą. Netrukus neteksiu namų ir dukraitės.

— Gyvenau kaip žvėris, — pratarė jis. Tada nutilo, sušnairavo į ją. — Ką čia kalbi? Jie negali atimti Šailos.

— Nežinau, gali jie ar ne. Tačiau žinau, kad negaliu jos užauginti, pati neturėdama gerų namų ir laiko. Breineriai rytoj atvyks ir išsiveš ją į Nebraską.

— Ne. — Tas nepažįstamas veidas užsidegė įtūžiu. — Airina, ne. Prakeikimas, paklausyk dabar tu manęs.

— Nesikeik prie manęs, — tėškė ji ir jo galva loštelėjo atgal. — Darysiu tai, kas gerai vaikui, Leo, o tai yra geriausia. Tu neturi žodžio teisės. Tu mus palikai.

— Tu taip elgiesi mane bausdama.

Ji atsilošė. Keista, bet dabar nebesijautė tokia pavargusi, tokia iš-

sekusi ir kupina širdgėlos. Priešingai, jautėsi stipresnė, labiau pasitikinti savimi, aiškiau mąstė negu visą laiką po to, kai jiems atėjo pranešti, kaip žuvo Dolė.

— Tave nubausti? Pasižiūrėk į save, Leo. Net jeigu ir būčiau sumaniusi tave nubausti, o aš nė neketinau, tu pats labiausiai save nubaudei. Sakei, gyvenai kaip žvėris — ką gi, pats pasirinkai.

— Išvažiavau dėl tavęs!

— Gal tu tuo ir tikėjai. Gal tau taip reikėjo. Man nerūpi. Bet pagalvok apie nekaltą kūdikį, ji yra svarbiausia. Ir pirmą kartą mano gyvenime ji yra svarbiausia. Ji svarbiau už tave, Leo. Svarbiau už visa kita.

Kažkas joje pabudo. Ne įniršis, pamanė ji. Įniršis jai kėlė šleikštulį, neviltis pykino. Galbūt, tik galbūt joje pabudo tikėjimas savimi.

— Padarysiu tai, ką turiu padaryti dėl savęs. Turiu dar šiek tiek apie tai pamąstyti, tačiau aš išvažiuosiu, greičiausiai kraustysiuos arčiau Šailos. Pasiimsiu savo dalį iš to, kas liks, kai viskas bus baigta, ir paliksiu tau tavąją.

Jis krūptelėjo tarsi ji būtų jam trenkusi.

— Ketini mane palikti štai taip, kai esu surakintas, kai man reikia, kad žmona būtų šalia?

— Tau reikia, — pakartojo ji ir papurtė galvą. — Tau teks priprasti, kad tavo poreikiai atsidurs antroje vietoje. Po Šailos ir maniškių. Aš buvau šalia tavęs, Leo. Ištikimai atlikau savo pareigą kaip tavo žmona, nesvarbu ko tas pareikalavo, nesvarbu kiek ilgai truko. Bet viskas pasikeitė, kai įrodei, kad dėl manęs to paties nepadarysi.

— Dabar tu paklausyk manęs, Airina. Paklausyk manęs. Kažkas iš mano namų paėmė šautuvą ir revolverį. Jie norėjo mane sunaikinti.

— Tavo sielos labui tikiuosi, kad tai tiesa. Bet judu su Dole mūsų namus pavertėte mūšio lauku, ir nė vienam iš jūsų aš nerūpėjau tiek, kad tą karą pabaigtumėt. Ji paliko mane nė nemirktelėjusi, o kai susigrąžinom ją atgal, nes tėvai turi būti atlaidūs savo vaikui, ji melavo ir darė mums gėdą kaip ir visada. Ir judu kaip visada toliau kivirčijotės ir kibot vienas kitam į gerklę. O aš buvau per vidurį — vėlgi kaip visada. — Dieve, padėk, pagalvojo Airina. Ji gedės savo vaiko visą likusį gyvenimą, tačiau stengsis pamiršti tą nelemtą karą. — Dabar jos jau nebėra, o mano tikėjimas palaužtas ir nė nebegaliu guostis, jog tokia

buvo Dievo valia. Nebegaliu. Tu palikai mane vieną tamsoje, kai man labiausiai reikėjo tvirtos rankos atsiremti... Nežinau, ką tu padarei ar ko nepadarei. Tik žinau, kad negaliu pasikliauti tavimi, jog būsi man ta tvirta ranka, todėl turiu imti pasitikėti savimi. Praėjo tas laikas, kai pasiklioviau, — atsikėlė. — Turėtum paskambinti advokatui. Dabar tau jo reikia.

— Žinau, tu nusiminusi. Žinau, supykusi ant manęs, ir tikriausiai esi teisi. Bet prašau, nepalik manęs čia vieno, Airina. Maldauju.

Ji paskutinį kartą pamėgino surasti giliai savyje meilės ar bent gailesčio krislą. Bet nieko nerado.

— Grįšiu, kai galėsiu, ir atnešiu tai, ką, pasak jų, leidžiama atnešti. Dabar man reikia į darbą. Negaliu daugiau sau leisti šiandien laisvo laiko. Jeigu įstengsiu vėl melstis, pasimelsiu už tave.

MAŽASIS LOKYS pakvietė Metą, kai šis sugrįžo pabėgiojęs.

— Ar šiandien jau baigei treniruotis?

— Taip. Einu po dušu ir pusryčiauti. Gal nori, kad ką nors padaryčiau?

— Mums praverstų šiokia tokia pagalba po apžiūros pertvarkant įrangą ir techniką. Kol tavęs nebuvo, iš Vajomingo grįžo brigada.

— Mačiau praskrendantį lėktuvą. Varge, Mažasis Loky, ar ir jiems kilo problemų?

— Dar vienas blogas siurblys.

— Tai mėšlas.

— Mūsų mechanikai apžiūri kiekvieną visų siurblių, pjūklų ir taip toliau colį. Išpakuojame visus parašiutus ir instruktoriams liepiau juos visus apžiūrėti. Atvažiavo Geležinis Žmogus, tad jis jiems padeda.

— Jėzau Kristau, Mažasis Loky, tu juk nemanai, kad kas nors galėjo sugadinti ir parašiutus.

— O tu nori surizikuoti?

Metas nusiėmė kepuraitę, perbraukė ranka plaukus.

— Turbūt ne. Kas, po velniais, galėtų kažką tokio padaryti?

— Mes būtinai išsiaiškinsime. Geležinis Žmogus turi naujienų. Leo Breikmanas šįryt pasidavė.

— Jis grįžo? Į Misulą? Farai jį suėmė?

— Taip. Todėl aš ir svarstau, ar ilgai jis bastėsi šiuose kraštuose.

— Ir jis galėjo pakenkti. Šitaip viską sujaukė. — Metas pažvelgė šalin, įsispoksojo, papurtė galvą. — Grasino Ravenai, šaudė į ją, dėl Dievo. Dabar sugadino techniką. Ką mes blogo padarėm — jam ar jo daiktams?

— Kaip tik dabar pasirūpinsime savais reikalais, todėl lįsk po dušu, užkrimsk ir prisistatyk į pasirengimo kambarį.

— Gerai. Klausyk, jeigu reikia grąžinti mane į tvarkaraštį...

— Kol kas paliekam tave laisvą.

— Esu dėkingas, labai. Mano tėvai turėtų pasirodyti šią popietę. Rengiuosi jiems pasakyti, kad laiko tikriausiai turėsiu mažiau. Nenoriu, kad tau tektų ką nors įtraukti į mano vietą, kai aplinkui ir taip vienas mėšlas. Pakviesk mane, kai tik prireiks.

— Supratau, — jis paplojo Metui per petį.

Grįžo atgal į operacijų centrą. Dvidešimt vienas jo žmogus buvo Aliaskoje ir jis nesitikėjo jų pamatyti anksčiau kaip kitą dieną. Kita grupė vos spėjo nusileisti, o Kalifornijoje siautėjo gaisras, kuriam užgesinti gali prireikti keleto zulių. Sausrą pranašavo dar dviem savaitėms.

Tebūnie jis prakeiktas, jeigu bent vieną grupę išsiųs nebūdamas tikras, visiškai tikras, kad kiekvienas dirželis, kiekviena sagtis, kiekvienas sumautas užtrauktukas ir jungiklis kuo atidžiausiai patikrinti.

Pagalvojo apie Džimą, pajuto pažįstamą širdies maudulį. Nelaimių neįmanoma numatyti, tačiau jis gali suvaldyti ir suvaldys šias žmogaus pridirbtas nesąmones.

LABAI ILGOS DIENOS pabaigoje leitenantas Kvinokas važiavo į bazę. Jis norėjo namo, norėjo pamatyti žmoną ir vaikus, papietauti su jais kaip visi vyrai, kurie nebuvo policininkai.

O labiausiai norėjo užbaigti su Leo Breikmanu.

Tas vyras kaip akmens siena nepasidavė nė per colį.

Kad ir kaip jis ar Dičiko mėgino prie jo prieiti — kartu ar atskirai — rezultatas buvo nulis.

Breikmanas sėdėjo sunėręs rankas. Atšiaurus žvilgsnis, kietai sukąsti dantys, netvarkinga kalniečio barzda. Jis neteko dešimt svarų, paseno dešimčia metų ir vis tiek nesiliovė kartoti esąs nepagrįstai apkaltintas.

Dabar pareikalavo — per advokatą, nes apskritai liovėsi kalbėti — detektoriaus. Tad jiems teks dar paplušėti.

Kvinokas įtarė: jeigu detektoriaus rezultatai parodys, jog Breikmanas besąs melų maišas, nesakantis tiesos, nes pernelyg pasipūtęs, tas reikš, kad jį pakišo ir detektorius.

Jie turi gausybę netiesioginių įrodymų. Yra motyvai, priemonės, palanki proga ir faktas, kad jis pabėgo. Neturi tiktai prisipažinimo.

Apygardos prokuroras be prisipažinimo nenorėjo kelti Leo Breikmanui, buvusiam valstijos komandos gynėjui, Misulos gyventojui, neteistam ir glaudžiai susijusiam su bendruomene, kaltinimo savo paties dukters nužudymu.

O kadangi kiekviena menkiausia tų įrodymų detalė siejo Dolės nužudymą su Leitelio žūtimi, tai jie negalėjo jo apkaltinti ir dėl šios.

Reikia pertraukos, galvojo Kvinokas. Reikia šiek tiek atitrūkti, kad kitą dieną galėtų grįžti galva pramušinėti apygardos prokuroro sienos. Bet pirmiau jam reikia išsiaiškinti, ko, po galais, prireikė Mažajam Lokiui.

Tad bazėje pasuko tiesiai į Mažojo Lokio kabinetą.

— Ieškote Mažojo Lokio?

Kvinokas sustojo, linktelėjo vyrui, kuris į jį kreipėsi.

— Būtent.

— Jis ką tik nuėjo į dirbtuves. Žinote kur jos?

— Taip, ačiū.

Jis nuėjo dirbtuvių link. Stebėjosi, kokia tyli pasirodė bazė. Niekas iš padalinio nesitreniravo lauke ir nešmirinėjo tarp pastatų — nors jis matė, kaip porelė džipu nurūko vienu iš pagalbinių kelių. Arba tikrina, arba šiaip važinėjasi, nusprendė jis.

Keliaudamas į dirbtuves praėjo tai, ką, jo žiniomis, jie vadino pasirengimo kambariu, ir suprato kodėl.

Jis knibždėjo kaip skruzdėlynas. Vyrai ir saujelė moterų darbavosi

su įrankiais — ardė juos ar surinkinėjo. Kiti traukė iš lentynų techniką arba krovė atgal į jas.

Įprastas patikrinimas? — paspėliojo galvodamas apie organizuotą chaosą ir įžengė į dirbtuves.

Jose ant darbastalių pamatė ištiestus parašiutus, išpakuojamus ar kruopščiai lankstomus. Dar keletas kabojo ant bokšto laukdami patikrinimo ar jau paženklinti ir skirti taisyti arba sulankstyti.

Prie vieno iš darbastalių pastebėjo Mažąjį Lokį, stovintį greta Luko Tripo.

— Geležinis Žmogau, — Kvinokas padavė jam ranką nuoširdžiai džiaugdamasis. — Ar jie įkalbėjo jus grįžti į komandą?

— Tik dieną padėti. Kaip sekasi, leitenante?

— Būta ir geriau, bet būta ir blogiau. Norėjote su manimi pasikalbėti? — jis kreipėsi į Mažąjį Lokį.

— Taip. Kur miškų policininkė?

— Rūpinasi miškų policininkų reikalais. Norite, kad būtų čia?

— Ne itin. Mano brigados Aliaskoje, o viena ką tik grįžo iš Vajomingo.

— Girdėjau, gaisras Aliaskoje kelia grėsmę Denalio parkui. Kokia padėtis?

— Jie tikisi per kelias valandas jį apriboti. Kautynės buvo ilgos ir sunkios, o mano žmonės nušoko į tą gaisrą su sugedusia technika.

— Ar čia dėl to visas šis sujudimas? — Kvinokas vėl apsidairė po dirbtuves. — Atliekate technikos apžiūrą?

— Visa tai čia dėl to, kad technika buvo sugadinta. Nusidėvėję siurblių vožtuvai — ir vienas iš jų nukeliavo į Vajomingą. Pjūklai su perdegusiomis uždegamosiomis žvakėmis ir nusvilusia starterio virvute.

— Nenoriu mokyti jūsų dirbti, bet labai panašu, kad jie paprasčiausiai nusitrynė, gal buvo neapsižiūrėta per sunkaus sezono įkarštį.

Mažojo Lokio veidas sustingo kaip akmuo.

— Mes nepražiūrime nė menkiausio niekniekio. Technika, pargabenta iš gaisro, apžiūrima, patikrinama ir pertikrinama, tik tada vėl išsiunčiama. Nusidėvėję siurblių vožtuvai du iš jų nukeliavo į Denalį?

— Gerai, to gal ir per daug.

— Jūs visiškai teisus. Mes tikriname viską ir radome dar du sugadintus pjūklus ir keturis rankinius vandens gesintuvus glaistu užlipdytais purkštukais. Nesam aplaidūs, negalim sau to leisti. Mes nepražiūrime.

— Gerai.

— Teko patikrinti kiekvieną parašiutą, drogus, atsarginius parašiutus. Ir, ačiū Dievui, neaptikome nė ženklo, kad kuris nors iš apžiūrėtų būtų sugadintas. Ar žinote, kiek trunka perlankstyti vieną parašiutą?

— Apie keturiasdešimt penkias minutes. Buvau ekskursijoje. Gerai, — pakartojo Kvinokas ir išsiėmė bloknotą. — Turite sąrašą, kas tikrino techniką.

— Žinoma, turiu ir peržiūrėjau. Duosiu jums pavardes ir pavardes mechanikų, kurie ką nors taisė ar valė. Tą darė ne vienas žmogus.

— Ar kas nors iš jūsų brigadų žmonių patyrė ką nors daugiau nei įprastą stresą?

— Mano žmonės Aliaskoje, kuriems teko apvynioti siurblius lipnia juosta, po paraliais, antraip būtų praradę teritoriją.

Kvinokas suprato, kad Mažasis Lokys netveria pykčiu, nes ir pats yra siuntęs vyrus į kovos lauką ir vilkęs tokių sprendimų naštą. Tačiau reikėjo dar paklausti:

— Ar teko ką sudrausminti, ką nors pašalinti?

— Ne ir ne. Manote, tai padarė kas nors iš būrio? Šie žmonės nežino, kada arba kur ir kokiomis aplinkybėmis jiems teks šokti. Kam, po velniais, kuris nors taip darytų, jeigu paskui starterio virvutė gali nutrūkti jo paties rankose arba jam pačiam gali tekti krapštytis su nieko vertu siurbliu ugniai virstant ant galvos?

— Jūsų aptarnaujantis personalas, mechanikai, pilotai ir kiti nešokinėja.

— O Leo Breikmanas šįryt prisistatė į jūsų būstinę. Jis jau šaudė į maniškius ir nesibaidė sukelti gaisro. Pagadinti mūsų techniką reikia šiokio tokio išmanymo.

— O jis išmano daugiau negu šiek tiek, — Kvinokas atsiduso. — Aš patyrinėsiu. Jei čia jo darbas, galiu jums pažadėti, kad dar kurį laiką sėdės ten pat, kur sėdi.

— Jo žmona jį palieka, — įsiterpė Lukas. Jis baigė dėti parašiutą, paženklino jį, tada atsisukęs kreipėsi į Kvinoką. — Ji atiduoda mažylę Breineriams — tėvo tėvams. Šie atvažiuoja iš Nebraskos. Airina atlieka namo perdavimo formalumus, ruošiasi parduoti, ką gali, ir iškeisti, ką gali, į grynuosius. Galvoja keltis arčiau Breinerių, nori būti netoli mažylės, padėti ir matyti, kaip ji auga.

— Jūs gerai informuotas.

— Mano...

Ar šešiasdešimtmetis vyras turi merginą? — susidomėjo Kvinokas.

— Moteris, su kuria draugauju, yra artima Airinos bičiulė.

— Ela Freizer. Ir aš gerai informuotas, — pridūrė Kvinokas. — Susipažinau su ja per laidotuves.

— Ji padeda Airinai kiek galėdama. Airina viską išrėžė šį rytą nuėjusi aplankyti Leo.

Kvinokas pavargęs plaštaka persibraukė per veidą.

— Štai ir aišku, kodėl jis užsičiaupė.

— Man atrodo, dabar nebeturi ko prarasti.

— Jis reikalauja melo detektoriaus, bet tai gali būti ir advokato sumanymas. Įsikibo į vieną istoriją, ir kuo smarkiau mėginam ją pasukti, tuo atkakliau jos laikosi. Gal jį supurtys, kai bus apkaltintas dar ir gadinimu. Man reikia sąrašo, kada tiksliai kiekvienas iš tų reikmenų paskutinį kartą buvo panaudotas, paskutinį kartą patikrintas ir kas padarė viena ir kita. Gal galite man jį sudaryti? Bet iš pradžių turiu paskambinti.

Jis atvertė savo telefoną, paskambino budinčiam seržantui ir liepė stebėti Leo Breikmaną, kad nieko sau nepasidarytų.

27

Lėktuvas nutūpė Misuloje netrukus po dešimtos ryto. Virš Kanados jie buvo pakliuvę į labai prasto oro srautą, krušos ledai žiro kaip kulkos, o lėktuvas šokinėjo linksmaisiais audros kalneliais.

Nutūpus pusę brigados pykino ir daugelis apskritai negalavo.

Ravena per visą skrydį miegojo, todėl apskaičiavusi nusprendė, kad dviem trečdaliais jautėsi žmogumi. Pusėtinu žmogumi, kad metus galėtų maudytis po dušu ir prisikirsti kaip išbadėjęs arklys.

Eidama su Guliu į bendrabutį matė, kaip Mažasis Lokys su Korčiumi stebi iškraunamą krovinį. Įtarė, kad Mažasis Lokys kovėsi vienaname fronte, kol jie kariavo kitame.

Nei apie vieną, nei apie kitą nenorėjo galvoti. Klestelėjo ant lovos savo kambaryje ir nusiavė batus.

— Noriu labai labai daug mylėtis.

— Tu tikrai mano svajonių moteris.

— Iš pradžių šlapias seksas duše, kai nusigrandysim keletą Aliaskos tundros sluoksnių, tada trumpa drūta priešpiečių pertrauka, — atsisegė diržą, nusimovė kelnes. — Paskui kitas sekso seansas, kad čiužinys uždainuotų.

— Jaučiu akies kamputyje besitvenkiančią dėkingumo ir pagarbos ašarą. Mažiau iš manęs nesitikėk.

Dieve, tas vyras tiesiog audrina kiekvieną colį. Ir nors, nusprendė ji, jo veidas murzinas, o plaukai susivėlę, jis skambino jos geismo stygomis.

— Tada prieš man pradedant ataskaitas — viską vainikuojantis greitukas. Paskui dar man reikės pasikalbėti su Mažuoju Lokiu ir įterpti dienos treniruotę, o po jos turės būti dar maisto.

— Turės.

— Tada, manau, pats metas atpalaiduojamam seksui prieš miegą.

— Galiu surašyti dienotvarkę, kad tik ko nors nepraleistume.

— Viskas štai čia, — ji patapšnojo smilkinį. — Tad... — nuoga nužingsniavo į vonios kambarį. — Galim pradėti vakarėlį.

Ravena pirmąjį seansą įvertino kaip triuškinamą. Dabar ji jautėsi žmogumi visu šimtu nuošimčių ir Guliui jos duše nusigrandžius purvą nuėjo rengtis.

Paskui pastebėjo raštelį, kurį kažkas pakišo po durimis tikriausiai per pastarąsias keturiasdešimt minučių.

VISO BŪRIO SUSIRINKIMAS
OPERACIJŲ CENTRE
TRYLIKTĄ

— Na, štai. Antrą seansą teks atidėti, — padavė raštelį perskaityti Guliui.

— Gal jis turi atsakymų.

— O gal tiesiog visą krūvą klausimų. Kad ir kaip ten būtų, geriau ropojam, jeigu prieš tryliktą norim gauti maisto.

— Mardžė gali ką nors žinoti.

— Ir aš taip manau.

Kadangi Mardžei jis visai patiko, Gulis nuėjo į virtuvę kartu su Ravena.

Gal ne pats geriausias metas, pagalvojo jis įžengęs į karštį ir sambrūzdį. Mardžė, Lina ir naujoji virėja — Šelė, prisiminė jis — sukosi, nešė, pjaustė ir sėmė su tokia kūrybine simetrija, kad jis pagalvojo apie kulinarinį *Cirque de Solei* — Saulės cirką.

— Sveiki. — Lina krovė ant padėklo kažkokių makaronų asorti. — Šele, mums dar reikia bandelių ir vištienos salotos jau baigiasi.

— Tuoj bus!

— Grįždama parnešk kepsnių skardą, — pasakė Mardžė Linai šluostydamasi skiaute prakaito išpiltą veidą. — Jau bus iškepę. Žinau, kaip jie šlamščia tą maistą. Susirinkimas pirmą valandą, — sumurmėjo ir pagrasino šaukštu Ravenai. — Per patį įkarštį, tad jie nušluos

šitą vietą, kaip Henrikas V nusiaubė kažką, kad ir kokiam pasviety tai buvo.

— Galėčiau ko nors papjaustyti, — pasisiūlė Ravena.

— Tik nesimaišyk. Kai tik paduosim šią antrą kepsnių porciją, trumpam juos suturėsime.

— Tu buvai teisi, — parlėkė Lina su beveik tuščia skarda. Kartu su Mardže vėl ją prikrovė. — Šitie lenkia visa kita, išskyrus deserto stalą. Mudvi su Šele galime susitvarkyti.

— Gera mergaitė. — Mardžė paėmė dvi lėkštes, padėjo ant jų po atverstą bandelę, ant apatinės riekutės užvertė po kepsnį, šalia pažėrė makaronų asorti, pridėjo po porciją vasarinių moliūgų. Tada bakstelėjo pirštu į Gulį: — Paimk tris alaus ir nešk ant mano stalo. Imk, — padavė vieną lėkštę Ravenai ir paėmė valgomuosius įrankius. Išplaukusi laukan ir padėjusi lėkštę bei įrankius, prispaudė prie kryžmens rankas. — Dieve.

— Sėskis, Mardže.

— Pirmiau man reikia pasirąžyti. Sėskit ir valgykit.

— O tu neketini?

Mardžė neigdama mostelėjo ranka.

— Aš noriu štai ko, — tarė imdama Gulio duodamą jai alų. — Buvau nustačiusi kondicionierių, kad pūstų šaltį, bet įpusėjusi pietus pasijutau lyg Nairobyje. Valgykit. Ir nerykit kaip išbadėję.

Gulis pakėlė išdrikusį sumuštinį ir atsikando. Šiltas, aštrus, kiauliena tirpsta padaže, o skonis kutena gomurį tarsi kokia pagardinta palaima.

— Mardže, ko reikėtų, kad ateitum pas mane gyventi?

— Daug sekso.

— Aš galiu, — pasakė jis antrą kartą atsikandęs, kreipdamasis į Raveną patvirtinimo. — Juk galiu?

— Visi ką nors gali, — atrėmė Ravena. — Kas girdėti, Mardže?

— Mažasis Lokys draskosi, tai jau tikrai. Nedažnai pamatysi, kad tas vyras imtų putoti. Štai kodėl jis gerai dirba savo darbą. Tačiau pastarąsias porą dienų jis nerimsta. Perčiupinėjo kiekvieną parašiutą, kiekvieną kuprinę, kiekvieną parašiutininko kostiumą. Būtų apžiūrėjęs juos per mikroskopą, jei tik būtų turėjęs. Kiekvieną mielą prietaisą, kie-

kvieną įrankį, kiekvieną menkiausią daiktelį. Liepė patikrinti džipus, savivarčius ir lėktuvus.

Ji lėtai nugėrė didelį gurkšnį alaus, pastatė jį šonan ir nustebino Gulį sklandžiai susilenkusi jogos šuns poza.

— Dieve, kaip gera. Jis pasikvietė Kvinoką.

— Jis nori, kad tirtų policija? — paklausė Ravena.

— Susigalvojo, kad tą padaryti įsigudrino Leo. Gal jis ir teisus. — Perstatė pėdas į priekį, pastovėjo minutėlę susilenkusi dvilinka, tada atsitiesė. — Airina jį palieka. Jau kraunasi. Breineriai rytoj pasiims mergytę, ir nemanau, kad ji pati planuoja ilgai užsibūti. Porai savaičių kelsis į tavo tėčio namus, kol sutvarkys savo reikalus.

— Ji kraustosi pas tėtį?

— Ne, į namą. Jis pats pasiūlė. Lukas gyvens pas Elą.

— O.

— Nežiūrėk į mane tuo „kas per velnias" žvilgsniu. Pasikalbėk su tėvu. Dar aš girdėjau — Leo stebimas, kad nenusižudytų, ir jis kietai užsičiaupė. Nori, kad jį patikrintų melo detektoriumi. Manau, patikrins šiandien arba rytoj, — vėl pasiėmė alų. — Tai tiek. Man reikia grįžti.

Gulis kiek palaukęs įmetė į burną keletą makaronų.

— Tiek įdomių dalykų, bet aš kertu lažybų, kad tu dabar galvoji tik apie tėvą ir kaip jis rengiasi gyventi su karštute raudonplauke.

— Užsičiaupk. Be to, jis daro paslaugą poniai Breikman.

— Kurgi, nė neabejoju, kad tai nuoširdžiausia auka. Žinai, ką aš manau?

Ji pabrėžtinai pasižvalgė po dangų.

— Man nerūpi.

— Rūpi rūpi. Aš manau, kad jei jau darosi tokie dalykai, tai aš persikraustysiu pas tave. Tavo namuose daug vietos, o aš atsidursiu arčiau Mardžės ir nuolat galėsiu gardžiuotis tokiais kepsniais.

— Nemanau, kad tai juokinga.

— Mažule, niekada nejuokauju apie kepsnius, — jis nusilaižė nykštį. — Įdomu, kaip Misuloje suktųsi pramogų centras „Smagus pasaulis".

Ravena pamėgino dėtis sukrėsta ir susiėmė už nosies.

— Praradau apetitą.

— Labai blogai. Gal galiu suvalgyti tavo sumuštinio likutį?

Prunkštelėjusi juoku ji išsidavė.

— Po galais, kiekvieną kartą, kai mane suerzini, tau pavyksta išsisukti. Ir nieko tu negausi, — nusišaipiusi susikišo likusį sumuštinį į burną.

— Kaip tik todėl einu pasiimti pyrago. O tau neatnešiu nė gabalėlio.

— Nebėra laiko, — ji parodė į laikrodį. — Susirinkimas.

— Suvalgysiu pakeliui.

Gulis neatnešė jai jokio pyrago, tačiau davė gabalą šokoladinio torto. Jiedu valgė saldėsį eidami į operacijų centrą.

Parašiutininkai plūdo iš visur, traukė iš mokymų aikštelės ir bėgimo tako, ėjo nuo bendrabučio, iš dirbtuvių. Korčius paniurusiu veidu, pakumpusiais pečiais, giliai susikišęs rankas į kišenes išbėgo iš pasirengimo kambario.

Ravena kumštelėjo alkūne Guliui į ranką ir pasuko jo pasitikti.

— Atrodai taip, tarsi kas būtų nušvilpęs paskutinę kortų malką, — užkalbino.

— Manai, nedirbu savo darbo? Nekreipiu dėmesio į tai, ką kraunu?

— Žinau, kad dirbi. Ir kad kreipi.

— Ta technika buvo patikrinta ir apžiūrėta. Aš sutvarkiau visus prakeiktus popierius. Patikrinau sumautą deklaraciją.

— Ar tau dėl to kas nors iškalbėjo? — paklausė Ravena.

— Viskas vyko grandinine tvarka ar kažkaip panašiai, o kai šūdas teka grandine, ant ko nors nudrimba. Ką turėtume daryti — prieš kraudami vėl tikrinti kiekvieną vožtuvą, purkštuką, virvutę ir diržą, kai kiekvieną sumautą daiktą patikriname prieš atiduodami? Ar turėtume viską pradėti iš naujo ir kraudami į suknistą lėktuvą? Velniop. Tiesiog velniop viską. Vis tiek nežinau, kam dirbu šį sumautą darbą, — piktai išpoškino ir nusliūkino, palikęs Raveną su torto trupiniais ir glajumi ištepta ranka žiūrėti pavymui.

— Jam nereikėjo priekaištų priimti asmeniškai. Čia nieks nekaltas, išskyrus tą, kuris sugadino techniką.

— Jis teisus, reikalas šūdinas. Net jeigu kaltę suvers Breikmanui ar dar kam, Korčiui teko atremti smūgį.

— Jis neteisus. Mažasis Lokys stos už jį piestu. Jau ir taip blogai, kad tarp mūsų yra vienas, kuris tuo susitepęs. — Pasižiūrėjo į savo šokoladuotą ranką. — Velnias.

— Prašau, — Gulis iš kišenės išsiėmė drėgnas servetėles. — Kai kurias problemas lengva išspręsti.

— Jis baisiai geras parašiutininkas, — ji šluostėsi šokoladą. — Toks pat geras stebėtojas, kai prireikia. Erzina su tomis savo kortomis ir triukais, tačiau šitam darbui atiduoda daug. Daugiau negu dauguma mūsų.

Gulis galėjo priminti, kad daugiau už daugumą atiduoti reiškia, jog Korčius nuolat gali prieiti prie technikos — ir kaip stebėtojas nešoko į Aliaskos gaisrą.

Nėra prasmės, nutarė jis. Ji per daug prisirišusi.

— Viskas jam bus gerai.

Jie įėjo į pastatą, kur malėsi ir murmėjo žmonės.

Gulis pamatė Jantrį, jis sėdėdamas trynėsi kelį, Dobis atsirėmęs į sieną ir užsimerkęs snūduriavo stengdamasis atgauti jėgas. Libė žaidė su „iPhone“, o Gibonsas sėdėjo puse šlaunies ant darbastalio, sukišęs nosį į knygą.

Vieni gėrė kavą, kiti įsitraukę į pokalbius aptarinėjo gaisrus, sportą, moteris — trys pagrindinės temos — arba spėliojo, dėl ko sušauktas pasitarimas. Treti atsiriboję sėdėjo ant grindų, nugaromis atsirėmę į sieną ar rašomąjį stalą.

Nuo sezono pradžios jau visi buvo netekę svorio ir daug kas, kaip ir Jantris, glostinėjo geliančius kelius — ugniagesių parašiutininkų Achilo kulną. Dažnam skaudėjo įsitempusius pečius, patemptas pakinklių sausgysles, nudegimus, mėlynes. Kai kurie vyrai liovėsi skustis, tad puikavosi įvairių stilių barzdomis.

Kiekvienas iš jų suprato, kas yra tikras nuovargis, tikras alkis, didelė baimė. Ir kiekvienas iš jų stotų į kautynes, jei sukauktų sirena. Kai kurie kautųsi susižaloję, bet kautųsi lygiai taip pat aršiai.

Guliveris nepažinojo kitų tokių žmonių, kurie būtų tokie užsispyrę ir gajūs ar taip norėtų diena iš dienos juostoje eikvoti kūną, protą ir gyvenimą.

Ir negana to, visa tai mylėti.

— Mažasis Lokys dar nepradėjo, — Metas įsirangė gretimai. — O aš maniau, pavėluosiu.

— Dar ne. Nesitikėjau pamatyti tavęs dar porą dienų.

— Aš čia tik dėl šito. Mažasis Lokys laukė mūsų visų, nebent tektų gesinti gaisrą. Kas girdėti?

— Kiek žinau, jie vis dar tikrina. Rado dar kelis sugadintus reikmenis.

— Kalės vaikas.

— Ar tavo tėvai laimingai atvažiavo? — pasiteiravo Ravena.

— Taip. Jie su Šaila. Paskui porai valandų ją pasiimsime, kad priprastų būti su mumis. Jai mano mama jau patiko.

— Kaip laikosi ponia Breikman?

Jis kilstelėjo pečius, pažvelgė į operacijų centro pultą.

— Ji tikrai labai gražiai elgiasi. Iš to matyti, kaip smarkiai myli mažylę, — atsiduso. — Jiedvi su mano mama gerai nusiverkė. Mažasis Lokys jau pradeda.

— Gerai, nurimkit! — šūktelėjo Mažasis Lokys. — Turiu pasakyti keletą dalykų, todėl klausykitės atidžiai. Visi žino, kad į Aliaskos ir Vajomingo gaisrus pakliuvo sugadintos technikos. Noriu jums visiems pasakyti, kad mes tęsiame kruopštų patikrinimą ir jokia technika ar įranga, kuri dar nepatikrinta ir neįvertinta, išduodama nebus. Pasikviečiau dar porą parašiutų meistrų, kad padėtų dar kartą patikrinti, pataisyti, perlankstyti visus šios bazės parašiutus. Nenoriu, kad kas nors nerimautų dėl savo įrangos saugumo. — Minutėlę patylėjo. — Mes šioje bazėje sukūrėme neblogą patikrinimo sistemą, ir niekas per daug neskuba. Čia visi žino, kad ne tik svarbu, bet tiesiog *būtina*, jog kiekvienas parašiutininkas būtų užtikrintas įranga ir technika, jų reikia vykstant į gaisrą ir jį gesinant, jos turi būti patikimos, atitikti aukščiausius standartus ir veikti be priekaištų. Per pastaręsias operacijas įvyko kitaip, ir aš prisiimu atsakomybę. — Niūriai žvelgė į prieštaraujančius, kol tie nutilo. — Susisiekiau su Vadovų taryba, tad jie žino, su kuo susidūrėme. Vietos policija ir JAV Miškų tarnyba taip pat informuotos ir atlieka savo tyrimus.

— Jie puikai žino, kad tą padarė Leo Breikmanas, — kažkas atsišaukė ir vėl visus suerzino.

— Jis neturėjo galimybės, — suriaumojo Mažasis Lokys, sutriuškindamas šurmulį kaip bato kulnu skruzdėlyną. — Jis neturėjo galimybės įsibrauti pas mus taip, kaip buvo įsibrauta. Tai, kad jis uždarytas, yra puiku ir gerai, bet mums čia reikia dar daugiau saugumo. Imsimės tikrinti taškus, nuolat budėti. Jei galėčiau atšaukti keliones, atšaukčiau, tačiau rinktis negalime, todėl kiekvieną grupę lydės du darbuotojai. Kol tyrimas ir apžiūros nepasibaigs ir mes nesužinosime, kas yra kas, kitaip elgtis negalime. — Jis vėl nutilo, atsikvėpė. — Ir patariu kiekvienam įsimesti į kuprinę lipnios juostos ritinėlį.

Kilo juokas ir įtampa nuslopo.

— Noriu, kad žinotumėt, jog saugau jūsų nugaras bazėje, ore ir ugnyje. Pakabinau naują tvarkaraštį. Jei jis jums nepatinka, ateikite pas mane į kabinetą, kad galėčiau spirti į sėdynę. Jei kas nori paklausti, pasiūlyti, viešai paniurgzti, dabar pats laikas.

— Ar galim federalus priversti sumokėti už lipnią juostelę? — paklausė Dobis ir užsidirbo šūksnių ir aplodismentų.

Gulis įvertindamas pažvelgė į bičiulį. Tinkamas požiūris, pamanė. Pasitikėk savimi, būk tvirtas, palaikyk vienybę.

Nesvarbu, ar sabotažas vykdomas viduje, ar iš išorės, vienybė buvo tolygi stiprybei.

Guliveris turėjo klausimų, bet ne tokių, kurių būtų norėjęs klausti viešai.

— Turiu šį tą nuveikti, — pasakė Ravenai vykstant diskusijoms. — Paskui tave susirasiu.

Matė, kaip ji nepritariamai suraukė antakius, tačiau smuko laukan ir nuskubėjo tiesiai į savo kambarį. Ten įsijungė nešiojamąjį kompiuterį ir ėmėsi darbo.

Išjungė išsaugojęs, ką nuveikė, ir išgirdo sustūgusią sireną. Nebuvo pirmoje ar antroje parašiutininkų grupėse, bet nubėgo į pasirengimo kambarį padėti tiems, kuriems reikėjo. Kilnojo nuo lentynų techniką, ant elektrinio vežimėlio užtempė jau sudėtą ir diržais suraišiotą krovinį.

Klausėsi ir stebėjo.

Su Ravena ir Dobiu žiūrėjo, kaip lėktuvas pakilo į platų mėlyną dangaus skliautą.

— Gerai, kad Mažasis Lokys spėjo sušaukti susirinkimą prieš sireną, — Ravena delnu nuo saulės prisidengė akis. — Dangus rytuose atrodo grėsmingas.

— Gal netrukus patiems prisieis šokti.

Išgirdusi nekantrą Dobio balse Ravena pasisuko į jį visu kūnu.

— Tau šuolių karštinė. Dabar tau geriausia būtų išsimiegoti.

— Jau turiu paskyrimą. Aš prie krovos, — pasakė jis ir trumpai išvardijo darbus krovinių skyriuje. — Pakuosiu ir raišiosiu. Tu irgi, bičiuli, — pasakė Guliui. — Švedė keliauja į dirbtuves.

— Taip, žinau, ir dar žinau, kad nė vienas grįžęs iš Aliaskos iš pradžių negali nors dvi valandas pailsėti. Bet mat juos galas, — jis pasilenkęs pabučiavo Raveną. — Mudu prie savo dienotvarkės grįšim vėliau.

— Nepamiršk.

— Niekaip nesuprantu, ar gali būti teisinga ir sąžininga, kad susiradai moterį tiesiog bazėje, — tarė Dobis kartu eidamas į krovinių skyrių. — Visi kiti nebent kokią susimedžiojam, jei pasiseka ir jei galim užsukti į barą.

— Gyvenime klesti vien neteisybės ir nesąžiningumas. Antraip drybsočiau paplūdimyje ant balto smėlio su moterimi ir gerčiau po sueities *Mai tai* kokteilius.

— Po sueities, — Dobis sukikeno kaip dvylikametis. — Tu visus aplenkei, Guli. Ir vėl visiems nušluostei nosį.

NERADĘS RAVENOS kambaryje Gulis pamanė, kad darbą pabaigė pirmiau už ją, ir grįžo į savo kambarį tęsti to, ką buvo sumanęs.

Atsisėdo ant lovos, atsainiai palikęs praviras duris „nėra čia ko pamatyti“ stiliumi.

Žmonės kartkartėmis praeidavo pro šalį, bet iš esmės šioje pusėje buvo ramu.

Kadangi buvo palikęs pravirą ir langą, nugirsdavo slampinėjančiųjų lauke kalbų nuotrupas. Nedidelis pulkelis, nepakliuvęs į tvarka-

raštį, planavo nulėkti į miestą. Blėstant tviskančiai dienos šviesai kažkas burbtelėjo sau apie moteris.

Akimirką pasisukęs pasižiūrėjo pro langą ir pamatė, kad Ravena apie rytų dangų sakė tiesą. Debesys tvenkėsi, būrėsi kaip karo laivai.

Netrukus prasidės audra, pagalvojo svarstydamas, ar nepabėgiojus prieš jai užgriūvant, bet paskui nutarė palaukti Ravenos.

Toji atkako sulig pirmuoju griaustiniu.

— Žaibai pliekia kiaurai ir visur, — pasakė jam ir šleptelėjo ant lovos. — Subėgiojau pasižiūrėti radaro. Pietų Dakotoje viesulai šluoja viską pakeliui, — kalbėdama sukiojo kaklą ir smarkiai trynė kairį petį. — Mums tikriausiai teks bėgti sumautu bėgimo takelio treniruokliu. Nepakenčiu jo.

Jis prispaudė pirštus ten, kur ji trynė.

— Jėzau, Ravena, čia tikras betonas.

— Tarsi nežinočiau. Neturėjau šiandien laiko pasimankštinti. Man reikia pabėgioti, jogos... ar šito, — ji atsiduso, kai jis paspaudė ir pirštais pamaigė į mazgus susimetusius raumenis.

— Pabėgiosim po audros, — pasakė jis. — Nueisim iki tako.

Sužaibavo, tvykstelėjo ugnimi, vėjas išpūtė lango užuolaidą. Tačiau lyti nepradėjo.

— Kai viskas nurims, mudu paprašysim Mažojo Lokio laisvos nakties ir užsisakysime prašmatnų viešbučio kambarį. Tokį su sūkurine vonia. Mirksime joje pusę nakties.

— Mmm, — atsiduso ji atsiliepdama į jo nutapytą vaizdinį. — Kambarių tarnyba, riebus sultingas kepsnys ir nuostabi didžiulė lova pažaisti. Miegoti su kuo nors, kas turi pinigų ir negaili jų leisti, gali būti visai neblogai.

— Jei turėtum pinigų ir gailėtum juos leisti, ne itin pasismagintum.

— Man patinka tokios nuostatos. Rašei laišką namo?

— Ne, kai ką kita. Tau nelabai patiks.

— Jeigu rašai elektroninį laišką savo nėščiai žmonai pasiklausti apie du dievinamus vaikus ir žvitrų šuniuką, man nelabai patiks, — ji apsisuko. — Štai kokiu tonu tu kalbi — tarsi ketintum man pasakyti kažką, kas reikštų, kad turiu vožti tau per marmūzę.

— Mano žmona ne nėščia ir mes laikom katę, — jis paskutinį kartą spustelėjo jai pečius ir atsistojo uždaryti durų.

— Juk uždarei jas ne dėl to, kad mes toliau pratęstume rytą suplanuotą dienotvarkę.

— Ne. Noriu šnektelėti apie sugadintą techniką, Ravena. Breikmanas tai sumanė, įgyvendino — ir viską padarė slapstydamasis nuo farų. Man tiesiog nesueina galai.

— Jis pažįsta teritoriją geriau už daugumą. Jis mechanikas ir griežia ant mūsų dantį. Man galai sueina.

Iš pirmo žvilgsnio, pamanė jis, bet tereikia pasikapstyti giliau.

— Kam gadinti techniką? — Gulis ėmė nagrinėti galvoje susidarytą sąrašą. — Jis nežino, kaip mes sukamės čia ar per gaisrus. Tik jau ne iki smulkmenų.

— Jo dukra bazėje dirbo tris sezonus, — priminė Ravena. — Ji iš patirties žinojo, kaip mes čia sukamės, ir jis pats leisdavo laiką bazėje.

— Jei norėjo mums pakenkti, yra greitesnių būdų. Turėjo ginklų; galėjo pasinaudoti jais. Žinoma, galėjo žinoti ar rasti, kur yra technika, — nusileido Gulis, — ir galėjo prie jos prieiti. Sezonas toks įtemptas, kad daugelis iš mūsų miegotų ir bomboms sproginėjant. Mes išgirstam sireną taip pat, kaip motina, nors ir pervargusi, išgirsta naktį verkiantį savo vaiką. Mes įgudome ją išgirsti, bet dėl kitko tai mūsų kaip ir nėra. Tai buvo padaryta sumaniai ir pasalūniškai. Ir, man regis, žinotum, kaip tą padaryti, jei tik žinotum, kaip sugadinta technika per gaisrą gali pakenkti brigadai. Nes pats jame buvai.

Jis teisus, galvojo Ravena. Ir jai tas nepatiko.

— Tu tikrai manai, kad kenkia vienas iš mūsų?

— Aš manau, kad vienas iš mūsų galėjo tą padaryti, nes mes žinome, kaip prieiti prie technikos, kaip ją sugadinti ir kaip ji gali pakenkti gesinant gaisrą.

— Argi tai ne kvaila — juk ji gali pakenkti ir tau?

— Taigi. Nuo to ir pradėkime. Kas nešoko nė į vieną gaisrą? — jis atidarė ekrane dokumentą, prie kurio darbavosi.

— Tiesą sakei; man tai nė velnio nepatinka. Taigi — Jantris buvo su mumis.

— Jis kone visą laiką derino darbus ir žvalgėsi skraidydamas.

— Netinka. Kaip Mažasis Lokys?

— Jis nešoko. O Korčius dirbo kaip stebėtojas; taigi nešoko. Nė vienas iš jų nieko nedarė. Tokių daugiau kaip dvidešimt, ir šeši iš jų iškrinta iš šito sąrašo dėl asmeninių priežasčių ar sužalojimų.

— Jantris šokinėja trisdešimt *metų*. Tai ką — ūmai nusprendė pasižiūrėti, kas bus, jeigu sugadins techniką? Korčius su mumis dešimt metų, o Mažasis Lokys daugiau kaip tuziną. Ir...

— Klausyk, aš žinau, kaip tu jautiesi. Jie draugai, jie šeima. Ir aš taip pat jaučiuosi.

— Mano aplinkoje žmonės nesudarinėja įtariamųjų sąrašo iš šeimos ir draugų.

— Ar dažnai tavo aplinkoje kas nors tyčia gadina techniką? — Jis uždėjo jai ant kelių ranką, kad sušvelnintų savo žodžius. — Suprantu, tau sudėtingiau, nes ilgai buvai su jais. O aš mokiausi su daugybe žmonių iš šio sąrašo. Ir pati žinai, perėjus visa tai, ryšys tampa labai tvirtas.

— Aš nesuprantu, kam tu visa tai darai.

— Nes, po galais, Ravena, jeigu tai padarė ne Breikmanas, tai mes galime budėti, tikrinti ir pertikrinti, tačiau... Jeigu tu norėtum įsigauti į pasirengimo kambarį, krovinių skyrių, į bet kurią sumautą vietą bazėje ir ką nors sudirbti, ar galėtum?

Ji minutėlę tylėjo.

— Taip, galėčiau. Bet kam man? Bet kuriam iš mūsų — kam?

— O čia jau visiškai kitas reikalas. Pirmiausia, jeigu tai vienas iš mūsų, yra galimybė, kad *jis* šokinėja, žino, kas yra tvarkaraščio viršuje. Kas nori ten būti ir dalyvauti. Mes dirbame įtemptą darbą. Žmonės arba atkrinta, arba nueina per toli. Ir ugniagesys sukelia gaisrus, stato į pavojų save ir savo brigadą, kuri juos gesina. Taip būna.

— Žinau, būna.

Jis paspaudė kitą klavišą, atvertė jai kitą puslapį.

— Išskirsčiau brigadas taip, kaip dirbome tą dieną.

— Praleidai kelias pavardes.

— Manau, save galime išbraukti.

— Čia nėra Dobio.

— Jis turėjo lipnios juostelės.

— Taip, labai paranku.

— Jis visada nešiojasi... Gerai, tu teisi, — sukirbėjo sąžinė ir sumaudė pilvą, tačiau jis vis tiek įrašė Dobio pavardę. — Turėčiau įtraukti ir mus, nes tau prireikė lipnios juostelės, o aš prisiminiau, kad jis jos turi.

— O koks mūsų motyvas?

— Gal aš užsimaniau atgrasinti tave nuo šito darbo, kad liktum namie ir kiekvieną vakarą virtum man karštą vakarienę.

— Tarkim. Bet aš turiu galvoje patį klausimą. Apskritai koks motyvas?

— Gerai. Panagrinėkime. Jantris, — jis atvertė puslapį atgal. — Jis kalba, kad nori mesti. Jo keliai susidėvėję. Trisdešimt metų, kaip sakei. Atidavė tam daugiau kaip pusę savo gyvenimo ir dabar supranta, kad daugiau nebegali to daryti. Ateina jaunesnių ir stipresnių. Tai užknisa.

— Jis ne toks, — pyktelėjusi Ravena trūktelėjo kelį, bet paskui, Guliui pasižiūrėjus, nusileido. — Tiek to. Nesąmonė, bet tiek to.

— O Korčius? Sezonas jam buvo nesėkmingas. Susižeidė, susirgo. Pervargo. Moteris, kurią norėjo vesti, metė. Praeitą vasarą, kai buvo stebėtojas, žuvo Džimas Breineris.

— Tai nebuvo...

— Jo kaltė. Pritariu. Nebuvo ir tavo, Ravena, bet tu sapnuoji košmarus.

— Gerai. Gerai. Supratau. Galime pagal tavo sąrašą kapstytis toliau ir kiekvienam surasti įtikinamą motyvą. Taip neteisinga. Ir jeigu tai jau tokia gera teorija, farai būtų apie tai pagalvoję.

— Kodėl manai, kad nepagalvojo?

Tas ją sustabdė.

— Tai išties bjauri mintis. Galvoti, kad jie į mus žiūri, atlieka tyrimus, narsto po kaulelį ieškodami silpnybių ir paslapčių. Jie daro tą patį, ką ir mudu dabar, tik kruopščiau.

— Bjauru, bet aš verčiau įdėmiai pasižvalgyčiau, užuot nekreipęs dėmesio į tai, kas gali būti šalia mūsų.

— Noriu, kad tai būtų Breikmanas.

— Ir aš.

— Bei jeigu ne jis? — tarė ji Guliui nespėjus prasižioti. — Mums reikia pagalvoti apie būrio saugumą. Ir tai negali būti Mažasis Lokys.

Jis žiojosi ginčytis, bet apsigalvojo.

— Kodėl taip manai?

— Jis sunkiai dirbo dėl to posto ir labai juo didžiuojasi. Jis myli padalinį, bet vertina ir jo reputaciją. Jam atsiliepia viskas, kas kenkia ar grasina. Jis galėjo užsidaryti ir laikyti tai paslaptyje, tačiau viską atvirai išklojo. Jis viską nušvietė, nors ir žinojo, kad už padarinius teks sumokėti.

Geri argumentai, nusprendė Gulis. Kiekvienas argumentas stiprus.

— Pritariu.

— Ir ne Dobis. Jis pernelyg geraširdis, kad galėtų taip pasielgti. Ir myli savo darbą. Myli viską. O labiausiai myli tave. Niekada sąmoningai nepadarytų nieko, kas keltų grėsmę.

— Ačiū.

— Pasakiau tai ne apie tave.

— Žinau, — tačiau tai paglostė ir jo tuštybę, ir sąžinę. — Vis tiek ačiū.

Ji pasižiūrėjo pro langą, kur blykstelėjo žaibas ir virš tamsa apsisiautusių viršūnių nuaidėjo griaustinis.

— Tas vėjas varo lietų į pietus. Mes tiesiog neturime kada atsikvėpti.

— Mums nereikia visko padaryti būtent dabar. Galime mesti ir nueiti į treniruoklių salę.

— Nesu silpnoji sesutė. Užbaikim. Papasakosiu tau, kodėl tai ne Dženisė.

— Gerai, — jis paėmė jos ranką ir trumpam pakėlęs prie lūpų sutrikdė. — Aš klausau.

28

Gulis manė turintis daugiausiai valandą. Ravena iki kaklo užsivertė ataskaitomis apie Aliaskos gaisrą, tad bent jau valandą bus užsiėmusi. Jis baigė darbus dirbtuvėse ir lengva ristele išbėgęs į pagalbinį kelią pasitikrino laiką.

Niekas neklausinės besimankštinančio vyro ir nebus dėl ko jo įtarti, kad susitarė susitikti atokiau nuo bet kokių atsitiktinių stebėtojų.

Ypač Ravenos.

Šiaip ar taip, jam patiko atitrūkti, pabėgėti tolėliau, nugrimzti į savo mintis.

Audra praeitą naktį išgręžė ne daugiau kaip naktipuodį lietaus, tačiau sėkmingai numušė temperatūrą. Tą rytą jie išleido grupę į gaisrą rytuose, tad jis nenorėjo pernelyg nutolti, jei kartais pasigirstų sirena.

Jam ir nereikėjo.

Už pusmylio stovėjo treningais apsirengęs Lukas ir kalbėjosi mobiliuoju telefonu.

— Žinoma, bus gerai, — jis nežymiai linktelėjo Guliui. — Puiku. Tai iki pasimatymo. — Uždaręs telefoną įsikišo jį į treningo kišenę. — Guli.

— Ačiū, kad atėjote.

— Nėra už ką. Vis dar kai kada pabėgioju, tad prisidūriau dar mylią ar panašiai. Supratau, kad visa tai susiję su Ravena, nes nenorėjai kalbėtis su manimi bazėje.

— Su ja ir su visais. Niekas geriau už jus, Lukai, nepažįsta žaidėjų. Personalo ir brigados, Breikmanų, policininkų. Gal pirmamečius pažįstate ir ne taip gerai kaip senbuvius, bet guldau galvą, kad pasidomėjote ir jais, nes šokinėja su jūsų dukra.

Lukas pakėlė antakį tai išgirdęs, bet Gulis tik gūžtelėjo pečiais.

— Jūs vertinote juos, pasiklausinėjote, gavote atsakymus.

— Žinau, kad tavo greitos kojos, kad turėjai gerą vardą tarp elitinių ugniagesių, ir Mažasis Lokys mano, kad tu rimtai sustiprinai komandą. Nevengi muštynių, tau patinka greiti automobiliai, turi verslią galvą ir nutuoki apie moteris.

— Pastarasis bruožas bendras mums abiem. Leiskite paklausti atvirai: ar Leo Breikmanas turi smegenų, apsukrumo, tarkim, gabumų padaryti viską, kas čia įvyko? Pamirškite motyvus, galimybes ir visą tą policijos šlamštą, — numojo ranka Gulis. — Ar jis galėtų tą padaryti?

Lukas minutėlę nieko nesakė, tik linkčiojo galva tarsi patvirtindamas savo paties mintis.

— Jis nekvailas ir labai geras mechanikas. Jei pradėtume nuo galo, taip, jis būtų sugalvojęs, kaip sugadinti techniką, kad niekas nepamatytų, kol jau bus per vėlu. Nudėti Leitelį... — jis susikišo rankas į kišenes, užsižiūrėjo į kalnus. — Įsivaizduočiau jį sekiojantį paskui Leitelį, kai sužinojo, kad tas kalės vaikas susidėjo su jo dukra. Įsivaizduočiau už tai kruvinai sumušantį tą vyrą, ypač turint galvoje Airinos ryšius su bažnyčia. Kad Leo suvaro jam kulką, įsivaizduoti sunkiau, tačiau nėra neįmanoma, — atsiduso. — Ne, nėra neįmanoma. Galėjo šaudyti bazėje. Ir nemanau, kad būtų taikęsis. Bet jeigu būtų, neprašautų. Ir apie tai ilgai ir daug galvojau nuo tada, kai Ravena pakliuvo į taikiklį. O Dolė? Jiedu draskėsi vienas su kitu kaip du rotveileriai dėl vieno kaulo. Jis ūmaus būdo, ne paslaptis, ir ne paslaptis, kad ji užtraukė jam gėdą ir nuvylė.

— Bet?

— Taigi, bet. Kad jis ją nužudė, galėčiau įsivaizduoti tik vienu atveju — netyčia. Tikiu, kad galėtų ką nors padaryti įsikarščiavęs. Jis greitai įsiplieskia, aršiai liepsnoja. Tačiau perdega.

— Jūs apie tai ilgai ir daug galvojote.

— Man rūpi Ravena.

— Būtent. Karštakošis. Ūmus ir stiprus. — Gulis nuklydo tiesiog prie savo paties apmąstymų. — Leitelis ir technika. Ten viskas padaryta šaltai ir apskaičiavus.

— Manai, kad viena ar kita, galbūt net viską, padarė kažkas dirbantis bazėje. Gal net vienas iš taviškių.

Jis pagalvojo apie vyrus ir moteris, su kuriais treniravosi, su kuriais kovojo.

— Nenorėjau taip galvoti.

— Nenorėjau ir aš, bet ėmiau sau uždavinėti tuos pačius klausimus, kai Mažasis Lokys papasakojo apie techniką. Po to, kai šiek tiek nurimau. Vaikštome aplinkui ratais, bet esu tikras, kad ir Mažasis Lokys klausinėja savęs to paties.

— Ar linkstate į kurią nors pusę konkrečiai?

— Dirbau su kai kuriais iš tų žmonių. Lygiai kaip ir aš, tu žinai, kad tai ne tas pats, kaip dalytis kabinetu ar vandens šaldikliu. Neįsivaizduoju, kad tą būtų galėjęs padaryti žmogus, kurį pažįstu taip, kaip pažįstu ir tuos kitus vyrus ir moteris. Ir nežinau, ar taip yra dėl to, kas mes buvome — tebesame — vieni kitiems, ar dėl to, kad paprasčiausiai tokia Dievo tiesa. — Patylėjo akies mirksnį atidžiai stebėdamas Gulio veidą. — Juk nepasakei Ravenai, ką galvoji?

— Pasakiau.

Pritariamas ir linksmas šypsnys krustelėjo Luko lūpose.

— Prie to, ką apie tave žinau, galime pridurti, kad turi kiaušius.

— Nevaikštau jai iš paskos. — Pagalvojo, kur dabar stovi ir su kuo, ir nusišiepė: — Nuolat. Šiaip ar taip, sudariau išklotinę. Man patinka išklotinės, — pasakė, kai Lukas nusistebėjęs susijuokė. — Jos veiksmingos ir drausmina. Ji nenori galvoti, kad tai gali būti tiesa, bet išklausė.

— Jeigu išklausė ir neišspyrė pautų, o aš jau žinau, kad juos turi, tai tarp jūsų vyksta kažkas rimta.

— Aš ją myliu. Ir ji mane myli. Tik dar to nesupranta.

— Na, — Lukas patyrinėjo Gulio veidą ilgėliau. — Na, — pakartojo ir atsiduso antrą kartą. — Ji turi karčios patirties apie ryšius ir išliekamąją jų galią. Tai mano kaltė.

— Nemanau. Man atrodo, tai aplinkybės. Gal ji ir turi gerą galvą ir budrią širdį, tačiau nėra užsisklendusi. Ji pernelyg sumani, perdėm gerai save pažįsta, ką jau kalbėti apie tai, kad yra apsigimusi nutrūktgalvė, kad atsisakytų, ko nori, kartą nusprendusi, kad tikrai to nori. Ji supras, kad nori manęs.

— Esi savimi pasitikintis šmikis, ką? Tu man patinki.

— Tai gerai, nes jei nepatikčiau, ji mane paspirtų. O tada liūdėtų ir gailėtųsi visą likusį gyvenimą.

Lukas nesusivaldęs susijuokė, o Gulis dirstelėjo į laikrodį.

— Man jau derėtų sukti atgal.

— Eisiu kartu. Retkarčiais čia bėgioju, — priminė Guliui. — Ir yra šis tas, ką reikia pasakyti Ravenai akis į akį.

— Jeigu tas, kad ketinate apsigyventi su Ela, tai ji girdėjo.

— Velnias, — Lukas eidamas pasitrynė ranka sprandą. — Turėjau žinoti, kad nugriaudės per visą bazę, vos man spėjus apie tai pagalvoti. Bet kai viskas taip sklandžiai eina pirmyn, mano asmeninis gyvenimas neturėtų nutrūkti. Na? — bakstelėjo alkūne Guliui į šoną. — Kaip ji priėmė?

— Šiek tiek priblokšta. Pripras, nes myli jus, gerbia Elą ir nėra kvailė. Vis dėlto prieš mums grįžtant sutarkime: jeigu nepaklaus tiesiai, tegu Ravena pamano, kad mes iš tiesų susitikome kelyje bėgiodami.

— Gal taip ir geriausia.

— Apskritai aš nieko prieš ją paerzinti, tačiau jai ir taip daug rūpesčių. Taigi prieš mudviem grįžtant norėjau paklausti, ar galiu nusiųsti jums išklotinę elektroniniu paštu?

— Jėzau Kristau. Išklotinė.

— Išdėsčiau pavardes skyriuose kartu su bendraisiais duomenimis, tada pateikiau savo nuomonę apie kiekvieną žmogų. Ravenos nuomonę. Priėjus jūsiškę galima susiaurinti paieškos lauką.

— Siųsk man tą velnio išklotinę. — Lukas pasakė savo elektoninio pašto adresą. — Nori, kad užrašyčiau?

— Ne, įsiminiau.

— Net jeigu Breikmanas viso to nepadarė — ar nieko nepadarė — kol jis už grotų, viskas turėtų nurimti. Jei sumalei visą tą šūdą, tai nebegali išsiduoti, kai farai kiaurą parą ir septynias dienas per savaitę tiksliai žino, kur Breikmanas. Man regis, mes turime klausti, kas ant Leo šitaip griežia dantį, — Lukas pakėlė antakius, kai Gulis nieko nepasakė. — Mąstai ką nors kita?

— Manau, galėjo būti taip, būtent taip. Bet dar galvoju, kad Breikmanas, turėdamas tokį būdą ir tokią praeitį su Dole, tampa visai tinkamu atpirkimo ožiu. Ir dar žinau, kad tas, kuris visa tai užvirė, yra ne-

sveikas kalės vaikas. Nemanau, kad nesveikas kalės vaikas sustos, kada būtų protinga sustoti.

— Verčiau nebūtum man to sakęs ir privertęs galvoti taip kaip tu. Ir bijoti to paties. Jei galėčiau, priverščiau Raveną likusią sezono dalį mesti darbą ir nešdintis kuo toliau.

— Neleisiu, kad jai kas nutiktų, — Gulis pažvelgė Lukui tiesiai į akis. — Žinau, tai kvaila ir pernelyg dažnai sakoma, bet neleisiu. Ji gali susitvarkyti beveik su viskuo, kas tenka jos daliai. O su kuo negalės, sutvarkysiu aš.

— Paprašysiu, kad žodį tesėtum. O dabar gal norėsi pranykti, kol nueisiu su ja pasikalbėti. Nevisiškai pranykti, — pridūrė Lukas. — Greičiausiai man išėjus jai prireiks kam nors išsilieti, kaip jaučiasi sužinojusi apie naujus mano gyvenimo poslinkius. Gali būti, pasiieškos tavęs.

RAVENA UŽBAIGĖ ataskaitas, dar kartą patikrino pridėtą krovinio, kurį užsakė ir gavo antrą gaisro gesinimo dieną, sąrašą. Tvarka, nutarė.

Kai tik perduos viską Mažajam Lokiui, galės valandėlei ištrūkti laukan, o tada...

— Atidaryta! — šūktelėjo ji kažkam dukart bilstelėjus į duris. — Labas, — nušvitusiu veidu pakilo pasisveikinti su tėvu. — Puikiai pataikei. Ką tik baigiau ataskaitas. Bėgiojai?

— Pamaniau, pasuksiu čia ir būsiu nušovęs du zuikius — dar pamatysiu ir savo mergaitę.

— Žinai ką, išimsiu iš šaldytuvo ko nors šalto atsigerti ir papirksiu tave, kad užmestum akį, ko čia priveikiau.

— Jeigu turi „7Up", tai susitarsim.

— Visada turiu atsargai pasidėjusi savo šauniausio vaikino mėgstamo gėrimo, — priminė ji, kai jis atsirėmė rankomis į rašomąjį stalą peržvelgti nešiojamojo kompiuterio ekrane, ką ji parašė.

— Išsamu ir dalykiška, — tarė po minutėlės. — Taikaisi į Mažojo Lokio vietą?

— O, tai jau tikrai ne. Aš nieko prieš gaišti laiką ataskaitoms, bet jeigu man tektų tvarkytis su visais tais popieriniais darbais, žmonėmis, politika ir panašiomis nesąmonėmis kaip Mažajam Lokiui, tai tiesiog

nusišaučiau ir viskas būtų baigta. Tu galėtum dirbti šį darbą, — pridūrė. — Grįžtum dar porai metų.

— Jei reikėtų dirbti administracinį šlamštą, verčiau dirbčiau *savo* administracinį šlamštą.

— Taip, tikriausiai štai iš ko tą bruožą paveldėjau. Nori nueiti į poilsio kambarį? O gal į valgyklą? Įsivaizduoju, Mardžė turi kokio nors pyrago, ir mes galėtume jo išprašyti.

— Iš tiesų nelabai yra laiko. Netrukus manęs atvažiuos Ela.

— Še tau.

— Norėjau tave pamatyti ir pasikalbėti apie kelis dalykus.

— Girdėjau, Airina Breikman atiduoda savo namą ir tikriausiai kelsis į Nebraską. Tu leidai jai pagyventi savo namuose, kol ji viską susitvarkys. Tu labai geras, tėti. Jai turbūt sunku gyventi vienai namuose su tokiais atsiminimais. Juolab kai žino, kad iš tikrųjų tie namai nebe jos.

— Ji atsikraustys rytoj. Man reikia susipakuoti dar kelis daiktus, kurių prireiks. Ela padeda jai pakuotis ir susidėti tai, ką norėtų pasiimti išvykdama.

— Ji žengia didelį žingsnį. Daug didelių žingsnių. Išvažiuoja iš Misulos, palieka savo vyrą, draugus, darbą.

— Man regis, jai to reikia. Dabar ji atrodo geriau kaip tada, kai viskas prasidėjo. Vos tik apsisprendė, ko reikia jai pačiai ir anūkei, kaip tik tada, manau, nusimetė nuo savęs dalį naštos. — Jis lėtai nugėrė didelį gurkšnį. — Kad jau kalbam apie sprendimus, apie svarbius spendimus... nebegrįšiu gyventi namo. Rengiuosi gyventi su Ela.

— Jėzau, ar tu ketini ją vesti?

Jis nepaspringo, bet sunkiai nurijo.

— Po žingsnelį, iš lėto, bet manau, tai pakeliui.

— Aš tik pratinuosi prie to, kad tu su ja susitikinėji, o judu jau ruošiatės kartu gyventi.

— Aš ją myliu, Ravena. Mes mylime vienas kitą.

— Gerai, man tikriausiai reikia minutėlę pasėdėti. — Atsisėdo vienoje lovos pusėje. — Pas ją?

— Ji turi nuostabius namus. Daug erdvės, sodą. Ji įveisė jį visai taip, kaip svajojo. Tas namas jai labai daug reiškia. O mūsiškis, — jo pečiai pakilo ir nusileido. — Pusę metų ar daugiau tai tiesiog vieta, kur nakvoju daugumą naktų.

— Na, — jai nelengva buvo suprasti savo jausmus, — jei būčiau žinojusi, kad tai paskutiniai mudviejų pietūs namuose, tai aš... nežinau, būčiau pagaminusi ką nors įdomiau nei keptą vištą.

— Aš neparduodu namo, Ra, — Lukas prisėdo šalia, padėjo ant kelio plaštaką. — Nebent tu jo nenori. Maniau, tu jį perimsi. Galime ką nors paprašyti per sezoną nupjauti žolę ir visa kita.

— Gal ir galiu kiek apie tai pagalvoti.

— Kiek tik norėsi.

— Dideli pokyčiai, — tepasakė ji. — Juk žinai, kad man reikia šiek tiek laiko jiems suvokti.

— Kai maža susirgdavai, mums tekdavo suieškoti tokias pižamas.

— Mėlynas su šuniukais.

— Taip, mėlynas su šuniukais. Kai jas išaugai, mums pasidarė riesta.

— Tu jas išardei ir iš audinio pasiuvai man mažą pagalvėlę. Ir vėl viskas buvo gerai. Nesąmonė, tėti, tu atrodai toks laimingas, — jai sudilgo akys, kai ištiesė ranką jam prie veido. — O aš net nepastebėjau, kad nebuvai.

— Nebuvau nelaimingas, vaikuti.

— Dabar esi laimingesnis. Ji ne vienintelė tave myli, — tarė ir pabučiavo jį į abu skruostus. — Tad manyk, kad aš gavau savo mėlyną pagalvę su šuniukais, ir viskas gerai.

— Pakankamai gerai, kad skirtum šiek tiek laiko su ja susipažinti?

— Taip. Guliui atrodo, kad ji karšta.

Luko antakiai pakilo.

— Taip manau ir aš, bet geriau jam nekiltų tokių minčių.

— Aš mėginu jam sutrukdyti.

— Tu pati kiek pasikeitei, kai jis pasirodė.

— Akivaizdžiai. Tai labiausiai sumautas sezonas. Gulis įsikalė į galvą, kad už tai, kas vyksta, atsakingas ne Breikmanas, o kažkas bazėje.

— Tikrai?

— Taip, ir savo metodais sudėliojo visus duomenis ir prielaidas į rinkmeną. Manau, kad tai perdėta, bet kai jis viską išdėstė, ėmiau ir aš svarstyti. Tada pati išsakiau, ką galvoju, ir vėl man pasirodė, kad tai perdėta. Kol jis šio bei to nepabrėžė. Galiausiai nebežinau nė ką galvoti. O man nepatinka nežinoti, ką galvoti.

Jis švelniai paglostė jai plaukus.

— Gal geriausia, ką dabar gali padaryti, tai atverti akis, ausis ir protą.

— Su pirmaisiais lengva. Sunku su pastaruoju. Visi sudirgę ir stengiasi apsimesti, kad tokie nėra. Mes iki šiol užgesinome kone du kartus daugiau gaisrų negu praeitą sezoną tuo pačiu laikotarpiu, ir visada sėkmingai, sužalojimai nelabai sunkūs. Bet visa kita? Šis sezonas yra sušiktas pagal visus parametrus, ir mes visi tai jaučiame.

— Padaryk man paslaugą. Laikykis kiek galėdama arčiau Gulio. Padaryk tai dėl manęs, — pridūrė jis nespėjus jai atsikirsti. — Ne todėl, kad, mano manymu, negalėtum savimi pasirūpinti, bet todėl, kad mažiau nerimausiu, jei žinosiu, kad kas nors bus tau už nugaros.

— Na, jo vis tiek sunku nusikratyti.

— Gerai, — jis paplojo jai per koją. — Palydėk mane.

Pakilo kartu su juo ir kol išėjo į lauką, apmąstė viską, apie ką jiedu kalbėjosi.

— Su Ela kitaip negu su mano motina? Ne aplinkybės ar brandumas, ar kas nors tokio. Turiu galvoje... — ji kumščiu pamušė sau virš širdies. — Man tiks bet koks atsakymas. Tiesiog norėčiau žinoti.

Jis akimirką padelsė, ir ji žinojo, kad ieško žodžių.

— Tavo motina mane apakino. Gal šiek tiek užvaldė, smarkiai sužavėjo. Kai pasakė besilaukianti, aš ją mylėjau. Ir aš manau, kad dėl to, kas joje augo, ką mes pradėjome nepagalvoję. Kartais man būdavo įdomu, ar ji nesuprato to dar pirmiau manęs. Tas būtų buvę skaudu. Man ji rūpėjo, Ravena, ir aš labai stengiausi. Bet dėl tavęs. Galiu pasakyti, kad Ela mane apakino, užvaldė, sužavėjo. Tačiau kitaip. Žinau, ko nejaučiau tavo motinai, nes jaučiu dabar Elai.

— O ką turėtum jausti? — atvirai paklausė ji. — Niekaip negaliu suprasti.

Jis atsikrenkštė.

— Gal tau derėtų paklausti kokios moters apie šiuos dalykus.

— Aš klausiu tavęs.

— Tai velnias, — dabar jis mindžikavo, didelis vyras, Geležinis Žmogus. — Neketinu kalbėtis su tavimi apie seksą. Kartą jau kalbėjausi, ir tai buvo baisiau už bet kurį mano gesintą gaisrą.

— Ir mudu abu sutrikome. Aš neklausiu apie seksą, tėti. Žinau, kas tai yra. Tu sakai man, kad ją myli, ir tai matyti iš tavęs viso. Aš matau, bet nežinau, ką jausti — ką reikėtų jausti.

— Jausti gali labai daug ką. Pasitikėjimą, pagarbą ir... — jis vėl atsikrenkštė. — Potraukį. Bet pačiam vidury glūdi visų tų dalykų, visų tavo stiprybių ir silpnybių, vilčių ir svajonių atspindys. Jie ten viduje įskelia ugnį. Ji gal liepsnoja, gal tik plevena ar rusena, tačiau ji kaitri ir šviesi ir maino spalvas, o tai, kas aplinkui — ją peni. Ugnis ne vien tik naikina, Ravena. Kartais ji kuria. Geriausia ugnis kuria, o jei meilė yra ugnis, tegu dega gyvai ar ramiai, karštai ar šiltai, bet ji kuria. Su ja tampi geresnis negu be jos, — jis nutilo, kiek raustelėjo. — Nežinau, kaip paaiškinti.

— Tai pirmas kartas, kai kažkas paaiškino man taip, kad aš suprasčiau. Tėti, — ji paėmė jį už rankų, pasižiūrėjo į akis. — Aš tikrai dėl tavęs džiaugiuosi. Rimtai, kuo nuoširdžiausiai. Tikrai džiaugiuosi dėl tavęs.

— Tai reiškia daugiau, negu aš galiu apsakyti. — Jis ją prisitraukė ir stipriai apsikabino. Tuo metu privažiavo Ela. — Tu buvai mano pirmoji meilė, — sušnabždėjo Ravenai į ausį. — Ir visada būsi.

Ji tą žinojo, bet dabar atsipalaidavo tiek, kad pripažintų, jog jis gali mylėti ir dar ką nors. Linktelėjo, kai Ela išlipo iš automobilio.

— Sveika.

— Sveika. — Ela nusišypsojo Lukui. — Ar aš pavėlavau?

— Kaip tik laiku, — neištraukdamas rankų iš Ravenos rankų pasilenkė pabučiuoti Elos. — Kaip sekasi su Airina?

— Pakuoti, tvarkyti ir apsispręsti dėl namo, kuriame moteris gyveno dvidešimt penkerius metus, yra didžiulis darbas — o tu žinai, kad man didžiuliai darbai patinka. Jai tikriausiai lengviau, kai dirba ir planuoja. Lengviau įveikti dabartį.

— Ar Džimo tėvai... — Ravena nutilo.

— Jie išvyksta šią popietę. Aš su jais susipažinau, jie mieli žmonės. Keitė paprašė Airinos apsistoti pas juos, jeigu atvažiuos į Nebraską. Pagyventi, kol susiras sau namus. Nemanau, kad ji paklausys, bet tai ją sujaudino.

— Neliūdėk, — ištarė Lukas, ranka apkabindamas Elos pečius, kai jos akys pritvinko ašarų.

— Negaliu suprasti kodėl, — ji numirksėjo jas atgal. — Bet pa-

skambinau sūnui, paprašiau, kad paskui atvežtų man vaikus. Žinau, kaip jaučiuosi kelias valandas pabuvusi su savo vaikaičiais. Išsekusi, tačiau laiminga.

Vaikaičiai, pamanė Ravena. Buvo pamiršusi. Ar dėl to jos tėvas taps neformaliu seneliu? Ką jis galvoja apie *tai*? Kaip jis...

— Oi, velnias, pamiršau, kad man reikia šio to subėgioti pas Mažąjį Lokį. Dvi minutės, — pažadėjo jis Elai ir nukūrė.

— Tai, — pratarė Ela, — ar mums viskas gerai?

— Gerai. Keista... bet gerai. Jūs tikriausiai pasakėte savo sūnui ir dukrai.

— Taip. Dukra susijaudinusi ir dar turbūt dėl hormonų, nes laukiasi, ir tai tiesiog nuostabi naujiena.

Dar vieno? — pagalvojo ji.

— Sveikinu.

— Ačiū. Sūnus... dabar atrodo kiek susidrovėjęs, manau, dėl tokios galimybės, kad mudu su Luku veikiame šį tą daugiau, negu sprendžiame galvosūkius ir kartu žiūrime televizorių.

— Jam nederėtų drovėtis, kad jūs retkarčiais palošiate kortomis.

Ela supratingai susijuokė.

— Jis apsipras. Norėčiau pakviesti tave pietų, kai tik galėsi, bus ir visi vaikai. Nieko oficialaus, tik šeimyniniai pietūs.

— Skamba gerai, — arba pakenčiamai, pagalvojo ji. — Tačiau turėtumėt aiškiai žinoti, kad man motinos nereikia.

— Oi, žinoma, kad reikia. Visiems reikia. Moters, kuri išklausytų, palaikytų, pasakytų tiesą — arba ne, nelygu kaip tau reikia. Moters, kuria galėtum pasikliauti, kad ir kas būtų, kuri mylėtų tave, kad ir kaip viską jauktum. Tačiau tu jau turi Mardžę, todėl džiaugsiuosi būdama tau draugė.

— Galime pasižiūrėti, kaip mums seksis.

Sustaugė sirena.

— Velnias, man reikia skristi.

— O, Dieve! Tau reikia eiti. Tau reikia... Galiu pažiūrėti? Lukas man pasakojo, kas vyksta tokiu metu, bet norėčiau pamatyti.

— Aš nieko prieš. Bet jums teks bėgti, — ir nelaukusi atsakymo Ravena nudūmė į pasirengimo kambarį.

Pralėkė pro Korčių, tad jam teko pasistengti, kad neatsiliktų.

— Kas girdėti? — paklausė jo.

— Sako, didžiulis. Prasidėjo Flathede, leidžiasi į kanjoną. Tik tiek žinau.

— Stebi?

— Šoku.

Jiedu įpuolė į pasirengimo kambario chaosą, čiupo iš spintelių įrangą. Ravena užsitempė parašiutininko kombinezoną, patikrino kišenes, užtrauktukus, spaustukus, prisisegė pirštines, nusileidimo virvę. Sukišo kojas į batus ir akies kampu pamatė tą patį darantį Metą.

— Kaip tu pakliuvai į tvarkaraštį?

— Man tiesiog pasisekė. Užsiregistravau prieš dvidešimt minučių, — papurtė galvą ir stvėrė iš spintelės pagrindinį ir atsarginį parašiutus. — Tikriausiai ugnies dievas nutarė, kad man gana ilsėtis.

Ravena prisisagstė parašiutus, kuprinę.

— Susitiksim lėktuve, — pasakė jam ir pasikišo po ranka šalmą.

Nulingavo prie durų ir nustebo pamačiusi Gulį, jau pasiruošusį, stovintį su jos tėvu ir Ela.

— Tai bent greitas.

— Buvau krovinių skyriuje, kai išgirdau sireną. Patogu. Pasirengusi?

— Visada, — Ravena mostelėjo pirštais prie kaktos, blykstelėjo tėvui šypsena. — Susitiksime paskui.

— Klausiau, ar leidžiama, ir kadangi taip, tai noriu pasakyti, kad saugotumeisi.

Ravena linktelėjo Elai.

— Taip ir planuoju. Riedam, pirmameti.

— Žinau, sakei man, kad viskas vyksta greitai, — tarė Ela, Ravenai su Guliu nuskubėjus prie laukiančio lėktuvo, — bet nė neįsivaizdavau, kaip greitai. Laiko galvoti visai nėra. Sirena subaubia, ir jie, pašokę nuo kavos puodelio ar pakuojamų dėžių, po kelių minučių skrenda į gaisrą.

— Tai įprasta kaip rytais apsirengti. Tik kur kas greičiau. Ir jie visada galvoja. Išspardyk jai subinę! — Lukas šūktelėjo Jantriui.

— Išspardyk subinę, pažink priešę. Ir skaičiuok dienas. Netrukus susitiksime, drauguži.

Lukas kalbino ir kitus, krypuojančius prie lėktuvo, tuos, su kuriais

dirbo pats, kitus, kurie atrodė jam kaip jauni medžiai. Nejučia suėmė Elą už rankos, kai lėktuvo durys užsidarė.

Vienas iš jų gali būti žudikas.

— Jiems viskas bus gerai, — suspaudė Elai plaštaką. — Ir jie greitai grįš.

— Taip.

Vis dėlto jam buvo gera laikyti jos ranką ir žiūrėti, kaip lėktuvas rieda, didina apsukas ir pakyla.

PO PASITARIMO ORE Ravena su Jantriu ir Trigeriu palinko virš žemėlapių numatyti strategijos.

Gulis įsijungė savo MP3 ir užsidėjo akinius nuo saulės. Muzika nustelbė variklių gausmą, protas galėjo lengvai dirbti. Iš už tamsintų stiklų jis stebėjo kitų parašiutininkų veidus, kūno kalbą.

Gal jis ir neteisingai įtarinėja, bet verčiau leisis kamuojamas kaltės graužimo negu kentės nuo kenkėjo savivalės.

Korčius su Dobiu stumdami laiką lošė melagį, o Gibonsas skaitė „Katės lopšio" tomelį nudriskusiais popieriniais viršeliais. Libė prisislinkusi prie Meto guodžiamai paplojo jam per kelį. Stebėtojas atsikėlė iš savo sėdynės prie pilotų kabinos ir nužirgliojo tartis su Jantriu.

Kai pasigirdo šūksmas patikrinti draugą, Gulis nuėjo to ritualo atlikti prie Ravenos.

— Jantris mus palieka, — tarė jam Ravena.

Jantris šypsodamasis purtė galvą.

— Pirmus metus padirbėsiu pas Geležinį Žmogų. Sumažinsiu krūvius, nusipirksiu namą, pasiremontuosiu kitą kelį, pameškeriosiu. Turėsiu kur kas daugiau laiko meškerioti, kai nebereikės kiekvieną vasarą ganyti jūsų bandos.

— Meti šį kupiną kelionių, žavesio ir romantikos gyvenimą? — paklausė Gulis.

— Patyriau tiek žavesio, kiek tik norėjau, ir tikriausiai rasiu romantikos nerydamas dūmų.

— Gal tau reikėtų imtis rankdarbių, kad jau šitaip, — pasiūlė Trigeris.

— Visai galėčiau. Pasiūčiau tau puikių diržų, nes tu taip mėgsti susiveržti sėdynę. — Pasakęs perlipo per žmones ir kuprines tartis su stebėtoju ir pilotu.

— Jam vos penkiasdešimt, — Trigeris apvertė burnoje gumą. — Velnias, man šiomis dienomis sueis penkiasdešimt vieneri. Ką jis nori užbaigti?

— Man atrodo, jis tiesiog pavargęs, ir kelis jį kamuoja, — Ravena dirstelėjo į priekį. — Tikriausiai apsigalvos, kai išsigydys.

Ir stebėtojas patraukė prie durų.

— Saugokit atsargas!

Su dūmais sumišęs karštas vasaros oras plūstelėjo vidun pro atviras duris. Ravena perėjo į kitą vietą pro langą pasižiūrėti į ugnį, ryjančią vešlių pušų ir kėnių viršūnes. Raudoni liepsnojančių dujų kamuoliai kilo į orą kaip priešlėktuviniai sviediniai.

— Ji greita, — tarė Ravena, — ir su vėju smagiai perlėks per kanjoną. Pakeliui žemyn mums teks kirsti kelis stiprius šoninio vėjo srautus.

Pirmosios vėliavėlės patvirtino jos vertinimą.

— Ar matai šuolio vietą? — paklausė Gulio. — Štai anas tarpas ties aštunta valanda. Geriau nutūpti ten iš pietų, vengti veidu tėkštis į uolas. Tu antras žmogus trečioje poroje, todėl...

— Ne. Pirmas žmogus antroje poroje, — jis tik gūžtelėjo pečiais, kai ji sužaibavo į jį akimis, nes žinojo, kad Lukas paprašė įrašyti jį jos šuolio porininku. — Tikriausiai Mažasis Lokys viską sukeitė grąžinęs Metą.

— Gerai, iš tavęs suprasiu, kokia vėjo nuonaša, — linktelėjo pro langą į antrą vėliavėlių rinkinį. — Atrodo, turim tris šimtus jardų.

Jis pats atidžiai stebėjo vėliavėles ir sidabru švytinčių dūmų stulpus virš liepsnų viršūnių, juodai marginančių jų papėdę.

Galiausiai Trigeris po smakru prisisegė šalmo dirželį, nuleido antveidį ir ranka laikydamasis už lyno virš galvos nukrypavo prie durų. Metas, antrasis žmogus, — jam įkandin.

Ravena stebėjo ugnį, žemę, paskui jųdviejų skrydį. Kupolai išsipūtė juodumoje ir žydrynėje, kai lėktuvas apsuko išmesti antrą porą.

— Mes pasirengę, — atsiliepė Gulis į stebėtojo šūksnį. Su Ravena už nugaros jis atsistojo tarpdury, pasiruošė vėjo ir ugnies riaumojimui.

Nėrė, bloškėsi į jį, kai petį palietusi ranka išsiuntė jį laukan. Nužvelgė horizontą, išsilygino, kai drogas jį stabilizavo, o pagrindinis kupolas pristabdė krytį.

Susirado Raveną, stebėjo, kaip išsiskleidė jos parašiutas, žiūrėjo, kaip saulė spygtelėjo pro dūmus akimirką apšviesdama jos veidą.

Tada turėjo pakovoti rankomis, kai šoninis vėjas panūdo įtraukti jį į sūkurį. Pūstelėjęs gūsis nunešė Gulį nemaloniai arti uolos. Jis išsilygino, paskui, vėjui trūktelėjus, timptelėjus, išsilygino dar kartą.

Jis sklendė pro šuolio vietą, todėl prisitaikė, vėl leido vėjui jį pagauti ir nusileido nepriekaištingai ir minkštai ant plyšio krašto.

Nusiritęs pamatė, kaip kairėje už trijų jardų nutūpė Ravena.

— Kažkaip įmantriai ten sukinėjaisi! — šūktelėjo jam Ravena.

— Užtat padėjo.

Susirinkę parašiutus jie prisidėjo prie Meto ir Trigerio šuolio aikštelės pakraštyje.

— Leidžiasi trečia pora, — pranešė Trigeris. — Tai mėšlas, Korčių neša į medžius. Šį sezoną jis niekaip negali prisijaukinti sėkmės.

Ravena išgirdo, kaip susikeikė į pušis vėjo nublokštas Korčius.

— Eikš, Metai, eime įsitikinti, ar jis ko nors nesusilaužė.

Kadangi ir toliau girdėjo, kaip Korčius plūstasi, o tai reiškė, kad neprisidaužė iki sąmonės netekimo, ji neatitraukė nuo dangaus akių.

— Jantris ir Libė, — tarė, kai lėktuvas išsilygino kitam išmetimui. — Dženisė ir Gibonsas, — bėrė likusių parašiutininkų vardus. — Kai visi bus ant žemės, pasirūpink kroviniu. — Įsirėmė rankomis į klubus žiūrėdama, kaip iš lėktuvo išpuolė kitas žmogus. Jantris, pamanė. Jis moko kitus ir pats šokinėja iš lėktuvų. Bet laisvas kritimas su parodomosiomis grupėmis ir turistais buvo toli gražu... — Jo drogas... Jo drogas neišsiskleidė! — ji nubėgo šaukdama kitiems jau nusileidusiems. — Drogas velkasi! Jėzau, Jėzau, pjauk! Nupjauk. Leisk atsarginį. Nagi, Jantri, dėl Dievo meilės!

Guliui suspaudė pilvą, širdis daužėsi žiūrint, kaip jo draugas, jo šeimos narys krinta žemyn per dūmus. Dabar rėkė visi, Trigeris beveik klykė į radiją.

Staigiai trūktelėjęs iššoko atsarginis parašiutas, pagavo oro — bet per vėlai, suprato Gulis. Greitis vos vos sulėtėjo, kai Jantris smigo į medžius.

29

Ji bėgo braudamasi per krūmus, šokinėdama per akmenis, vėjovartas, kad ir kas gulėjo ant tako. Gulis lėkė įkandin; baimė lenktyniavo su ja. Per jausmų maišatį įsakė sau galvoti, veikti.

Atsarginis parašiutas išsiskleidė paskutinę minutę. Galimybė buvo, visada yra. Stabtelėjo pribėgusi Korčių kruvinu veidu, nusileidimo virve besiropščiantį iš suktaspyglės pušies.

— Ar labai susižeidei?

— Ne. Ne. Bėk! Jėzau, bėk.

Metas papilkusiais skruostais, pastėrusiomis akimis klupinėdamas atbėgo mišku iš paskos.

— Lik su Korčiumi. Apžiūrėk, ar jam viskas gerai.

Nelaukdama atsakymo nulėkė tolyn. Išgirdusi Gulio šūksnį pasuko kairėn, sausi pušų spygliai traškėjo po batais kaip ploni kauleliai.

Pamatė atsarginį parašiutą, sumaitotą baltą draiskaną, aukštai virš galvos pakibusį ant šakų. Ir kraują, lašnojantį nelyginant iš varvančio čiaupo, tykštantį ant miško paklotės.

Įstrigęs tarp gumbuotų šakų septyniasdešimties pėdų aukštyje kabojo suglebęs Jantrio kūnas. Dviejų pėdų šakos smaigas kyšojo jam per šoną, pervėręs kaip smeigtukas drugį.

Prisitaisęs nages Gulis ropštėsi į viršų. Ravena nusimetė įrangą, prisisegė saviškes ir leidosi jam iš paskos.

Lūžo — galėjo suprasti, kad ką nors bus susilaužęs: koją, ranką ir greičiausiai dar ką nors. Bet susilaužęs nereiškia negyvas.

— Gali prie jo prieiti? Ar jis gyvas?

— Prieisiu, — Gulis užlipo aukščiau, tada virve atsargiai nusileido ant šakos ir artinosi pasitikrindamas, kad nenusvertų. Pasiekęs

atsegė šalmą, pridėjo pirštus prie kaklo Jantriui. — Pulsas yra, silpnas, siūliškas. Dauginiai lūžiai. Gili plėštinė žaizda šlaunyje, bet šlaunikaulis sveikas, durtinė žaizda, — labiau prisiartinęs susikeikė. — Šitas prakeiktas smaigas laiko jį ant šakos kaip bėgių vinis. Negaliu daugiau nei artintis, nei pritvirtinti.

— Mes aprišime jį virvėmis, — Ravena kiek galėdama atsilošė, stengdamasi pati įvertinti padėtį. — Nupjausime šaką ir nuleisime jį su ja.

— Ji neišlaikys mano ir pjūklo svorio, — jis atsitraukė. — Prie pažasties šaka kiek įskilusi. Nežinau net ar išlaikys tave.

— Pažiūrėkim.

— Dobį arba Libę. Išlaikys vieną iš jų.

— Aš čia, o jų nėra. Jis netenka daug kraujo. Leisk pažiūrėti, ką galiu padaryti. Duok man virvę, pjūklą, pirmosios pagalbos rinkinį.

— Labai blogai? — šūktelėjo Trigeris. — Ar labai blogai?

— Jis kvėpuoja.

— Ačiū Dievui. Iškviečiau medikų komandą. Ar turi sąmonę?

— Ne! Papasakok jam viską, gerai? — Ji su Guliu pasikeitė vietomis. — Mums reikia virvės, pirmosios pagalbos rinkinio, pjūklo. Gulis leidžiasi žemyn!

Ravena prisitvirtinusi diržais atsilošė, nusirengė striukę, kišeniniu peiliu nupjaustė dirželius ir planšetes. Atsirišusi skubinosi ant šakos. Išlaikys, pasižadėjo sau, nes jai baisiai reikia, kad išlaikytų.

— Jantri, ar tu mane girdi? — ėmėsi tvarstyti žiojinčią šlaunies žaizdą. — Tu tik laikykis, po galais. Mes tave iš čia ištrauksim.

Ji sunaudojo visą turėtą virvę, apvyniojo jo liemenį, tada nusirangė atgal jos pritvirtinti. Gulis jau buvo grįžęs, padavė jai dar vieną.

— Pririšiu ją prie viršutinės šakos, pakišiu jam po pažastimis. — Pamatė, kad Trigeris ir Metas kopia gretimu medžiu, ir linktelėjo perpratusi planą. — Lipk į gretimą prie jų, ir kai tik nupjausiu diržus ir šaką, mes nuleisim jį „vė" būdu.

Baimės prakaitas varvėjo į akis, kol ji darbavosi, perkėlė sužalotą koją, meldėsi, kad Jantris neatgautų sąmonės, kol užbaigs. Uždangstė žaizdą aplink šaką, kaip tik galėjo, savo diržu dar saugiau pritvirtino jį prie šakos.

Tada sudvejojo. Jei visa tai nepadės, jinai jį pražudys. Tačiau jo pulsas silpo, ir nebeliko iš ko rinktis.

— Aš atsegsiu diržus. Pasiruoškit.

Išlaisvinusi jį iš parašiuto, pasiėmė pjūklą.

— Turi padėti, — tarstelėjo Guliui.

— Medikai bus ne vėliau kaip po dešimties minučių.

Ji įsirėmė koja, trūktelėjo užvedimo virvutę. Burzgimas sudrebino visą kūną. Matė, kaip įsispyrė Trigeris su Metu, kad išlaikytų svorį, žinojo, kad jai už nugaros Gulis su Dobiu padarė tą patį.

Pasikliaudama virve ji pamažu pasislinko šaka, kad galėtų suleisti geležtę į žievę ir medieną taip arti Jantrio kūno, kiek tik išdrįso.

— Laikykit tvirtai! — sušuko. — Neleiskit jam nukristi!

Nupjovė švariai, jautė, kaip šaka vibruoja. Tada Jantris pakibo ore, o iš jo šono kyšojo įsmigusi šaka. Jo kūnas sūpavosi palengva leidžiamas žemyn, kur jo laukė Libė su Stovičium.

— Pagavom! Pagavom! O, Jėzau, — Stovičiaus balsas sudrebėjo. — Jėzau, kaip jis sumaitotas.

Bet kvėpuoja, pamanė Ravena išgirdusi sraigtasparnio čeksėjimą. Jam tik reikia kvėpuoti.

ATSISTOJUS ANT saugios žemės širdis plyšo pusiau žiūrint, kaip sraigtasparnis pakilo su jos bičiuliu. Šitaip sužalotu, pamanė virš galvos plakantis menčių sukeltam vėjui. Kojos, rankos ir Dievas žino kas dar, — ir ji nieko daugiau negalėjo padaryti.

Ravena šaukė į radiją, pranešė bazei naujienas, perrikiavo strategiją, o Korčius susiėmęs rankomis veidą sėdėjo ant žemės. Trigeris nulydėjo akimis sraigtasparnį, paskui lėtai atsisuko. Viskas, ką ji jautė — šokas, širdgėla, gluminantis įniršis — atsispindėjo jo veide.

— Krovinys, — pratarė ji, ir Gulis suspaudė jai ranką.

— Turiu jį. Aš jį turiu, — pakartojo jai įsispoksojus į jį. — Dobi, Metai, padėsit man?

Susiimk, įsakė sau Ravena.

— Trigai. — Įkvėpė, tada atsitūpusi ėmėsi braižyti ant žemės. —

Ji juda į šiaurės rytus ir stiprėja. Man tavęs reikia, — ramiai pratarė, kai tas tik stovėjo ir purtė galvą.

— Duok man sekundę, gerai? Tik sumautą velnio sekundę.

Tupėdama ji padėjo jam ant bato ranką.

— Mes turime paskersti šitą drakonę ir grįžti pas Jantrį. Delsti... — Ravenai teko liautis, reikėjo suvaldyti balsą. — Ugnis įgauna pranašumą. Ji kaitriai dega, Trigai. Jie išvertė purvo ant galvos, bet ji pasigavo vėją, peršoko šitą keteros juostą ir greitai kopia.

— Gerai, — jis persibraukė plaštaka sau po nosimi ir pritūpė prie jos. — Galiu imtis kairiojo sparno, su penketu žmonių išpjauti juostą ir ją sulaikyti.

— Imk septynis. Mažasis Lokys siunčia mums dar vieną brigadą, ir aš ja pasinaudosiu. Čia yra vandens šaltinis, — ji nupiešė ant žemės X. — Todėl pasiimk siurblį ir žarną. Aš nusiųsiu brigadą prie dešinio ir dar pasižvalgysiu.

Kai jis paėmė jos ranką, ji susikibo pirštais.

— Mes ją nudėsim, — pasakė jis. — O tada išsiaiškinsime, kas, po galais, nutiko.

— Dar ir kaip išsiaiškinsime.

Jie aptarė, kur išarti mineralizuotas juostas, kurios zonos saugios, kur galimos dvi stovyklavietės.

Kai jis atsirinko savo septynetą, susiradusi įrangą Ravena atsisuko į likusius.

— Korčiau, tu turi pasilikti čia ir...

— Velniop, Švede, — atrėžė jis, ir iš prakirstos lūpos vėl plūstelėjo kraujas. — Aš nesitrauksiu.

— Neprašau tavęs trauktis. Man reikia, kad palauktum kitos grupės, paimtum pusę ir eitum prie kairiojo sparno paskui Trigerį. Kitus siųsk man. Man į brigadą reikia Gibonso ir Dženisės. Ir pasakyk jiems aiškiai, kad teks pajudinti sėdynes. Noriu, kad tu imtumeis tą padaryti, — tarė ji nespėjus jam prasižioti. — O Trigeriui tavęs prireiks juostoje, — jam linktelėjus ji nusisuko. — Guli, Dobi, Libe, Stovičiau. Pasiimkit įrankius.

Negalima gaišti laiko. Nėra laiko galvoti apie ką nors, išskyrus ugnį. Visa kita turi būti atidėta.

Ravena kasė ir pjovė, kiekvienas gaisrinio kirvio smūgis ar pjūklo zvimbesys aidėjo ausyse kaip kerštas. O ugnis stojo piestu ir priešgyniavo.

— Tu perimk vadovavimą, kol pasirodys Gibonsas, — pasakė Guliui. — Jis ką tik susisiekė. Visi sėkmingai nusileido šuolio vietoje. Aš turiu nusikasti iki galvos ir geriau ją perprasti. Jeigu pasieksi išarą, kol grįšiu, pranešk.

— Gerai.

— Mes turime vandens šaltinį apie penkiasdešimt jardų į viršų šita pačia kryptimi. Tau teks pasukti juostą, o Gibonsas turi pasirodyti dvigubai greičiau, bet jeigu ten nusikasi dar su juo nesusitikęs, pastatyk prie žarnos Stovičių ir Libę. Jei nors kiek pasikeis vėjas ir...

— Supratau, Ravena. Eik ir daryk, ką turi daryti; mes dorosimės čionai. Tik palaikyk ryšį.

— Neleisk jiems apie tai galvoti. Duok jiems darbo. Aš grįšiu.

Ji skubiai nuėjo, šmėkščiodama tarp medžių pakilo stačia įkalne ir pranyko dūmuose.

Tegirdėjo ugnį, kaip ji piktdžiugiškai niurna. Kaip traškina sausą medieną, godžiai ryja besilydančius pušų sakus, graužiasi pro lapus, žeria žemėn šakeles. Kopdama Ravena išsisuko nuodėgulio, užplakė židinį.

Galvojo apie iki kaulų suanglėjusius kūnus.

Pasiekusi keterą stabtelėjo susiorientuoti, kur esanti. Matė raudonai oranžinę furiją, šluojančią savo mitalą. Jie leido jai pakelti galvą, pamanė ji, neturėjo kito pasirinkimo. Drakonas siautėjo energingai ir laisvai.

Susisiekusi su baze paprašė chemikalų ir gavo trumpą, bet netenkinantį pranešimą apie Jantrį.

Jie deda visas pastangas.

Pajuto, kad pasikeitė vėjas, tik lengvai pūstelėjo, ir pamatė, kaip ugnis stvėrė jį už uodegos. Pasuks dabar į vakarus, vis dar į šiaurę nuo Trigerio brigados, matė ji, bet keliaus jų link.

Pasuko atgal, susisiekė su juo per radiją.

— Ji keičiasi, gręžiasi į tave.

— Mes čia turim išartą mineralizuotą juostą, gerą, plačią. Nemanau, kad ji galės peršokti. Prasiveržimo kelias numatomas pietuose.

— Jie gabena purvo. Ką tik paskambinau jiems išmesti krovinį vakaruose palei tavo sparną. Saugokitės.

— Aišku. Ką tik atėjo Korčius su pastiprinimu. Mes išlaikysime šią juostą, Švede.

— Kai numes purvą, gausiu pranešimą iš oro. Pasiimsiu keturis iš tavo komandos, keletą iš saviškių ir nusivesiu prie galvos. Paspausti. Bet jeigu ji peršoks kelią, nešdinkitės.

— Nešim nuodegas. O tu saugok saviškę.

Toliau eidama palei ugnį ji susisiekė ir suderino veiksmus su Gibonsu, su baze, ištempusi ausis atidžiai dairėsi transportinių lėktuvų. Pasuko į rytus skaudančiomis nuo dūmų akimis, tada atšokusi nučiuožė ant nugaros, kai degantis stuobrys, storas kaip žmogaus šlaunis, žnektelėjo ant žemės priešais.

Ant miško paklotės radusios šviežio mitalo ūždamos pašoko liepsnos, lyžtelėjo Ravenos batų padus, ir ši nurepečkojo atokiau.

— Didžiulis stuobrys! — šaukė ji Gibonsui. — Viskas gerai, bet aš minutėlę būsiu užsiėmusi.

Ji užplakė naują židinį, ką galėjo, užkasė ir uždusino žemėmis. Išgirdo transportinio lėktuvo gaudesį, įnikusį į savo mažą asmeninį karą susikeikė po nosimi.

— Aš saugi, — žerdama žemes ir trypdama pranešė Gibonsui, paskui transportinio lėktuvo pilotui. — Aš saugi.

Ir spruko.

Prapliupo tirštas rožinis lietus, troškindamas ugnį, keldamas dūmus, sunkiais lašais birdamas ant žemės, medžių. Lašams tykštant ant šalmo ir striukės ji nukūrė į priedangą. Nuodėgulių kruša vingiais privertė bėgti, kur aukščiau ir saugiau.

Už nugaros išgirdo išdavikišką riaumojimą, pajuto, kaip po kojomis suvirpo žemė. Paklususi instinktui liuoktelėjo pro banguojančią ugnies užuolaidą, beveik išgirdo, kaip toji užsitrenkė paskui ją ir pokštelėjusi prasiveržė. Akmenys ritosi iš po kojų, kai ropštėsi įkalne tolyn nuo išalkusios kraugerės liepsnos.

— Aš saugi! — sušuko radijui sutratėjus balsais. — Turėjau kiek nukrypti. — Šniokšdama įkvėpė, iškvėpė. — Duokit minutę susiorientuoti.

Ugnies siena, vientisa kaip plienas, užkirto jai kelią pas savo komandą. Ravena išsiėmė kompasą krypčiai nustatyti ir pastebėjo, kad ranka šiek tiek dreba. Nusigaus tiesiai prie Trigerio juostos, planavo, persigrupuos, o tada aplinkiniu keliu grįš prie saviškės.

Pranešusi apie savo planą, minutėlę luktelėjo, kol nurimo nervai, ir atsigėrė.

O juostoje Gulis pažvelgė Gibonsui tiesiai į akis.

— Ar ji sužeista?

— Sako, kad ne. Viską nuleidžia juokais, bet, man regis, jos kelias užkirstas. — Jis nusišluostė prakaitą. — Eina Trigerio link, paskui aplinkiniu keliu grįš pas mus. Purvas jų sparne ugnį kiek priplakė ir jie stato prie galvos siurblius. Jų pozicijos geros, — papurtė galvą. — O mes to pasakyti negalim. Vėjas gena ją čionai. Elfe, pasiimk Gulį, Stovičių ir Dobį ir neškit siurblius ten. Laikykitės išaros. Pradėkit ją skandinti. Atsiųsiu jums dar keturis, kai tik gausim žmonių.

— Židinys! — riktelėjo Libė, ir du iš komandos puolė jo gesinti.

— Mus čia tuoj užmėtys, — pasakė Gibonsas Trigeriui per radiją. — Ar turi ką perleisti?

— Duosiu tau du. Kai pareis Švedė, bus trys.

— Pasakyk jiems, kad judintųsi!

GULIS LAIKĖ ŽARNĄ ir dievažijosi, kad vandens jėga privertė ugnį šokti. Vėjas iš šonų supūtė liepsnas į masyvias sienas.

— Mažasis Lokys siunčia dar vieną grupę ir kviečiasi parašiutininkų iš Aidaho, — pranešė jam Dženisė.

— Ar Ravena pasiekė Trigerį?

— Ravena pakeitė taktiką. Grįžta pas Gibonsą. Mes turim šitą bjaurastį sustabdyti čia, pričiupti ją arba teks trauktis, — išsipešė savo radiją. — Gibonsai, mums reikia pagalbos.

— Aš laukiu Meto ir Korčiaus iš Trigerio juostos. Ir Švedės. Atvyksta naujų parašiutininkų. Greičiausiai po trisdešimties minučių.

— Trisdešimt negerai. Man reikia daugiau rankų, arba mes trauksimės.

— Tavo ėjimas, Elfe. Surasiu vietą ir grįšiu. Jei reikės sprukti, sprukit.

— Velnias, velnias. Stovičiau, versk tas kerplėšas. Jei ji kibs į viršūnes, mums baigta. — Vandeniui švirkščiant lanku ir šnypščiant ji pasižiūrėjo į Gulį. — Mes trisdešimt minučių jos neišlaikysim be papildomų rankų.

Jam pilve kažkas sukrutėjo.

— Ravena su Korčium ir Metu jau turėjo pasirodyti. Kviesk ją per radiją, sužinok, kur ji.

— Gibonsas yra...

— Kviesk ją, Dženise, — pertraukė jis. — Nuo pat tada, kai nusuileidom, viskas tik blogėja.

Ir gal ne vien su gamta jie kovėsi.

Pasiklausė, kaip ji pamėgino kviesti Raveną kartą, kitą, trečią. Ir su kiekvienu kartu jo kraujas stingo vis labiau.

Ji kvietė Metą, paskui Korčių, paskui skubiai atsiliepė, kai Gibonsas pašaukė ją.

— Negaliu nė su vienu susisiekti per radiją, — pasakė jai Gibonsas. — Nusiųsiu ką nors į paskutinę žinomą jų buvimo vietą.

Bet Dženisė žvelgė į Gulį.

— Atmesta. Eina Gulis. Jis greičiausias iš mūsų. Atsiųsk ką nors man. Mes mėginsime ją sulaikyti.

— Libė jau eina. Paprašiau dar purvo, iškviečiau dar vieną buldozerį. Jei turėsi trauktis, suk į pietvakarius.

— Supratau. Surask ją, — tarė Guliui.

— Surasiu. — Jis atsisuko į Dobį. — Laikyk, kiek įstengsi.

— Kiek tik tau reikės. — Dobis ūktelėjo ir perėmė žarną.

Jis nubėgo, o krypčiai nustatyti pasinaudojo vidiniu kompasu ir žemėlapiu. Ją nustūmė į vakarus, paskui į pietus, o tada ji pasuko prie kairiojo sparno. Pamėgino apskaičiuoti jos greitį, labiausiai tikėtiną taką prieš apsigręžiant vėl į rytus, į pagalbą dešiniajam sparnui.

Ji galėjo susitikti su Metu ir Korčiumi, jei tai įmanoma, apskai-

čiavo jis, bet nebūtų gaišusi laiko jų laukti ar nuklysti nuo patogiausio kelio atgal, kai jos komandai reikėjo pagalbos.

Židinys plykstelėjo jam iš kairės, liepsnos nušliaužė žeme prie medžio. Jis nepaisė būtinybės su juo susidoroti, bėgo toliau.

O ji nebūtų taip pasielgusi, pamanė. Ji būtų kovusis su ugnim ir eidama, ir taip darydama kuriuo nors metu galėjo pakeisti kryptį.

O jeigu kitas priešas pastotų jai kelią, ji jo neatpažintų. Matytų bičiulį karį, draugą. Kuriuo pasitiki, net myli.

Jis peršoko siaurą upokšnį, brovėsi per karštį, dūmus ir augančią baimę.

Ji sumani, stipri ir gudri. Ji kovos, priminė jis sau, gal net aršiau, jei priešas dėsis draugu.

Prisivertė sustoti, pasitikrinti kompasą, persiorientuoti. Ir pasiklausyti, per grumantį ugnies niurnėjimą paklausyti kito priešo.

Į šiaurę, nusprendė. Į šiaurės rytus nuo čia, ir meldė Dievą, kad būtų teisus. Medis šlumštelėjo, sukeldamas sūkurį žiežirbų, kurios sugėlė nepridengtą odą kaip bitės.

Kitas garsas, kurį išgirdo, buvo skardesnis, pragaištingesnis. Jis nulėkė revolverio šūvio link, nors širdis daužėsi, tarsi ją būtų pakirtusi kulka.

30

Kai galėdavo, Ravena bėgdavo vienoda ristele. Susimušė klubą stengdamasi išsisukti didžiulio stuobrio, tačiau skaudėjo nesmarkiai — gilumoje tik bukai maudė.

Jie pralaimi mūšį, galvojo ji, ir pralaimi nuo tada, kai neišsiskleidė Jantrio parašiutas.

Viskas krito iš rankų, blogėjo, mušė iš vėžių.

Vėjas toliau smarkėjo, keitė kryptį ir plakėsi, skubino ir kurstė ugnį. Tai šen, tai ten jo įpūsti pašokdavo nedideli dulkių sūkuriai. Oras buvo visai sausas ir traškėjo kaip žagarai.

Ji taip ir nepasiekė Trigerio brigados, kad pati pamatytų, pavyko jiems ar ne, apžiūrėtų tą sparną, pajustų, ką galvoja ir rezga ugnis. Nebeis ten, galvojo, tik ne dabar, kai išgirdo nekantrą Gibonso balse. Nėra ką daryti, tik grįžti.

Pasuko į šiaurę, per ugnį, kad bent kiek sutrumpintų atstumą, ir jai toptelėjo, kad pakeliui gali susitikti einančius Metą su Korčiumi.

Židiniai plieskėsi taip greitai ir dažnai, kad ji pasijuto tarsi žaistų mirtiną „Pagauk kurmį" žaidimą.

Bėgdama nurijo kelis gurkšnius vandens, apsitaškė prakaituotą veidą. Ir atsispyrė nuolatiniam norui vėl susisiekti su baze ir susižinoti apie Jantrį.

Geriau tikėti, kad jis gyvas ir kovoja. Tikėti ir manyti, kad taip ir yra.

O giliai tebetūnojo ėdanti baimė, kad juos ne nelaimė ištiko, bet buvo pakenkta sąmoningai.

Kiek dar žmonių kamavo ta pati baimė? — svarstė ji. Kaip jie ją pakelia ir gali susikaupti draskomi tokios minties? O kaip galėjo ji, kai

pati kas minutę ir kas žingsnį viską peržiūrinėjo pasirengimo kambaryje, kai skrido ir rengėsi iššokti?

Ar kas nors vyko net ir tada? Ar ji galėjo tą pastebėti?

Paskui, liepė ji sau, viską prisiminsi paskui. O dabar tiesiog gyvenk.

Ištvermei senkant iš kuprinės išsiėmė energinę plytelę, nuplėšė popierėlį.

Išgirdusi riksmą metė ir nubėgo.

Dūmai ją akino, klaidino. Ravena prisivertė sustoti, užsimerkė. Galvojo.

Turbūt šiaurėje. Taip, šiaurėje, nutarė, ir nuskuodė į priekį.

Rado numestą rūkstantį ir kibirkščiuojantį radiją ir kraujo dėmę ant žemės kaip žvakė degančio stuobrio papėdėje. Žeme nuo greta pleškančios šakos šliaužė ugnis.

Persigandusi dėl draugų ji rankomis užsidengė burną — vos nesuriko. Paskui šleikštuliui įveikus baimę vėl jas nuleido. Pamatė kraujo pėdsaką, vedantį į rytus, ir juo nusekė, iš už diržo pamažu traukdama radiją.

Dabar ji jau suprato ir mintyse spėliojo, ar suprato ir seniau — ar bent spėliojo. Tačiau prisipažino sau, kad atsidavimas jai to neleido. Paprasčiausiai neleido peržengti ribos — nebent tik sapnuose.

Gėlos draskoma širdimi ji buvo pasirengusi tą ribą peržengti.

Nespėjus Ravenai įjungti radijo, jis išdygo tiesiai priešais ją su degtuvu rankoje ir kančios sklidinomis akimis. Pakėlė jį, kai ruošdamas savo mažytę bombą pamatė Raveną. Juodoji eglė užsiliepsnojo lyg fejerverkas.

— Nenoriu tavęs skriausti. Tik ne tave.

— Kam tau mane skriausti? — ji pažvelgė į tas liūdnas akis. — Juk mes draugai.

— Nenoriu. — Metas išsitraukė iš už diržo revolverį. — Bet nuskriausiu. Mesk radiją.

— Metai... — ji krūptelėjo, kai Gibonsas per radiją pakvietė ją vardu.

— Jei atsiliepsi, šausiu. Gailėsiuos, bet padarysiu tai, ką turiu padaryti. Aš darau tai, ką reikia.

— Kur Korčius?

— Mesk radiją, Ravena. Mesk! — pratrūko jis. — Arba pasinaudosiu situo. Paleisiu kulką tau į koją ir paliksiu ugniai spręsti.

— Gerai. Metu.

Atgniaužė plaštaką, metė, tačiau papurtė galvą.

— Nuspirk šalin. Neerzink manęs.

— Neerzinu. Visai. — Paspirdama radiją išgirdo Dženisės balsą. — Mums reikia iš čia dingti, Metai. Netrukus viskas užsidegs. Čia nesaugu, — ji stengėsi ramiai žvelgti Metui į akis, bet pamatė jam už diržo užkabintą kirvį ir ant jo penties žvilgantį kraują.

Korčiaus.

— Visai nenorėjau, kad ten būtum tu. Tu nekalta. Ir atėjai į laidotuves. Sėdėjai su mano motina.

— Niekas nekaltas dėl to, kas nutiko Džimui.

— Dolė privertė jį susijaudinti, visai susuko jam galvą. Mus abu apvyniojo aplink pirštą, todėl paskutinį kartą mes prikalbėjome vienas kitam šlykščių dalykų. O Korčius buvo stebėtojas. Jis turėjo matyti, kad Džimas negali šokti. Tu *žinai*, kad turėjo.

— Kur Korčius?

— Jis nuo manęs pabėgo. Gal jį pagavo ugnis. Tai jau vis tiek lemtis. Reikėjo jį nušauti, kad būčiau tikras, tačiau tai lemties ir dalios reikalas. Gal sėkmės. Ne aš sprendžiu. Dolė nukrito. Aš jos nenužudžiau, ji nukrito.

— Tikiu tavimi. Metai, mums reikia eiti šiaurėn, tada galėsim pasikalbėti, kai...

— Daviau jai pinigų, žinai, mažylei. Bet jai reikėjo dar. Tik nuvažiavau pas ją į namus pasikalbėti, išsiaiškinti. O ji išvažiavo be mažylės. Ji buvo bloga motina.

— Žinau, — ramiai, pritariamai ir supratingai atsakė Ravena. — Metai, kas žino už mane geriau? Aš už tave.

— Nuvažiavo į tą motelį. Ji buvo paleistuvė. Mačiau, kaip jis, tas pamokslininkas, priėjo prie durų jos įsileisti. Mano brolis žuvo, o ji linksminasi su tuo pamokslininku motelio kambaryje. Norėjau užeiti, bet išsigandau to, ką galiu padaryti. Palaukiau, kol ji išėjusi nuvažiavo.

Ji girdėjo, kaip griuvo dar vienas medis.

— Metai...

— Jai nuleido padangą. Juk tai lemtis, ar ne? Nustebo mane pamačiusi — jautėsi kalta, kai aš už jos sustojau. Liepiau pasitraukti į pagalbinį kelią. Galvojau partempti jos mašiną. Bet tai, ką ji pasakė... Jei nebūtų visko gadinusi, nebūtų melavusi, sukčiavusi, nebūtų buvusi savanaudė kalė, būčiau partempęs. Juk ji ketino atiduoti ir palikti tą vaiką. Žinojai? Kokia motina gali taip elgtis?

— Reikia judėti, — tarė ji ramiai, bet tvirtai. — Noriu, kad man viską papasakotum, Metai. Noriu išgirsti viską, bet jeigu nepasitrauksime, būsim atkirsti.

— Šaila gali būti mano duktė, — jis nusišluostė laisvąja ranka burną, ir Ravena įbedė į jį akis. — Buvo tik vienas kartas, kai jaučiausi toks vienišas, labai pasiilgęs Enės ir kiek išgėręs. Tik vienas kartas.

— Suprantu, — viduje vėl susiraitė šleikštulys. — Man irgi būna vieniša.

— *Nebūna.* Man ji prasitarė, kad kūdikis mano, o Džimui — kad jo. Tada pasakė, kad tikriausiai mano, nes *žinojo*, kad jis nenorėjo kūdikio ir nenorėjo jos pačios. Ji manim pasitikėjo, ir man teko pasakyti Enei. Ir mudu su Džimu ginčijomės dėl to iki pat sirenos. Jis buvo sąraše. Ir žuvo. Aš ne.

— Tu nekaltas.

— Ką tu apie tai numanai! Pasakiau jam varyti pragaran, jis taip ir padarė. Čia pragaras. Aš tik norėjau įkrėsti Korčiui, kad jis nebegalėtų šokinėti, nes tai jam brangiausia. Kaip ir man mano brolis. Įberti ko nors jam į maistą, priversti suklysti. Ir norėjau paimti iš Dolės mažylę, atiduoti savo mamai. Tai buvo teisinga. Bet ji nukrito, ir man reikėjo kažką daryti, ar ne taip?

— Taip.

— Pasiunčiau ją į pragarą. Tada jau žinojau, kad turiu padaryti tai, ką reikia.

— Gerai. — Degantys nuodėguliai lakstė kaip raketos. — Tu vykdei teisingumą vardan Džimo ir darei, ką galėjai, dėl savo šeimos. Ir aš tavęs išklausysiu, padarysiu ką tik nori, tik pasakyk. Bet ne čia. Vėjas pasikeitė. Metai, dėl Dievo meilės, mes pakliūsim į spąstus, jeigu nepasitrauksime.

Tos liūdnos akys nesudvejojo.

— Tokia lemtis, kaip sakiau. Ji lemia, kam teks blogi siurbliai ir pjūklai, kas gaus blogą parašiutą.

— Tu žaidei rusišką ruletę su mūsų parašiutais? — ji akimirksniu pasigailėjo, bet įsiūtis tiesiog sukunkuliavo. — Jantris tau nieko blogo nepadarė. Jis galėjo žūti.

— Lygiai taip pat kaip jam, sugadintas parašiutas galėjo kliūti ir man. Tai buvo sąžininga. Pagaliau, Ra, juk Džimą pražudėme mes visi. Ir visi turėjome tokią pačią galimybę pasiimtą tą parašiutą. Nenorėjau, kad tai būtum tu, nors ir mačiau, kaip žiūrėjai į mane išgirdusi, kad mes pasisamdėm advokatą dėl mergaitės, kad mano mama pasirengusi ją užauginti. Aš mačiau, kaip visi žiūrėjo į mane, nes gyvas aš, o ne Džimas.

Kulkos nebūtų išvengusi, galvojo Ravena, širdžiai daužantis krūtinėje. Neilgai trukus nebegalės išvengti ir ugnies.

Girdėjo, kaip ji ūžia ir mauroja, kaip auga, ritasi artyn.

— Mums reikia bėgti, kad galėtum gyventi dėl tos mergaitės, Metai. Jai reikia tėvo.

— Ji turi mano tėvus. Jie bus jai geri. — Ugnis raudoniu ir auksu švytėjo ant jo prakaitu blizgančio veido. Liūdesį akyse keitė pamišimas. — Praeitą vakarą aš išsiskyriau su Ene. Nieko nebeturiu. Ir kai šiandien atsistojau prie durų, žinojau, kad stoviu paskutinį kartą. Kad ir kaip viskas baigtųsi. Maniau, kad tai aš iškeliausiu, kaip išėjo Džimas. Ugnis — viskas, kas man beliko.

— Tu turi mažylę.

— Džimas žuvo. Matau jį negyvą į ją žiūrėdamas. Matau, kaip dega. O čia tik ugnis. Man ji patinka. Patinka ne žudyti, o deginti, uždegti, stebėti, matyti, ką ugnis daro. Man labiau patiko ją sukelti negu kada nors apskritai patiko gesinti. Gal man patiks ir pragaras.

— Aš nepasirengusi ten keliauti, — ji perkėlė svorį ant pėdos pirštų.

Žviegdamas ir traškėdamas krito medis ir sudrebino žemę trenkdamasis arčiau kaip už jardo. Ravena šoko į dešinę ir aklai leidosi bėgti. Girdėjo spragtelėjusį revolverį ir tikėdamasi kulkos į nugarą, pajuto, kaip kietai sustingo raumenys.

Išgirdo ją zvimbtelint nelyginant įniršusios širšės sparną palei ausį, tada metėsi į kairę, kai po kojomis nukritusi plykstelėjo šaka.

Jei Metas jos nenudėjo, tai pribaigs ugnis.

Ugnis jai patiko labiau, ir ji kaip plaštakė skrido liepsnų link.

Akimirką jos apsivijo aplinkui, ir tas liepsningas apkabinimas užėmė kvapą. Galvoje pratrūko klyksmas ir išsivežė laukiniu baimės ir džiaugsmo riksmu, kai iš jo išsivadavo. Paknopstomis pabėgėjo į priekį ir nučiuožė keturiomis. Kuprinė slėgė lyg švinas, kol kosėdama dūmais stengėsi atsikelti. Aplinkui darniomis gretomis degė miškas ir gūdžiai, dusliai maurojo paklaikęs taip pat, kaip ir ją persekiojęs vyras.

Pliaukštelėjus kitam šūviui, niro dar giliau į žvėries vidurius.

Net per ugnies riaumojimą girdėjo, kaip jis artėja. Jo žingsniai dunksėjo arčiau ir greičiau, negu ji norėjo. Ji stengėsi įsižiūrėti į dūmus ir ugnį.

Kautis ar bėgti.

Bėgti jau gana, ji nebeleis jam daugiau ginti savęs kaip gyvulio į skerdyklą. Aplinkui viskas degė, bet Ravena įsispyrė koja, išsitraukė kirvį. Suėmusi jį abiem rankomis pasirengė kautis.

Jis gali ją nudėti. Po galais, tikriausiai nudės. Bet iš pradžių tikrai padarys jam žalos.

Už save, už Jantrį. Net, dingtelėjo jai, ir už vargšę nelaimėlę Dolę.

— Tu springsi krauju, — pasakė ji. — Springsi pirmiau už mane.

Per dūmų miglą pamatė geltoną striukę, paskui greitai artėjantį pavidalą.

Ji sąmoningai greitai pakvėpavo pumpuodama adrenaliną. Turėjo akimirką, gal dvi, nuspręsti, ar savo ginklą mesti tikintis, kad smūgis bus tvirtas, ar pulti užsimojus.

Pulti. Geriau laikyti kirvį rankose negu rizikuoti nepataikyti.

Dar įkvėpė užteršto oro, užkėlė ant peties kirvį, sugriežė dantimis stengdamasi įvertinti laiką.

Artėja greitai, vėl pagalvojo, ir jos rankos sudrebėjo.

Tikrai greitai artėja. O, Dieve.

— Guli, — ji sukosėjo tą vardą, kai jis išniro iš dūmų. Nubėgo prie jo, pajuto, kaip jo rankos tvirtai apkabino jai pečius. Niekas, suprato ji, nebuvo nuostabiau, jokios glamonės, joks apkabinimas. — Tai Metas.

— Jau supratau.

— Jis turi ginklą.

— Taip, ir tą supratau. Nesužeista? — jis vertinamai žvelgė jai į veidą, kai ji papurtė galvą. — Gali bėgti?

— Kuo tu mane laikai?

— Tada bėkim, nes Metas ne vienintelė mūsų problema.

Ji žiojosi pritarti, tada sustingo.

— Palauk. Girdėjai?

— Tai tavo ausys kaip... Taip. Dabar girdėjau.

— Jis ateina. Ten, — pridūrė rodydama. — Atrodo, verkia.

— Aš tikrai blogai apie jį galvoju. Geriausia turbūt mėginti į pietus.

— Jei galėtume pasiekti išdagą. Bet jei galėsime mes, galės ir jis.

— Velniškai tikrai to tikiuosi. Štai ten mes jį ir nusodinsim. Bėgam, pakalbėsim paskui.

— Tu manęs nelauk, — žiojosi ji.

— Nešnekėk nesąmonių, — griebė už rankos ir nusitempė.

Ji puolė į priekį. Tegu ją kur, jeigu jis turės lūkuriuoti, nes ji nespėja iš paskos. Nesvarbu, kad plaučiai degė, kojas gėlė, kad sūrus prakaitas užpylė akis.

Ji bėgo per paklaikusį nuo smurto pasaulį, priblokšta raudonų, oranžinių ir išskydusių mėlynų šviesų kaleidoskopo. Puolė į dvokiančius dūmus, šokinėjo per degančias šakas arba nuo jų, metėsi į degančius židinius, kurie žiojosi ant žemės kaip spąstai.

Jei pasieks išdagą, jiedu kovos. Ras kaip.

Ji surizikavo dirstelėti į Gulį. Prakaitas sruvo per suodiną veidą. Kažkur bėgdamas pametė šalmą ir plaukai pražilo nuo pelenų.

Tačiau akys, galvojo ji, iš paskutiniųjų stumdamasi tolyn. Aiškios, susikaupusios, ryžtingos. Akys, kurios nemeluoja, pamanė. Akys, kuriomis ji gali pasikliauti.

Ir pasikliovė.

Ir jiems pavyko.

Kažkas už nugaros sprogo.

Netekusi žado Ravena pažvelgė atgal ir pamatė į dangų kylantį oranžinį dūmų stulpą. Jis bežiūrint šviesėjo.

— Guli.

Tas tik linktelėjo. Taip pat jį matė.

Nėra kada kalbėtis, planuoti, net galvoti. Žemė sudrebėjo, pašoko

vėjas. Griausmingai kvėpuodama ugnis spjaudėsi nuodėguliais, žarijomis, degančiais pušų kankorėžiais, kurie sproginėjo kaip granatos.

Mėlynai oranžiniai liepsnos liežuviai raitėsi kairėje šnypšdami kaip gyvatės. Jos sūkuriuose sprogusi kerplėša apibėrė juodu žarijomis. Plūsdami žiežirbų jonvabaliais dūmai sutirštėjo kaip vatos gumulai.

Priešais ištryško geltonos liepsnos fontanas, privertęs juos pasukti šalin nuo pragariško karščio. Gulis sudejavo, kai deganti šaka kirto jam per nugarą, tačiau jiedviem lekiant šlaitu nesulėtino žingsnių.

Akmenys sprūdo jiems iš po batų, o liepsnos piktdžiugiškai persekiojo toliau. Jie išgirdo riaumojimą, tą ilgą gerklinį karo šūkį, ir pratrūkusi ugnis atgrumėjo artyn.

Sukdamasis sūkuriu iš dūmų išniro ugnies velnias.

Nėra kur bėgti.

— Greitai ir negiliai. — Gulis užtempė kaklaskarę Ravenai nuo kaklo ant burnos, tą patį padarė ir su savąja.

Jis klykė, pamanė Ravena plėšdama pakuotę ir iškrėsdama apsauginį gaisrinį uždangalą. Arba klykė Metas, bet ginkluotas pamišėlis buvo mažiausia jų bėda.

Ji primynė apatinius folijos kampus, suėmė už viršutinių ir apsigaubė ja. Kartodamas jos judesius Gulis paskutinį kartą į ją pasižiūrėjo ir nusišypsojo šypsena, kuri nudegino iki pat širdies.

— Susitiksime vėliau, — pasakė.

— Susitiksime.

Abu sugriuvo ant žemės, apsikamšė.

Greitai susitvarkiusi Ravena veidui prasikapstė žemėje duobutę, kur buvo kiek vėsiau. Užsimerkusi alsavo per kaklaskarę trumpais, negiliais įkvėpimais. Net kartelį giliau įkvėpusi perkaitintų dujų, kurios tvyrojo už priedangos, būtų nusvilinusi plaučius ir nusinuodijusi.

Ugnis smogė lekiančio prekinio traukinio garsu, kaip karščio potvynio banga. Vėjas plėšė priedangą, stengėsi pakelti ir nunešti lyg burę. Žiežirbos kibirkščiavo aplinkui, bet ji neatsimerkė.

Ir pamatė tėvą, kepantį ant laužo žuvį, liepsneles, šokančias jo akyse, kai juokėsi. Pamatė save per pirmąjį jų šuolį dviese, išskėtusią rankas po jo rankomis. Išvydo, kaip jis išskėtė savąsias, kai ji bėgo pasitikti jo grįžusio iš gaisro.

Matė jį, jo veidą, nušviestą vidinės ugnies, kai pasakojo jai apie Elą.

Susitiksime vėliau, galvojo, kai karštis tapo nebepakeliamas.

Pamatė Gulį, gudriai šypsantį ir savimi pasitikintį, kai jai ant galvos išpylė šalmą vandens. Pamatė, kaip užsiverčia alų, išsvajotai vėsų, o paskui įniršęs kaip ugnies velnias prikulia šutvę chuliganų.

Pajuto, kaip jis čiumpa ją į glėbį. Atsisuka į ją tamsoje. Kovoja kartu šviesoje. Kartu bėga. Atbėga pas ją.

Jis atėjo pas ją per ugnį.

Baimė pervėrė vidurius. Ji bijojo ir seniau, tačiau suprato, kad labiausiai dėl to, jog visiškai nebuvo pasirengusi mirti. Dabar bijojo dėl jo.

Jis čia pat, pamanė ji ugniai staugiant, trankantis, sproginėjant. Ir vis dėlto visai atskirtas. Dabar niekuo negalime vienas kitam padėti, tik laukti. Laukti.

Susitiksime vėliau.

Ji laikėsi. Galvojo apie Jantrį, apie Džimą. Apie Metą.

Korčių. Dieve, Korčius. Ar Metas ir jį nužudė?

Norėjo vėl jį pamatyti, pamatyti juos visus. Norėjo pasakyti tėvui, kad myli, nors dar kartelį. Pasakyti Elai, kad džiaugiasi, jog tėvas surado tą, kuri jam teikia laimės.

Norėjo pokštauti su Trigeriu, erzinti Korčių, sėdėti virtuvėje pas Mardžę. Būti su jais visais, su savo šeima.

Bet visų labiausiai, suprato ji, norėjo vėl pažvelgti Guliui į akis ir matyti, kaip šypsnys blyksteli jo veide.

Norėjo jam pasakyti... viską.

Kodėl, po galais, nepasakė? Kodėl buvo tokia užsispyrusi ar kvaila arba — atvirai — bailė?

Jeigu jis dabar neišsikapstys, ji išspardys jam sėdynę.

Sukasi galva, suprato ji, pykina. Per karšta. Negalima pasiduoti. Nepasiduos. Vėl suvaldžiusi kvėpavimą suprato dar kai ką.

Tylu.

Girdėjo ugnį, bet urzgiančią ir niurnančią toli. Žemė po ja buvo nurimusi, ir reaktyvinio lėktuvo gausmas nutolo.

Ji buvo gyva. Vis dar gyva.

Ištiesusi ranką palietė foliją. Dar per karšta, pamanė. Bet ji gali palaukti. Gali būti kantri.

O jeigu ji išgyveno, tai ir jis kuo tikriausiai išgyveno.

— Ravena.

Išgirdusi jo balsą, šiurkštų ir nuvargintą, ašaros nudegino vis dar geliančias akis.

— Aš vis dar čia.

— Ir kaip tau sekasi?

— Pusė velnio. O tau?

— Taip pat. Šiek tiek atvėso.

— Nekišk dar laukan nosies, pirmameti.

— Mokytas. Kviečiu bazę. Nori, kad ką perduočiau?

— Tegu Mažasis Lokys pasako tėčiui, kad man viskas gerai. Nežinau dėl Korčiaus. Mačiau kraują. Tegu jo ieško. Ir Meto.

Ji vėl užsimerkė, leido sau nugrimzti į mintis, praleido kitą valandą svajodama, kaip plaukioja mėnesienos nušviestoje įlankėlėje, geria tiesiai iš laistymo žarnos, piešia ant sniego angelus— nuogus sniego angelus su Guliu.

— Korčius parsirado! — šūktelėjo jis. — Išsiųstas sraigtasparniu. Jis neteko daug kraujo.

— Bet gyvas. — Būdama viena po priedanga leido sau apsiašaroti.

Kai priedanga atvėso tiek, kad buvo galima paliesti, ji šūktelėjo Guliui:

— Lendu lauk!

Pamažu iškišo galvą į padūmavusį orą, pasižiūrėjo į Gulį. Įsivaizdavo, kad abu atrodo kaip porelė prakaitu aptekusių pusiau virtų vėžių, lendančių iš savo kiauto.

— Labas, gražuole.

Ji susijuokė. Skaudėjo gerklę, bet ji juokėsi.

— Sveikas, gražuoliuk.

Jiedu priropojo vienas prie kito per pajuodusią, pelenais nuklotą žemę. Ji surado jo lūpas savosiomis, o krūtinėje suspurdo padrika juoko ir ašarų raizgalynė.

— Būčiau baisiai supykusi, jei būtum žuvęs.

— Džiaugiuosi, kad to išvengėm, — palietė jos veidą. — Pasiutusiai prisilakstėm.

— Kur jau, — ji palietė kakta jo kaktą. — Jis gali būti gyvas.

— Žinau. Verčiau išsiaiškinkim, kur esam, o tada bandysim susivokti, kur tūno jis.

Ji išsiėmė kompasą pasitikrinti, kur jie atsidūrė, išgėrė tai, kas dar buvo likę jos butelyje.

— Jei leisimės į rytus, dalį kelio eisime atgal, be to, tai tiksliausia kryptis į stovyklą. Mums reikia vandens.

— Gerai, užsakysiu.

Nors kojos dar nebuvo labai tvirtos, Ravena atsistojusi apžiūrėjo jų priedangas.

— Vidinis sluoksnis susilydęs, — pasakė Guliui. — Pakliuvom į beveik devynių šimtų laipsnių Celsijaus karštį. Gali būti, kad viduje buvo daugiau kaip aštuoniasdešimt.

— Mano šokoladukas išsilydė ir baisiai jo gaila. — Jis paėmė ją už rankos. — Nori pasivaikščioti po mišką?

— Mielai.

Kai jie pasiekė išdagą, pelenai dar pleveno ore. Parengtis įveikė nuovargį, ir jiedu gesino rusenančius židinius.

— Tu atėjai pas mane.

Gulis pasižiūrėjo.

— Žinoma. Tu irgi būtum tą padariusi.

— Būčiau. Bet jau maniau, kad žūsiu — nelengvai pasidavusi, bet vis tiek. O tu atėjai pas mane. Tai svarbu. Labai.

— Kur taškų lenta? Ar aš laimiu?

— Guli, — šį kartą ji nenusijuokė, tik pajuto išdraskyta gerkle kylantį gumulą. — Turiu tau pasakyti. — Nutilo, griebė jį už rankos. — Kažką girdėjau. — Užsimerkė, susikaupė. Parodė.

Pasižiūrėjo jam į akis. Artintis ar tolti. Jis linktelėjo, ir jie nuėjo garso link.

Surado jį susirietusį po akmenų krūsnimi. Jie šiek tiek jį apsaugojo. Bet per mažai.

Iš sumaitoto veido žvelgė krauju pasruvusios akys. Ji prisiminė, kaip sapnavo Džimą, jo brolį. Ugnis jį pavertė veidrodiniu atspindžiu.

Jis vėl sudejavo, pamėgino kažką pasakyti. Kūnas smarkiai drebėjo, jis kvėpavo greitai alsuodamas. Švieži pūslėti nudegimai atvėrė žaizdas kairiame šone, labiausiai neapsaugotame, kur ugnis nuėdė apsauginį audinį.

Jam kone pavyko, pamatė Ravena. Dar penkiasdešimt jardų, ir būtų likęs sveikas. Ar galvojo, kad pavyks, paliko savo gyvybę lemčiai, užuot išskleidęs folijos priedangą?

Gulis padavė jai radiją.

— Skambink, — pasakė, tada atsitūpė. Atsargiai suėmė vieną apdegusią Meto plaštaką savosiomis.

Jis turi tos atjautos žmogui, mirštančiam ir kenčiančiam, net jei tas žmogus žudikas, pamanė Ravena.

— Baze, čia Švedė. Radom Metą.

Jo akys nukrypo į ją, kai ištarė jo vardą. Ar jis dar galėjo galvoti? — klausė ji savęs. Galėjo mąstyti?

Akimirką įžvelgė jose širdgėlą. Tada jie pamatė, kad sunkus alsavimas nutrūko.

— Jis neišgyveno, — pridūrė ji ir ramiai atidavė radiją Guliui.

Iš lėto atsisėdo ant žemės greta žmogaus, buvusio draugo, ir pravirko.

JI NORĖJO PASILIKTI ir kautis, sakė, kad išdidumo ir garbės reikalas pribaigti žvėrį. Papildė organizmą skysčių, pasistiprino, pasikeitė pamestą ir sugadintą įrangą. Paskui įsakyta lipti į sraigtasparnį visą kelią niurzgė.

— Mes nesužeisti, — spyrėsi ji.

— Kvarki kaip varlė, — pasišaipė Gulis, sėsdamas į savo sėdynę sraigtasparnyje. — Seksuali, bet vis tiek kaip varlė.

— Nes prisirijom dūmų. Tai kas?

— Praradai beveik visus antakius.

Nustėrusi prispaudė pirštus sau virš akių.

— Šūdas! Kodėl man nepasakei?

— Tai tik išorė. Jie pribaigs ją — viens du, — pridūrė jiems kylant atidžiai žiūrėdamas žemyn.

— Tai ir yra svarbiausia. Ta kalė mėgino mus nudėti. Mums reikėjo padėti ją pargiauti.

— Nesikrimsk, mažule, — ištiesęs ranką jis paplojo jai per kelį. — Bus kitų gaisrų, kurie mėgins mus nudėti.

— Nemėgink visko užglaistyti. Mažasis Lokys atidavė mus farams. Koks, po velnių, dabar skirtumas, kad pateiksim jiems savo parodymus? Metas nebegyvas. — Nusukusi veidą įsižiūrėjo į dangų. — Turbūt didesnė, geroji, jo dalis mirė pernai, kai žuvo Džimas. Tu laikei jo ranką, tad jis mirė nebūdamas vienas. — Nors Gulis nieko neatsakė, ji aiškiai pajuto jo nesmagią būseną, todėl vėl atsigręžė. — Tai irgi daug reiškia. Tu tikrai šiandien daug nusipelnei.

— Žmonės turi rinktis, kai gyvenimas iš jų ką nors atima. Jis pasirinko blogai. Dažnai rinkdavosi blogai.

— Tu blogai nepasirinkai. Ir visi kiti nepasirinkom, — pasitaisė Ravena. — Mes šaunuoliai.

— Nebeverk daugiau. Negaliu tverti.

— Mano akys ašaroja, ir tiek. Nuo dūmų.

Jis suprato, kad jiedviem nepakenks, jeigu jis apsimes, kad taip ir yra. Tačiau paėmė jos ranką.

— Noriu alaus. Noriu didžiulio ledo šaltumo butelio alaus. Ir pasimylėti duše.

Mintis privertė ją nusišypsoti.

— Aš noriu antakių.

— Na, maniškių tu negausi, — atsakė jis ir atlošęs galvą užsimerkė.

Ji žiūrėjo pro langą į banguojančią žemę, kylančius kalnus. Namo, ji skrenda namo. Bet namų reikšmė pasikeitė, tapo gilesnė. Laikas susikaupti ir jam pasakyti.

— Man reikia pasakyti tau keletą dalykų, — pratarė. — Nežinau, kaip tu reaguosi, bet yra kaip yra. Taigi... — atsitraukė, prisimerkė.

Nėra prasmės atverti sielą vyrui, kuris kietai miega.

Galima palaukti, nutarė ji ir žiūrėjo, kaip prie vakarinių viršūnių grimzta saulė.

*

JI PAMATĖ TĖVĄ, bėgantį į aikštelę, ir Mažąjį Lokį, ir jiems įkandin skubančios Elos besiplaikstančią plaukų kupetą.

Mardžę, kaip išlėkė iš valgyklos. Liną, kaip sustojo ir prisidengė prijuoste veidą. Mechanikus, parašiutininkus, nepakliuvusius į tvarkaraštį, pasipylusius nuo angarų, bokšto, nuo bendrabučių.

Policininką ir federalę, abu prabangiomis eilutėmis stovinčius prie operacijų centro.

Ji niuktelėjo Guliui alkūne.

— Sulaukėm sutiktuvių komiteto.

Išlipo tą pačią sekundę, kai sraigtasparnis palietė žemę, paskui pasilenkusi po mentėmis nubėgo ir šoko tėvui į glėbį.

— Mano vaikutis. Mano mergaitė.

— Viskas gerai. — Ji įtraukė jo kvapo, stipriai prisiglaudė. Ir per jo petį pamačiusi Elą, išvydusi besiritančias ašaras, ištiesė ranką. — Miela jus matyti.

Ela čiupo jos ranką, prispaudė prie skuosto, paskui kiek pasiekdama apsikabino rankomis Luką ir Raveną kartu.

— Niekur neik, — sumurmėjo Lukas, tada pastatęs Raveną ant žemės priėjo prie Gulio. — Tu pasirūpinai mūsų mergina.

— Taip išeina. Bet daugiausiai ji pati savimi rūpinosi.

Lukas apkabino jį kaip lokys.

— Ir toliau taip.

Abudu atsisuko, kai Ravena šūktelėjusi atsiplėšė nuo Mardžės ir nubėgo prie lėtai einančio į aikštelę vyro.

— Pasakiau tam kalės vaikui, kad gali išsirašyti iš ligoninės, jeigu tik gulės lovoje, — pakraipė galvą Mažasis Lokys pamatęs Korčių.

— O Jantris?

— Penkiasdešimt ir penkiasdešimt. Jie nesitikėjo, kad jis ištemps iki šiol, tad labai viliuosi. Turiu tau vieną šaltą.

— Tai neleiskim jam laukti.

— Nori, kad pasakyčiau farams nešdintis, kol judu su Ravena pailsėsit?

— Galim ir dabar viską padaryti ir pamiršti. Jai reikia tai užbaigti. Man turbūt irgi.

— Jis ėmė kalbėti kaip pamišėlis, — pasakė Korčius Ravenai. — Kad leidau Džimui žūti, apie Dolę. Ir jis sakė... sakė, Dolė paskambino Vikei ir prišnekėjo, kad aš su ja buvau susidėjęs. Užsiminė, kad mažoji mano, dėl Dievo meilės. Tai jis taip sugalvojo.

— Tačiau dabar gali viską pataisyti.

— Pamėginsiu. Bet... Ra, jis mane puolė. Jėzau, — palietė petį, kur įsmigo kirvio kaplys. — Metas mane puolė. Atmušiau jį ir partrenkiau. Pasakiau farams, kad man galvoje pašėlusiai viskas susisuko. Pabėgau. Jis vijosi, tikriausiai vijosi, paskui numojo ranka. O aš tiesiog bėgau toliau. Klaidžiojau, kol suradau iškirstą juostą. Ja ir nuėjau.

— Geras mąstymas.

— Nežinau, kaip jis galėjo taip elgtis, Ra. Dirbau su juo. Visi dirbom. Jantris, — jo akys sudrėko. — Paskui puolė tave ir šitaip numirė. Niekaip netelpa galvoje.

— Tu pervargęs. Eik ir atsigulk. Aš paskui ateisiu tavęs aplankyti.

— Aš mylėjau tą šiknių.

— Visi mylėjom, — pasakė Ravena, Korčiui nuėjus atgal į bendrabučius.

Priėjo Gulis.

— Jeigu nepersigalvojai, galim dabar pat pasikalbėti su farais. Mardžė čirškina kelis didkepsnius.

— Vis dėlto Dievas yra.

— Galim pasikalbėti valgydami.

Tad jie susėdo prie vieno iš lauko staliukų.

— Pirmiausia noriu pasakyti, kad gera matyti judu čia sugrįžusius, — Kvinokas susidėjo rankas ant stalo. — Gal ne kažin kiek padės, bet jums derėtų žinoti, kad šiek tiek pasikapsčiusi, kiek spustelėjusi agentė Dičiko šiandien išsiaiškino, jog neseniai Metas Breineris nutraukė savo sužadėtuves, liovėsi susirašinėti su sužadėtine. Taip pat kad metė darbą.

— Aš dar prieš kelias dienas sužinojau, kad jis yra gavęs keletą prizų ir apdovanojimų už šaudymą. Jūsų padalinyje yra keletas žmonių, turinčių šaudymo patirties.

Ravena linktelėjo Dičiko pusėn.

— Jūs tikrinote mus visus.

— Toks mano darbas. Atvykome čia jo apklausti maždaug tuo metu, kai jis pasikėsino į jūsų bendradarbį, — tęsė Dičiko. — Mums pavyko įtikinti poną Mažąjį Lokį leisti apieškoti Breinerio kambarį. Jis rašė dienoraštį. Ten viskas surašyta. Ką padarė, kaip, kodėl.

— Jis sielvartavo, — tarė Ravena.

— Taip.

Ji pasižiūrėjo į Kvinoką.

— Širdies gilumoje kaltino save už tai, kas nutiko Džimui. Kad buvo silpnas, kad miegojo su Dole, kad susikivirčijo su broliu prieš tą šuolį. Negalėjo su tuo susigyventi, tad turėjo kaltinti Korčių, Dolę, mus visus.

— Labai tikėtina.

— Tačiau buvo ir šis tas daugiau, — dabar žvilgtelėjo į Gulį. — Jis įsimylėjo ugnį. Pamatė, kad ja galima pasinaudoti, ir tai daug ką paaiškina. Sakė, kad palieka viską lemčiai, bet pats sau melavo. Jis viską atidavė ugniai, tai, ką daryti buvo išmokytas ir ką mylėjo, pavertė bausmės įrankiu. Gal galvojo, kad pajėgs išdeginti kaltę ir sielvartą, tačiau neišdegino. Mirė sielvartaudamas dėl viso, ko neteko.

— Būtų gerai, jei galėtumėte mums tiksliai papasakoti, kas nutiko, kas buvo pasakyta ir padaryta, — pasakė jai Dičiko.

— Taip, galiu papasakoti. Paskui daugiau niekada nebenorėsiu apie tai kalbėti, nes jis už viską susimokėjo. Nebėra ko daugiau iš jo išgręžti ir nebepakeisim nieko, kas atsitiko.

Išklojo viską kaip gaisro ataskaitoje. Kruopščiai, trumpai, stabtelėjusi tik linktelėti Mardžei, kai virėja padėjo ant stalo tebečirškančius didkepsnius.

Kai ji valgė, Gulis viską papasakojo iš savo pusės.

— Tu jau žinojai, kad tai Metas, kai mane suradai, — pertraukė jį Ravena.

— Korčiui šūdinai sekėsi visą sezoną, o jis buvo Džimo stebėtojas. Reikia atsižvelgti į sėkmės ir nesėkmės aspektus, tačiau kai pagalvoji, paaiškėja, kad greičiausiai nesėkmė čia niekuo dėta. Be to, Metas negalėjo prisiversti pasižiūrėti į Jantrį, kai mes jį nukėlėm. Tu buvai pernelyg užsiėmusi, kad tai pamatytum, — pridūrė jis, — bet negalėjo tik vienintelis Metas. Kai Dženisė pasakė, kad nė vienas iš jūsų trijų

neatsiliepia per radiją, teliko du sudėti su dviem. — Atsisuko į Dičiko. — Viskas. Daugiau nėra ką pasakoti.

— Padarysiu viską, ką galiu, kad užbaigčiau bylą daugiau jūsų nebevargindama, — pasakė Dičiko Ravenai. — Ir pasistengsiu dėl jūsų draugo, dėl Jantrio.

— Ačiū. Kas bus Leo Breikmanui?

— Jam atšaukti kaltinimai žmogžudystėmis, o kadangi Breineris dienoraštyje smulkiai aprašė, kaip šaudė bazėje, kaip gavo seifo skaičių derinį — iš Džimo per Dolę, atšaukti ir tie kaltinimai. Tačiau jis pabėgo. Vis dėlto atsižvelgdami į aplinkybes mes rekomenduosime jį atleisti nuo atsakomybės.

— Nors Metas jo paties nenužudė, — sumurmėjo Ravena, — bet jo gyvenimą sudaužė į šipulius. Nes norėjo perduoti mažylę savo motinai.

Kvinokas atsistojo.

— Protingas vyras keliautų į Nebraską ir pasistengtų sulipdyti savo gyvenimą. Taip turėtų padaryti ir Breikmanas. Nepaisant aplinkybių, buvo malonu su jumis abiem susipažinti. Ačiū už pagalbą.

— Galiu pasakyti tą patį.

Jiems nuėjus, Ravena sukramtė paskutinį didkepsnio kąsnį.

— Kažkokia nesuprantama pabaiga.

— Tik pabaiga?

Ji nusijuokė.

— Žinai, apie ką aš. Man reikia šiek tiek laiko praleisti su tėvu. Galim eiti kartu.

— Žinoma. O čia prieš ar po sekso duše?

— Po — dėl įvairiausių priežasčių. O dabar man reikia pasivaikščioti. Mėnuo teka.

— Tikrai.

Jis atsistojo ir padavė jai ranką.

Tikriausiai būtų priimtinau, jeigu jie pirmiau nusipraustų, jeigu ji luktelėtų, kol bazė sumigs ir jiedu liks vieni.

Tačiau kita vertus — išsisuodinę, trenkiantys dūmais ir prakaitu? Argi ne tokia jų tikrovė?

— Aš daug galvojau po priedanga, — pratarė Ravena jiedviem žingsniuojant prie mokymų aikštelės.

— Ne kažin ką daugiau ir gali tenai daryti.

— Galvojau apie savo tėvą. Kartelį kitą apie mudu su juo. Apie jį su Ela. Ir pripažinsiu, tik kartą, tačiau tu buvai teisus dėl mano reakcijos ir jos priežasčių. Dabar jau viskas gerai.

— Tau nebereikės to sakyti, bet gal galėtum užrašyti — mano archyvui.

— Užsičiaupk, — stumtelėjo jį klubu. — Galvojau apie Džimą ir Metą, apie visus vaikinus. Jantrį.

— Jis ištemps. Dedu galvą.

— Tikiu tuo, nes jis kietas šmikis, o šį sezoną mes jau ir taip daug netekome. Galvojau apie tave.

— Tikėjausi, kad ir man ten kur nors atsirado vietos.

— Gal kelias akimirkas. Ir kai geriau pagalvoji, pažvelgi į jas išties atidžiau, tai pasirodo, kad jos svarbiausios. — Ji sustojo, atsisuko į jį. — Tai va, noriu tekėti.

— Už manęs?

— Ne, už Timočio Olifanto, bet užteks ir tavęs.

— Gerai.

— Ir viskas?

— Aš vis dar bendrauju su Timočiu Olifantu, tai palauk, palauk. Manau, kad aš atrodau geriau.

— Eik jau.

— Ne, rimtai. Mano gražesni plaukai.

Bučinys nutvilkė ją kone iki pat pirštų galiukų. Nebuvo paprastas ar nerūpestingas, bet nuoširdus, gilus ir tikras.

— Norėjau dar kartą pasikviesti tave į iškylą ir pasipiršti. Bet taip geriau.

— Man patinka iškylos. Galėtume...

Jis suėmė rankomis jos veidą.

— Aš myliu tave. Myliu viską tavyje. Tavo balsą, tavo juoką. Antakius, kai jie ataugs. Tavo veidą, tavo kūną, tavo kietą galvą ir nestabilią širdį. Noriu praleisti visą likusį gyvenimą žiūrėdamas į tave, klausydamasis tavęs, dirbdamas su tavimi, tiesiog su tavimi būdamas. Ravena iš lubinų pievos.

— Oho, — ji tiesiog neteko amo. — Tu tikrai talentingas.

— Aš užsirašinėjau.

— Nenorėjau bet ko įsimylėti. Tai labai keblu. Todėl esu laiminga, kad įsimylėjau tave. Aš taip džiaugiuosi, kad tave myliu, Guliveri. Taip džiaugiuosi žinodama, kad gyvensiu su tavimi, turėsiu namus, šeimą su tavimi, — prispaudė lūpas prie jo lūpų. — Bet aš noriu didesnės lovos.

— Kokios tik panorėsi.

— Kur mes ją pastatysime sezonui pasibaigus?

— Galvojau apie tai.

Žinoma, pamanė ji.

— Tikrai?

— Pirmiausia man turbūt reikėtų gauti piloto licenciją. Mes daug skraidysime tarp Montanos ir Kalifornijos, — jis paėmė ją už rankos ir, kaip ji kartą matė darančius tėvą su Ela, žaismingai pasūpavo jų sunertas rankas. — Gal susirasime vietelę tarp jų, bet didesnę metų dalį mielai apsistočiau čia.

Ji pakreipė galvą.

— Nes Misulai reikia šeimos pramogų centro?

Jis šyptelėjo, jiems vėl ėmus eiti pabučiavo jai pirštus.

— Šiek tiek tuo domėjausi.

— Aš tikrai tave myliu, — pareiškė ji. — Tiesiog stebėtina.

— Aš baisiai geras laimikis. Tikrai geresnis už Olifantą. Kur mes įleisim šaknis, tai tik smulkmenos. Mes jas aptarsime.

Ji sustojo ir tikėdama jais abiem apsikabino jo kaklą rankomis.

— Mudu jas aptarsime, — pakartojo.

— Ei! — šūktelėjo Mažasis Lokys per aikštelę. — Pamaniau, norėsit žinoti, kad ugnis suvaldyta. Jau apribota ir baigiama gesinti.

— Pirmyn, zuliai! — atsišaukė Gulis.

Ji nusišypsojo jam. Dar viena gera naujiena, pamanė. Jie netrukus grįš, praneš savo geras naujienas tėvui, jų šeimai.

Bet dabar Ravena įžiebė savo pačios ugnį ir norėjo truputį pasivaikščioti po tekančiu mėnesiu, savo šiluma dalydamasi tik su Guliveriu.

Roberts, Nora
Ro-04 Ugnies medžioklė: [romanas] / Nora Roberts; iš anglų kalbos vertė Jolita Parvickienė. — Kaunas: Jotema, [2012]. — 432 p.
ISBN 978-9955-13-334-6

Kadaise garsaus šalyje ugniagesio paraširutininko, vadinamo Geležiniu Žmogumi, dukteriai Ravenai Trip nereikėjo dvejoti, kuriuo gyvenimo keliu pasukti. Ją patraukė sunkus ir pavojingas tėvo darbas — kartu su tvirtais, ištvermingais ir sumaniais vyrais Ravena gaisrus gesina nuo pat savo aštuonioliktojo gimtadienio. Nedaug kas norėtų šokti iš lėktuvo į ugnį, o paskui ištisas valandas, o kartais net paras kovoti su nežabota gamtos stichija. Tačiau Ravenai Trip šis darbas tiko.

Deja, narsioji Ravena nepaliauja sapnavusi prieš metus ugnyje žuvusio partnerio. Per kitą miškų gaisrų sezoną jos košmarai persikelia į tikrovę: staiga dingsta pažįstami žmonės, o jų kūnai aptinkami naujose gaisravietėse. Ugniagesių paraširutininkų komandą sukausto nerimas: nejaugi nusikaltėlis yra vienas iš tų žmonių, kuriais mirtino pavojaus akivaizdoje privalai pasitikėti?

UDK 821.111(73)-31

Nora Roberts

UGNIES MEDŽIOKLĖ

Iš anglų kalbos vertė *Jolita Parvickienė*
Redaktorė *Asta Kristinavičienė*
Viršelio dailininkė *Daiva Zubrienė*
Viršelyje fotografija iš *dreamstime.com*
Maketavo *Teresė Vasiliauskienė*

SL 250. 28 sp. l. Užsak. Nr. 12.574
UAB „Jotema", Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
http://www.jotema.lt
Spausdino UAB „Spindulio spaustuvė", Vakarinis aplinkkelis 24, 48184 Kaunas

Kadaise garsaus šalyje ugniagesio parašiutininko, vadinamo Geležiniu Žmogumi, dukteriai Ravenai Trip nereikėjo dvejoti, kuriuo gyvenimo keliu pasukti. Ją patraukė sunkus ir pavojingas tėvo darbas — kartu su tvirtais, ištvermingais ir sumaniais vyrais Ravena gaisrus gesina nuo pat savo aštuonioliktojo gimtadienio. Nedaug kas norėtų šokti iš lėktuvo į ugnį, o paskui ištisas valandas, o kartais net paras kovoti su nežabota gamtos stichija. Tačiau Ravenai Trip šis darbas

Deja, narsioji Ra[illegible]aliauja sapnavusi prieš met[illegible]e žuvusio partnerio. Per kitą m[illegible]aisrų sezoną jos košmarai persikelia į tikrovę: staiga dingsta pažįstami žmonės, o jų kūnai aptinkami naujose gaisravietėse. Ugniagesių parašiutininkų komandą sukausto nerimas: nejaugi nusikaltėlis yra vienas iš tų žmonių, kuriais mirtino pavojaus akivaizdoje privalai pasitikėti?

29.99

www.jotema.lt
www.facebook.com/jotema

ISBN 978-9955-13-334-6
9 789955 133346